

JOHN LE CARRÉ

GENUL NOSTRU DE TRĂDĂTOR

Puține romane se pot lăuda cu un dialog atât de viu
și cu personaje atât de bine imaginate ca
Genul nostru de trădător.

THE SUNDAY TIMES

biblioteca rao

JOHN LE CARRÉ

**GENUL NOSTRU
DE TRĂDĂTOR**

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE CARRÉ, JOHN

Genul nostru de trădător / John le Carré; trad.: Gabriel Stoian. –
București: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-098-8

I. Stoian, Gabriel (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN LE CARRÉ
Our Kind of Traitor
© David Cornwell, 2010
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-098-8

În amintirea lui Simon Channing Williams,
regizor, magician, om de onoare.

Prinții, în acest caz,
Urăsc pe trădător, deși iubesc trădarea.

Samuel Daniel¹

¹ Samuel Daniel (1562–1619), poet și istoric englez (n.tr.)

1

La ora șapte, pe insula Antigua, într-o dimineață tipică pentru Caraibe, un anume Peregrine Makepiece, cunoscut și sub numele de Perry, atlet amator polivalent, cu un aer distins, care fusese până de curând profesor îndrumător de literatură engleză la un renumit colegiu de la Oxford, a jucat trei seturi de tenis cu un bărbat de origine rusă, cu ochi căprui, chel, musculos și cu spatele țeapăn, având o ținută cât se poate de demnă și trecut de cincizeci și cinci de ani, pe nume Dima. Desfășurarea acestei partide a devenit imediat subiect de examinare amănunțită pentru agenții britanici deciși să contracareze orice zburdălnicie a destinului. Cu toate acestea, evenimentele care conduseseră la respectivul meci de tenis nu aruncau nici o umbră asupra reputației lui Perry.

A treizecea aniversare, care avusese loc în urmă cu trei luni, declanșase în sinea lui un fenomen transformator care, de un an sau mai bine, se pregătea fără ca el să-și dea seama de asta. Așezat și ținându-și capul între mâini la ora opt dimineața, în apartamentul său modest din Oxford, după o alergare de unsprezece kilometri care nu reușise nicidecum să-i alunge sentimentul de nenorocire, el își cercetase sufletul ca să afle ce-i adusese prima treime a vieții lui naturale, în afară de o scuză ca să nu se avânte în lumea ce se găsea dincolo de turlile visătoare ale bisericilor orașului.

De ce?

Pentru orice persoană din afară, viața lui de până atunci constituise o exemplificare a succesului universitar. Fiu al unor profesori de

școală secundară, frecventează învățământul de stat, după care sosește la Oxford de la London University, încărcat de onoruri universitare, și ocupă timp de trei ani un post pe care i-l acordă un colegiu extrem de vechi, bogat, unde realizările contează. Numele lui de botez, în mod tradițional un apanaj al claselor avute din Anglia, provine de la un pastor metodist care a înflăcărat masele din secolul al XIX-lea, pe numele său Arthur Peregrine din Huddersfield.

În perioadele dintre semestre, când nu predă, se face remarcat ca alergător de cros și ca sportiv. În serile libere, dă o mână de ajutor la un club de tineret. În vacanțe, cucerește vârfuri dificile, incluse în lista celor mai periculoase ascensiuni. Însă când colegiul îi oferă un post de titular – ori, potrivit modului său acrit de a gândi, temnița pe viață –, el se sustrage.

Din nou: de ce?

În ultimul semestru ținuse o serie de prelegeri despre George Orwell sub titlul: „O Mare Britanie sufocată?“, iar retorica proprie îl alarmase. Orwell ar fi crezut oare că era posibil ca aceleași voci ghiftuite care îl hăituiseră în anii 1930 ai secolului trecut, aceeași incompetență paralizantă, dependența de războaiele desfășurate pe tărâmurile străine și dorințele secrete de a face noi cuceriri să-și mai găsească locul în 2009?

Neprimind nici un răspuns de la studenții care-l priveau cu fețe lipsite de expresie, îl dăduse chiar el, pentru sine: *nu*, Orwell cu siguranță *nu* ar fi crezut așa ceva. Ori, dacă ar fi nutrit o asemenea convingere, ar fi ieșit în stradă. Ar fi spart o sumedenie de ferestre.

Era un subiect pe care îl dezbătuse necruțător cu Gail, prietena lui de multă vreme, atunci când stăteau întinși în patul ei după ce-i sărbătoriseră ziua de naștere cu o cină în apartamentul din Primrose Hill pe care îl moștenise parțial de la tatăl ei, altfel sărac lipit.

– Nu-mi plac profesorii gomoși și nu vreau să devin și eu unul. Nu-mi place viața universitară, și dacă nu aș mai fi silit să port roba aceea nesuferită m-aș simți din nou un om liber, spusese el cu năduf spre părul blond-castaniu care i se revărsase frumos pe umăr.

La care nu primise alt răspuns decât un tors înțelegător.

– Să tot vorbești la nesfârșit despre Byron, Keats și Wordsworth unei adunături de studenți a căror ambiție supremă este să ia diploma, să se culce cu cineva și să se îmbogățească? Am făcut-o. Am trecut prin asta. Ducă-se naibii.

Și, ridicând miza:

– Cred că singurul lucru care m-ar ține cu adevărat în țara asta ar fi o revoluție.

Iar Gail, o sclipitoare avocată în ascensiune, binecuvântată cu frumusețe și cu o limbă ascuțită – câteodată prea tăioasă pentru a-i aduce vreun avantaj, lucru valabil și pentru Perry –, îl asigurase că nici o revoluție nu ar fi fost perfectă fără participarea lui.

De facto, amândoi erau orfani. Dacă regretații părinți ai lui Perry animaseră elevata mișcare de abstenență socialistă creștină, ai lui Gail erau exact contrariul. Tatăl ei, un actor simpatic și nu prea talentat, murise prematur din cauza consumului de alcool, a celor șaizeci de țigarete fumate zilnic și a unei patimi nepotrivite pentru soția lui plină de toane. Mama ei, actriță, dar mai puțin simpatcă, dispăruse din casa părintească atunci când Gail avea treisprezece ani și se spunea că ducea o viață simplă pe Costa Brava împreună cu un cameraman secund.

Reacția inițială a lui Perry la propria-i decizie crucială de a-și scutura praful vieții academice de pe tălpi – irevocabilă, la fel ca toate deciziile sale cruciale – a fost să revină la rădăcinile sale primare. Unicul fiu al lui Alfred și al Dorei avea să facă în așa fel încât să urmeze, pas cu pas, traseul lor uman. Avea să pornească în cariera de profesor exact din punctul unde ei fuseseră siliți să și-o abandoneze pe a lor.

Avea să renunțe la rolul intelectualului celebru, urmând să se înscrie la un curs temeinic de instruire pedagogică, conform imaginii pe care și-o formase despre părinți, și să devină profesor de școală secundară într-una dintre cele mai defavorizate zone ale țării.

Avea să predea materiile prevăzute de programă, și orice sport i s-ar fi încredințat, unor copii care aveau nevoie de el ca de un colac

de salvare, iar asta mai curând pentru împlinirea de sine decât ca o modalitate de a atinge bunăstarea unuia din clasa mijlocie.

Pe Gail nu o alarma atât această perspectivă, cât planurile care o priveau pe ea. În ciuda hotărârii lui Perry de a se afla *în nucleul dur al vieții*, subzistau niște versiuni dizarmonice ale personalității lui, iar Gail le cunoștea bine pe mai toate:

Da, era acel Perry auster care, pasionat de T.E. Lawrence, în vremea studenției de la London University, când îl cunoscuse ea, plecase cu bicicleta spre Franța în vacanță și pedalase până se prăbușise la pământ de epuizare.

Era și Perry aventurierul alpinist, acel Perry care, dacă nu-l mâna dorința arzătoare de victorie, nu era în stare să alerge în vreo cursă ori să ia parte la vreun joc, începând cu rugby în șapte și terminând cu pasarea pachetului de la unul la altul, hârjoană practică împreună cu nepoții și nepoatele lui la vremea Crăciunului.

Mai era însă și Perry răsfățatul, care manifesta propensiuni imprevizibile către lux, după care se refugia degrabă în foișorul lui secret. Tocmai această versiune a lui Perry stătea pe terenul de tenis cel mai bun din stațiunea cea mai bună deși lovită de recesiune, din Antigua, în acea dimineață de mai, înainte ca soarele să urce prea sus pe cer pentru o partidă, când rusul Dima se afla de o parte a fileului, și Perry de cealaltă, iar Gail purta costum de baie, o pălărie moale cu borurile late și o rochiță lejeră care nu reușea să o acopere prea mult, în mijlocul unui grup ciudat de spectatori cu ochi inexpressivi, unii îmbrăcați în negru, care păreau să fi făcut un jurământ colectiv să nu zâmbească, să nu vorbească și să nu manifeste nici un interes față de meciul la care erau siliți să asiste.

Fusese o șansă extraordinară, în opinia lui Gail, că planificaseră acea aventură în Caraibe înainte ca Perry să fi luat decizia impulsivă de a-și schimba total viața. Nașterea acelei decizii își avea originea într-un noiembrie întunecat când tatăl lui căzuse victimă aceluiași cancer care-i ucisese mama în urmă cu doi ani, lăsându-l pe tânărul universitar într-o situație de prosperitate modestă. Cum nu ținea la

averea moștenită și nefiind hotărât dacă era cazul să dea totul săracilor, Perry ezitase îndelung, dar, după o campanie de uzură declanșată și întreținută de Gail, amândoi conveniseră să facă o vacanță ieșită din comun, să plece undeva la soare, unde să joace tenis.

Și, după cum s-a dovedit, nici nu se putea să fi planificat mai bine o vacanță, pentru că la data când au început-o, se confruntau cu niște decizii mult mai mari:

Ce trebuia Perry să facă din viața lui, și era cazul să pornească pe acest nou drum împreună?

Trebuia ca Gail să renunțe la avocatură și să pășească orbește pe tărâmul de dincolo de azur cu el, sau să-și continue cariera meteorică la Londra?

Ori era momentul să admită că nu avea o carieră mai meteorică decât majoritatea avocaților tineri, și, prin urmare, era bine să rămână însărcinată, lucru asupra căruia Perry insistă mereu?

Iar dacă Gail, fie din răutate, fie din dorința de autoapărare, avea obiceiul de a transforma întrebările importante în altele mai mărunte, nu încăpea nici o îndoială că amândoi, separat și împreună, se găseau la o răspântie a vieții, când trebuiau să se gândească foarte serios; de aceea, petrecerea unei vacanțe în Antigua părea să le pună la dispoziție decorul ideal în care să reflecteze.

Zborul lor întârziase, iar urmarea a fost că nu s-au cazat la hotel decât după miezul nopții. Ambrose, majordomul ubicuu al stațiunii, i-a condus la bungalow-ul lor. S-au trezit târziu, și până au terminat micul dejun soarele era prea fierbinte pentru a juca tenis. Au înotat în dreptul unei plaje pe trei sferturi goale, au prânzit în doi la marginea piscinei, au făcut languros dragoste după-amiază, iar la șase seara s-au prezentat la complexul de tenis, odihniți, fericiți și dornici de o partidă.

Văzută de departe, stațiunea nu era decât o mână de căsuțe albe, împrăștiate de-a lungul unei plaje de forma unei potcoave lungi de aproximativ doi kilometri și presărate cu nisip alb ca talcul. Două promontorii stâncoase, acoperite cu vegetație scundă și deasă, îi marcau

extremitățile. Între ele se aflau un recif de corali și un șir de balize fluorescente care să țină departe iahturile cu motor ale eventualilor curioși. Pe terasele săpate în versantul unui deal, se găseau terenurile de tenis întreținute la standard de campionat. Niște trepte chinuite din piatră șerpuiau printre tufișurile înflorite până la poarta de intrare în complexul de tenis profesionist. Imediat ce treceai de acea poartă, pătrundeai în raiul sportului alb, motiv pentru care Perry și Gail aleseseră acel loc.

Existau cinci terenuri secundare și unul central. Mingile de competiție se păstrau în niște frigidere verzi. Cupele de concurs în casete de sticlă purtau numele campionilor de mai an, iar Mark, proprietarul australian supraponderal, era unul dintre ei.

– Așadar, la ce nivel vă încadrați, dacă-mi permiteți să vă întreb? li se adresase el cu o amabilitate greoaie, observând fără nici un comentariu calitatea rachetelor încercate în luptă pe care le avea Perry, șosetele lui groase de culoare albă și pantofii de tenis uzați, dar încă folosibili, precum și decolteul lui Gail.

Pentru doi oameni trecuți de prima tinerețe, dar încă aflați în floarea vârstei, Perry și Gail alcătuiau o pereche surprinzător de atrăgătoare. Natura o înzestrase pe Gail cu picioare și brațe lungi și frumos dăltuite, sâni mici și fermi, un trup suplu, piele de englezoaică, părul blond și fin și un zâmbet capabil să lumineze și cele mai sumbre unghere ale vieții. Perry se prezenta ca un alt soi de englez, fiind înalt și uscățiv și, la prima vedere, deșirat, cu gâtul lung și cu mărul lui Adam proeminent. Mersul îi era stângaci, lăsând impresia că e gata în orice clipă să cadă în nas, și avea urechile depărtate de cap. La școala de stat la care învățase i se acordase porecla de Girafa, asta până când celor îndeajuns de imprudenți ca s-o folosească li se dăduse câte o lecție. Odată cu maturizarea însă, el dobândise – fără să-și dea seama, lucru ce reușea să impresioneze și mai mult – o grație precară, dar imposibil de tăgăduit. Avea un smoc de bucle castanii, fruntea lată, plină de pistrui, și ochi mari care, din spatele ochelarilor, îi confereau un aer de uimire angelică.

Cum nu avea încredere că Perry își va prezenta palmaresul, și purtându-se protector față de el ca întotdeauna, Gail a preferat să-și asume sarcina de a răspunde la întrebările profesionistului.

– Perry joacă în grupele de calificare pentru Cupa Reginei și a ajuns o dată chiar la baraj, nu-i așa? De fapt, ai ajuns până la Masters' Cup. Și asta a fost după ce și-a rupt un picior la schi și nu jucase timp de șase luni, a adăugat ea cu mândrie.

– Iar dumneavoastră, doamnă, dacă nu îndrăznesc prea mult? întrebă profesionistul Mark pe un ton mioros, apăsând pe „doamnă” ceva mai mult decât i-ar fi plăcut lui Gail.

– Eu sunt iepurele lui, răspuse ea cu răceală, la care Perry interveni:

– Asta-i de-a dreptul o prostie.

Australianul scoase un sunet de iritare printre dinți, își clătină capul masiv și greu, neștiind ce să mai creadă, și răsfoi paginile murdare ale registrului.

– Mda, am aici o pereche care s-ar putea să vi se potrivească. Sunt de departe prea buni pentru ceilalți turiști, vă spun asta din capul locului. Cinstit să fiu, nici nu am prea multe perechi din care să aleg. Poate că voi patru o să vă dați ceva de furcă unii altora.

Adversarii lor s-au dovedit a fi o pereche de indieni din Mumbai, aflați în luna de miere. Terenul central era ocupat, însă arena numărul unu era liberă. Curând, o mână de gură-cască și jucători de pe alte terenuri s-au apropiat pentru a urmări cvartetul la încălzire: lovituri cursive de pe fund returnate cu eleganță, passing shot-uri după care nu alerga nimeni, câte un smash de la fileu rămas fără replică. Perry și Gail au câștigat tragerea la sorți. Bărbatul i-a oferit primul serviciu partenerei sale, care a făcut dublă greșală, și au pierdut ghemul. A urmat la serviciu mireasa indiană. Jocul a rămas calm.

Abia când a început să servească s-a văzut calitatea jocului prestat de Perry. Prima lovitură a avut înălțime și forță, iar când mingea a căzut, nimeni nu a mai putut face mare lucru. A servit patru ași la rând. Mulțimea s-a îndesit, jucătorii erau tineri și atrăgători, băieții de mingi au descoperit în ei noi puteri, nebănuite. Spre sfârșitul primului set, profesionistul Mark a apărut ca să arunce și el o privire,

a rămas preț de trei ghemuri, apoi, gânditor și încruntat, s-a întors la biroul lui.

După un al doilea set mai lung, scorul era de unu la unu la seturi. În cel de-al treilea s-a ajuns la 4-3, Perry și Gail având avantaj. Dar dacă acum Gail prefera să stea retrasă, Perry era în plin avânt, și meciul a luat sfârșit fără ca perechea de indieni să mai câștige vreun ghem.

Mulțimea s-a dispersat. Cei patru au mai zăbovit ca să schimbe complimente, să stabilească o revanșă, și s-a lansat și o invitație la un pahar pentru acea seară. Care a fost acceptată. Indienii au plecat, lăsându-i pe Perry și pe Gail să-și strângă rachetele de rezervă și puloverele.

În timp ce făceau asta, australianul a apărut la teren, aducând cu sine un bărbat complet chel, cu pieptul uriaș, semeț ca statură și musculos, care avea la încheietură un Rolex de aur cu diamante și purta pantaloni de trening gri, susținuți de o un șnur legat cu fundă în talie.

E ușor de explicat de ce Perry a observat întâi de toate funda din talie și restul amănuntelor după aceea. Tocmai își schimba pantofii de tenis vechi și ponosiți, dar confortabili, cu o pereche de încălțări de plajă cu talpa din sfoară, și când și-a auzit rostit numele era încă aplecat. Drept urmare, și-a ridicat încet gâtul lung, așa cum fac oamenii înalți și supli, și a văzut mai întâi o pereche de espadrile de piele pe niște picioare mici, aproape feminine, ținute depărtate, într-o postură tipică piraiților, apoi două pulpe groase, acoperite de pantalonii gri; și, tot urcând, funda șiretului care ținea pantalonii, legată dublu, așa cum se cuvine să fie o asemenea fundă, având în vedere răspunderea considerabilă pe care o poartă.

Deasupra fundei, o bluză din bumbacul cel mai fin acoperea un tors masiv care părea să nu facă deosebirea între stomac și piept, terminându-se cu un guler de model răsăritean care, dacă ar fi fost încheiat, ar fi reprezentat o versiune redusă a unui guler clerical, doar că era de neconceput să poată cuprinde gâtul musculos.

Iar deasupra gulerului, înclinată într-o parte, parcă într-o chemare, cu sprâncenele ridicate în semn de invitație, fața netedă a unui bărbat de cincizeci și ceva de ani, cu ochi căprui și plini de suflet,

strălucind prietenos, ca un zâmbet de delfin. Absența ridurilor nu sugera lipsa de experiență, ci mai curând din contră. Era un chip care pentru Perry, iubitorul de aventuri în aer liber, părea turnat pe viață: chipul unui om format, i-a spus ulterior lui Gail, o altă etichetă la care aspira chiar el, dar, în ciuda strădaniilor lui bărbătești, nu reușise încă să o dobândească.

– Perry, îngăduie-mi să ți-l prezint pe bunul meu prieten și finanțator, domnul Dima din Rusia, rosti Mark, strecurând o undă de ceremonie în glasul lui onctuos. Dima consideră că ai făcut un meci grozav azi, n-am dreptate, domnule? Ca fin cunoscător al jocului de tenis, te-a urmărit și te-a apreciat în mod deosebit, cred că nu greșesc, Dima.

– Vrei să faci joc? întrebă Dima fără să-și dezlipească ochii căprui, parcă rugători, de la Perry, care izbutise să se ridice cu stângăcie, ajungând la înălțimea lui deplină.

– Bună, zise Perry găfâind ușor, și îi întinse mâna asudată lui Dima. Era mâna unui meșteșugar care s-a mai îngrășat, tatuată cu o mică stea sau un asterisc pe a doua falangă a degetului mare. Iar ea este Gail Perkins, complicea mea la crimă, adăugă el, simțind că trebuia să mai slăbească puțin ritmul.

Însă înainte ca Dima să poată răspunde, Mark scoase un fornăit de protest lingușitor.

– Crimă, Perry? obiectă el. Gail, să nu-l crezi pe acest om! Ai făcut o treabă pe cinste pe teren, și ăsta-i adevărul curat. Două dintre passing shot-urile date cu reverul au fost dumnezeiești, nu-i așa, Dima? Chiar tu ai spus asta. Noi ne uitam din biroul meu. Pe rețeaua de televiziune cu circuit închis.

– Mark zice că tu joci în Cupa Reginei, i se adresează Dima continuând să arboreze același zâmbet de delfin, rostind cuvintele cu glas gutural și profund și cu un accent vag american.

– Ei, asta a fost acum câțiva ani, confirmă Perry cu modestie, încă străduindu-se să câștige timp.

– Dima a cumpărat recent domeniul Trei Hornuri, adevărat, Dima? îl informă Mark, de parcă această știre făcea mai obligatorie

propunerea de a juca o partidă. Cel mai bun loc de pe partea asta a insulei, corect, Dima? Ai planuri mari în legătură cu el, așa am auzit. Iar voi doi stați la Căpitanul Cook, așa cred, unul dintre bungalow-urile de top din stațiune, după părerea mea.

Era adevărat.

– Ei, asta e. Sunteți vecini, adevărat, Dima? Trei Hornuri e cocotată exact pe vârful peninsulei, peste golf față de voi. E ultima proprietate nemodernizată de pe insulă, dar Dima o să îndrepte lucrurile, adevărat, domnule? Se vorbește de o emisiune de acțiuni preferențiale acordate locuitorilor, ceea ce mi se pare o idee inteligentă. Până atunci însă, te bucuri de puțin camping mai aproape de natură, din câte-am auzit, și găzduiești câțiva prieteni și membri de familie care-ți împărtășesc ideile. Admir asta. Și toți ceilalți, nu doar eu. Pentru o persoană cu darea ta de mână, asta e o adevărată tărie de caracter, așa zicem noi.

– Vrei să joci?

– Dublu? sugeră Perry, smulgându-se de sub intensitatea privirii lui Dima ca să se uite întrebător la Gail.

Dar Mark, după ce reușise să creeze capul de pod, încercă să se folosească de acel avantaj.

– Mersi, Perry, Dima nu joacă la dublu, îmi pare rău, interveni el pe un ton vioi. Prietenul nostru joacă doar partide la simplu, corect, domnule? Ești un bărbat care se bizuie numai pe sine. Îți place să răspunzi pentru propriile tale greșeli, așa mi-ai mărturisit cândva. Astea au fost exact vorbele pe care mi le-ai spus nu de mult, și le-am pus la inimă.

Văzând că Perry exita, Gail sări în sprijinul lui:

– Nu-ți face griji în privința mea, Perry. Dacă vrei să joci la simplu, te rog, nu mă supăr deloc.

– Perry, nu cred că ar trebui să ai rezerve față de o partidă cu acest domn, insistă Mark, ca să fie sigur că fusese înțeles pe deplin de cei doi. Dacă aș fi parior, sincer n-aș ști pe care din voi să pun banii, și asta-i adevărul gol-goluț.

Să i se fi părut că Dima s-a îndepărtat *șchiopătând* ușor? Acea mișcare de târâre a piciorului stâng? Ori era numai efortul de a duce acel tors uriaș de colo-colo, toată ziua?

Oare tot atunci i-a observat Perry pentru prima oară pe cei doi bărbați albi care ardeau gazul la poarta ce dădea spre teren și nu aveau nimic de făcut? Unul, cu mâinile împreunate lejer la spate, celălalt, cu brațele încrucișate la piept? Amândoi purtând pantofi de sport? Unul blond și cu o față de bebeluș, celălalt, cu părul negru și apatic?

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci îi percepute doar în subconștient, le declară el cu ranchiună în glas bărbatului care își zicea Luke și femeii care își spunea Yvonne, zece zile mai târziu, când toți patru stăteau la o masă ovală în subsolul unei case frumoase din Bloomsbury.

Un taxi negru îi dusesese acolo de la apartamentul lui Gail din Primrose Hill, la volan aflându-se un bărbat masiv, amabil, cu o beretă pe cap și cercel în ureche, care s-a prezentat drept Ollie. Luke le deschisese ușa, Yvonne stătea așteptând în spatele acestuia. Într-un hol cu mochetă groasă, care mirosea a vopsea proaspătă, Perry și Gail au dat mâna cu gazdele, li s-a mulțumit curtenitor pentru că veniseră și au fost conduși jos în acel subsol transformat unde se găseau o masă, șase scaune și o chicinetă. Ferestrele vitrate, de forma unor semiluni și plasate sus pe peretele ce dădea spre exterior, licăreau după cum se perindau umbrele pietonilor pe trotuarul de deasupra.

Apoi li s-au luat telefoanele mobile și au fost invitați să semneze o declarație în baza Legii Păstrării Secretelor de Stat. Gail avocata citi textul și se revoltă.

– Nici moartă, exclamă ea, în vreme ce Perry – murmurând „Ce importanță are?” – semnă, abia așteptând să scape.

După ce făcu o serie de ștersături și completă textul cu formulări proprii, Gail semnă dedesubt. Iluminatul subsolului era asigurat de o singură lampă slabă care atârna deasupra mesei. Pereții din cărămidă degajau un miros delicat de porto vechi.

Luke era curtenitor, proaspăt ras, trecut bine de patruzeci de ani și, după aprecierea lui Gail, prea scund. Spionii, își zise ea cu o falsă veselie născută din neliniște, ar trebui să aibă o statură mai impresionantă. Cu postura lui dreaptă, costumul gri și precis croit și cornițele de păr încărunțit ridicate deasupra urechilor, bărbatul îi amintea mai curând de un jocheu în înfățișarea lui cea mai favorabilă.

Pe de altă parte, Yvonne nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Gail. În primele clipe, Gail o percepușe ca fiind o fandosită, dar frumoasă prin educație. Cu taiorul ei comun în lumea afacerilor, cu părul negru strâns în coc și fără machiaj, arăta mai vârstnică decât era nevoie și, pentru o femeie-spion, după judecata frivolă a lui Gail, cu mult mai serioasă decât ar fi fost cazul.

– Deci, nu i-ați recunoscut de fapt ca fiind gărzi de corp, sugeră Luke, cu privirea fixată între cei doi, aflați de cealaltă parte a mesei. Când ați rămas singuri nu v-ați spus unul altuia, de exemplu: „Hei, a fost cam bizar tipul ăsta, Dima, oricine ar fi, pare să fie atent protejat“, ce ziceți?

„Chiar așa ne vorbim unul altuia, eu și Perry? se miră Gail. Nu știam asta.“

– I-am văzut pe bărbați, evident, recunosc Perry. Dar la întrebarea dacă mi-au dat de bănuir, răspunsul este nu. Probabil, doi oameni care vor să joace o partidă, m-am gândit, dacă m-am gândit la ceva – și se trase de sprâncene cu degetele lui lungi –, altfel spus, nu te gândești imediat la gărzi de corp, nu? A, oameni ca dumneavoastră, poate. Asta e lumea în care trăiți, presupun. Dar dacă ești un cetățean de rând, nu-ți trece așa ceva prin minte.

– Dar dumneata, Gail? întrebă Luke, cu o solitudine vioaie. Dumneata te afli toată ziua în tribunale. Vezi lumea rea în strălucirea ei cumplită. Dumneata ai avut vreo bănuială în ceea ce îi privea pe bărbați?

– Dacă i-am băgat cât de cât în seamă, probabil c-am crezut că erau doi bărbați care se holbau la mine, de aceea i-am ignorat, replică Gail.

Însă această explicație nu o satisfăcu pe Yvonne, cățelușul profesorului.

– Dar în seara aceea, gândindu-te la cele petrecute în cursul zilei... Era Yvonne cumva scoțiancă? Tot ce se putea, își zise Gail, care se mândrea cu urechea ei de pasăre mynah¹ în ce privea accentele – chiar nu te-a mirat prezența acelor doi bărbați care stăteau în apropiere?

– Era prima noastră seară adevărată la hotel, se răsti Gail, cuprinsă de un val de exasperare iritată. Perry comandase o cină la lumina lumânărilor pe Puntea Căpitanului, înțelegeți? Erau stele, lună plină și broscui doritori de împerechere care orăcăiau de zor, și o fâșie de lumină care venea practic din cer până la masa noastră. Credeți sincer că se-am petrecut seara privind-ne unul pe altul în ochi și discutând despre paznicii lui Dima? Cum să zic, ia mai lăsați-ne în pace – apoi, temându-se că vorbele ei sunaseră mai brutal decât voise – de acord, în câteva cuvinte, am stat de vorbă despre Dima. Este un om care îți rămâne întipărit pe retină. Dacă în primul minut am constatat că era primul oligarh pe care îl cunoșteam, în următorul Perry a fost cuprins de regrete pentru că fusese de acord să facă un meci de simplu cu el și a vrut să-i telefoneze australianului ca să-i ceară anularea partidei. I-am spus că dansasem cu bărbați ca Dima și că aceștia aveau tehnica cea mai uimitoare. Asta ți-a închis gura, nu-i așa, dragul meu Perry?

Despărțiți unul de celălalt printr-un spațiu la fel de lat ca Oceanul Atlantic, pe care îl traversaseră recent, însă recunoscători că se puteau despovăra în fața unor ascultători de profesie, Perry și Gail și-au depănat povestea până la capăt.

A doua zi dimineată, la șapte și un sfert, Mark îi aștepta în capul treptelor de piatră, îmbrăcat cu ce avea mai bun în materie de haine de culoare albă și având în mâini două cutii de mingi de tenis scoase de la frigider și un pahar de carton cu cafea.

– M-am temut de moarte că veți dormi până mai târziu, le spuse el emoționat. Ascultați, totul e în regulă, nici o problemă. Gail, cum

¹ Pasăre originară din Ceylon, capabilă să imite foarte bine sunete și să învețe cuvinte. (n.tr.)

te simți azi? Foarte proaspătă, dacă-mi pot permite. După tine, Perry. E plăcerea mea. Ce zi, nu? Ce zi!

Perry porni în frunte, urcând al doilea rând de trepte până la locul unde poteca făcea la stânga. Când coti, ajunse față în față cu aceiași bărbați pe care îi văzuse plimbându-se fără țință în noaptea precedentă, acum purtând jachete de piele, ca acelea pentru piloți. Erau postați de o parte și de alta a unei arcade înflorite care ducea, ca un culoar de flori pentru miri, până la poarta terenului central. Acesta era o lume în sine, închis pe patru laturi de prelate de pânză și garduri înalte de șase metri alcătuite din tufe de hibiscus.

Văzându-i pe cei trei apropiindu-se, bărbatul blond cu fața ca de copilăș făcu jumătate de pas înainte și, cu un zâmbet lipsit de veselie, își desfăcu palmele în gestul clasic al celui care se pregătește să percheziționeze corporal pe cineva. Nedumerit, Perry se opri, deocamdată fără să se afle la distanța la care putea fi atins, ci la aproape doi metri, având-o pe Gail alături de el. Când bărbatul mai înaintă un pas, Perry se retrase unul, trăgând-o și pe Gail după el și exclamând: „Ce dracu' înseamnă asta?” – către Mark, practic, pentru că nici omul cu fața de copil, nici tovarășul lui cu păr negru nu dădeau semne că auziseră întrebarea lui, iar de înțeles, aparent nu se punea problema.

– Măsuri de securitate, Perry, îi explică Mark, trecând pe lângă Gail ca să murmure liniștitor la urechea englezului. Chestie de rutină.

Perry rămase pe loc, aplecându-și gâtul înainte și spre lateral în vreme ce analiza explicația.

– A cui securitate, mai precis? Nu am nevoie. Ai tu nevoie de așa ceva? se întoarse spre Gail.

– Nici eu, îl aprobă ea.

– Securitatea lui Dima, Perry. La a cui securitate te gândeai? E o persoană care lucrează cu sume mari. De talie internațională. Băieții ăștia nu fac decât să respecte ordinele.

– Ale tale, Mark? se interesă Perry, măsurându-l acuzator prin lentilele ochelarilor.

– Ale lui Dima, nu ale mele, Perry, nu fi ridicol. Sunt băieții lui Dima. Merge cu el peste tot.

Perry își întoarse privirea spre bărbatul blond.

– Domnilor, vorbiți cumva engleza? rosti el. Iar când cel cu față de copilaș refuză să reacționeze, Perry atacă mai dur: Se pare că nu vorbește engleza. Și nici n-o aude, evident.

– Pentru Dumnezeu, Perry, spuse Mark pe un ton împăciuitor, în vreme ce tenul lui tipic pentru băutorii de bere căpăta o nuanță ceva mai închisă, spre stacojiu. Doar o privire în geantă, și gata. Nu o lua personal. E chestie de rutină, cum îți ziceam. Ca pe orice aeroport.

Perry apelă la Gail:

– Ai vreo părere despre asta?

– Sigur că am.

Perry își înclină capul în cealaltă parte.

– Mark, vreau să înțeleg cât se poate de limpede, pricepi? insistă el, afirmându-și astfel autoritatea pedagogică. Dima, partenerul de tenis propus de tine, vrea să se asigure că nu am de gând să arunc o bombă în el. Asta vor să-mi sugereze acești oameni?

– Există multe pericole pe lumea asta, Perry. Poate nu ai auzit despre asta, dar noi ceilalți, da, și ne străduim să trăim cu ideea. Cu tot respectul, te sfătuiesc să te lași purtat de curent.

– Ca alternativă, s-ar putea să-l retez cu Kalașnikov-ul meu, continuă Perry, ridicând geanta de tenis câțiva centimetri ca să arate unde își ținea arma; moment în care cel de-al doilea bărbat se ivi din umbra tufișurilor și se postă alături de primul, fără să se observe însă vreun schimb de grimase inteligibile între ei.

– Domnule Makepiece, faci din țăntar armăsar, dacă nu te supără exprimarea mea, protestă Mark, a cărui purtare curtenitoare, deprinsă cu greu în timp, începea să cedeze din cauza încordării. Ne așteaptă un mare meci de tenis. Băieții ăștia își fac datoria și, după mine, procedează foarte politicos și profesionist. Sincer, nu înțeleg care e problema, domnule.

– Aha. Problema, murmură Perry, preluând cuvântul ca pe un punct de pornire folositor pentru o discuție de grup cu studenții lui. Atunci îngăduie-mi să-ți explic problema mea. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, am mai multe probleme. Prima este că nimeni nu mi

se uită în geanta de tenis fără permisiunea mea, iar în cazul de față, nu acord această permisiune. Și nimeni nu se va uita în geanta doamnei. Se aplică aceleași reguli – și arată spre Gail.

– Cât se poate de corect, confirmă ea.

– A doua problemă. Dacă prietenul tău Dima crede că vreau să-l asasinez, de ce mă invită să joc tenis cu el? După ce lăasă timp din belșug pentru un răspuns și nu primi nici unul, în afara unui sunet produs de sugerea măselelor, Perry continuă. Și a treia problemă a mea este următoarea: propunerea, așa cum a sunat, este unilaterală. Am cerut eu să mă uit în geanta lui Dima? Nu. Nici nu doresc asta. Poate îi explici când îi vei transmite scuzele mele. Gail! Ce-ar fi să mâncăm ceva din bufetul acela de mic dejun pe care l-am plătit?

– Bună idee, aprobă Gail cu însuflețire în glas. Nici nu mi-am dat seama până acum ce foame îmi era.

Se răsuciră pe călcâie și, ignorând rugămințile australianului, începură să coboare treptele, când poarta terenului se deschise exploziv și vocea de bas a lui Dima îi făcu să se oprească.

– Nu fugi, domnule Perry Makepiece. Dacă vrei să-mi zbori creierii, folosește naibii racheta de tenis.

– Și ce vârstă crezi că avea, Gail, după părerea ta? Întrebă Yvonne cea educată, făcând un semn delicat pe blocnotesul din fața ei.

– Cel cu chip de copilaș? Maximum douăzeci și cinci de ani, răspunse ea, dorindu-și încă o dată să găsească în sine o cale de mijloc între impertinență și melancolie.

– Perry? Ce vârstă?

– Treizeci.

– Înălțime?

– Sub medie.

„Dacă tu ai un metru optzeci și cinci, dragul meu Perry, atunci *toți* suntem sub medie“, gândi Gail.

– Unu șaptezeci și cinci, estimează ea.

Și părul blond tuns foarte scurt, se puseră amândoi de acord.

— Și purta o brățară de aur cu zale, își aduse ea aminte, rămânând uimită de acest lucru. Am avut odată un client care purta una aproape la fel. Dacă dădea de vreun necaz, rupea zalele și își plătea scăparea cu ele, una câte una.

Cu degetele ale căror unghii sunt nelăcuite, dar bine îngrijite, Yvonne împinge spre ei un teanc de fotografii de presă peste tăblia ovală a mesei. În prim-plan, șase bărbați tineri și voinici se felicită după victoria într-o cursă de cai, ținând paharele de șampanie sus, pentru a fi surprinse de aparatul de fotografiat. În fundal, panouri publicitare în rusă și engleză. Și, departe în stânga, cu brațele încrucișate la piept, garda de corp cu față de copil, având țeasta blondă aproape rasă. Spre deosebire de cei trei camarazi ai lui, nu poartă ochelari negri. Însă la încheietura mâinii stângi are o brățară de aur cu zale.

Perry arată oarecum satisfăcut. Gail simte o ușoară greață.

Lui Gail nu-i era limpede de ce avea partea leului din acea discuție. În timp ce vorbea, își asculta vocea ricoșând din zidurile de cărămidă ale camerei de la subsol, așa cum făcea în sălile tribunalului specializat în divorțuri, unde își desfășura activitatea profesională în acea perioadă: „Acum îmi exprim indignarea îndreptățită, acum uimirea mușcătoare, acum glasul îmi sună ca al mamei mele absente după cel de-al doilea pahar de gin tonic“.

Iar în seara asta, în ciuda eforturilor făcute pentru a se stăpâni, constatase din când în când că vocea îi atingea un tremur de spaimă ce nu era în scenariu. Dacă auditoriul de vizavi nu auzise asta, ei nu-i scăpase. Și, dacă nu se înșela, și Perry detectase acest lucru, pentru că din când în când își înclinase capul spre ea fără nici un alt motiv decât de a o privi cu o tandrețe neliniștită, în ciuda distanței de trei mii de kilometri dintre ei. În unele momente mergea atât de departe, încât o strângea în treacăt de mână pe sub masă, după care prelua firul relatării crezând, în mod greșit și de neiertat, că astfel oferea câteva momente de ușurare simțămintelor ei, în vreme ce simțămintele ei nu făceau decât să se retragă în adâncime, pentru a se regrupa și ieși la luptă și mai hotărâte în momentul în care avea să li se ofere prilejul.

Chiar dacă Perry și Gail nu și-au târșăit picioarele până la terenul central, nu s-au grăbit deloc. A urmat defilarea lentă pe aleea plină de

flori, cu cele două gorile pe post de gărzi de onoare, iar Gail și-a ținut pălăria de soare cu boruri late și a făcut fusta străvezie să tresalte.

– Am cam fluturat-o nițel în vânt, recunosc eu.

– Mie-mi spui, întări Perry, replică primită cu zâmbete reținute de către cei de la masă.

S-a produs puțină agitație la intrarea pe teren, când Perry a lăsat impresia că se răzgândește, până când s-a dovedit că el se trăsesese înapoi ca să o lase pe Gail să intre înaintea lui, lucru pe care ea l-a făcut în mod deliberat cu mișcări de mare doamnă, asta ca să sugereze că, deși probabil jignirea planificată nu se produsese, nici nu fusese dată uitării cu totul. Iar după Perry a intrat Mark.

Dima stătea în mijlocul terenului cu fața spre ei, având brațele deschise larg în semn de bun venit. Purta o bluză pufoasă de culoare albastră, rotunjită la gât și cu mâneci lungi, iar șortul negru îi ajungea până mai jos de genunchi. Un cozoroc amintind de un cioc verde părea să-i iasă din capul chel, care deja strălucea de sudoare în razele încă slabe ale soarelui. Perry se întrebase dacă nu cumva Dima se dăduse cu vreo unsoare pe creștet. Ca să înlocuiască Rolex-ul cu diamante, acum purta la gât un lanț de aur cu unele vagi conotații mistice: alte sclipiri, alte amănunte care să abată atenția.

Însă, spre surprinderea lui Gail, în momentul intrării ei, nu Dima era principala atracție, povesti ea. În spatele lui, pe băncile spectatorilor, se vedea o mulțime amestecată – și, în opinia ei, bizară – alcătuită din copii și adulți.

– Ca o adunătură de figuri de ceară sinistre, afirmă ea. Nu era vorba doar de aspectul lor, căci erau niște oameni îmbrăcați prea elegant la ora șapte dimineața, nefiresc de matinală. Mă refer la muțenia totală și la aerul lor mohorât. M-am așezat pe o bancă din șirul cel mai de jos și am gândit: „Isuse, ce înseamnă asta? Un tribunal al poporului, o procesiune religioasă, ori ce?”

Până și copiii păreau înstrăinați unul de altul. Aceștia i s-au uitat imediat în ochi. Copiii. A numărat patru.

– Două fete care sugerau idioțenia, una în jur de cinci ani și cealaltă de șapte, cu rochițe de culoare închisă și pălării de soare, strivite

alături de o negresă corpulentă, care, din câte se părea, era un fel de dădacă, spuse ea, decisă să nu îngăduie sentimentelor să o ia prematur înaintea rațiunii. Și doi băieți la vârsta adolescenței, cu părul ca inul, pistruiți și având echipament și rachete de tenis. Și toți arătau atât de mohorâți, încât îți venea să crezi că fuseseră dați cu forța jos din pat și târați până acolo drept pedeapsă.

În ce-i privea pe adulți, ei erau atât de *ciudați*, atât de masivi și de *altfel*, încât păreau să fi descins dintr-un desen animat de Charles Addams, continuă ea. Și nu era vorba doar de hainele lor de stradă sau de pieptănăturile din anii '70. Și nici de faptul că, în ciuda arșiței, femeile erau îmbrăcate ca pentru miezul iernii. Totul ținea de expresiile lor lugubre.

– De ce nu vorbește nimeni? îi șoptise ea lui Mark, după ce acesta a apărut neinvitat pe scaunul de alături.

Mark ridicase din umeri.

– Ruși.

– Dar rușii vorbesc tot timpul!

– Rușii ăștia nu, replicase Mark.

Majoritatea sosiseră în ultimele zile și încă nu se obișnuiseră cu gândul că se aflau în Caraibe.

– S-a întâmplat ceva acolo, spusese el, făcând semn din cap către partea cealaltă a golfului. Din câte se zvonește, se desfășoară nu știu ce mare consfătuire de familie, și nu toate discuțiile sunt amicale. Nu știu cum se descurcă în privința igienei personale. Jumătate din sistemul de aprovizionare cu apă de acolo e terminat.

Lui Gail îi căzuseră ochii pe doi bărbați grași, unul care murmură ceva într-un telefon mobil, purtând o pălărie cu boruri întoarse, celălalt, o bască scoțiană cu moț roșu.

– Veri cu Dima, îi explicase Mark. Fiecare e vărul cuiva pe acolo. Perm, de acolo vin toți.

– Perm?

– Perm, în Rusia. Nu mă refeream la părul făcut permanent, draga mea. E un oraș.

Mai ridicase privirea cu un nivel, iar acolo se aflau băieții cu părul bălai, mestecând gumă ca și cum asta le-ar fi displăcut profund. Fiii lui Dima, gemeni, precizase Mark. Și da, acum, când Gail se uitase mai atent la ei, descoperise o asemănare: piepturi bombate, spatele drept și ochi căprui și căzuți, care se îndreptau deja acaparator către ea.

Inspiră iute și tăcut, apoi își goli plămânii de aer. Se apropia de ceea ce, în cadrul unei pledoarii în instanță, ar fi fost o întrebare gen glonț-de-argint, aceea care trebuie să îl facă fărâme pe martor. Așadar, avea de gând acum să se distrugă pe sine? Însă când reîncepu să vorbească, remarcă mulțumită că nu percepea nici o tonalitate ciudată în glasul ce se reflecta din pereții de cărămidă și nici vreo șovăială sau altă schimbare care să dea de bănuț:

– Și, stând modestă, departe de toți ceilalți – izolată în mod demonstrativ, așa s-ar fi putut crede – am văzut o fată absolut năucitoare, de cincisprezece sau șaisprezece ani, cu părul negru ca pana corbului, lung până la umeri, și purtând o bluză de școlăriță și o fustă bleumarin de uniformă care îi venea până peste genunchi. Nu părea să fie legată de nimeni, astfel că l-am întrebat pe Mark cine era. Normal.

Foarte normal, decise ea cu o senzație de ușurare, după ce se auzise vorbind. Nimeni dintre cei aflați în jurul mesei nu ridică din sprâncene. Bravo, Gail.

– O cheamă Natașa, m-a informat Mark. O floare care așteaptă să fie culeasă, dacă ar fi să-i iert vulgaritatea. Fiica lui Dima, dar nu și a Tamarei. Lumina ochilor lui.

Și ce făcea frumoasa Natașa, fiica lui Dima, la ora șapte dimineața, când trebuia să-l urmărească pe tatăl ei jucând tenis? Își întrebă Gail publicul. Citea dintr-un tom legat în piele, pe care îl ținea în poală ca pe scutul virtuții.

– Era absolut ucigător de frumoasă, insistă Gail. Și, ca adăugire: Vreau să spun frumoasă la modul serios.

Apoi gândi: „Vai, Doamne, am început să vorbesc la fel ca o lesbiană, când eu nu vreau decât să par detașată“.

Însă nici de această dată, nici Perry, nici inchizitorii ei nu lăsară impresia că detectaseră vreo notă falsă.

– Și unde o gălesc pe acea Tamara care nu e mama Natașei? îl întrebase ea pe Mark cu severitate, profitând de prilej ca să se îndeparteze puțin de el.

– La două rânduri mai sus, în stânga. O doamnă foarte pioasă. Cunoscută pe plan local sub numele de Măicuța.

Se rotise cu nonșalanță și depistase o femeie cu înfățișare spectrală, îmbrăcată din cap până în călcâie în negru. Părul ei, de asemenea negru, era presărat cu fire albe și legat într-un coc. Gura strânsă, cu buzele descriind o curbă coborâtore spre colțuri, părea să nu se fi destins niciodată într-un zâmbet. Purta o eșarfă mov din șifon.

– Iar pe piept, o cruce de aur, ca de episcop ortodox, dar având o bară în plus, își încheie Gail descrierea. De aici îi venea numele de Măicuță, probabil. Și, aducându-și aminte: Dar, mamă, ce prezență avea femeia aceea. O prezență scenică răpitoare – acestea fiind nuanțe moștenite de la părinții ei actori –, era imposibil să nu-i simți forța. Până și Perry a simțit-o.

– Mai târziu a fost asta, o preveni el, evitând să o privească în ochi. Domnii nu vor să ne dăm înțelepți în retrospectivă.

„Ei, bine, nu mi se dă voie să fiu înțeleaptă nici înainte, nu?” se simți ea ispitită să-i răspundă, dar după ușurarea pe care i-o adusese depășirea cu succes a obstacolului numit Natașa, lăsă de la ea.

Ceva din aspectul micuțului și imaculatului Luke îi distrăgea atenția cu totul: modul în care îi surprindea ochii fără să vrea; modul în care el făcea același lucru. La început, se întrebase dacă nu cumva era homosexual, până când îl surprinsese aruncându-și privirea spre decolteul bluzei ei, la care se desfăcuse nasturele de sus. Era vorba de galanteria celui care pierde, socoti ea. De atitudinea celui care luptă până la ultimul om, dar acel ultim om să fie el. În anii cât îl așteptase pe Perry se culcase cu destui bărbați, și existau unul sau doi cărora le cedase din amabilitate, pur și simplu ca să le dea dovada că erau mai buni decât credeau. Luke îi amintea de aceștia.

Prin contrast, în timp ce-și făcea încălzirea pentru meciul cu Dima, Perry nu manifestase interes mai deloc față de spectatori, susținu el, adresându-se propriilor sale mâini, lipite cu palmele de tăblia mesei. Știa că acei oameni se aflau acolo, doar le făcuse un semn de salut cu racheta, și nu primise nici un răspuns. În primul rând, fusese prea ocupat să-și pună bine lentilele de contact, să-și strângă șireturile, să se dea cu cremă contra arsurilor de soare, făcându-și griji pentru faptul că Mark o sâcăia pe Gail și, în general, întrebându-se cât de repede putea să câștige pentru a pleca de acolo. Pe de altă parte, era luat la întrebări de adversar, care stătea la un metru și ceva depărtare de el.

– Te deranjează? se interesase Dima cu glas scăzut și grijuliu. Clubul suporterilor mei, de ei zic. Vrei să le spun să se ducă acasă?

– Sigur că nu, răspunsese Perry, încă iritat după confruntarea cu gărzile de corp. Presupun că-ți sunt prieteni.

– Tu ești britanic?

– Da.

– Englez? Velș? Scoțian?

– Simplu englez.

Alegându-și banca, Perry își trântise pe ea geanta de tenis, cea pe care nu voise ca paznicii lui Dima să o verifice, și trăsese fermoarul. Dinăuntru scosese două benzi absorbante, una pentru frunte, alta pentru încheietura mâinii.

– Ești preot? întrebase Dima, cu aceeași înflăcărare.

– De ce? Ai nevoie de așa ceva?

– Doctor? Medic de ceva?

– Îmi pare rău, nici doctor.

– Avocat?

– Doar joc tenis.

– Bancher?

– Doamne păzește, bombănise Perry iritat, apoi își făcuse de lucru cu o pălărie de soare destul de jerpelită, pe care apoi a vârat-o înapoi în geantă.

În realitate, se simțea mai mult decât iritat. Fusese „făcut” și nu-i plăcea asta. Întâi îl făcuse australianul, și l-ar fi făcut și gărzile de corp,

dacă le-ar fi permis asta. De acord, nu le permisesese, dar prezența lor pe teren – se instalaseră deja ca arbitri de linie la fiecare capăt – era de ajuns ca să-i alimenteze furia. Mai precis, fusese „făcut” și de Dima, iar faptul că acesta adusesese cu forța niște oameni de strânsură la ora șapte dimineața ca să îl urmărească învingând nu făcea decât să sporească jignirea.

Dima vârâse o mână în buzunarul șortului lung și scosese o monedă de argint de o jumătate de dolar pe care se afla efigia lui John F. Kennedy.

– Știi ceva? Copiii mei îmi spun că am lângă mine un hoțoman care „înțeapă”¹ mingea în locul meu, și de acea câștig, se confesase rusul, indicând cu o mișcare din capul chel către cei doi băieți pistruiați din tribună. Eu câștig tragerea la sorți a terenului, și copiii mei cred că am „înțepat” și moneda asta. Ai copii?

– Nu.

– Vrei să ai?

– Eventual.

„Vezi-ți de treaba ta”, cu alte cuvinte.

– Vrei să dăm cu banul?

„Înțepare”, repetase Perry în gând. De unde știa acest om, care vorbea o engleză stâlcită și avea un accent căpătat parcă în Bronx, un cuvânt ca „a înțeapa”? Alesese pajura, pierduse, și auzise hohote de râs batjocoritoare, primul semn de interes pe care vreunul dintre spectatorii din tribună catadicsise să îl manifeste față de el. Ochii lui de profesor se ațintiseră asupra celor doi fii ai lui Dima, care chicoteau pe după mâinile duse la gură. Dima se uitase către soare și alesese terenul al cărui capăt era încă în umbră.

– Ce rachetă ai acolo? se arătase el curios, clipind din ochii căprui și sufletești. Pare că nu-i după regulament. N-are importanță, oricum

¹ În original, *spike it*, folosit în volei pentru o lovitură imparabilă de la fileu sau în fotbalul american pentru aruncarea mingii de pământ după un touch-down. (n.tr.)

te bat. Și, în timp ce pornea spre terenul lui: Ai o fată grozavă. Face cât o turmă de cămile. Fă bine și însoară-te repede cu ea.

„De unde dracu' știe omul ăsta că nu suntem căsătoriți?” se întrebase Perry, spumegând.

Perry a servit patru ași la rând, așa cum a reușit și în jocul împotriva perechii de indieni, însă lovește mai tare decât ar trebui, știe asta, dar nu-i pasă. Răspunzând la serviciile lui Dima, face ceea ce nu ar visa să facă decât dacă ar fi la conducere și ar juca împotriva unui adversar mult mai slab: adoptă o poziție avansată, cu vârfurile degetelor practic pe linia de serviciu, lovind mingea din semivoleu, făcând-o să se ducă pieziș în terenul advers ori trimițând-o foarte aproape de linia laterală, înspre bodyguardul cu față de copil care stă cu brațele încrucișate. Însă doar pentru primele câteva serve, pentru că Dima se prinde repede de această tactică și îl împinge înapoi spre linia de fund, acolo unde îi este locul.

– Și atunci am început să mă mai potolesc puțin, recunosc Perry, zâmbind trist spre interlocutori și trecându-și în același timp dosul mâinii peste gură.

– Perry a fost o brută desăvârșită, îl corectă Gail. Iar Dima e un talent înăscut. Pentru greutatea, statura și vârsta lui, s-a comportat uimitor. Nu-i așa, Perry? Chiar tu ai spus-o. Ai zis că sfidează legile atracției gravitaționale. Și chiar a jonglat cu ele. A fost dulce.

– Nu sărea la minge. Levita, admise Perry. Și, adevărat, s-a purtat sportiv, nu mă pot plânge. Am crezut că o să ajungem să ne certăm și că o să contestăm deciziile privind mingile care mușcau tușa. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Mi-a făcut o plăcere reală să joc cu el. Și a fost șiret cât cuprinde. Și-a păstrat cele mai bune lovituri până în ultima clipă.

– Și șchiopăta ușor, interveni Gail emoționată. A jucat puțin oblic, pentru a-și feri piciorul drept, nu-i așa, Perry? Și era rigid ca un băț. Avea și un bandaj la genunchi. Și totuși levita!

– Da, bine, a trebuit să mă mai domolesc o idee, recunosc Perry, ducând mâna stângaci la frunte. Sincer să fiu, icnetele lui au devenit tot mai apăsate pe măsură ce jucam.

În ciuda icnetelor și a gâfâielilor, interogatoriul luat de Dima lui Perry între ghemuri continuase neabătut:

– Ești vreun mare om de știință? O să arunci lumea în aer, așa cum servești? Întrebare el, luând o înghițitură de apă de la gheață.

– Sigur că nu.

– Funcționar de stat?

Jocul de-a ghicitul durase destul.

– De fapt, predau, spusese Perry, în timp ce decojea o banană.

– Predai, adică înveți elevi? Ca profesor, predai?

– Corect. Predau studenților. Dar nu sunt profesor.

– Unde?

– În prezent, la Oxford.

– Oxford University?

– Exact.

– Ce predai?

– Literatură engleză, răspunsese Perry, fără să dorească în mod deosebit, în acel moment, să-i explice unui străin că încă nu se hotărâse asupra carierei ulterioare.

Însă bucuria lui Dima nu cunoștea margini.

– Ascultă. Îl știi pe Jack London? Scriitorul englez numărul unu?

– Nu personal.

Asta fusese o glumă, dar Dima nu o gustase.

– Îți place tipul?

– Îl admir.

– Charlotte Brontë? Îți place și ea?

– Foarte mult.

– Somerset Maugham?

– Regret, dar mai puțin.

– Am cărți ale tuturor acestor oameni! Cu sutele! În rusește! Rafturi întregi!

– Bravo.

– Ai citit Dostoievski? Lermontov? Tolstoi?

– Desigur.

– Îi am pe toți. Toți cei care sunt numărul unu. Am și Pasternak. Știi ceva? Pasternak a scris despre orașul meu natal. L-a numit Iuriatin. Țsta e Perm. Al naibii nenorocit, i-a zis Iuriatin. Așa fac scriitorii ăștia. O vezi pe fiica mea acolo sus, la tribună? Ea e Natașa, nu dă doi bani pe tenis, ea iubește cărțile. Hei, Natașa! Spune-i bună ziua Profesorului!

După o întârziere menită a demonstra că era deranjată, cu un aer distras, Natașa ridicase capul și își trăsese părul de pe față doar cât să-i îngăduie lui Perry să fie uimit de frumusețea ei, după care se întorsese la lectura din volumul legat în piele.

– E sfioasă, explicase Dima. Nu vrea să mă audă strigând la ea. Știi ce carte citește? Turgheniev. Un rus clasa întâi. Eu i-am cumpărat-o. Dacă vrea cărți, cărți îi cumpăr. În regulă, Professore. Tu ești la serviciu.

– Din acel moment, am devenit Profesorul. I-am repetat mereu că nu eram profesor, dar nu voia să mă asculte, de aceea, am renunțat. După două zile, jumătate din hotel mă știa de Profesor. Ceea ce e al naibii de ciudat după ce te hotărăști că nu vrei să mai ai de-a face cu ierarhia universitară.

Schimbând terenul la 5-2 în favoarea lui, Perry se consolează să observe că Gail s-a descotorosit de nedoritul Mark și s-a instalat pe rândul cel mai de sus, între două fete.

Partida căpăta un ritm decent, își continuă Perry relatarea. Nu era cel mai grozav meci jucat de el vreodată – atâta timp cât o lăsa mai moale –, dar era plăcut și antrenant de urmărit, presupunând că în tribune se afla cineva dornic să admire spectacolul, ceea ce rămânea de discutat, întrucât, cu excepția gemenilor, publicul ar fi putut participa și la o întrunire evanghelică. Prin a o lăsa mai moale înțelegea încetinirea ritmului și reluarea câte unei mingi care se ducea probabil afară, în lateral, ori returnarea câte unei lovituri fără să se

uite prea atent unde avea să cadă. Însă, având în vedere că diferența dintre ei – ca vârstă, pricepere și mobilitate, dacă Perry era să fie cinstit – sărea în ochi, principala lui preocupare era să facă jocul frumos până la capăt, să nu-i știrbească demnitatea lui Dima și să se bucure, alături de Gail, de un dejun târziu, servit pe Puntea Căpitanului: cel puțin așa credea până când, în momentul când schimbau terenul, Dima îl prinsese de braț și i se adresase cu un mârâit furios:

– Mă cocoloșești, Professore.

– Ce-am făcut?

– Mingea aia lungă era afară. Ai văzut că ieșea, dar ai jucat-o. Crezi că sunt vreun grăsan nenorocit care o să cadă mort dacă nu te porți frumos cu el?

– Era pe linie dacă n-o returnam.

– Eu joc cinstit, Professore. Dacă vreau ceva, atunci iau. Nu am nevoie de mila nimănui, înțelegi? Vrei să jucăm pe o mie de dolari? Ca să facem meciul mai interesant?

– Nu, mulțumesc.

– Pe cinci mii?

Perry râsesse și clătinase din cap.

– N-ai curaj, așa e? N-ai curaj, de aceea nu pariezi cu mine.

– Cred că de aceea, îl aprobase Perry, încă simțind strânsoarea degetelor lui Dima pe brațul stâng.

– Avantaj Marea Britanie!

Strigătul răsună în arenă și se stinge. Gemenii izbucnesc într-un râs nervos, așteptând consecințele. Până acum, Dima a tolerat răbufnirile lor întâmplătoare de veselie debordantă. Acum însă, nu. Lăsându-și racheta pe bancă, urcă neauzit treptele tribunei și, ajungând la cei doi băieți, le atinge vârful nasului cu arătătorul.

– Vreți să-mi scot cureaua și să vă bat de să vă meargă fulgii? Întreabă el în engleză, probabil ca să fie auzit de Perry și de Gail; din ce alt motiv nu li s-ar adresa în rusă?

La care unul din băieți răspunde într-o engleză mai bună decât a tatălui său:

– Tată, dar nu porți curea.

Asta pune capac. Dima îl plesnește atât de tare peste față pe cel mai apropiat, încât acesta descrie o jumătate de rotație, și doar picioarele îl împiedică să nu cadă. Prima lovitură este urmată de o a doua, la fel de răsunătoare, administrată celuiilalt fiu, cu aceeași mână, amintindu-i lui Gail de zilele când ieșea cu fratele ei, ambițios să urce pe scara socială, la vânătoare de fazani împreună cu prietenii lui bogați, o activitate pe care ea o detestă, iar fratele marca simultan o stângă și o dreaptă, cum se exprima el, ceea ce înseamnă că doboră câte un fazan cu glonțul de pe fiecare țeavă a puștii.

– Ce m-a șocat a fost că ei nici măcar nu au întors capetele să se ferească. Au stat locului și au încasat-o, spuse Perry, fiu de profesori.

Însă cel mai straniu lucru, insistă Gail, a fost modul amical în care s-a reluat discuția:

– Vreți să jucați tenis cu Mark după aceea? Ori vreți să mergeți acasă ca să luați lecții de religie de la mama?

– Tenis, tată, te rog, șoptise unul din băieți.

– Atunci terminați cu hăhăiala, altfel nu căpătați nici carne de vită Kobe deseară. Vreți carne Kobe ori nu?

– Sigur că da, tată.

– Și tu, Viktor?

– Sigur, tată.

– Dacă vreți să aplaudați, atunci aplaudați-l pe Profesor, nu pe tatăl vostru neisprăvit. Veniți încoace.

Urmase câte o îmbrățișare de urs pentru fiecare băiat, apoi meciul continuase până la sfârșitul inevitabil fără nici un alt episod neplăcut.

Înfrânt fiind, Dima se comportă de-a dreptul jenant. Nu e doar politicos, ci și mișcat până la lacrimi de admirație și recunoștință. Întâi trebuie să îl strângă pe Perry la pieptul lui masiv, despre care

Perry poate jura că este făcut din corn, dar de trei ori, pentru că așa e obiceiul la ruși. Între timp, lacrimile i se rostogolesc pe obraji, și, drept urmare, pe gâtul lui Perry.

– Ești un englez care știe ce e acela fairplay, mă auzi, Profesore? Ești un gentleman englez cum scrie în cărți. Te iubesc, auzi? Gail, vino încoace. În privința lui Gail, îmbrățișarea este mai reținută și precaută, lucru pentru care ea îi rămâne recunoscătoare. Să ai grijă de băiatul ăsta ridicol, m-auzi? Nu e bun de nimic la tenis, dar jur pe Dumnezeuul meu că e un gentleman dat naibii. E profesor de fairplay, auzi? și repetă mantra asta de parcă tocmai a inventat-o.

Apoi se îndepărtează brusc și se răstește nervos în microfonul unui telefon mobil pe care i-l întinde bodyguardul cu față de copilăș.

Spectatorii ies de pe teren încet, unul după altul. Fetițele trebuie îmbrățișate de Gail. Gail este fericită să le facă pe plac. Unul din fiii lui Dima spune: „Tare joc, domnule“, în engleza americană, când trece pe lângă Perry în drum spre lecția de tenis, având obrazul încă stacojiu după lovitura primită. Frumoasa Natașa se alătură procesiunii, ținând în mână tomul legat în piele. Degetul mare a rămas ca semn acolo unde lectura i-a fost tulburată. Ultimii din șir sunt Tamara și Dima, la braț, iar crucea ei ortodoxă, demnă de un episcop, sclipește în soare. După meci, șchiopătatul lui Dima e mai pronunțat. Când calcă, se apleacă puțin pe spate, cu bărbia împinsă în față, iar umerii îi sunt înălțați ca să înfrunte inamicul. Gărzile de corp îndrumă grupul în josul potecii de piatră. Trei vehicule cu ferestre întunecate așteaptă în curtea hotelului ca să îi ducă acasă. Mark, profesorul, pleacă ultimul.

– Un joc grozav, domnule! exclamă el și îl lovește cu palma pe Perry peste umăr. O pricepere clasa întâi. Puțin cam nesigur pe lovitura de rever, dacă mi se permite îndrăzneala. Poate mai lucrăm un pic la cheștiile astea, ce zici?

Alături, Gail și Perry urmăresc fără o vorbă cortegiul de mașini hurducându-se pe drumul plin de gropi și dispărând printre cedrii care adăpostesc casa numită Trei Hornuri, ferită de ochii curioșilor.

Luke ridică ochii de la notițele pe care le-a luat până acum. Ca la un ordin, Yvonne face același lucru. Amândoi zâmbesc. Gail încearcă să evite privirea lui Luke, dar acesta se uită drept la ea, astfel că nu reușește.

– Așa, Gail, spune el, brusc înviorat. Ți-a venit din nou rândul, dacă-mi dai voie. Mark a fost o pacoste. Cu toate acestea, pare să fi reprezentat o adevărată mină de informații. Ce amănunte suplimentare ne mai poți oferi despre familia Dima? și apoi face un semn scurt din ambele mâini, simultan, ca și cum și-ar îndemna calul spre realizări mai mari.

Gail aruncă o privire spre Perry, nedându-și seama exact de ce. Perry nu-i întoarce ocheada.

– A fost atât de... șerpesc, se plânge ea, folosindu-l pe Mark, în locul lui Luke, drept obiect al respingerii ei, și se strâmbă ca să demonstreze că încă mai păstrează gustul neplăcut.

Mark nici nu i se așezase bine în coastă pe banca cea mai de jos, începu ea, că se și apucase să o bată la cap, spunându-i ce milionar important era prietenul lui rus Dima. Potrivit celor zise de Mark, Trei Hornuri era doar una dintre numeroasele lui proprietăți. Mai avea una în Madeira, alta la Soci, pe malul Mării Negre.

– Și o casă în apropiere de Berna, continuă Gail, unde își are sediul de afaceri. Însă e un tip peripatetic. O parte din an stă la Paris, o parte la Roma, sau la Moscova, după cum spunea Mark – și o urmări pe Yvonne notând din nou. Însă căminul, în ceea ce-i privește pe copii, este în Elveția, iar educația lor se desfășoară la o școală cu internat pentru milionari, situată undeva în munți. Cât despre companie, Mark presupune că el este proprietarul. Ar mai fi una înmatriculată în Cipru. Și bănci. Câteva la număr. Chestia cu băncile e marea afacere.

În primul rând, asta l-a adus pe insulă. Antigua se laudă în prezent cu patru bănci rusești, după numărătoarea lui Mark, plus una ucraineană. Băncile astea înseamnă doar niște plăcuțe de alamă în centre comerciale și un telefon pe biroul vreunui avocat. Dima apare pe una dintre plăcuțele astea. Când a cumpărat Trei Hornuri, a plătit în numerar. Nu cu bani aduși în valize, ci, semnificativ, în coșuri de rufe împrumutate de la hotel, după cum povestește Mark. Și a plătit cu bancnote de douăzeci, nu de cincizeci. Cele de cincizeci ar fi bătut la ochi. A cumpărat casa, o fabrică păraginită de zahăr și peninsula pe care se află acestea.

– Mark a menționat vreo cifră? interveni Luke, revenit la treabă.

– Șase milioane de dolari. Și de tenis nu s-a apucat din pură plăcere. Ori nu a fost plăcere de la început, explică Gail, surprinsă cât de multe își amintea din monologul îngrozitor al lui Mark. În Rusia, tenisul este un simbol deosebit de important al statutului social. Dacă un rus îți spune că joacă tenis, îți spune în același timp că e putred de bogat. Grație lecțiilor sclipitoare ale lui Mark, Dima s-a întors la Moscova și a câștigat o cupă, lăsând pe toată lumea cu gura căscată. Însă Mark nu are voie să povestească asta, pentru că Dima se mândrește că este un om care s-a ridicat prin propriile forțe. Mark s-a simțit în stare să facă o excepție doar pentru că a avut deplină încredere în mine. Și dacă mi-ar fi venit cheful să mai trec pe la biroul lui cândva, avea o cămăruță plăcută la etaj, unde să ne putem continua discuția.

Luke și Yvonne îi zâmbiră cu un aer înțelegător. Perry se abținu să zâmbească.

– Și Tamara? vru Luke să știe.

– Sărutată de Dumnezeu, așa se zice despre ea. Și nebună de legat din cauza asta, potrivit insularilor. Nu înoată, nu merge la plajă, nu joacă tenis, nu vorbește cu copiii ei decât despre Dumnezeu, o ignoră cu desăvârșire pe Natașa, abia dacă vorbește cu alți băștinași în afară de Elspeth, soția lui Ambrose, administratorul. Elspeth lucrează la o agenție de turism, dar dacă familia e pe insulă, ea lasă orice la o parte și vine să dea o mână de ajutor. Se pare că nu cu mult timp în urmă, una dintre cameriste a împrumutat câteva din bijuteriile Tamarei ca

să se ducă la o petrecere. Tamara a prins-o înainte ca ea să apuce să le pună la loc și a mușcat-o de mână atât de rău, încât a fost nevoie de douăsprezece copci pentru sutură. Mark a spus că dacă ar fi fost el mușcat, ar fi cerut să i se facă și o injecție antirabică.

– Și acum, Gail, povestește-ne te rog despre fetițele care au venit să stea alături de tine, sugeră Luke.

Yvonne susținea cauza acuzării, Luke juca rolul procurorului asistent, iar Gail se găsea în boxă, încercând să-și păstreze cumpătul, ceea ce le cerea și martorilor ei, sub amenințarea excluderii.

– Spune, Gail, fetele erau deja acolo, sus, ori au venit țopăind la tine în momentul când au văzut-o pe frumoasa doamnă singură? întrebă Yvonne ducând pixul la gură, în timp ce-și studia notițele.

– Au urcat treptele și s-au așezat de o parte și de alta. Și n-au țopăit. Au mers încet.

– Zâmbind? Râzând? Au fost obraznice?

– Nu au zâmbit deloc. Nici vorbă de așa ceva.

– După părerea ta, fuseseră trimise de persoana care le avea în grijă?

– Au venit din proprie inițiativă, cred eu.

– Ești sigură de asta? – devenea tot mai scoțiancă și mai săcâitoare.

– Am văzut cum s-a petrecut totul. Mark se dăduse la mine și nu aveam nevoie de asta, de aceea am urcat pe rândul de sus ca să stau cât mai departe posibil de el. Pe rândul acela nu eram decât eu.

– Și unde erau așezate fetișoarele în acel moment? Dedesubtul tău? Pe același rând cu tine? Unde, te rog?

Gail inspiră adânc pentru a se calma, apoi rosti apăsător:

– Fetișoarele stăteau pe rândul al doilea, cu Elspeth. Cea mai mare s-a întors și s-a uitat la mine, apoi a vorbit cu Elspeth. Și nu, nu am auzit ce a spus. Elspeth s-a răsucit, mi-a aruncat o privire și a dat aprobator din cap către fata mai mare. Cele două fetițe s-au consultat, s-au ridicat și au venit pășind pe trepte. Încet.

– Nu o mai săcâiți atât, interveni Perry.

Mărturia lui Gail începea să devină evazivă. Ori așa suna pentru urechea ei de avocat, și fără îndoială și pentru Yvonne. Da, fetele au sosit în fața ei. Cea mare a făcut o reverență pe care probabil că o învățase la orele de dans și a întrebat într-o engleză foarte corectă, având doar un ușor accent străin: „Putem sta cu dumneavoastră, domnișoară?” Iar Gail a râs și a zis: „Poți, domnișoară”, și ele i s-au așezat de o parte și de alta, tot fără să zâmbească.

– Am întrebat-o pe cea mare cum o chema. Vorbeam în șoaptă, pentru că toată lumea păstra liniștea. Mi-a zis: „Katia”, iar eu am întrebat-o apoi: „Cum o cheamă pe sora ta?” și ea a spus: „Irina”. Iar Irina s-a întors și s-a uitat la mine ca și cum aș fi fost – da! – o intrusă, nu am reușit să înțeleg acea ostilitate. Am continuat: „Sunt mami și tati aici?” Katia a scuturat de-a dreptul vehement din cap. Irina nu a deschis gura. Am stat tăcute o vreme. Multă vreme, când e vorba de copii. Și m-am gândit: poate li s-a spus că nu au voie să vorbească la meciurile de tenis. Ori nu au voie să stea de vorbă cu necunoscuți. Ori atâta engleză știu, ori sunt autiste, ori au vreun handicap.

Face o pauză, sperând să primească încurajări ori să fie întrebată ceva, dar vede doar patru ochi în așteptare și pe Perry, alături de ea, cu capul înclinat spre peretele de cărămidă care miroase ca băuturile pe care le consuma tatăl ei. Respiră adânc, doar mintal, și reia firul povestirii:

– Era o pauză pentru schimbarea terenului. De aceea, am încercat încă o dată: „Katia, unde mergi la școală?” Katia a clătinat din cap, Irina a făcut la fel. „Nu mergeți la școală? Ori doar în perioada aceasta?” Evident, nu mergeau în acea perioadă. Urmaseră British International School la Roma, dar n-o mai frecventau. Nu mi-au spus motivul, și nici nu am întrebat. Nu voiam să fiu insistentă, dar am trăit un sentiment neplăcut pe care nu am reușit să-l deslușesc. Deci, locuiau la Roma? Nu mai era cazul. Katia din nou. „Deci, la Roma ai învățat să vorbești engleza atât de bine?” Da. La International School puteau alege engleza sau italiana. Au preferat engleza. Am arătat către cei doi băieți ai lui Dima. „Aceia sunt frații voștri?” Alte clătinări

din cap. „Veri?” Da, cam așa ceva. „De departe?” Da. „Și ei merg la International School?” Da, dar în Elveția, nu la Roma. „Și fata frumoasă care trăiește între filele cărții, am zis eu, ea vă este verișoară?” Răspuns din partea Katiei, stors de la ea ca o confesiune: „Natașa este verișoara noastră, oarecum” – din nou. Și tot nu am văzut nici un zâmbet pe fețele lor. Dar Katia îmi mângâia îmbrăcămintea de mătase. Ca și cum nu ar mai fi văzut mătase până atunci.

Gail inspiră adânc. „Asta încă nu e nimic, își spune ea. Asta e doar aperitivul. Așteaptă până a doua zi pentru povestea completă, cu cinci feluri de groază. Așteaptă până când mi se îngăduie să fiu înțeleaptă după evenimente.”

– Iar după ce a mângâiat mătasea îndeajuns, și-a lăsat capul pe brațul meu, l-a ținut acolo și a închis ochii. Acesta a fost sfârșitul relației noastre sociale nu mai lungi de cinci minute, doar că Irina, aflată în cealaltă parte, luase exemplul Katiei și pusese stăpânire pe mâna mea. Avea unghii mici și ascuțite, ca niște clești de crab, și s-a prins strâns de mine. Apoi și-a apăsât mâna mea peste frunte și și-a ridicat capul spre mine ca și cum ar fi vrut să-i iau temperatura, numai că avea obraji umezi și mi-am dat seama că plângea. Apoi mi-a restituit mâna, iar Katia a zis: „Câteodată plânge. E normal”. Moment în care meciul s-a terminat, și Elspeth a urcat iute treptele ca să le recupereze. În acele momente mi-a venit să o învelesc pe Irina în sarongul meu și să o iau cu mine acasă, de preferat împreună cu sora ei, dar nu puteam face nimic. Și nu aveam habar de ce era supărată, și nu le cunoșteam câtuși de puțin – ei, aici se încheie povestea.

Dar nu acesta este sfârșitul poveștii: cel puțin în Antigua. Povestea se derulează frumos. Perry Makepiece și Gail Perkins se bucură de vacanța cea mai fericită din viața lor, așa cum își promisese în noiembrie. Ca să-și reamintească acele clipe, Gail derulează versiunea necenzurată pentru sine:

Ora 10 dim., aproximativ, după tenis, întoarcerea la cabană pentru ca Perry să facă duș.

Facem dragoste, frumos ca întotdeauna, încă suntem capabili de asta. Perry nu e niciodată în stare să facă ceva pe jumătate. Toată puterea lui de concentrare trebuie să se îndrepte asupra unui singur lucru.

Amiază sau mai târziu. Pierdut bufetul de dimineață din motive operaționale (vezi mai sus), înot în ocean, prânz la marginea piscinei, revenire pe plajă, pentru că Perry ține să mă bată la shuffle-board.

Aproximativ patru d.a. Revenire la cabană cu Perry victorios – de ce n-o fi lăsând o fată să câștige măcar o dată? – moțait, lectură, amor, iar moțait, pierdut sentimentul timpului. Golit sticla de Chardonnay din minibar cât stăm pe șezlonguri de pe balcon, îmbrăcați în halate.

Aproximativ opt seara. Decidem că e prea târziu ca să ne mai îmbrăcăm, comandăm cina în cameră.

Vacanța noastră, unică în viață, continuă. Suntem încă în rai, mestecând din măr.

Sosește cina, adusă pe cărucior, nu de vreun chelner bătrân de la room-service, ci chiar de venerabilul Ambrose, care, în afara sticlei de vin californian ieftin pe care am comandat-o, ne aduce o sticlă de șampanie Krug ținută la gheață, figurând pe lista de prețuri la 380 de dolari, plus taxe, pe care o așază atent, împreună cu două pahare reci, un platou cu prăjiturile foarte apetisante și două șervete din damasc. Are o cuvântare pregătită dinainte, pe care o rostește la volum maxim, cu pieptul împins în față și cu mâinile apăsate de coapse, ca un polițist de la tribunal.

– Această sticlă de șampanie fină vă este oferită, oameni buni, prin amabilitatea unicului domn Dima în persoană, care vă transmite mulțumiri pentru – și aici scoate un bilet din buzunarul cămășii, precum și o pereche de ochelari de citit – cum spune el, și eu citez: „Profesore, îți mulțumesc din inimă pentru frumoasa lecție de tenis jucat cu fair-play și pentru că ești un gentleman englez. Îți mulțumesc, de asemenea, că m-ai făcut să economisesc cei cinci mii de dolari pe care doream să pariez“. Plus complimente pentru frumoasa domnișoară Gail, și acesta e mesajul lui.

Bem câteva pahare de Krug și convenim să terminăm restul în pat.

*

– Ce e carnea de vită Kobe, se interesează Perry la un moment dat, în timpul nopții presărate de evenimente.

– Ai mângâiat vreodată burta unei fete? îl întreb.

– Nici în vis, spune Perry, făcând exact asta.

– Vaci virgine, îi explic. Crescute cu saké și cea mai bună bere. Vacilor din Kobe li se masează burțile în fiecare seară până când sunt gata pentru sacrificare. Plus că reprezintă o proprietate intelectuală de prim rang, adaug eu, ceea ce este, de asemenea, adevărat, dar nu am convingerea că el mă mai ascultă. Asociația noastră de avocați a intentat un proces în numele lor și a câștigat fără probleme.

După ce adorm, am un vis profetic în care mă aflu în Rusia și copiilor mici li se întâmplă lucruri rele, în alb și negru.

3

Cerul lui Gail se întunecă, și la fel se întâmplă cu încăperea de la subsol. Pe măsură ce lumina zilei se stinge, lampa slabă atârnată de tavan pare să ardă mai posomorât deasupra mesei, iar pereții din cărămidă au căpătat nuanțe negre. Deasupra lor, pe stradă, huruitul traficului a devenit sporadic. La fel și umbrele de picioare care trec prin dreptul ferestrelor vitrate sub formă de semiluni. Masivul și amabilul Ollie, cu cercei, dar fără beretă, a venit grăbit cu patru cești de ceai și un platou de biscuiți digestivi și a dispărut.

Deși este același Ollie care i-a luat la începutul acestei serii de la apartamentul lui Gail cu un taxi negru, acum se confirmă că omul nu este *chiar* șofer de taxi, în ciuda ecusonului cu numărul de licență pe care îl etalează pe pieptul lat. Potrivit lui Luke, Ollie „ne ține pe toți pe calea cea dreaptă“, dar Gail nu înghite chestia asta. O calvinistă scoțiană educată nu are nevoie de îndrumare morală, iar pentru un domn care face pe jocheul, care își aruncă ochii unde nu se cuvine și emană farmecul specific celor din clasa de sus, este mult prea târziu.

Pe de altă parte, în opinia lui Gail, ochii lui Ollie dezvăluie prea multe față de rolul său de servitor. O mai miră cerceii din ureche și se întreabă dacă reprezintă un semnal sexual ori e doar un moft. O mai nedumerește vocea lui. Când l-a auzit la interfonul casei din Primrose Hill, vorbea un cockney impecabil. În timp ce flecărea cu ei prin geamul despărțitor al taxiului despre vremea deprimantă pentru luna mai – după acel frumos aprilie, și, vai de mine, cum

își vor mai reveni florile după potopul din noaptea trecută? – ea a depistat inflexiuni străine, iar gramatica lui a început să se destrame. Așadar, care e limba lui maternă? Greaca? Turca? Ebraica? Ori glasul lui, ca acel singur cercel, e doar un rol pe care îl joacă pentru a-i prosti pe fraieri?

Regretă că a semnat acea Declarație nenorocită. Regretă că a făcut-o și Perry. Perry nu a semnat doar acel formular, ci și *înrolarea*.

– Vineri a fost ultima zi de vacanță a cuplului de indieni în luna de miere, spune Perry. În semn de adio, conveniseră să facă un meci de cinci seturi în locul celui obișnuit, cu trei, și, drept urmare, iar pierduseră micul dejun. De aceea, am ales să înotăm în mare, și poate să luăm prânzul ceva mai devreme dacă ne era foame. Am ales capătul aglomerat al plajei. Nu era porțiunea pe care ne duceam de obicei, dar puseserăm ochii pe Barul Epavei.

Tonul lui eficient, recunoaște Gail. Perry, îndrumătorul englez. Faptele, exprimate în propoziții scurte. Fără concepte abstracte. Permite poveștii să se depene singură.

– Și-au ales o umbrelă, continuă el. Și-au întins lucrurile. Se îndreptau spre apă când o minifurgonetă cu geamurile întunecate s-a oprit în zona în care parcare era interzisă. Din el au coborât întâi garda de corp cu față de copil, apoi cel cu șapca ecosez pe care îl văzuseră la meciul de tenis, acum purtând șort și o vestă galbenă din piele de căprioară, dar cu șapca rămasă neclintită *in situ*. Apoi Elspeth, soția lui Ambrose, iar după aceea, un crocodil de cauciuc umflat, urmat de Katia – enumeră Perry, făcând paradă de memoria lui. Iar după Katia a apărut o minge enormă de culoare roșie, având desenată pe ea o față zâmbitoare și două mânere, care s-a dovedit a fi în posesia Irinei, de asemenea îmbrăcată pentru plajă. Și, în cele din urmă, a coborât și Natașa, moment în care Gail socotește că este cazul să intervină. „Natașa e treaba mea, nu a ta.“

– Dar numai după o pauză teatrală, și doar când credeam că în minifurgonetă nu mai era nimeni, relatează Gail. Îmbrăcată mortal,

purtând o pălărie ca un abajur în stil Hakka, o rochie cheongsam¹ cu nasturi sculptați din corn și sandale grecești cu legături încrucișate în jurul gleznelor, și duce cu ea tomul legat în piele. După ce pășește cu delicatețe pe nisip ca să o vadă toată lumea, se așază apatică sub cea mai îndepărtată umbrelă din șir și se apucă de lectura ei cumplit de serioasă. Corect, Perry?

– Dacă spui tu, zice Perry și se reazemă de spătar, ca și cum ar vrea să se disocieze de ea.

– Așa spun. Dar partea stranie, partea cu adevărat ciudată, continuă ea cu glas strident, acum, când Natașa este din nou scoasă din discuție, a fost că fiecare membru al grupului, de la mic la mare, știa exact unde să meargă și ce să facă imediat ce a ajuns pe plajă.

Garda de corp cu față de copil s-a dus ținută la Barul Epavei și a comandat o cutie de bere de sassafras, fără alcool, de care a tras în următoarele două ore, spune ea, păstrând inițiativa cu îndărătnicie. În ciuda corpolenței lui, bărbatul cu șapca scoțiană – un văr, după cum zicea Mark, unul dintre numeroșii veri din Perm, orașul din Rusia, nu coafura – a escaladat treptele nesigure ale foișorului salvamarului, a scos un colac de cauciuc din vesta de piele de căprioară, l-a umflat și s-a așezat pe el, probabil avea hemoroizi. Cele două fete, urmate la oarecare distanță de Elspeth, care ducea un coș mare, plin, au coborât la pas panta nisipoasă până spre locul unde Perry și Gail își stabiliseră tabăra, aducând cu ele crocodilul și mingea săltăreață.

– Mergeau și de data asta, sublinie insistent Gail, cu adresă către Yvonne. Nu țopăiau, nu săreau și nici nu țipau. Mergeau, și aveau buzele lipite strâns și ochii mari-mari, așa cum le văzusem și la terenul de tenis. Irina, cu degetul mare în gură și cu o strâmbătură pe față, iar Katia cu un glas la fel de prietenos ca al unui ceas vorbitor: „Vii să înoți cu noi, te rog, domnișoară Gail?” Eu am spus – sperând să mai dezmořesc puțin lucrurile, bănuiesc – „Domnișoară Katia, eu și domnul Perry vom fi foarte onorați să înotăm cu voi”. Și am înotat. Nu-i așa? – spre Perry care, după ce a dat din cap în semn de

¹ Rochie chinezească dintr-o bucată, foarte lungă și strânsă pe corp (n.tr.)

confirmare, a insistat din nou să-și lase mâinile peste ale ei, fie într-un gest de sprijin, fie ca să o mai liniștească, Gail nu și-a dat seama precis, dar, oricum, rezultatul a fost același; s-a văzut silită să închidă ochii și să aștepte câteva secunde, după care s-a simțit gata să reia povestirea, lucru pe care l-a făcut cu un nou avânt.

Era o regie totală. Noi ne-am dat seama că era un aranjament. Copiii știau că era o înscenare. Dar era limpede că fetele aveau nevoie să se bălăcească în ocean cu un crocodil și cu o minge, am dreptate, Perry?

– Absolut, rosti Perry cu entuziasm în glas.

– Așa că Irina s-a prins de mâna mea și practic m-a făcut să mărșăluiesc până în apă. Katia și Perry au venit după noi cu crocodilul. Și tot timpul m-am gândit: „Unde Dumnezeu le sunt părinții, și de ce facem noi asta în locul lor?” Nu am întrebat-o direct pe Katia. Aveam un fel de presimțire că ar fi fost o întrebare nepotrivită. O situație de divorț, ceva de genul acesta. De aceea, am întrebat-o cine era simpaticul domn cu șapcă, cel care stătea pe scară. „Unchiul Vania”, spune Katia. „Grozav, continui eu, cine e unchiul Vania?” Răspuns: „Un unchi”. „Din Perm?” „Da, din Perm”. Fără alte explicații. Cum ar fi: „Noi nu mai mergem la școala din Roma”. Am greșit cu ceva până acum, Perry?

– Deloc.

– Atunci voi trece mai departe.

O vreme, soarele și marea își joacă rolul, și Gail urmează:

– Fetele se bălăcesc și sar de colo-colo, iar Perry este de-a dreptul criminal când se dă drept puternicul Poseidon ieșind din adâncuri și scoțând sunete ca un monstru marin – serios, Perry, așa ai fost, ai fost extraordinar, recunoaște.

Epuizați, au ieșit apoi pe mal, fetele ca să fie șterse, îmbrăcate și date cu cremă de plajă de către Elspeth.

– Însă la câteva secunde după aceea s-au întors, așezându-se pe marginea prosopului meu. Și o singură privire către chipurile lor îmi

spune că umbrele neguroase sunt tot acolo, doar că fetele le-au ascuns o vreme. Bine, gândesc eu: „Înghetate și băuturi răcoritoare. Perry, asta-i treabă de bărbat, îi spun, ia fă-ți datoria“. Adevărat, Perry?

„Răcoritoare? repetă ea în minte. De ce vorbesc din nou ca mama? Pentru că sunt o actriță ratată, cu o voce cuprinzătoare, care devine tot mai sonoră pe măsură ce mă lansez într-un discurs.“

– Adevărat, admite Perry, destul de târziu.

– Și te-ai dus după ele, nu? Cornete cu caramel și nucă pentru toată lumea, suc de ananas pentru fete. Dar când Perry merge să semneze nota de plată, barmanul îi spune că totul este achitat. De către cine? galopează ea în continuare, cu aceeași voioșie – de către Vania! Unchiul blând și gras, cu șapca lui cu moț, înțepenit sus, pe scară. Dar Perry, fiind Perry, nu suportă așa ceva, nu?

O clătinare stângace din capul alungit ca să spună că, din vârful stâncii, e prea departe ca să audă, dar a priceput mesajul.

– Simte o jenă patologică atunci când trebuie să accepte ca altul să plătească în locul lui, nu-i așa? Și de data asta era vorba de cineva pe care nici măcar nu-l cunoșteai. De aceea, Perry urcă scara să-i spună unchiului Vania că e foarte amabil din partea lui, și așa mai departe, dar el preferă să-și achite consumația.

Se simte secătuită. Fără să manifeste aceeași lejeritate disperată, Perry preia rolul naratorului.

– Am urcat pe scară până unde stătea Vania pe colacul lui de cauciuc. M-am aplecat sub umbrelă să-i spun ce aveam pe suflet și m-am trezit holbându-mă la un pistol enorm și negru care-i ieșea de sub burdihan. De căldură, își desfăcuse nasturii de la vesta din piele de căprioară, și de aceea arma rămăsese la vedere, cât se putea de clar. Nu mă pricep la arme, slavă Cerului. Nici nu vreau. Voi, însă, fără îndoială că vă pricepeți. Acela era cât se putea de mare, spune Perry cu părere de rău, și o tăcere elocventă se lasă în încăperea în timp ce el aruncă o privire plângărească spre Gail, dar în ciuda efortului făcut, nu primește nici un răspuns.

– Și nu te-ai gândit să spui ceva, Perry? sugerează micuțul și dibaciul Luke, mereu pregătit să acopere golurile într-un fel sau altul. Mă refeream la pistol.

– Nu, nu m-am gândit. Am bănuir că nu-și dăduse seama că l-am observat, de aceea am hotărât că, din punct de vedere tactic, era inteligent să mi-l șterg din minte chiar în acea clipă. I-am mulțumit pentru înghețată și am coborât scara, după care m-am dus la Gail, care sporovăia cu fetele.

Luke analizează totul în mod foarte intens. Ceva pare să-l macine. Ar putea fi problema delicată ținând de eticheta spionajului? Ce faci dacă vezi că iese o armă de sub vesta unei persoane pe care nu o cunoști prea bine? Ca atunci când cineva pe care nu-l cunoști foarte bine are fermoarul de la pantaloni desfăcut.

Yvonne, scoțianca educată, decide să-l scoată pe Luke din această dilemă.

– În engleză, Perry? întreabă ea cu severitate. Înțeleg că i-ai mulțumit în engleză. Ți-a răspuns ceva în engleză?

– N-a răspuns în nici o limbă. Cu toate astea, am observat că purta un semn de doliu prins de vestă, ceva ce nu mai văzusem de multă vreme. Și nici tu nu știai că există așa ceva, adevărat? se încruntă el acuzator.

Nedumerită de atitudinea lui agresivă, Gail clatină din cap.

– E adevărat, Perry. Recunosc. Nu am știut de semnele de doliu, dar acum am aflat, așa că poți continua cu povestea, bine?

– Și, Perry, nu ți-a venit în minte să anunți hotelul, de pildă? insistă Luke. Să fi spus: „Am văzut un rus cu un pistol mare stând în foișorul salvamarului?”

– Existau multe posibilități, Luke, și asta era una dintre ele, fără îndoială, răspunde Perry, a cărui doză de agresivitate încă nu s-a epuizat. Dar ce Dumnezeu putea să facă hotelul? Existau toate indiciile că, deși Dima nu era proprietarul aceluia loc, îl avea la degetul lui mic. În orice caz, trebuia să mă gândesc la copii: dacă era corect să fac tapaj în fața tuturor. Am socotit că nu era bine.

– Dar la autoritățile de pe insulă? La ele nu te-ai gândit? stăruise Luke.

– Mai aveam de stat acolo patru zile. Nu doream să le petrec dându-le declarații dramatice unor polițiști despre niște lucruri în care probabil erau vârați până în gât.

– Și asta a fost o decizie comună?

– A fost o decizie pe care mi-am asumat-o în exclusivitate. Nu aveam de gând să mă duc la Gail și să-i spun: „Vania are un pistol la centură, crezi că ar trebui să anunțăm poliția?” mai ales în fața fetițelor. Când am rămas singuri și mă mai liniștisem, i-am povestit ce văzusem. Am analizat situația pe îndelete și asta a fost hotărârea la care am ajuns: nu întreprindem nimic.

Copleșită fără să vrea de un elan iubitor, Gail îi sare în sprijin cu armele sale avocațești:

– Poate Vania avea un permis de portarmă emis de autoritățile locale. De unde să știe Perry? Poate că Vania nici nu avea nevoie de permis. Poate chiar poliția îi dăduse acel pistol. Nu eram nici unul la curent cu legislația din Antigua privind portul de armă, așa e, Perry?

Aproape că se așteaptă ca Yvonne să emită o părere juridică diferită, dar ea e prea ocupată să-și consulte exemplarul documentului supărător, aflat în folie de plastic.

– Vă deranjează dacă vă rog să-mi faceți o descriere a acestui Unchi Vania? Întreabă ea cu un glas din care a dispărut orice urmă de agresiune.

– Ciupit de vărsat, răspunde Gail cu promptitudine, uimită din nou de felul cum i-a apărut totul în memorie. Cincizeci de ani bătuți pe muchie. Obrajii ca piatra ponce. Burtă de băutor. Parcă îl văzuse trăgând pe furiș dintr-o sticlă plată în timpul meciului, dar nu putea fi sigură.

– Inele pe fiecare deget de la mâna dreaptă, spune Perry, când îi vine rândul. Văzute laolaltă, arătau ca un box. Părul negru, ca de sperietoare, ieșind de sub șapcă, la ceafă, dar cred că era chel în creștetul capului, și de aceea purta acoperământul acela. Și e cât se poate de gras.

– Da, Yvonne, el este, aprobă ei într-un murmur comun, iar capetele li se ating, și electricitatea zboară între ei în timp ce se uită cu ochi mari la fotografia de dimensiuni mari pe care ea le-a strecurat-o sub nas. Da, acela este Vania din Perm, al doilea din stânga dintre cei patru bărbați albi, supraponderali, care se află într-un club de noapte, înconjurați de prostituate, serpentine de hârtie și sticle de șampanie la petrecerea de Revelion 2008, Dumnezeu știe unde.

Gail trebuie să meargă la toaletă. Yvonne o conduce pe scara îngustă până la parterul misterios de elegant. Jovialul Ollie, fără beretă, stă întins într-un fotoliu, adâncit în lectura unui ziar. Nu e un ziar de rând, pentru că este tipărit în alfabetul chirilic. Gail crede că a descifrat *Novaia Gazeta* pe frontispiciu, dar nu poate fi sigură și nu vrea să-i facă favoarea de a-l întreba. Yvonne așteaptă cât Gail urinează. Baia este modernă, cu prosoape frumoase, săpun parfumat și tapet scump cu imagini de vânătoare din seria aventurilor lui Jorrocks¹. Revin la subsol. Perry e tot gheboșat peste mâinile așezate pe masă, dar de data aceasta palmele sunt întoarse, astfel că el pare să citească două destine în același timp.

– Așa, Gail, spune Luke la fel de vioi ca înainte. E strigarea ta, cred.

„Nu strigare, de fapt, Luke. Un adevărat urlet, unul care se strânge în mine de câțva timp, după cum cred că ai observat și singur atunci când ți-ai oprit ochii asupra mea ceva mai insistent decât o consideră strict necesar *Manualul de etichetă inter-sexe* folosit de spioni.“

– Pur și simplu nu aveam idee, începe ea privind fix peste masă, dar preferând-o pe Yvonne în defavoarea lui Luke. M-am poticnit. Trebuia să-mi fi dat seama. N-a fost să fie.

– Nu ai absolut nimic să-ți reproșezi, sare Perry înfierbântat de alături. Nimeni nu ți-a spus nimic, nimeni nu ți-a transmis nici cel mai neînsemnat avertisment. Dacă trebuie să găsim vinovați, atunci doar între oamenii lui Dima e cazul să căutăm.

¹ Personaj al povestirilor lui Robert Smith Surtees (1805–1864), provincial snob, împătimit al vânătorii (n.tr.)

Gail nu poate fi consolată. În calitate de jurist, pune cap la cap dovezile contra acuzatului într-o pivniță de vinuri la miez de noapte, iar acuzatul este chiar ea. Stă cu fața în jos pe o plajă din Antigua în mijlocul după-amiezii, cu sutienul desfăcut și două fete ghemuite alături de ea, iar Perry este lungit de cealaltă parte a ei, purtând un șort de școlar și o pereche de ochelari ieftini, moșteniți de la regretatul lui tată, cărora le-a pus lentile de soare cu dioptrii.

Fetele au mâncat înghețata gratis și au băut suc de fructe gratis. Unchiul Vania din Perm stă sus pe scară cu pistolul lui mare la brâu, iar Natașa, al cărei nume este o provocare pentru Gail de fiecare dată când se gândește la el, obligând-o să se adune și să-l depășească printr-un salt curat ca la școala de călărie – Natașa stă întinsă la celălalt capăt al plajei, într-o splendidă izolare. Între timp, Elspeth s-a retras la o distanță sigură. Probabil știe ce urmează să se întâmple. Ceea ce a aflat de atunci încoace îi confirmă lui Gail că așa stăteau lucrurile.

Umbrele au revenit pe chipurile fetițelor. Profesionaista din ea se teme că surorile ar putea împărtăși un secret urât. Având în vedere lucrurile pe care trebuie să le asculte în instanță în mai fiecare zi a săptămânii, asta e ceea ce o deranjează, asta îi stârnește curiozitatea: copiii care nu vorbesc și care nu sunt neastâmpărați. Copiii care nu-și dau seama că sunt victime. Copiii care nu te pot privi în ochi. Copiii care își caută vină pentru lucrurile pe care le suferă din partea adulților.

– Eu pun întrebări ca să-mi câștig existența, protestează ea. Acum i se adresează exclusiv lui Yvonne. Luke este o imagine neclară, iar Perry se găsește în afara câmpului ei vizual, trimis acolo în mod deliberat. Am avut procese în care era vorba de probleme de familie, am avut copii în boxa martorilor. Ceea ce facem în activitate, facem și în afara activității. Nu suntem oameni dedublați. Suntem noi înșine.

Într-un gest menit să-i ușureze ei încordarea, nu neapărat sieși, Perry își deșiră trupul și face o mișcare de înot cu brațele lui lungi, dar crisparea lui Gail nu se diminuează.

– De aceea, prima mea rugămințe a fost: „Mai povestești-mi ceva despre unchiul Vania“. Fetele fuseseră atât de secreteose în ceea ce îl privea, încât m-am gândit că se putea purta rău cu ele. „Unchiul Vania

cântă la balalaică împreună cu noi, îl iubim foarte mult și e caraghios când se îmbată. "Asta mi-a spus-o Irina. Ea a hotărât să fie mai directă decât sora ei mai mare. Suspiciunea nu-mi dădea însă pace: un unchi beat care le cântă, dar la ce altceva mai cântă el?

– Iar limba vorbită a fost tot engleza, să înțelegem noi, da? murmură Yvonne, scotocind după fiecare detaliu. Însă de astă dată cu blândețe, ca de la femeie la femeie. Nu am mers pe o franceză de bază sau altceva?

– Engleza era practic prima lor limbă. Engleza americană internațională cu un ușor accent italian. După aceea, am întrebat dacă unchiul Vania le este unchi adevărat sau doar unul onorific. Răspuns: „Vania este fratele mamei noastre și a fost însurat cu mătușa Raisa, care trăiește la Soci cu un alt bărbat, pe care nimeni nu-l place“. Acum stabilim arborele genealogic, ceea ce-mi convine de minune. „Tamara e soția lui Dima, și ea este foarte severă, se roagă mult pentru că e sfântă și este bună să ne țină pe noi.“ „Bună? Să ne țină, cum?“ Iar eu continui – acum sunt o avocată foarte deșteaptă și pun întrebări tangențiale, nu unele directe – „E Dima bun cu Tamara? E Dima bun cu băieții lui?“ Ceea ce înseamnă: „Nu cumva Dima e un pic prea bun cu voi?“ Și Katia răspunde afirmativ. „Dima e bun cu Tamara pentru că este soțul ei, iar sora ei a murit, și e bun și cu Natașa pentru că e tatăl ei și mama ei a murit; e bun cu fiii lui, pentru că le este tată.“ Asta deschide ușa pentru întrebarea pe care vreau de fapt să o pun, și i-o adresez Katiei, pentru că ea este mai mare. „Cine e tatăl vostru, Katia?“ Și ea îmi zice: „Este mort“. Iar Irina îi ține isonul și spune: „Și mama noastră. Amândoi au murit“. Eu scot un fel de „Vai, chiar așa?“ Când se uită la mine, adaug: „Îmi pare foarte rău pentru voi. De cât timp au murit?“ Nici măcar nu eram sigură dacă să le cred. Există o părticică în mine care încă spera că fetele îmi jucau o festă, cum fac uneori copiii. Însă acum Irina este cea care vorbește mai mult, pe când Katia a intrat într-un soi de transă. La fel și eu, dar asta este altă problemă. „Au murit miercuri“, mă informează Irina. Pune mare accent pe zi. „Au murit miercuri“, dar care a fost acea miercuri? De aceea, zic – și lucrurile se înrăutățesc dintr-o clipă în alta – „Vă referiți la miercurea

trecută?“ „Miercuri, în urmă cu o săptămână, pe 29 aprilie“, îmi confirmă Irina foarte precis, asigurându-se că am înțeles corect. Așadar, miercurea trecută, și spune ceva și despre un accident rutier, și stau acolo și mă uit lung la ele, și Irina îmi ia mâna și o bate ușor cu palma, iar Katia își lasă capul în poala mea, și Perry, despre care am uitat cu totul, mă cuprinde în brațe, și eu sunt singura persoană care plânge.

Gail și-a vârât arătătorul îndoit între dinți, un alt gest pe care îl face în instanță ca să se protejeze de emoții neadecvate în profesia ei.

– Mai târziu, în bungalow, când am discutat cu Perry, toate lucrurile au părut să se potrivească, urmează ea, ridicând glasul ca să îi dea o sonoritate și mai detașată, dar ținându-l pe Perry în afara liniei ochilor și, în același timp, străduindu-se să relateze pe un ton firesc cum cele două fete se simțeau bine la mare la câteva zile după ce părinții lor au fost măcelăriți într-un accident de mașină.

– Părinții lor au murit miercuri. Meciul de tenis a avut loc în miercurea următoare. În concluzie, familia a ținut doliu timp de o săptămână, iar Dima a socotit că era momentul să-i scoată pe toți membrii ei la aer curat: deci, toți își revin pe loc – și cine vrea să vadă un meci de tenis? Dacă erau evrei, ceea ce s-ar fi putut, din punctul nostru de vedere, ori dacă erau doar unii, ori numai părinții, atunci ar fi respectat shiva, iar în următoarea miercuri ar fi revenit la viața normală. Asta nu se prea potrivea cu Tamara, care era creștină și purta o cruce la gât, dar nu aveam de ce să ne așteptăm la consecvență religioasă, mai ales din partea unui grup atât de eclectic, iar despre Tamara se afirma că era ciudată.

Yvonne ia cuvântul din nou, respectuoasă, dar fermă:

– Îmi displace că trebuie să insist, Gail, dar Irina a spus că fusese un accident rutier. Asta e tot ce a spus? A menționat, de exemplu, unde s-a petrecut accidentul?

– Undeva în afara Moscovei. Neclar. A dat vina pe drumuri. Aveau prea multe hârtoape. Toată lumea conducea pe mijlocul șoselei ca să evite gropile, astfel că, în mod firesc, mașinile s-au ciocnit frontal.

– A zis ceva de spitalizare? Ori mama și tatăl lor au murit instantaneu? Care a fost povestea?

– Au murit pe loc. „Un camion mare a venit cu viteză pe mijlocul drumului și i-a ucis pe amândoi.“

– Au mai fost victime în afara celor doi părinți?

– Nu m-am priceput prea bine să le descos, îmi pare rău – Gail simte că începe să nu mai gândească cum trebuie.

– Dar nu a existat cumva un șofer, de pildă? Dacă și șoferul ar fi murit, asta ar fi făcut parte din poveste, nu?

Yvonne face supoziții fără să-l ia în seamă pe Perry.

– Yvonne, nici Katia și nici Irina nu au făcut referire la existența vreunui șofer, mort sau viu, nici direct, nici indirect, afirmă el pe tonul stăpânit, de corecție, pe care îl rezervă pentru studenții leneși și gărzile de corp agresive. Nu am discutat deloc despre alte victime, despre spitale ori despre ce marcă de mașină conduceau persoanele implicate în accident. Glasul lui crește în intensitate. Și nici dacă exista asigurare civilă sau dacă...

– De ajuns, îi taie Luke vorba.

Gail urcase la parter din nou, de această dată neînsoțită. Perry rămăsese pe loc, având capul prins între degetele unei mâini, cu cealaltă bătând în tăblia mesei ca să se calmeze. Gail se întoarce și se așează. Perry lăsa impresia că nu a observat.

– Așa, Perry, spuse Luke, alert și pregătit de treabă.

– Așa, ce?

– Cricet.

– Asta a fost abia a doua zi.

– Știm asta. E în documentul vostru.

– Atunci, de ce nu-l citești?

– Cred că am mai discutat problema asta, nu?

– Adevărat, s-a întâmplat în ziua următoare, pe aceeași plajă, în altă parte, recunosc Perry în silă. Aceeași minifurgonetă cu geamuri întunecate a tras în zona unde parcare era interzisă și din ea au coborât, unul după altul, nu doar Elspeth, cele două fete și Natașa, ci și cei doi băieți.

Cu toate acestea, la auzul cuvântului crichet, Perry începuse să se mai lumineze la față:

– Arătau ca doi mânji adolescenți care stătuseră închiși în grajd prea multă vreme și acum li se îngăduia în cele din urmă să pornească la galop, spuse el cu o plăcere neașteptată când se lăsă copleșit de amintire.

Pentru ieșirea la plajă din acea zi, el și Gail aleseseră un loc situat cât mai departe de casa numită Trei Hornuri. Nu se ascundeau de Dima și de ceilalți din familia lui, dar avuseseră o noapte agitată și se treziseră târziu, cu dureri sfredelitoare de cap, după ce făcuseră greșeala elementară de a bea romul oferit cadou de hotel.

– Și, bineînțeles, nu am putut scăpa de ei, interveni Gail, hotărând că îi venise din nou rândul. Nicăieri pe întreaga plajă. Așa e, Perry? Nici pe insulă, când am început să ne gândim la asta. De ce erau cei din neamul Dima atât de interesați de noi? Vreau să spun, cine erau ei? Ce voiau? Și de ce ne-au ales pe noi? De fiecare dată când dădeam un colț, apăreau și ei. Începuserăm să simțim asta. Dacă stăteam în bungalow, ei se aflau chiar de cealaltă parte a golfului, și se uitau direct la noi. Ori așa ne imaginam noi, ceea ce era la fel de neplăcut. Iar pe plajă, nici măcar nu aveau nevoie de binocluri. Nu trebuia decât să se aplece peste zidul grădinii și să caște ochii. Ceea ce și făceau, fără îndoială, pentru că la doar câteva minute după ce ne așezam tabăra undeva, minifurgoneta cu geamuri negre apărea și ea.

– Același bodyguard cu față de copil, o completă Perry. Nu la bar de această dată, ci sub umbra unui pom dintr-o zonă mai înaltă. Acum nu mai era unchiul Vania din Perm, cu șapca ecosez și revolverul mare, ci un individ deșirat ca o păstaie, care probabil era un împătimit al sălilor de fitness, pentru că, în loc să urce pe stâlpul foisorului unde stătea salvamarul, el galopa dintr-o parte în alta a plajei,

cronometrându-se și oprindu-se la fiecare capăt ca să exerseze câteva mișcări de t'ai chi.

Un tip cu părul lung și ondulat, adăugă Perry, și surâsul i se lăți încet pe buze. Permanent în mișcare. Ba nu, mai curând maniac. Nu era în stare să stea locului nici măcar cinci secunde. Și slab e puțin spus. Era scheletic. L-am considerat un nou sositor în familia lui Dima. Am decis că familia Dima avea un număr apreciabil de veri din Perm.

– Deci, Perry a aruncat o privire la copii, adevărat? zise Gail. În special la băieți – și te-ai gândit: „Isuse, ce ne facem cu liota asta?” Apoi ți-a venit o idee sclipitoare pentru vacanță: crichet. Ei, bine, cum să spun, nu chiar atât de sclipitoare, dacă îl cunoști bine pe Perry. Dă-i o minge roasă de un câine și niște bucăți de lemn și cei care nu manifestă interes față de crichet l-au pierdut din ochi. N-am dreptate?

– Am luat jocul în serios, așa cum se cuvine, confirmă Perry, încruntându-se neconvingător, pentru că zâmbea în același timp. Am făcut o poartă de crichet din resturi de lemn, am așezat rămurele deasupra drept bară transversală, cei de la debarcader ne-au găsit o paletă și un soi de minge, am adus o mână de localnici și câțiva britanici bătrâni pentru terenul exterior și, brusc, aveam câte șase jucători de fiecare parte, Rusia împotriva restului lumii, un eveniment sportiv în premieră mondială. Am trimis băieții să o convingă pe Natașa să vină pe post de portar, dar au revenit spunând că ea citea dintr-un autor pe nume Turgheniev, despre care susțineau că nu au auzit. Următoarea noastră treabă a fost să le dezvăluim sacrele Legi ale crichetului – și zâmbetul i se lăți până la urechi – ei bine, unor nelegiuți. Nu mă refer aici la britanicii bătrâni sau la localnici, desigur. Aceștia erau jucători de crichet înnăscuți. Însă tinerii Dima erau internaționali. Jucaseră puțin baseball, dar nu acceptau cu ușurință să li se spună că trebuia să servească mingea, nu să o arunce. A fost nevoie să le strunesc un pic pe fete, dar imediat ce i-am pus pe britanicii bătrâni la serviciu, le-am putut folosi ca alergători. Când puștoaicele s-au plictisit, Gail le-a dus să le dea ceva răcoritor și să înoate. Adevărat?

– Hotărâserăm că principalul lucru era să le forțăm să se miște, explică Gail, împărtășind în mod evident înțelepciunea lui Perry. Să nu le lăsăm pradă gândurilor negre. Băieții aveau să se distreze nemai-pomenit, indiferent ce am fi făcut. Cât despre fete – ei bine, în ce mă privea, dacă le aduceam un zâmbet pe chip, era ceva... cum să spun, Isuse... și restul cuvintelor rămaseră nerostite.

Văzând-o pe Gail că întâmpină dificultăți, Perry se grăbi să intervină:

– E foarte greu să faci un teren de crichet ca lumea pe nisipul acela moale, îl informă el pe Luke, în timp ce ea își aduna amintirile. Cei care servesc mingea se împotmolesc, jucătorii la bătaie se dezechilibrează, îți închipui.

– Da, într-adevăr, îl aprobă Luke din inimă, grăbindu-se să înregistreze tonul folosit de Perry și să-l imite.

– Asta însă nu ar fi avut prea mare importanță. Fiecăruia i s-a dat prilejul să se miște, iar câștigătorii au căpătat înghețată. Am considerat că scorul a fost egal, astfel că ambele echipe s-au ales cu desertul, spuse Perry.

– Plătit de noul unchi aflat la comandă, bănuiesc, sugeră Luke.

– Pusesem capăt acelei practici, îl contrazise Perry. Înghețata a fost plătită numai de noi.

Cum Gail își revenise, glasul lui Luke căpătă o nuanță mai serioasă:

– Și în timp ce ambele echipe câștigau – de fapt, destul de târziu în desfășurarea meciului –, ați văzut cine se afla în interiorul minifurgonetei? Am înțeles corect?

– Ne gândeam să punem capăt jocului, zise Perry. Și, brusc, ușa laterală a furgonetei s-a deschis și i-am văzut. Probabil voiau să respire aer curat. Ori să vadă mai bine. Dumnezeu știe. A fost ca o vizită regală. Una făcută incognito.

– Cât timp a stat portiera deschisă?

Perry, precaut în ceea ce privește memoria lui mult lăudată, Perry, martorul perfect, care nu are niciodată încredere în sine, niciodată nu răspunde prea repede, controlându-se permanent. Un alt Perry pe care Gail îl iubea.

– Luke, de fapt, nu știu. Nu pot spune precis. Noi nu putem să... cu o căutătură spre Gail, care clătină din cap pentru a spune că nici ea nu putea. M-am uitat; Gail m-a văzut uitându-mă, adevărat? De aceea a privit și ea. I-am văzut amândoi. Dima și Tamara, alături, stând drepti, întunericul și lumina, masivitatea și subțirimea, holbându-se spre noi din spatele minifurgonetei. Apoi, buf, ușa a glisat și s-a închis.

– Holbându-se, nu zâmbind, din câte înțeleg, sugeră Luke discret, în timp ce făcea niște însemnări.

– Era ceva – în fine, am mai spus-o –, ceva regesc în atitudinea lui. Da. Ba asta se observa la amândoi. Perechea regală Dima. Dacă unul dintre ei ar fi întins mâna să tragă de un șnur de mătase pentru a-i da de știre vizitiului să îndemne caii, nu aș fi fost cătuși de puțin surprins. Se gândi încă o dată la acea imagine, apoi o aprobă cu o mișcare din cap. Pe o insulă, oamenii mari par și mai mari. Iar cei doi Dima erau – da, oameni mari. Și încă sunt.

Yvonne alege o altă fotografie pe care să le-o prezinte, de data aceasta una făcută de poliție, alb-negru: din față și din profil, doi ochi negri, apoi un ochi negru. Și gura lovită și umflată a cuiva care tocmai a dat o declarație din proprie voință. La vederea acesteia, Gail strâmbă din nas în semn de dezaprobare. Aruncă o privire spre Perry și se puseră de acord:

– Nu e o persoană cunoscută.

Scoțianca Yvonne nu-și pierde însă curajul.

– Dar dacă îi așez o perucă ondulată pe cap, imaginați-vă o clipă, dacă i-aș curăța fața puțin, nu credeți că omul ar putea fi ciudatul acela care făcea fitness, eliberat dintr-o închisoare italiană în decembrie anul trecut?

Ei cred că s-ar putea. Apropiindu-se mai mult unul de celălalt, sunt siguri.

Înștiințarea privind invitația a fost făcută în aceeași seară, în restaurantul Puntea Căpitanului, de venerabilul Ambrose, în momentul

în care îi turna lui Perry vin în pahar pentru degustare. Perry, fiul puritan, nu se pricepe la imitații. Gail, fiică de actori, imită orice. Ea își distribuie singură rolul venerabilului Ambrose:

– Iar mâine-seară va trebui să renunț la plăcerea de a vă servi, stimabili tineri. Dar știți de ce? Pentru că stimabilii tineri vor fi distinșii oaspeți-surpriză ai domnului Dima și ai doamnei sale cu ocazia împlinirii a paisprezece ani de către fiii lor gemeni pe care, am auzit spunându-se, i-ați inițiat în nobila artă a crichetului. Iar Elspeth a mea a făcut cel mai mare și mai minunat tort de nuci pe care l-ați gustat vreodată. Și, domnișoară Gail, copiii aceia ar dori să vă vadă sărind afară din tort, atât de adânc vă iubesc.

Cu un gest grandilocvent de încheiere, Ambrose le-a înmănat un plic pe care scria: „Domnului Perry și domnișoarei Gail“. Înăuntru erau două cărți de vizită de-ale lui Dima, pe carton alb, cu margini neregulate, amintind de invitațiile de nuntă, în care îi apare numele complet: „Dimitri Vladimirovici Krasnov, director european, Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru“. Iar dedesubt, website-ul companiei lui și o adresă din Berna formulată drept „reședință și birouri ale companiei“.

Dacă vreunul din ei s-a gândit să refuze invitația lui Dima, nu au recunoscut asta unul față de celălalt, povesti Gail:

– Am răspuns afirmativ de dragul copiilor. Doi adolescenți gemeni își sărbătoreau ziua de naștere. Grozav. Așa ni s-a prezentat invitația, și așa am acceptat-o. Însă pentru mine, mai importante erau cele două fete – din nou felicitându-se pentru că nu menționase numele Natașei –, iar în ce îl privește pe Perry... și aruncă o privire spre el.

– În ce îl privește pe Perry, ce anume? întrebă Luke, văzând că Perry nu reacționa.

Gail bătea deja în retragere, protejându-și bărbatul.

– El era fascinat de tot ansamblul. Nu-i așa, Perry? Dima, personalitatea lui, forța vitală, bărbatul format. Acea bandă nelegiuită de ruși. Primejdia. Deosebiri. Încercai – cum să spun – o legătură. E nedrept?

– Îmi sună puțin a jargon de psihiatru, spuse Perry înțepat, retrăgându-se apoi în sine.

Micuțul Luke, mereu conciliator, se grăbi să intervină:

– Așadar, în esență aveți motive amestecate, sugerează el, în maniera unui om familiarizat cu motivele amestecate. Nu e nimic rău în asta, desigur. Avem o scenă amestecată. Pistolul lui Vania. Povești despre bani aduși în coșuri de rufe. Două fete orfane care aveau nevoie de voi – poate și adulții, de unde să știți asta? În plus, era ziua de naștere a gemenilor. Cum să rezisti, dacă ești o persoană bine-crescută?

– Și pe o insulă, îi reaminti Gail.

– Exact. Și în primul rând, aș îndrăzni să spun, erați tare curioși. Și de ce să nu fiți? Recunosc, e o combinație amețitoare. Sunt convins că și eu aș fi căzut în capcană.

Gail era încredințată că așa stăteau lucrurile. Avea senzația că, la vremea lui, și micuțul Luke se lăsase păcălit de multe ori, și, drept urmare, acum era puțin îngrijorat în privința propriei persoane.

– Și Dima, insistă ea. Dima era o nadă mare pentru tine, Perry, recunoaște. Așa ai zis atunci. Pentru mine contau copiii, dar când e vorba să spunem lucrurilor pe nume, pe tine te interesa Dima. Am discutat despre asta acum câteva zile, mai ții minte?

Voia să spună: „În timp ce tu scriai documentul, iar eu eram o sclavă creștină“.

Perry rămase o vreme cufundat în gânduri, de parcă ar fi meditat la o problemă universitară, apoi, cu un zâmbet sportiv, recunoscuse justetea argumentului.

– E adevărat. Mă simțeam ales de el. Probabil că suprapromovat ar fi exprimarea mai potrivită. De fapt, nu știu ce anume mai simțeam. Poate că nu simțeam nimic.

– Dar Dima știa. Erai profesorul lui de fairplay.

– Deci, după-amiază, în loc să ne ducem la plajă, am mers în oraș să facem cumpărăturile, reluă Gail, vorbind peste capul tras într-o parte al lui Perry, către Yvonne, deși făcând referire la Perry în relatarea ei. Pentru băieții sărbătoriți, cadoul cel mai potrivit era, evident, un set de crichet. Ți-a plăcut magazinul de obiecte sportive. Te-a încântat bătrânul acela. Ți-au plăcut fotografiile jucătorilor din Indiile de Vest. Learie Constantine? Cine mai era acolo?

– Martindale.

– Și Sobers. Gary Sobers era acolo. Tu mi l-ai arătat.

El confirmă cu un gest din cap.

– Da, Sobers.

– Și ne-a plăcut partea ce ținea de păstrarea secretului. De dragul copiilor. Ideea lui Ambrose ca eu să sar afară din tort nu era chiar atât

de trăsnită, nu? Și am cumpărat cadouri pentru fete. Cu puțin ajutor din partea ta. Eșarfe pentru cele mici și un colier foarte frumos din scoici și pietre semiprețioase pentru Natașa. O readusesse pe Natașa în discuție, iar acest lucru scăpase neobservat. Tu ai vrut să-mi cumperi și mie unul, dar nu te-am lăsat.

– Din ce motiv, mă rog, Gail? Întrebă Yvonne, cu zâmbetul ei inteligent, retras, căutând să ofere puțin sprijin.

– Exclusivitatea. Era frumos din partea lui Perry, dar nu voiam să fac pereche cu Natașa, le răspunse Gail, atât lui Perry, cât și lui Yvonne. Și sunt sigură că Natașa nu ar fi voit să facă pereche cu mine. „Mulțumesc, e o idee drăguță, dar păstrează-o pentru altă dată“, așa ți-am spus. Adevărat? Și sincer, ce problemă e să cumperi hârtie de împachetat ca lumea în St John's, Antigua! Apoi continuă: Se mai punea problema de a ne strecura înăuntru, nu? Pentru că noi eram marea surpriză. Asta trebuia să fie ceva trăsnit. Ne-am gândit să ne deghizăm în pirați din Caraibe – tu ai fost cu ideea –, dar am socotit că asta însemna să forțăm nota, mai ales că oamenii aceia erau încă în doliu, chiar dacă noi nu știam în mod oficial acest lucru. De aceea ne-am dus așa cum eram, dându-ne totuși silința să arătăm bine. Perry, tu ai purtat vechiul tău pulover și pantalonii cenușii cu care ai călătorit. O înfățișare demnă de *Brideshead*¹. Perry nu se dă chiar în vânt după modă, dar a făcut toate eforturile acum. Și slipul de înot, desigur. Iar eu am îmbrăcat o rochie de bumbac peste costumul de plajă, plus o vestă de lână, pentru cazul în care s-ar fi lăsat răcoare, deoarece știam că Trei Hornuri avea plajă privată și probabil exista și posibilitatea de a face baie în ocean.

Yvonne, scriind cu meticulozitate un memorandum. Către cine? Luke, sprijinindu-și bărbia în palmă, sorbindu-i fiece vorbă, puțin cam nesățios ca să fie pe gustul lui Gail. Perry, mohorât, examinând un petic de zidărie pe zidul întunecat. Cu toții acordând o atenție desăvârșită cântecului ei de lebedă.

¹ Trimitere la filmul *Brideshead Revisited* (2008), în care personajele etalează toalete splendide din perioada interbelică (n.tr.)

Când Ambrose i-a anunțat să se prezinte la intrarea în hotel la ora șase, continuă Gail pe un ton măsurat, amândoi au presupus că aveau să fie duși la Trei Hornuri într-una din minifurgonetele cu geamuri întunecate, și apoi introduși în casă pe o ușă laterală. Supoziția lor era greșită.

Mergând în parcare așa cum primiseră instrucțiuni, l-au găsit pe Ambrose la volanul unui 4x4. Planul, a explicat el cu o emoție de conspirator, era să se infiltreze printre oaspeți pe vechea Potecă a Naturii, care mergea de-a lungul culmii centrale a peninsulei până la intrarea din spate a casei, unde avea să-i aștepte chiar domnul Dima.

Imită din nou glasul lui Ambrose:

– Dumnezeu, au instalat lumini de basm în grădina aceea, au adus o trupă de percuționiști, au ridicat un cort, au adus un transport din cea mai fragedă carne de vită Kobe care a existat vreodată. Nici nu știu ce le lipsește acolo. Și domnul Dima a organizat și pregătit totul până la cel mai neînsemnat amănunt. A trimis-o pe Elspeth a mea cu toată familia asta amestecată la o importantă cursă de crabi tocmai pe partea cealaltă a orașului St. John, doar ca să vă putem aduce în casă pe ușa din dos, atât de mare e secretul privind vizita voastră din această seară!

Dacă ar fi căutat aventura, deplasarea pe Poteca Naturii întrunea toate calitățile necesare. Pesemne că erau primii oameni care o folosiseră de ani de zile. În vreo două rânduri, Perry a trebuit să creeze o breșă de trecere prin vegetația deasă.

– Lucru care ne-a plăcut, bineînțeles. De fapt, el trebuia să fie țaran, nu-i așa? Apoi am ieșit prin acel tunel lung și verde și l-am văzut pe Dima stând în capăt cu aerul unui minotaur fericit. Dacă ar exista așa ceva.

Arătătorul lui Perry țâșni în sus drept atenționare.

– Atunci l-am văzut prima oară pe Dima singur, spuse el cu gravitate. Fără gărzi de corp, fără familie. Fără copii. Nimeni care să vegheze asupra noastră. Cel puțin, nimeni la vedere. Eram un trio,

stând la marginea unei păduri. Cred că amândoi eram conștienți de asta. De acea exclusivitate neașteptată.

Însă indiferent ce semnificație atribuia Perry acestei remarci, ea s-a pierdut în curgerea năvalnică a narațiunii lui Gail:

– Ne-a strâns în brațe, Yvonne! Serios că ne-a strâns în brațe. Întâi pe Perry, apoi l-a împins deoparte, după care m-a îmbrățișat pe mine, apoi iar pe Perry. Nu a fost o îmbrățișare sexy. Îmbrățișări apropiate, ca în familie. Ca și cum nu ne-ar fi văzut de veacuri. Ori nu avea să ne mai vadă vreodată.

– Ori era disperat, sugeră Perry pe același ton gânditor, înfrigurat. Ceva din asta a ajuns până la mine. Poate că nu și la tine. Ceea ce înseamnă pentru el în acel moment. Ce importanți eram.

– Ne iubea cu adevărat, urmă Gail cu hotărâre. Ne declara iubire. Și Tamara ne iubea, era convins. Ei îi era greu să o declare, pentru că era puțin nebună de când cu necazul. N-aveam idee care fusese necazul, și pe cine să întrebăm? Și Natașa ne iubea, dar ea nu spunea nimic nimănui în acele zile, ea doar citea. Întreaga familie îi iubea pe englezi pentru omenia și fairplay-ul lor. Numai că nu a zis omenie, cum s-a exprimat, de fapt?

– Inimă.

– Stătea acolo, la capătul tunelului, și, după ce ne-a îmbrățișat, a ținut un adevărat ditiramb despre inimile noastre. Mă-ntreb, cât de mult poți spune că iubești pe un om cu care ai schimbat doar șase vorbe?

– Perry? îl îmboldi Luke.

– Mi s-a părut eroic, răspunse acesta, iar mâna sa lungă se îndreptă spre frunte într-un gest clasic de îngrijorare. Nu mi-am dat seama de ce. Nu am menționat asta undeva în acel document? Eroic? Mi s-a părut că era... Cu o ridicare din umeri, respingându-și propriile sentimente ca fiind lipsite de orice valoare – am avut impresia unei demnități aflate sub asediu. Doar că nu știam cine-l ataca. Ori de ce. Nu mi-am dat seama de nimic decât...

– Erai pe versantul de stâncă alături de el, insinuă Gail, nu tocmai cu blândețe.

– Da, eram. Și el se găsea la ananghie. Avea nevoie de noi.

– De tine, îl corectă ea.

– De acord. De mine. Asta e tot ce încerc să spun.

– Atunci, spune.

– Ne-a scos din tunel și am ocolit spre ceea ce ne-am dat seama că era spatele casei, începu Perry, apoi se opri. Înțeleg că vreți o descriere exactă a proprietății? o întrebă el ferm pe Yvonne.

– Da, vrem, Perry, răspunse Yvonne, eficientă ca întotdeauna. Orice detaliu, oricât de plicticos ar părea, te rog, dacă nu te superi.

Apoi reveni la luarea meticuloasă de notițe.

– Din locul pe unde am ieșit din pădure se formează un mic drum de serviciu acoperit cu un fel de zgură roșie, probabil făcut de constructori drept cale de acces. A trebuit să urcăm încet și să ocolim gropile.

– Ducând și cadourile, interveni Gail din culise. Tu, cu setul tău de crichet, eu cu darurile pentru copii învelite în hârtie specială și puse în cea mai frumoasă pungă pe care am putut-o găsi, ceea ce nu înseamnă mare lucru.

„Mă ascultă cineva? se întrebă ea. Pe mine, nu. Perry este sursa autorizată. Eu sunt doar appendicele.“

– Casa de care ne apropiam prin spate era o vechitură, continuă el. Fuseserăm preveniți să nu ne așteptăm la un palat, știam că urma să fie demolată. Dar nu ne așteptaserăm să fie o ruină. Profesorul extravertit de la Oxford devenise reporter de teren: Era o clădire de cărămidă dărăpănată, cu drugi la ferestre, am dedus că acolo stăteau cândva sclavii. Apoi perimetrul era marcat de un zid vărui în alb, înalt cam de trei metri și jumătate, pe coama căruia era întinsă o sârmă tăioasă ca briciul, care arăta nouă și amenințătoare. Reflectoare de securitate albe, montate pe piloni de jur-împrejur, ca nocturna la un stadion de fotbal, iluminând orbitor pe oricine trecea prin dreptul lor. Le

văzuserăm fasciculele de la balconul cabanei noastre. Între acești piloni se înșirau lumini ca de basm, probabil pregătite pentru festivitățile din acea seară. Camere de securitate, dar îndreptate în direcția opusă, pentru că ne aflam în partea care nu prezenta importanță. O antenă parabolică nouă și lucitoare, așezată la șase metri înălțime, îndreptată oarecum spre nord, din câte mi-am dat seama când ne-am întors. Orientată spre Miami. Sau poate spre Houston. Nu pot fi sigur, doar o bănuială. Se gândi la cele spuse. A, nu e vorba de bănuielile noastre. Cred că voi ar trebui să știți lucrurile astea.

E o provocare, ori o glumă? Nici una, nici alta. Perry le arată cât de sclipitor face treaba pentru care ei sunt plătiți, în caz că nu au băgat de seamă asta. El este Perry, cățărătorul surplombelor aflate cu fața spre nord, spunându-le că el nu uită niciodată o rută. El este acel Perry care nu poate rezista unei provocări, cu condiția ca sorții să-i fie defavorabili.

– Apoi am coborât din nou printr-o altă porțiune împădurită, până la un luminiș cu iarbă, la capătul căruia se vedea capătul promontoriului. De fapt, casa nu are spate. Ori e toată doar spate, puteți alege. E un talmeș-balmeș de imitație elisabetană, un bungalow construit din scândură și plăci de azbest, care are trei fațade. Pereți cenușii din stuc. Ferestre mici cu vitralii. Placaj care vrea să fie scândură și o verandă cu un felinar atârnat de tavan. Mă auzi, Gail?

„Cum să nu te aud dacă sunt aici?”

– Da, te descurci bine, comentă ea.

Ceea ce nu reprezenta răspunsul la întrebarea lui.

– Dormitoare adăugate, băi, bucătării și birouri cu uși care dau afară, ceea ce sugerează că acel loc a fost cândva împărțit de mai multe familii. De aceea am spus că e o paragină generală. Nu e vina lui Dima. Mulțumită lui Mark, știam asta. Ai lui Dima nu locuiseră acolo până atunci. Nu făcuseră decât ca să instaleze în mare urgență sistemele de securitate. Ideea nu ne-a deranjat. Dimpotrivă. Prin asta, prezenta o tușă foarte necesară de realitate.

Cu un aer de clinician, etern curioasa Yvonne ridică ochii de pe notițe.

– Dar nu erau hornuri deloc, Perry?

– Două la ruinele unei fabrici de zahăr situate la marginea vestică a peninsulei, al treilea, la marginea pădurii. Credeam că am menționat și acest lucru în documentul nostru.

„Documentul nostru? De câte ori ai spus asta? Documentul nostru pe care l-ai scris tu, și eu n-am avut voie să-l văd, însă ei l-au văzut? E al tău documentul acela! E al *lor!*” Obrajii ei se împurpurară și spera că el observase asta.

– Apoi, când am început să coborâm spre casă, cam la douăzeci de metri de ea, cred, Dima ne-a făcut semn să încetăm, continuă Perry, și glasul lui vibră mai intens. Cu mâinile. Mai încet.

– Și aici și-a dus degetul la buze într-un gest de complicitate? întrebă Yvonne, ridicând capul spre el în timp ce scria.

– Da, acolo! interveni iute Gail. Exact acolo. Uriașă complicitate. Întâi să încetăm, apoi să tăcem. Am presupus că degetul dus la gură făcea parte din planul de a-i lua prin surprindere pe copii, de aceea am acceptat acel joc. Ambrose ne spusese că pleaseră la cursa de crabi, de aceea mi s-a părut puțin ciudat ca ei să se afle încă în casă. Dar ne-am gândit că se schimbaseră ceva și că, până la urmă, nu se mai duseseră. Ori așa am crezut eu.

– Mulțumesc, Gail.

„Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu? Pentru că l-am pus în umbră pe Perry? Nu te osteni, Yvonne, e o plăcere.” Povesti mai departe:

– Dima ne pusese deja să călcăm în vârful picioarelor. Practic, să ne ținem răsuflarea. Nu ne îndoiam de el – cred că e un aspect care merită menționat. Ne supuneam lui, ceea ce nu ne stă în fire, dar asta am făcut. Ne-a condus spre o ușă, o ușă mare, dar laterală. Nu era încuiată, doar a împins-o și a intrat primul, apoi, imediat, s-a răsucit cu o mână în aer și cu cealaltă la buze, ca și cum ar fi fost – „da, tata jucând rolul Motanului Încălțat într-o pantomimă de Crăciun, însă

treaz fiind“, voia Gail să spună, dar se abținu – da, și această căutătură concentrată, îndemnându-ne să păstrăm tăcerea. Am dreptate, Perry? E rândul tău.

– După aceea, când și-a dat seama că mușcaserăm momeala, ne-a făcut semn să-l urmăm. Eu am mers primul. Tonul lui Perry, jos și uniform, în contrapunct căutat cu tonul ei – vocea pe care o adoptă când este cu adevărat emoționat și se prefăce că nu e. Ne-am furișat în holul pustiu. Ei, hol! Era cam de trei pe patru metri, cu o fereastră spre apus ale cărei ochiuri romboidale, acoperite cu bandă de mascare, lăsau să pătrundă razele soarelui de seară. Dima încă ținea degetul la buze. Am pășit înăuntru și el m-a prins de braț, așa cum o făcuse pe terenul de tenis. Cu o forță care e greu de comparat cu altceva. Nu aș fi putut s-o înfrunt.

– Ai crezut că ar fi existat riscul s-o înfrunți? Întrebă Luke, cu empatie masculină.

– Nu am știut ce să cred. Eram îngrijorat pentru Gail și preocuparea mea era să rămân între ei. Vreme de câteva secunde, doar.

– Și suficient de mult ca să-ți dai seama că nu mai era un joc de copii, sugeră Yvonne.

– Da, începusem să înțeleg câte ceva, mărturisi Perry, și făcu o pauză, vocea lui fiind acoperită de vaietul unei ambulante în trecere pe strada de deasupra lor. Trebuie să înțelegeți hărmălaia neașteptată din interiorul acelei case, insistă el, ca și cum un sunet dădea naștere altuia. Eram doar în acel hol minuscul, dar auzeam vântul lovind surd șandramaua din toate părțile. Iar lumina era – da, fantasmagorică, pentru a folosi un cuvânt pe care studenții mei îl apreciază mult. Venea spre noi în straturi distincte prin fereastra dinspre apus. Există acea lumină prăfoasă coborând din norul jos, ce se apropia dinspre ocean, și apoi, deasupra, un strat de raze sclipitoare. Și umbre negre ca tăciunele acolo unde nu ajungea.

– Și era rece, se plânse Gail, strângându-se cu ambele mâini într-un gest teatral. Așa cum sunt casele pustii. Și acel miros glacial și de cimitir pe care îl au ele. Însă nu mă gândeam decât la asta: Unde

sunt fetele? De ce nu se auzea nici un glas de copil? De ce nu se auzea nici un sunet scos de vreun om sau lucru, în afara celui făcut de vânt? Și dacă nu era nimeni în jur, pentru cine făceam acel joc al păstrării secretului? Pe cine prosteam în afară de noi înșine? Și, Perry, tu gândea la fel, adevărat? Așa mi-ai spus după aceea.

– Iar în spatele degetului ridicat al lui Dima, o altă față, spune Perry. Orice urmă de bună dispoziție dispăruse de pe ea. Din ochi. Era lipsită de umor. Rigidă. Trebuia să ne inspire teamă. Să împărtășim teama lui. Și cum stăteam acolo buimăciți – și, da, temători – silueta spectrală a Tamarei s-a materializat în fața noastră într-un ungher al holului minuscul, unde stătuse tot timpul fără ca noi să o fi zărit, în colțul cel mai întunecat, inaccesibil fasciculului de lumină. Purta aceea rochie neagră și lungă pe care o avusese și la meciul de tenis, precum și atunci când ea și Dima ne spionaseră din întunericul minifurgonetei, și arăta ca propria ei stafie.

Gail preluă firul poveștii.

– Primul lucru pe care l-am văzut a fost crucea de episcop. Apoi restul, conturându-se în jurul ei. Își împletise părul în codițe în vederea petrecerii aniversare și își dăduse cu roșu în obraji, ba își aplicase și ruj în jurul gurii – serios, chiar în jurul gurii. Arăta ca o nebună de legat. Nu ținea degetul la buze. Nici nu era nevoie. Întregul ei corp era ca un semn de avertizare în roșu și negru. „Să uităm de Dima, am gândit. Asta e cu adevărat ceva.“ Și bineînțeles că încă mă întrebam care era necazul ei. Pentru că, Doamne, sigur avea unul.

Perry dădu să vorbească, însă Gail rosti cu încăpățănare, parcă prin el:

– Ținea o foaie de hârtie în mână – o filă A4 îndoită – de parcă ar fi vrut să nu atragă atenția asupra ei. De ce? Era vreun manifest religios? Pregătiți-vă să-l întâlniți pe Dumnezeu? Ori ne prezenta vreo citație?

– Și Dima, unde era el în acele momente? întrebă Luke, întorcându-se către Perry.

– În cele din urmă, mi-a dat drumul la braț, spuse Perry cu o grimasă. Dar nu înainte de a se asigura că mă concentrasem asupra filei de hârtie ținute de Tamara. Pe care ea a împins-o apoi spre mine. Și Dima a făcut semn din cap: „Citește-o“. Însă nedezipindu-și degetul de pe buze. Și Tamara era cu adevărat posedată. Amândoi erau posedați, de fapt. Iar noi voiam să le împărtășim teama. Dar ce era cu foaia aceea? Am citit-o. Nu cu glas tare, desigur. Și nici măcar imediat. Nu eram în lumina soarelui. Trebuia să o duc la fereastră. Pe vârfuri, ceea ce arată în ce măsură căzusem sub vrajă. Și chiar după aceea a trebuit să mă întorc cu spatele la geam, pentru că soarele era orbitor. Gail a trebuit să-mi dea ochelarii de citit, cei de rezervă, pe care îi avea în poșetă...

–... fiindcă el, ca de obicei, îi uitase în bungalow.

– Apoi, Gail a venit tiptil în spatele meu...

– Tu mi-ai făcut semn...

– Pentru protecția ta – ai citit peste umărul meu. Și cred că am parcurs textul cel puțin de două ori.

– Și încă o dată, insistă Gail. Cum să spun, ce act de credință! De ce aveau atâta încredere în noi? Ce i-a făcut să creadă că, brusc, noi eram aleșii? Era o asemenea... o asemenea însărcinare!

– Nu prea aveau loc de întors, remarcă Perry cu glas moale; la aceasta Luke adăugă un gest înțelept din cap pe care Yvonne îl imită cu discreție, iar Gail se simți și mai izolată decât în tot restul serii.

Probabil că încordarea din subsolul prost aerisit era prea mare pentru Perry. Ori poate – gândi Gail – el suferea de o criză întârziată de vinovăție. Își trase corpul lung înapoi pe scaun, își coborî umerii povârniți ca să și-i relaxeze și impunse cu arătătorul dosarul care se afla între pumnii mici ai lui Luke.

– În orice caz, aveți textul acolo, în față, pe documentul nostru, așa că nu mai e nevoie să vi-l recit, rosti el pe un ton agresiv. Îl puteți citi singuri după placul inimii. Ați făcut-o deja, bănuiesc.

– Totuși, stăruie Luke. Dacă nu te superi, Perry. Pentru o imagine completă, ca să zic așa.

Îl punea la încercare? Gail socotea că da. Până și în jungla universitară pe care hotărâse atât de ferm să o lase în urmă, Perry era recunoscut pentru capacitatea de a cita pasaje întregi din literatura engleză în baza unei singure lecturi. Cum orgoliul îi fusese zgândărit, Perry se apucă să declame rar și fără nici o intonație:

– Dimitri Vladimirovici Krasnov, supranumit Dima, director al European Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru, este dispus să negocieze cu autoritățile Marii Britanii, prin intermediarii profesor Perry Makepiece și avocat Gail Perkins, un aranjament profitabil pentru ambele părți privind reședința permanentă a întregii familii în schimbul unor informații foarte importante, foarte urgente și foarte delicate pentru Marea Britanie a Majestății Sale. Copiii și restul familiei se vor întoarce peste aproximativ o oră și jumătate. Există un loc convenabil unde Dima și Perry pot discuta fără a fi auziți de alte persoane. Gail este rugată să o însoțească pe Tamara în altă parte a casei. Este posibil ca în această casă să existe multe microfoane. VĂ ROG SĂ NU VORBIM decât după ce revin toate persoanele de la cursa de crabi pentru sărbătorire.

– Și atunci a sunat telefonul, zise Gail.

Perry stă drept în scaun ca și cum ar fi fost chemat la ordine și își ține mâinile ca mai înainte, cu degetele răsfirate pe tăblia mesei. Are spatele drept, dar umerii căzuți, de parcă ar medita la corectitudinea gesturilor pe care urmează să le facă. Își strânge maxilarul într-o poziție de refuz, deși nimeni nu i-a cerut nimic ce ar trebui refuzat, cu excepția lui Gail, a cărei expresie, când îl privește, este una de rugămintă stăruitoare făcută cu demnitate – ori așa speră ea, dar probabil că îi aruncă doar o privire printre gene, pentru că nu este sigură de semnalele faciale pe care le transmite.

Tonul lui Luke este nonșalant, chiar afabil, în concordanță cu imaginea pe care vrea să și-o creeze.

– Încerc să-mi închipui cum stăteai voi doi acolo, explică el cu entuziasm. Este un moment cu adevărat extraordinar, nu ești de acord, Yvonne? Umăr la umăr pe hol? Citind? Perry ținând scrisoarea sus? Gail, tu te uiți peste umărul lui. Amândoi practic reduși la tăcere. Vi se face o propunere extraordinară la care nu vi se permite să răspundeți în nici un fel. E un coșmar. În ceea ce-i privește pe Dima și pe Tamara, faptul că nu vorbiți înseamnă că ați fost cooperați pe jumătate. Înțeleg că nici unul din voi nu este pe punctul de a ieși valvârtej din casă. Sunteți ținuiți acolo. Fizic și emoțional. Am dreptate? Așadar, din punctul lor de vedere, până aici totul e bine: ați convenit să fiți de acord în mod tacit. Asta este impresia pe care le-o dați, vrând, nevrând. Ceea ce e cu totul necugetat. Pur și simplu, fără a face nimic, doar aflându-vă acolo, voi deveniți părtași la marele lor joc.

– Am crezut că amândoi erau duși cu desăvârșire, intervine Gail ca să-l potolească. Paranoici amândoi, serios, Luke.

– Și paranoia lor ce formă căpătase, mai precis? întreabă Luke, de neoprit.

– De unde să știu? În primul rând, faptul că socoteau că li se instalaseră microfoane în casă. Și că eram ascultați de omuleții verzi.

Luke este însă mai elastic decât se așteaptă Gail. Atacă în forță:

– Era chiar atât de improbabil, Gail, după tot ce ați văzut și auzit? Probabil că v-ați dat seama deja că erați amestecați cel puțin o idee în lumea mafiei rusești. Și tu ești o avocată cu experiență, dacă-mi dai voie s-o spun.

A urmat o pauză lungă. Gail nu se așteptase să se confrunte cu Luke, dar dacă el voia o dispută, atunci era oricând binevenit.

– Așa-numita experiență la care te referi, Luke, începu ea furioasă, nu acoperă, din păcate... Dar Perry o îndepărtase deja de la acel subiect.

– A sunat telefonul, îi reaminti el lui Gail.

– Da. Mda, în fine, a sunat telefonul, cedă ea. Era la un metru de noi. Mai puțin. Poate șaizeci de centimetri. Avea o sonerie ca o alarmă de incendiu. Am tras o spaimă pe cînste. Un aparat negru, mucegăit, din anii '40, cu disc și cordon spiralat, așezat pe o masă de ratan nesigură pe picioare. Dima a ridicat receptorul și a răcnit în rusă în microfon. Am urmărit cum fața lui se destinde într-un zâmbet de pupincurist, ceea ce nu cred că voia. Întreaga lui atitudine denota prezența unei constrîngerii. Zâmbete forțate, răs silit, falsă veselie, și o mulțime de „da, domnule“, „nu, domnule“, cu sacul, și mi-ar fi făcut plăcere să-l strâng chiar eu de gât, cu mâinile goale. Cu ochii ațintiți tot timpul asupra dementei Tamara, parcă preluând sugestii de la ea. Și degetul revenit în fața buzelor, indicându-ne să nu scoatem nici un sunet cît timp va vorbi el. Corect, Perry? evitând în mod deliberat să se uite la Luke.

Corect.

– Deci, aceștia sunt oamenii de care se tem, îmi zic eu. Și vor ca și noi să ne temem de ei. Tamara îl dirijează. Cu obrajii vopsiți, dând din cap, clătinându-l, făcând o față ca a Meduzei în momentele în care dezaprobă total ce aude. O descriere exactă, Perry?

– Cam înflorită, dar precisă, recunosc Perry cu stîngăcie – apoi, slavă Cerului, îi aruncă un zâmbet cu adevărat luminos, chiar dacă era zâmbetul lui vinovat.

– Iar acela a fost primul dintre numeroasele telefoane primite în acea seară, așa să cred? sugeră agilul Luke, mutându-și de la unul la celălalt ochii iuți, ciudat de inexpressivi.

– Probabil că au fost șase telefoane până la întoarcerea familiei, îl aprobă Perry. Le-ai auzit și tu, da? – asta pentru Gail – și ele au fost doar începutul. Tot timpul cît am stat închis împreună cu Dima, am auzit telefonul sunând, și ori venea Tamara țipând la el să răspundă, ori Dima, înjurând în rusă, sărea în picioare și se grăbea să ridice receptorul. Dacă existau derivații în casă, eu nu le-am văzut. Mai târziu în acea seară mi-a spus că telefoanele mobile nu funcționau acolo din cauza copacilor și a stîncilor, motiv pentru care toți

îl sunau pe fix. Nu l-am crezut. M-am gândit că verificau unde se afla, și telefonându-i acasă, pe fix, era modalitatea cea mai bună de a face asta.

– Ei?

– Oamenii care nu aveau încredere în el. Și în care, la rândul-i, nici el nu avea încredere. Oamenii cărora le este îndatorat. Și pe care îi urăște. Oamenii de care se teme întreaga familie, astfel că trebuia să ne temem și noi.

„Oamenii despre care Perry, Luke și Yvonne ar putea ști și despre care eu nu trebuie să știu, gândi Gail. Oamenii din documentul *nostru*, care nu este al nostru.“

– Deci, acesta a fost momentul în care tu și Dima v-ați retras într-un loc convenabil, unde să puteți discuta fără riscul de a fi auziți, dădu Luke tonul.

– Da.

– Și Gail s-a dus să se întrețină cu Tamara.

– Să mă întrețin, pe dracu’.

– Dar te-ai dus.

– Într-o sufragerie sordidă, care puțea a urină de liliac. Cu un televizor cu plasmă pe ecranul căruia se desfășura o slujbă ortodoxă rusească. Și a cărat cu ea o cutie de tinichea.

– O cutie de tinichea?

– Nu ți-a spus Perry? În documentul nostru comun pe care eu nu l-am văzut? Tamara purta mereu o poșetă neagră din metal. Când o așeza jos, scotea un zăngănit. Nu știu în ce-și duc femeile pistolul într-o societate normală, dar am avut senzația că pentru ea acesta era echivalentul unchiului Vania.

„Dacă ăsta e cântecul meu de lebedă, măcar să dau un spectacol de zile mari.“

– Televizorul cu plasmă ocupa aproape un perete întreg. Ceilalți erau încărcăți de icoane. Din acelea de călătorie. Având rame ornamentate pentru a conferi o sfințenie suplimentară. Doar sfinți, nu fecioare. Unde merge Tamara, acolo ajung și sfinții, ori asta a fost

impresia mea. Am o mătușă ca ea, fostă târfă care s-a convertit la catolicism. Fiecare dintre sfinții ei are o anumită misiune. Dacă-și pierde cheile, apelează la Sfântul Anton. Dacă ia trenul, la Marcu. Dacă se îmbolnăvește vreo rudă, fuga la Sfântul Francisc. Dacă e prea târziu, la Sfântul Petru.

Pauză. S-a istovit: „Un alt actor de două parale rămas fără rol, numai bun de dat la fiare vechi“.

– Și restul serii, dar pe scurt, Gail? o îndemnă Luke, fără să arunce o privire la ceasul de la mână, dar cât pe ce.

– Pur și simplu de mare clasă, mersi. Icre negre adevărate, homar, sturion afumat, oceane de votcă, toasturi de câte jumătate de ceas într-o rusă bolborosită, pentru adulți, un tort uriaș, scăldat în norii dăzători de sănătate ai fumului respingător de mahorcă rusească. Carne de vită Kobe și o partidă de crichet în grădina luminată a giorno, o trupă de percuționiști pe care nu o asculta nici naiba, jocuri de artificii pe care nu le-a urmărit nimeni, și am ajuns acasă pe la miezul nopții, pentru un plăcut pătărel post-mortem înainte de culcare.

Un teanc de fotografii lucioase își face apariția din mâinile lui Yvonne.

– Vă rugăm să identificați pe cine credeți că recunoașteți dintre participanții la aniversare, recită ea pe de rost.

– El și el, spune Gail, arătând cu gesturi obosite.

– Și el, desigur, adaugă Perry.

„Da, Perry, și el. Încă un el. Într-o bună zi, și mafia rusească va aplica regulile de nediscriminare pentru femei.“

Tăcere, cât Yvonne completează încă una dintre notițele ei grijulii și își lasă pixul deoparte.

– Mulțumesc, Gail, ne-ai fost de mare ajutor, declară ea.

E rândul ca obsedatul și mărunțul Luke să fie scurt. Iar scurtimea se traduce prin îndurare:

– Gail, regret, dar trebuie să te eliberăm. Ai fost extraordinar de generoasă și te-ai dovedit un martor superb, dar putem afla restul de la Perry. Îți suntem recunoscători. Amândoi. Mulțumiri.

Stă la ușă, neștiind precis cum a ajuns acolo. Yvonne este alături de ea.

– Perry?

Îi răspunde? Nu bagă de seamă. Urcă treptele, cu Yvonne, pe post de temnicer suflându-i în ceafă. În holul elegant, dichisit din caleafară, marele Ollie cu accent cockney și glas de străin își împăturește ziarul rusesc, se ridică în picioare și, oprindu-se în fața unei oglinzi de epocă, își aranjează bereta, folosindu-se de ambele mâini.

5

– Să te conduc până la ușă, Gail? o întrebă Ollie, răsucindu-se pe scaun ca să o vadă prin geamul despărțitor al taxiului.

– Mă simt bine, mulțumesc.

– Dar nu arăți bine, Gail. Cel puțin de unde stau eu. Pari tulburată. Vrei să vin cu tine să bem o ceașcă ceai?

„Ceașcă ceai? Ceașcă? Ceașcă de?”

– Nu, mulțumesc, mă simt bine. Am doar nevoie de somn.

– Nimic nu se compară cu un somn bun ca să te pună pe picioare, nu?

– Nu. Nu există. Noapte bună, Ollie. Mulțumesc că m-ai adus.

Traversă strada, așteptând plecarea mașinii, însă Ollie nu demară.

– Ți-ai uitat poșeta, dragă!

Adevărat. Era furioasă pe sine, dar și pe Ollie care așteptase până ce ea a ajuns în prag, și abia atunci s-a repezit după ea. Bolborosi alte cuvinte de mulțumire, zicând că e o dobitoacă.

– Vai, nu te scuza, Gail, eu sunt mult mai zăpăcit. Dacă aș fi separat de corp, mi-aș pierde și capul. Suntem absolut sigură, dragă?

„De fapt, nu-s absolut sigură de nimic, *dragă*. Cel puțin în momentul de față. Nu-s deloc sigură dacă tu ești un superspion sau o slugă. Nu știu de ce porți ochelari cu lentile groase ca să conduci spre Bloomsbury în plină zi și conduci fără ochelari la întoarcere, când e întuneric beznă. Ori poate voi, spionii, vedeți numai pe întuneric?”

Apartamentul din care moștenise o cotă-parte de la regretatul ei tată nu era de fapt un apartament, ci o maisonnette¹ situată la ultimele două etaje ale unei case văruiite în alb, datând din epoca victoriană, de genul celor care dau farmec zonei Primrose Hill. Fratele ei, cel care dorea să urce pe scara socială și omora fazani împreună cu prietenii săi bogați, deținea cealaltă jumătate, iar peste vreo cincizeci de ani, dacă nu murea până atunci de băutură, iar Perry și Gail mai erau împreună, lucru de care se îndoia în acele momente, aveau să-i răscumpere partea. Holul de la intrare duhnea a tocană de vită dinspre apartamentul numărul 2, iar discuțiile cu glas ridicat ale altor vecini și sonorul televizoarelor asigurau un fundal zgomotos. Bicicleta pe care Perry o ținea pentru vizitele sale din weekend se afla în obișnuitul ei loc incomod, legată cu lanț de un burlan. Într-o zi, îl avertizase ea, un hoț întreprinzător avea să fure și burlanul. Plăcerea lui cea mare era să pedaleze până în Hampstead Heath la ora șase dimineața și să coboare în viteză pe aleile pe care scria INTERZIS BICICLETELOR.

Mocheta de pe cele patru șiruri de trepte care duceau până la ușa ei era în ultimul hal de uzură, însă locatarul de la parter nu înțelegea de ce să dea vreun penny pentru schimbarea ei, iar ceilalți doi nu voiau să scoată nici un ban până nu plătea el. Gail, ca avocat nere-munerat în acel caz, trebuia să propună o soluție de compromis, dar cum nici una dintre părți nu renunța la poziția sa rigidă, unde naiba mai era compromisul?

Însă în acea seară le era recunoscătoare: puteau să se certe și să-și asculte muzica preferată cât de tare le poftea sufletul, ba chiar îi invita să-și reverse toată normalitatea asupra ei, pentru că, vai, mamă, ea nu avea nevoie de normalitate. Trebuia doar scoasă din sala de operații și dusă la reanimare. Spuneți-i că s-a isprăvit coșmarul, că nu mai există femei educate de origine scoțiană, care vorbesc pe un ton coborât, și nici mari spioni cu accent de Eton, și nici copii orfani, Natașe frumoase de pică, unchi cu pistoale la brâu, alde Dima și

¹ Apartament care ocupă două sau mai multe etaje ale unei clădiri și uneori are intrare separată față de restul locuințelor. (n.tr.)

Tamara și Perry Makepiece, și spuneți-i că iubitul ei trimis din cer, orb ca noaptea și inocent, nu este pe cale să se înfășoare în drapelul de sacrificiu pentru iubirea lui orwelliană față de Anglia dispărută, căutarea lui admirabilă a Conexiunii, cu C mare – conexiune cu ce? Doamne sfinte! – sau pentru acea vanitate răsturnată, puritană, existentă doar în mintea sa.

În timp ce urcă treptele, genunchii încep să-i tremure.

La primul palier, genunchii îi tremură și mai tare.

La cel de-al doilea, îi tremură atât de nebunește, încât trebuie să se sprijine de perete până se liniștesc.

Iar când ajunge la ultimul șir de trepte, trebuie să se tragă în sus cu mâinile de balustradă ca să ajungă la ușă înainte ca automatul de scară să stingă lumina.

Stând în holul minuscul cu spatele spre ușa închisă, ascultă atent și adulmecă aerul ca să surprindă vreun miros de băutură, vreun iz corporal sau de fum stătut de țigară, ori toate laolaltă, lucru ce i s-a întâmplat cu două luni în urmă când așa și-a dat seama că i se spărsese casa, înainte de a urca scara în spirală ca să descopere că cineva urinase în patul ei și îi sfâșiasse pernele, după care scrisese mesaje obscene pe oglindă.

Abia după ce retrăiește acel moment pe deplin poate să deschidă ușa bucătăriei, își agață pardesiul, verifică baia, urinează, își toarnă un pahar mare de Rioja, ia o gură mare, completează paharul până la buză și îl duce într-un echilibru precar până în living.

Stă în picioare, nu așezată. A stat destul pasivă, suficient pentru o viață, mersi, nu mai vrea.

Stă în picioare în fața unui șemineu nefuncțional, numai din lemn de pin, reproducere a unui model din epoca georgiană, instalat de proprietarul dinainte folosind un kit de bricolaj, și se uită fix la aceeași fereastră glisantă, lungă, la care Perry a stat și acum șase ore: Perry înclinat, semănând cu o pasăre și având doi metri patruzeci, uitându-se atent în stradă, așteptând un taxi negru, obișnuit, care să aibă

lumina de angajare stinsă, ultimele cifre de pe plăcuța de înmatriculare fiind 73, iar numele șoferului Ollie.

Ferestrele tip ghilotină nu au perdele. Doar storuri. Perry, căruia îi plac așa, fără, dar e dispus să plătească jumi-juma dacă ea vrea în mod serios perdele la geam. Perry, care dezaprobă încălzirea centrală, dar se îngrijorează că ei nu-i este suficient de cald. Perry, care acum spune că noi putem avea doar un copil de teama suprapopulării planetare, apoi vrea șase prin scrisoare recomandată. Perry, care, în momentul când pune piciorul în Anglia după vacanța ratată a vieții lor, o șterge la Oxford, se îngroapă în apartamentul lui și vreme de cincizeci și șase de ore comunică doar prin mesaje criptice, de felul:

Document aproape încheiat... am luat legătura cu persoanele competente... sosesc la Londra pe la prânz... te rog să lași cheia sub covorașul de la ușă...

– El mi-a spus că alcătuiesc o echipă aparte, nu una de rând, îi explică lui Gail, în timp ce se uită după taxiuri care nu corespund semnelor de identificare.

– El?

– Adam.

– Bărbatul care te-a sunat. Acel Adam?

– Da.

– Nume de familie sau de botez?

– N-am întrebat, și nici el nu mi-a spus. Zice că au un loc anume pentru astfel de cazuri. O casă specială. N-a vrut să precizeze unde la telefon. O să ne ducă șoferul taxiului.

– Ollie.

– Da.

– Ce fel de cazuri, mai precis?

– Ca al nostru. Asta e tot ce știu.

Trece un taxi, dar are luminile aprinse. Nu e al spionilor. Unul normal. Conduc de un om care nu e Ollie. Din nou dezamăgit, Perry se răsuțește spre ea:

– Ascultă. Ce altceva ai vrea să fac? Dacă ai o idee mai bună, s-o auzim. De când ne-am întors în Anglia, nu faci decât să te plângi.

– Iar tu nu ai făcut altceva decât să mă ții la distanță. A, și să mă tratezi ca pe un copil. Aparținând sexului frumos. Asta am uitat-o.

El se întoarce la fereastră ca să privească în stradă.

– Adam ăsta e singura persoană care a citit declarația ta de martor, care e și raport-document-scrisoare? se interesează ea.

– Nu cred. Nici nu pot băga mâna în foc că îl cheamă Adam. A rostit Adam ca pe o parolă.

– Serios? Mă-ntreb cum a reușit.

Încearcă să spună *Adam* ca parolă în mai multe moduri, dar Perry nu se lasă atras în joc.

– Ești sigur că Adam e bărbat? Nu doar o femeie cu voce groasă?

Nici un răspuns. Oricum nu era așteptat.

Mai trece un taxi. Nici ăsta nu e al nostru. „Cum te îmbraci când te întâlnești cu niște spioni, dragă?” ar fi vrut mama ei să știe. Blestemându-se pentru că și-a pus măcar acea întrebare, a renunțat la hainele de birou și a îmbrăcat o fustă și o bluză cu guler înalt. Și pantofi comozi, nimic care să stârnească hormonii – ei, cu excepția celor ai lui Luke, dar cum ar fi putut ști?

– Poate e blocat în trafic, sugerează ea, și nici acum nu primește răspuns, după cum merită. În orice caz, ca să continuăm. I-ai dat scrisoarea unui Adam. Și un Adam a primit-o. Altfel nu te-ar fi sunat, probabil. Este enervantă și își dă seama de asta. La fel și el. Câte pagini avea? Documentul nostru secret? Adică al tău.

– Douăzeci și opt, o informează el.

– Scrise de mână sau la computer?

– De mână.

– De ce n-ai scris la computer?

– Am socotit că de mână e mai sigur.

– Zău? La sfatul cui?

– Până în acel moment nu primisem sfaturi. Dima și Tamara erau convinși că existau microfoane pretutindeni, de aceea am decis să le respect temerile și nu am făcut nimic – pe cale electronică. Putea fi interceptat.

– Nu e cumva o idee paranoică?

– Sunt convins că da. Amândoi suntem paranoici. La fel și Dima, și Tamara. Suntem paranoici cu toții.

– Atunci să o recunoaștem. Și să fim paranoici împreună.

Nici un răspuns. Micuța și prostuța Gail încearcă altă tactică:

– Vrei să-mi spui în primul rând cum ai ajuns la domnul Adam?

– Oricine poate. În zilele noastre, asta nu e o problemă. Poți s-o faci și pe internet.

– Tu așa ai făcut?

– Nu.

– Nu ai avut încredere în internet?

– Nu.

– În mine ai încredere?

– Sigur că da.

– În fiecare zi din viață aud cele mai uimitoare mărturisiri. Știi asta, nu?

– Da.

– Și nu mă auzi la petreceri distrând anturajul cu secretele clienților mei, adevărat?

– Da.

Revenire:

– Mai știi că, în calitate de tânără avocată independentă, într-o situație dificilă și gândindu-mă cu groază de unde-mi va veni următorul caz, sunt dispusă, din punct de vedere profesional, să resping spețele misterioase care nu aduc nici prestigiu și nici recompense.

– Nu-ți oferă nimeni vreun caz, Gail. Nimeni nu ți-a cerut altceva decât să vorbești.

– Iar eu numesc asta o speță.

Încă un taxi înșelător. O nouă tăcere, una neplăcută.

– Ei, măcar domnul Adam ne-a invitat pe amândoi, spune ea, alegând să fie binedispusă. Am crezut că m-ai șters cu desăvârșire din documentul tău.

Moment în care Perry redevine Perry, iar pumnalul din mâna lui Gail se întoarce spre propria-i inimă când el o fixează cu privirea și

ochii lui exprimă o iubire atât de grav rănită, încât ea este alarmată mai mult pentru Perry decât pentru sine.

– Am încercat să te șterg, Gail. Am făcut totul, m-am dat peste cap să te scot din treaba asta. Am crezut că te apăr și că astfel nu vei mai fi amestecată. Nu a mers. Ei au vrut să ne aibă pe amândoi. Cel puțin la început. Au fost de neclintit. Un hohot neconvingător de râs. La fel cum ești și tu cu martorii. „Dacă ați fost de față, înseamnă că amândoi trebuie să veniți, în mod evident.” Îmi pare foarte rău.

Și chiar îi părea rău. Gail știa că așa era. Ziua când Perry va învăța să-și măsluiască sentimentele va fi și ziua când el va înceta să fie Perry.

Și i-a părut la fel de rău ca și lui. Chiar mai rău. Era în brațele lui, spunându-i asta, când pe stradă apărură un taxi negru cu semnal de ocupat, având ultimele cifre 73, iar o voce de bărbat îi anunță într-o pronunție aproape cockney că era Ollie și avea de luat doi pasageri pe care să-i ducă la Adam.

Iar acum era din nou exclusă. Dată afară, lăsată fără replică, abandonată.

Femeia mărunță și supusă, care-și așteaptă bărbatul să vină acasă și mai bea un poc al de Rioja ca să o ajute să treacă timpul mai ușor.

De acord, era în contractul acela ridicol, încă de la început. Nu trebuia să-l lase să procedeze astfel. Dar asta nu însemna că ea trebuia să stea cu brațele încrucișate, și tocmai asta făcuse.

În aceeași dimineață, fără ca Perry să știe, în timp ce stătea acolo și aștepta cuminte să audă Vocea lui Adam, își făcuse drum până la biroul ei din Chambers și lucrase la computer, și nici de data asta în cazul *Samson contra Samson*.

Faptul că așteptase să ajungă la birou și nu-și folosisese laptopul de acasă – că așteptase măcar – era încă o enigmă pentru ea, dacă nu chiar de-a dreptul o cauză de autoreproș. Totul trebuia pus pe seama atmosferei de conspirație ce încă stăruia, după ce fusese creată de Perry.

Faptul că încă mai avea în posesie cartea de vizită cu marginile neregulate era o vină capitală, întrucât Perry îi spusese să o distrugă.

Faptul că ea apelase la electronică – așadar, la ceva ce putea fi interceptat – reprezenta, așa cum se dovedea în prezent, tot o vină capitală. Dar cum el nu o informase în prealabil despre această categorie aparte a paranoiei lui, nu se putea plânge.

Pe site-ul propriu, Arena Multi Global Trading Conglomerate din Nicosia, Cipru, o informa într-o engleză chinuită și imprecisă că era o companie de consultanță *specializată în sprijinirea comercianților activi*. Sediul acesteia era la Moscova. Avea sucursale în Toronto, Roma, Berna, Karachi, Frankfurt, Budapesta, Praga, Tel Aviv și Nicosia. Însă nici una în Antigua. Și nici vreo bancă reprezentată doar de o plăcuță de alamă. Ori nu era menționată nici una.

„Arena Multi Global se mândrește cu confidențialitatea și pispicacitatea (lipsă un r) antreprenurială (greșală de ortografie) la toate nivelurile. Ea oferă oportunități de înaltă clas (lipsă o literă) și facilități bancare private (corect ortografic). Observație: această pagină web este în prezent în reconstrucție. Puteți obține informații suplimentare de la biroul din Moscova.”

Ted era un burlac american care vindea acțiuni futures pentru banca Morgan Stanley. Îi telefonă de la biroul ei din Chambers.

– Gail, scumpo, ce faci?

– O firmă care-și spune Arena Multi Global Trading Conglomerate. Poți săpa ceva mai adânc să vezi ce mizerii găsești?

Mizerii? Ted se pricepea ca nimeni altul să dezgroape mizerii. O sună după nici zece minute.

– În legătură cu prietenii tăi rusnaci?

– Rusnaci?

– Sunt ca mine. Fierbinți ca măruntaiele iadului și bogați cum e bogat în calorii pudingul cu cremă de curmale.

– Și cât de bogați sunt bogații?

– Nu se știe precis, dar pare ceva mega-tare. Cincizeci și ceva de firme subordonate, toate cu tranzacții enorme. Gail, te-ai vârat în activități de spălare de bani?

– De unde știi?

– Filialele astea își trec banii de la una la alta atât de repede, că nimeni nu știe cine îi deține și cât timp. Asta-i tot ce am putut afla pentru tine, dar am plătit cu sânge. O să mă iubești etern?

– O să mă mai gândesc, Ted.

Următorul pas a fost să-l abordeze pe Ernie, administratorul de la Chambers, un om în vârstă de șaizeci și ceva de ani, plin de resurse. A așteptat până la ora prânzului, când l-a prins liber.

– Ernie. Fă-mi o favoare. Se zvonește că frecvențezi un chat dezgustător pe net când vrei să verifici companiile clienților noștri cu o reputație deosebită. Sunt profund șocată, dar te-aș ruga să consulți ceva pentru mine.

Treizeci de minute mai târziu, Ernie i-a făcut cadou o filă tipărită cu schimburi scabroase de replici pe tema companiei Arena Multi Global Trading Conglomerate.

E vreun idiot pe aici care să aibă idee cine conduce dugheana asta de vechituri? Indivizii își schimbă directorii de marketing ca pe șosete. P. BROSNAN

Citește, notează și digeră încet înțeleptele cuvinte ale lui Maynard Keynes: Piețele pot rămâne iraționale mai multă vreme decât poți tu rămâne solvabil. Idiotul ești chiar tu. R. CROW

Ce mama dracului se întâmplă cu website-ul MG. E dezgustător. B. PITT

Website-ul MG a căzut, dar nu s-a desființat. Acțiunile B se ridică la suprafață. Fiți vigilenți, fraierilor. M. MUNROE

Sunt extrem de curioasă. Indivizii ăștia se dau la mine de parcă ar fi în călduri, apoi mă lasă gâfâind și nesatisfăcută. P.B.

Hei, oameni buni, ia ascultați aici! Am auzit că MGTC a deschis un birou și la Toronto. R.C.

Birou? Îți bați joc de mine! E un club rusesc nenorocit, dom'le. Cu dans la bară, Stalicinaia și borș. M.M.

Hei, fraiere, tot eu sunt. Biroul din Toronto e același cu ăla pe care l-au închis în Guineea Ecuatorială? Dacă da, fugi cât mai departe de acolo. Șterge-o imediat. R.C.

Arena Multi Draci Global are zero rezultate la căutarea pe Google. Repet, zero. Compania asta e atât de superamatoricească încât fac palpitații. P.B.

Credeți cumva în viața de apoi? Dacă nu, începeți să credeți acum. Ați călcat pe cea mai mare Bananaruski din domeniul spălării banilor. Chestie oficială. M.M.

Erau atât de entuziasmați de mine. Și acum, asta. P.B.

Stați departe. Cât mai departe. R.C.

Se află în Antigua, purtată până acolo de încă un pahar de Rioja luat din bucătărie.

Îl ascultă pe pianistul cu papion mov cântând ceva din Simon și Garfunkel pentru o pereche de americani vârstnici, încă îndrăgostiți, care descriu piruete singuri pe ringul de dans.

Se ferește de privirile chelnerilor arătoși care nu au altă treabă de făcut decât să o dezbrace din priviri. O aude fără să vrea pe o văduvă texană de șaptezeci de ani, care a suferit o mie de operații de întindere a pielii obrazilor, cerându-i lui Ambrose să îi aducă vin roșu, dar să nu fie franțuzesc.

Stă pe terenul de tenis, sfioasă, dând mâna pentru prima oară cu un taur de arenă chel care își spune Dima. Îi revin în memorie ochii lui căprui, plini de reproș, falca tare ca piatra și înclinarea puțin pe spate, rigidă, a torsului, amintind de Erich von Stroheim.

Se află în subsolul din Bloomsbury, când tovarășă de viață a lui Perry, când, o clipă mai târziu, a cincea roată la căruță, nedorită în acea călătorie. Stă cu trei oameni care, grație *documentului nostru* și altor lucruri pe care Perry a reușit să le divulge între timp, știu o mulțime de amănunte care ei îi sunt străine.

Stă singură în sufrageria reședinței sale admirabile din Primrose Hill, la jumătate de oră după miezul nopții, cu cazul *Samson contra Samson* în poală și cu un pahar gol de vin alături.

Sărind în picioare – hop – urcă scara în spirală către dormitor, face patul, merge pe urma hainelor purtate de Perry până pe podeaua băii și le îndeasă în coșul de rufe murdare. „Au trecut cinci zile de când nu a mai făcut dragoste cu mine. Vom stabili oare un record?”

Revine jos, câte o treaptă o dată, ținând o mână pe balustradă ca să-și păstreze echilibrul. Se întoarce la fereastră, privește în stradă și spune o rugăciune ca să i se întoarcă bărbatul acasă cu taxiul al cărui număr are ultimele două cifre 7 și 3. Călătorește fesă lângă fesă cu Perry în minifurgoneta cu geamuri întunecate, sub stelele de la miezul nopții, iar Față de Copilaș, bodyguardul blond, tuns scurt și cu brățara de aur cu zale, îi duce spre hotelul lor după aniversarea de la Trei Hornuri.

– Ai avut bună noapte, Gail?

Vorbește șoferul tău. Până acum, Față de Copilaș nu a lăsat să se înțeleagă că ar ști engleza. Când Perry l-a provocat în afara terenului de tenis, omul nu a scos nici un cuvânt. Atunci, de ce vorbește acum? se întreabă ea, alertată cum nu a fost niciodată în viața ei.

– O noapte fabuloasă, afirmă ea cu glasul tatălui ei, ținându-i locul lui Perry, care pare să fi asurzit. Pur și simplu minunată. Sunt foarte fericită pentru acei băieți sclipitori.

– Numele meu este Niki, bine?

– Bine. Grozav. Bună, Niki, spune Gail. De unde ești?

– Perm, Rusia. Un loc frumos. Perry, te rog. Și tu avut noapte bună?

Gail este pe punctul de a-l înghionti în coaste, când el se trezește singur.

– Grozav, Niki! Mâncare fantastică. Oameni foarte de treabă. Super. Până acum, cea mai frumoasă seară a vacanței noastre.

„Pentru un începător, nu e rău”, gândește Gail.

– La ce oră sosit la Trei Hornuri? întreabă Niki.

– Era să nu ajungem deloc, Niki, exclamă Gail, chicotind ca să ascundă ezitarea lui Perry. Nu-i așa, Perry? Am mers pe Poteca Naturii

și a trebuit să ne tăiem drumul prin desișuri! Unde ai învățat engleza asta minunată, Niki?

– Boston, Massachussetts. Ai cuțit?

– Cuțit?

– Ca să tai desișul, trebuie să ai cuțit mare.

„Ochii aceia morți din oglindă, ce au văzut ei? Ce văd ei acum?”

– Păcat că n-am avut, Niki, strigă ea, încă în pielea bătrânului actor. Îmi pare rău, dar noi, englezii, nu avem cuțite asupra noastră.

„Ce gugumăanii spun? Nu-i nimic. Continuă tot așa.” A, unii dintre noi au, ca să fim sinceri, dar nu oamenii ca noi. Nu cei din clasa noastră. Ai auzit de sistemul nostru de clase sociale? Ei, în Anglia nu porți cuțit decât dacă faci parte din clasa mijlocie de jos sau din cea și mai de jos!

Și alte hohote de râs până dau roată sensului giratoriu din capătul aleii care duce la intrare.

Amețiți, pășesc atent, ca niște străini, printre plantele de hibiscus iluminate, către bungalow-ul lor. Perry închide ușa, o încuie, dar nu aprinde lumina. Stau față în față având patul între ei. Preț de un veac, nu se aude nici un sunet. Ceea ce înseamnă că Perry nu a hotărât deja ce are de spus:

– Am nevoie de hârtie de scris. Și tu la fel.

„Glasul celui ce proclamă eu-sunt-șeful, de obicei rezervat, presupune ea, studenților chiulangii care nu și-au predat eseul săptămânal.”

Trage storurile. Aprinde veioza de pe noptiera mea, din care scoate un blocnotes cu file gălbui: tot al meu. Ca un blazon pe el, reflexiile mele despre *Samson contra Samson*: întâiul meu caz ca avocat în prima ligă, saltul meu cuantic către renume și bogăție peste noapte.

Ori nu.

Smulgând filele pe care mi-am immortalizat perlele de înțelepciune juridică, le îndeasă înapoi în sertar, rupe în două ce a mai rămas din blocnotes și îmi întinde jumătate.

– Eu intru acolo – și arată spre baie. Tu rămâi aici. Stai la birou și scrie tot ce-ți amintești. Tot ce s-a întâmplat. Eu o să fac la fel. Ai înțeles?

– Și de ce să nu stăm amândoi în cameră? Isuse, Perry. Sunt speriată de moarte. Tu nu?

Lăsând la o parte orice dorință pardonabilă de a-l avea aproape, întrebarea mea este absolut logică. În bungalow-ul nostru se află, pe lângă patul foarte folosit, de mărimea unui teren de rugby, un birou, două fotolii și o masă. Perry a purtat o discuție între patru ochi cu Dima, dar eu ce să spun, după ce am stat cu dementa de Tamara și sfinții ei bărboși?

– Martorii separați trebuie să prezinte declarații separate, decretează Perry, îndreptându-se către baie.

– Perry! Stai! Întoarce-te! Stai aici! Eu sunt avocatul, nu tu. Ce ți-a spus Dima?

Nimic, dacă e să judec după fața lui. S-a blocat total.

– Perry.

– Ce e?

– Pentru numele Domnului. Sunt eu, Gail. Mai ții minte? Prin urmare, așază-te și spune-i lu'mama ce ți-a povestit Dima de te-a transformat într-un zombi. Bine, nu te așeza. Vorbește-mi din picioare. S-a sfârșit lumea? E cumva fetiță? Ce dracu' s-a petrecut între voi de nu trebuie să știi eu?

O tresărire. O tresărire palpabilă. Una suficient de mare ca să-mi dea motive de optimism. Nejustificat, desigur.

– Nu pot.

– Nu poți, ce?

– Să te amestec în asta.

– Ei, lasă prostiile.

O a doua tresărire. La fel de neproductivă ca și prima.

– Mă auzi, Gail?

„Păi, ce dracu' ți închipui că fac? Cânt «Mikado-ul»?“

– Ești o avocată bună și ai o carieră splendidă în față.

– Mersi.

– Marele tău caz se judecă peste două săptămâni. Am făcut un rezumat corect?

„Da, Perry, e un rezumat corect. Am în față o carieră splendidă, dacă nu decidem cumva ca în loc de asta să facem șase copii, iar cazul *Samson contra Samson* e programat în instanță peste cincisprezece zile, dar dacă îl cunosc bine pe marele judecător, e puțin probabil să reușesc să strecur vreo vorbă.”

– Ești steaua strălucitoare a asociației voastre. Muncești până la epuizare. Mi-ai spus asta destul de des.

„Da, este adevărat, mă simt îngrozitor de suprasolicitată. O avocată tânără merită atâta noroc, dar noi tocmai am traversat ceea ce se poate numi de departe cea mai cumplită noapte din viața noastră, și tu ce naiba vrei să spui? Perry, nu se poate să faci asta. Vino înapoi!” Însă Gail doar gândește toate astea. Cuvintele i s-au uscat pe buze.

– Trebuie trasă o linie. O graniță. Ce mi-a spus Dima e treaba mea personală. Ce ți-a spus Tamara e treaba ta. Nu amestecăm lucrurile. Punem în aplicare principiul confidențialității.

Gail își recapătă glasul.

– Vrei să spui că acum Dima e clientul tău? Ești la fel de ținut ca ei.

– Folosesc o metaforă juridică. Preluată din lumea ta, nu a mea. Eu îți zic: Dima e clientul meu, iar Tamara, al tău. Conceptual vorbind.

– Tamara nu a vorbit, Perry. Nici măcar un cuvânt. Ea crede că și păsările din jur au microfoane. Din când în când, se apuca să spună câte o rugăciune în rusă către unul din protectorii ei bărboși, moment în care îmi făcea semn să îngenunchez alături de ea, iar eu i-am făcut pe plac. Nu mai sunt atee anglicană, ci atee ortodoxă rusă. În rest, atât s-a petrecut între mine și Tamara, și, cu toate că nu sunt pregătită să-ți împărtășesc toate detaliile, iată că tocmai m-am destăinuit. Îngrijorarea mea principală a fost că m-aș fi putut alege cu mâna mușcată. Am scăpat. Am ambele mâini intacte. Acum e rândul tău.

– Îmi pare rău, Gail. Nu pot.

– Poftim?

– Nu-ți spun. Refuz să te implic în trășenia asta mai adânc decât ești deja. Vreau să rămâi neatinsă. În siguranță.

– Vrei?

– Nu. Nu vreau. Insist. Și nu mă las curtat.

„Curtat? Perry vorbește așa? Ori predicatorul înflăcărat din Huddersfield de la care s-a ales cu numele de botez?”

– Vorbesc cât se poate de serios, adaugă el, în caz că ea s-ar îndoii.

Apoi un cu totul alt Perry se metamorfozează din primul. Din harnicul și iubitul meu Jekyll apare un domn Hyde, infinit mai puțin atrăgător, omul Serviciului Secret Britanic.

– Ai vorbit și cu Natașa, am observat. Destul de mult.

– Da.

– Singure.

– De fapt, nu singure. Aveam cu noi două fete, dar dormeau.

– Înseamnă că, practic, erați singure.

– Și asta-i o crimă?

– Ea este o sursă.

– O ce?

– Ți-a vorbit despre tatăl ei?

– Vrei să repeți?

– Am zis: ți-a vorbit despre tatăl ei?

– Las-o.

– Vorbesc serios, Gail.

– Și eu. Cât se poate de serios. Las-o, și ori îți vezi de treaba ta, ori îmi spui ce ai discutat cu Dima.

– Ți-a zis cum își câștigă Dima existența? Cu cine are relații, în cine se încrede, de cine se teme? Orice știi din toate astea, ar trebui să pui pe hârtie. Ar putea fi extrem de important.

După care se retrage în baie și – păcat capital – încuie ușa.

Vreme de jumătate de oră, Gail stă ghemuită pe balcon cu pilota peste umeri, pentru că se simte prea epuizată ca să se dezbrace. Își aduce aminte de sticla de rom, de mahmureala garantată de acea băutură, își toarnă totuși o gură și somnolează. Se trezește și descoperă ușa băii deschisă și pe Marele Agent Perry stând puțin strâmb în cadrul ei, neștiind dacă să iasă ori nu. Strânge jumătatea de blocnotes în ambele

mâini ascunse la spate. Vede un colț de foaie și constată că e acoperit cu scrisul lui.

– Vino să bei ceva, îi sugerează ea, făcând semn către sticla de rom. Perry nu o ia în seamă.

– Îmi pare rău, spune el. Apoi își drege glasul și repetă. Îmi pare foarte rău, Gail.

Renunțând la mândrie și rațiune fără să stea prea mult pe gânduri, ea sare impulsiv în picioare, se grăbește spre el și îl îmbrățișează. Din dorința de a feri filele scrise, el își ține în continuare mâinile la spate. Gail nu l-a mai văzut pe Perry înspăimântat până acum, dar acum el este înspăimântat. Nu pentru sine. Pentru ea.

Pe jumătate adormită, se uită la ceas. Două și jumătate. Se ridică, dorind să-și toarne încă un pahar de Rioja, se răzgândește, se așază în scaunul preferat al lui Perry și descoperă că se găsește sub pătură cu Natașa.

– Și ce face Max al tău? întreabă ea.

– Mă iubește deplin, îi răspunde Natașa. Și fizic.

– Voiam să spun, în afară de asta, cum își câștigă existența? îi explică Gail, având grijă să nu zâmbească.

Se apropie miezul nopții. Ca să scape de vântul rece și să amuze două fete orfane și foarte obosite, Gail a făcut un cort din pături și perne decorative în coasta zidului de protecție care mărginește grădina. Ca de nicăieri, Natașa a apărut cu o carte în mână. Gail identifică întâi sandalele grecești printr-un spațiu liber dintre pături, așteptându-le proprietara să iasă pe scenă. Sandalele rămân nemișcate preț de minute bune. Trage cu urechea? Își face curaj? Pentru ce? Se gândește la un atac-surpriză ca să le distreze pe fete? Cum Gail nu a schimbat nici o vorbă cu Natașa, nu are cum să-și dea seama de motivele ei posibile.

Faldurile cortului se dau la o parte, o sandală grecească pătrunde prudent înăuntru, urmată de un genunchi și de capul întors al Natașei, adumbrat de părul lung și negru, apoi de a doua sandală și de restul corpului. Fetele, adormite buștean, nu s-au clintit. Alte

câteva minute Gail și Natașa stau întinse cap lângă cap, urmărind fără o vorbă prin fantă salvele de rachete care sunt lansate cu o eficiență deranjantă de Niki și de camarazii lui de arme. Natașa tremură. Gail trage o pătură peste amândouă.

– Se pare că recent am devenit însărcinată, remarcă Natașa, într-o engleză îngrijită, ca de pe vremea lui Jane Austen, adresându-se, nu lui Gail, ci unor pene de păun fluorescente care coboară din cerul întunecat.

„Dacă ai norocul să primești mărturisiri din partea tinerilor, înțelept este să rămâi cu ochii ațintiți asupra unui obiect oarecare situat cât mai departe, și nu să te uiți direct la interlocutor.” De la Gail Perkins citire. În perioada anterioară studiilor de drept a predat la o școală pentru copii cu dificultăți de vorbire, și acesta este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le-a deprins. Iar dacă o fată frumoasă care are doar șaisprezece ani și se confesează așa, din senin, că are impresia că ar putea fi însărcinată, lecția devine de două ori mai importantă.

– La timpul prezent, Max este instructor de schi, îi răspunde Natașa lui Gail, care a aruncat o întrebare cu un aer dezinvolt, voind să știe cine este posibilul tată al copilului așteptat. Dar asta e temporar. Va fi arhitect și va construi case pentru săracii fără bani. Max e foarte creativ, dar și foarte sensibil.

Nu e nici o umbră de umor în glasul ei. Iubirea adevărată e prea serioasă ca să predisună la umor.

– Și părinții lui, ei cu ce se ocupă, dacă nu te superi? se interesează Gail.

– Ei au hotel. E pentru turiști. E de calitate inferioară, dar Max e complet filozofic în privința chestiunilor materiale.

– Un hotel în munți?

– La Kandersteg. E un sat în munți, foarte turistic.

Gail spune că nu a călcat niciodată în Kandersteg, dar Perry a participat odată la un concurs de schi.

– Mama lui Max e fără cultură, dar înțelegătoare și spirituală ca și fiul ei. Tatăl e complet negativ. Un idiot.

Rămâi la nivelul banal.

– Deci, Max e instructor la o școală oficială de schi, întreabă Gail, ori lucrează pe cont propriu, privat?

– Max e complet privat. Schiază numai cu cei pe care îi respectă. Cel mai mult îi place în afara pârtiilor, ceea ce este estetic. Și schiatul pe ghețari.

Într-un refugiu îndepărtat, aflat undeva deasupra satului Kandersteg, cei doi s-au uimit unul pe celălalt cu patima lor, spune Natașa.

– Eram virgină. Și nepricepută. Max este complet politicoș. E în firea lui să fie politicoș cu oamenii. Chiar și în iubire, tot complet politicoș rămâne.

Urmând hotărâtă pe traseul locurilor comune, Gail o întreabă pe Natașa în ce etapă a ajuns cu studiile, la ce obiecte este mai bună și ce examene are de gând să dea pe viitor. De când a venit să trăiască alături de Dima și de Tamara, o informează Natașa, a frecventat cursurile unei școli de maici romano-catolice din cantonul Fribourg, unde era la internatul săptămânal.

– Din nefericire, eu nu cred în Dumnezeu, dar asta nu are importanță. În viață este nevoie deseori să simulezi convingerea religioasă. Cel mai mult îmi place arta. Și Max e foarte artistic. Poate o să studiem împreună arta la Sankt Petersburg sau la Cambridge. Se va hotări.

– El este catolic?

– Cât privește ritualurile, Max se supune religiei din familie. Asta pentru că este îndatoritor. Însă în sufletul lui crede în toți zeii.

„Și în *pat*? întreabă Gail, însă nu cu voce tare: și acolo respectă religia familiei?”

– Cine mai știe de tine și de Max? lansează ea pe același ton degajat, binedispus, pe care a reușit să-l păstreze până acum. În afară de părinții lui, evident. Ori poate nici ei nu știi?

– Situația este complicată. Max a făcut jurământ că nu va spune nimănui de iubirea noastră. Am insistat eu.

– Nici măcar mamei lui?

– Mama lui Max nu este de încredere. Ea este inhibată de instincte burgheze, și vorbește prea mult. Dacă îi va conveni, îi va povesti soțului ei și multor persoane burgheze.

– Și asta e foarte rău?

– Dacă Dima află că Max e iubitul meu, e posibil să-l ucidă. Dima e recunoscut pentru violența lui. O are în fire.

– Și Tamara?

– Tamara nu e mama mea, se stropșește ea, sugerând ceva din violența tatălui.

– Și ce veți face dacă descoperiți că veți avea un copil? o iscodește Gail cu delicatețe, în timp ce o baterie de artificii incendiază peisajul.

– La momentul confirmării, vom fugi într-un loc îndepărtat, probabil Finlanda. Max va aranja totul. La timpul prezent, nu e convenabil, pentru că este și ghid de vară. Vom mai aștepta o lună. Poate vom reuși să studiem la Helsinki. Poate ne sinucidem. Vom vedea.

Gail lasă cea mai neplăcută întrebare pentru final, probabil pentru că instinctele ei burgheze au prevenit-o asupra răspunsului.

– Și Max al tău ce vârstă are, Natașa?

– Treizeci și unu de ani. Dar are o inimă de copil.

– Ca și tine, Natașa.

Așadar, acesta este basmul pe care mi-l depeni sub stelele Caraibelor, o fantezie a iubitului tău din vis pe care îl vei cunoaște într-o bună zi? Ori te-ai culcat cu o jigodie de treizeci și unu de ani care este mort după schi și care nu se destăinuiește mamei? Pentru că dacă așa s-a întâmplat, ai venit la persoana potrivită: eu.

Gail fusese ceva mai mare decât Natașa, dar nu cu mult. Băiatul în chestiune nu era un ahtiat după schi, ci un neisprăvit de rasă incertă, fără nici un sfaț, de la o școală de elită, care avea părinții divorțați în Africa de Sud. Mama ei părăsise domiciliul conjugal cu trei ani în urmă, fără să lase vreo adresă. Tatăl ei alcoolic, departe de a constitui o amenințare fizică, era în spital, suferind de ciroză în ultimul stadiu. Cu bani împrumutați de la prieteni, Gail a plătit un avort greu, și nu i-a spus băiatului nici o vorbă.

Până în seara asta, nu a apucat să-i mărturisească lui Perry. În situația actuală, crede că nici n-o va face vreodată.

Din poșeta pe care era cât pe ce să o uite în taxiul lui Ollie, Gail își pescuiește telefonul mobil și verifică dacă are mesaje noi. Cum nu descoperă nici unul, recitește altele, vechi. Patru sunt primite în decurs de numai o săptămână.

L-AM TRĂDAT PE TATA. RUȘINE ÎMI ESTE.

IERI ÎNGROPAT MIȘA ȘI OLGA ÎNTR-O BISERICĂ FRU-MOASĂ POATE MĂ ALĂTUR LOR CURÂND.

TE ROG SĂ INFORMEZI CÂND ESTE NORMAL SĂ VĂRS DIMINEȚILE?

urmat de răspunsul lui Gail, stocat la mesaje salvate:

În general, în primele trei luni, dar dacă te simți bolnavă, consultă un doctor IMEDIAT, xxxx GAIL

La care Natașa răspunde ofensată:

TE ROG SĂ NU SPUI CĂ SUNT BOLNAVĂ. IUBIREA NU E BOALĂ. NATAȘA.

Dacă e însărcinată, are nevoie de mine.

Dacă *nu*, are nevoie de mine.

Dacă e o adolescentă derutată care aiurează despre sinucidere, are nevoie de mine.

Îi sunt avocat și confesor.

Sunt tot ce are.

Linia de graniță a fost trasată de Perry pe nisip.

Nu este negociabilă și nu se șterge la venirea valurilor spre mal.

Nici măcar tenisul nu mai folosește la nimic. Perechea de indieni în luna de miere a plecat. Meciurile de single sunt prea încordate. Mark este inamicul.

Chiar dacă partidele de sex le îngăduie temporar să mai uite de prezența graniței, ea încă există, așteptând să-i despartă după aceea.

Așezați pe balcon după cină, se uită la arcul de lumină albă al reflectoarelor de securitate de la capătul peninsulei. Dacă ea speră să le zărească pe fete, pe cine speră Perry să distingă?

Pe Dima, acest Jay Gatsby¹ al lui? Pe Dima, acel Kurtz² personal? Ori alt personaj suferind, creat de iubitul său Joseph Conrad?

Senzația că sunt ascultați și urmăriți îi apasă în fiecare ceas din zi și din noapte. Chiar dacă Perry ar încălca regula autoimpusă a tăcerii, teama de a nu fi cumva ascultat îl face să-și coasă buzele.

Când mai au două zile de ședere, Perry se scoală la șase ca să alerge pe răcoare. După ce lenevește în pat, Gail se îndreaptă spre Puntea Căpitanului, resemnată să ia singură dejunul, și îl descoperă pe Perry conspirând cu Ambrose să devanseze data plecării. Ambrose își exprimă regretul că biletele lor nu pot fi schimbate.

– A, dacă era să fi spus ieri, puteați pleca împreună cu domnul Dima și familia lui. Numai că toți aveau bilete la clasa întâi, iar voi la economy. Se pare că nu aveți de ales, și trebuie să mai rămâneți pe această bătrână insulă încă o zi.

S-au străduit să se împace cu gândul. S-au dus în oraș și au admirat ceea ce era de admirat. Perry i-a ținut o predică despre păcatele sclaviei. Au mers pe o plajă de cealaltă parte a insulei și au făcut scufundări, însă nu erau decât doi britanici care, având parte de atâta soare, nu știau cu ce să se mai îndeletnicească.

Șocul a venit chiar în cursul cinei luate la Puntea Căpitanului. Încălcând embargoul pe care chiar el l-a impus asupra conversațiilor pe care le poartă în cameră, Perry o întreabă pe Gail, lucru de necrezut, dacă nu cunoaște pe cineva din „lumea serviciilor de informații”.

– Păi, lucrez pentru ele, îi răspunde ea. Credeam că ai ghicit deja asta!

Dar sarcasmul ei nu ajută la nimic.

¹ Personajul principal al romanului *Marele Gatsby* (1925) de F. Scott Fitzgerald, arhetip al americanului care dorește să fie acceptat în înalta societate. (n.tr.)

² Personaj din nuvela *Inima întunericului* (1902), de Joseph Conrad. (n.tr.)

– Mă gândeam că poate la voi, la Chambers, există vreo legătură cu serviciile, murmură Perry, cu glas abătut.

– Aha. Și cum s-ar face asta? se răstește Gail, simțind cum fața i se aprinde.

– Păi – un gest foarte nevinovat din umeri – mă gândeam că, având în vedere toată agitația asta referitoare la transferurile extrajudiciare și tortură – anchete publice, procese și așa mai departe –, spionii sigur au nevoie de sprijin juridic.

Asta era prea mult. Cu un răsunător „Du-te-n..., Perry“, Gail a fugit pe potecă până la bungalow, unde s-a prăbușit în lacrimi.

Bineînțeles, i-a părut teribil de rău. Și, bineînțeles, și lui i-a părut teribil de rău. Erau îndurerați de moarte. Amândoi. „A fost vina mea.“ „Ba nu, a mea. Să ne întoarcem în Anglia și să terminăm naibii cu treaba asta.“ Reuniți temporar, se prind în brațe ca niște înotători care sunt pe cale să se înece și fac dragoste cu aceeași disperare.

Ea se întoarce de la fereastră, după ce a privit îndelung spre stradă. Nici urmă de taxi. Nici măcar vreunul care să fie ocupat de altcineva.

– Ticăloșii, spune ea cu voce tare, imitându-l pe tatăl ei. Iar către sine – ori către ticăloși – dar mut:

Ce dracu' faceți cu el?

Ce dracu' vreți de la el?

Ce spune el nu-ba da, în timp ce voi îl urmăriți cum își etalează calitățile morale șovăielnice?

Cum v-ați simți dacă Dima m-ar fi ales pe mine drept confesor în locul lui Perry? Dacă, în loc să fie de la bărbat la bărbat, era de la bărbat la femeie?

Cum s-ar simți Perry, stând aici ca un naufragiat, așteptându-mă pe mine să revin cu alte secrete pe care „Vai, vai, nu le pot împărtăși cu tine, e spre binele tău“?

– Tu ești, Gail?

Ea e.

Cineva i-a pus receptorul în mână și i-a spus să discute cu el. Dar nu e așa. Este singură. E Perry în direct, nu în reluare, iar ea stă încă la fereastră, cu o mână pe pervaz, și privește lung în stradă.

– Ascultă. Îmi pare rău că e atât de târziu și așa mai departe.

„Așa mai departe?“

– Hector vrea să stea de vorbă cu amândoi, mâine-dimineață la nouă.

– Hector?

– Da.

„Păstrează-ți cumpătul. Într-o lume dementă, agață-te de ceea ce cunoști.“

– Nu pot. Știu că e duminică, dar lucrez. *Samson contra Samson* nu doarme nici o clipă.

– Atunci telefonează la Chambers și spune că ești bolnavă. Contează, Gail. Mai mult decât *Samson contra Samson*. Serios.

– După părerea lui Hector?

– De fapt, după părerea amândurora.

6

– Apropo, numele lui este Hector, spuse versatul și măruntul Luke, ridicând scurt privirea de la exemplarul lui de dosar.

– Acesta e un avertisment sau o poruncă divină? întrebă Perry, ținându-și palmele cu degetele răsfirate în dreptul feței, la multă vreme după ce Luke renunțase să mai aștepte un răspuns.

În veacul scurs de la plecarea lui Gail, Perry nu se mișcase de la masă, nu-și ridicase capul și nici nu se clintise de la locul lui, aflat alături de scaunul ei gol.

– Unde e Yvonne?

– A plecat acasă, zise Luke, adâncit în dosarul lui.

– Trimisă ori plecată?

Nici un răspuns.

– Hector e conducătorul tău suprem?

– Să spunem că eu sunt pe lista B, iar el, pe lista A – și înseamnă ceva cu pixul.

– Deci, Hector ți-e șef?

– Un alt mod de a explica lucrurile.

Și un alt mod de a nu răspunde la întrebare.

În realitate, se văzu Perry silit să recunoască, în baza dovezilor existente până în acel moment, Luke era o persoană cu care se putea înțelege. Pesemne că nu era în ascensiune. Lista B, așa cum se calificase chiar el. Puțin micios, probabil trădând educația primită la o școală particulară, dar un om de treabă în momentele grele.

– Hector a ascultat discuția noastră?

– Așa cred.

– Ne-a și urmărit?

– Uneori e mai bine doar să asculți. Ca o piesă radiofonică. Iar după o pauză: Ucigătoare fată, Gail a ta. Sunteți de multă vreme împreună?

– De cinci ani.

– Mamă!

– De ce, mamă?

– Păi, cred că mă simt puțin ca Dima. Căsătorește-te cât mai repede cu ea.

Acela era un subiect intangibil, și Perry se gândi să i-o spună, apoi îl iertă.

– De când faci munca asta? îl întreabă el pe Luke.

– De douăzeci de ani, mai mult sau mai puțin.

– Acasă, ori în străinătate?

– Mai mult afară.

– Are efect deformant?

– Poftim?

– Activitatea asta. Îți distorsionează gândirea? Ești conștient de – cum să spun – *déformation professionnelle*?

– Vrei să spui, dacă sunt nebun?

– Nu chiar până acolo. Doar – în fine, cum te afectează pe termen lung?

Luke a rămas cu capul plecat, însă pixul lui a încetat să hoinărească, iar în încremenirea lui a apărut un soi de provocare.

– Pe termen lung? repetă el, cu o mirare studiată. Pe termen lung vom muri cu toții, așa-mi închipui.

– Eu mă refeream la altceva: cum te acaparează sarcina de a reprezenta o țară care nu e în stare să-și achite notele de plată? explică Perry, dându-și seama prea târziu că pătrundea într-un domeniu care îl depășea. Sistemul bun de culegere de informații este aproape singurul lucru care ne asigură în prezent un loc la masa tratativelor internaționale de vârf, așa am citit undeva, urmă el, neinspirat. Asta cred că

îi face să fie încordați pe oamenii care trebuie să adune informațiile, atâta tot. E ca și cum te-ai înscrie într-un campionat de box la o categorie superioară de greutate, adăugă el făcând o referire neintenționată la statura lui Luke, gafă pe care o regretă imediat.

Schimbul lor de cuvinte a fost întrerupt de foșnetul unor pași înceți, moi, ca acela făcut de papucii de casă, venind de la parter, după care au urmat sunete sugerând că cineva începuse să coboare cu precauție treptele ce duceau spre subsol. Ca la o comandă, Luke s-a ridicat, s-a apropiat de bufet, a ridicat o tavă cu whisky, apă minerală și trei pahare și a așezat-o pe masă.

Pașii au ajuns la baza scării. Ușa s-a deschis. Instinctiv, Perry s-a ridicat în picioare. A urmat o inspecție reciprocă. Cei doi erau cam de aceeași statură, lucru neobișnuit pentru amândoi. Dacă nu ar fi avut umerii puțin căzuți, probabil că Hector ar fi fost chiar mai înalt. Cu fruntea lată și cu aspect clasic, și cu părul alb și lung aruncat pe spate în două valuri inegale, bărbatul semăna, în opinia lui Perry, cu un decan de modă veche, puțin slab de minte. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani, după aprecierea lui Perry, dar era îmbrăcat pentru eternitate cu un sacou sport jerpelit, de culoare cafenie, având petice din piele la coate și margini tot din piele la manșete. Pantalonii de flanel ca niște burlane puteau fi și ai lui Perry. Tot astfel, pantofii cu limbă, fără șiret, care arătau scâlțiați. Ochelarii cu o ramă de baga urâtă păreau să fi fost culeși din lada cu vechituri pe care o ținea în pod tatăl lui Perry.

În cele din urmă, dar după multă vreme, Hector luă cuvântul:

— Wilfred Owen, intonă el cu o voce care izbutea să fie atât viguroasă, cât și încărcată de respect. Edmund Blunden. Siegfried Sassoon. Robert Graves¹. Și alții.

¹ Scriitori englezi care au debutat ca poeți și au luptat în Primul Război Mondial, fiind răniți (Sassoon) sau chiar pierzându-și viața (Owen). Socotiți poeți-soldați, ei au descris și denunțat grozăviile și absurditatea războiului atât în operele lor, cât și în acțiuni publice. (n.tr.)

– Ce e cu ei? Întrebă Perry nedumerit, fără să-și acorde puțin timp de gândire.

– Mă refer la fabulosul tău articol apărut toamna trecută în *London Review of Books*! „Sacrificiul oamenilor bravi nu justifică susținerea unei cauze nedrepte. P. Makepiece *scripsit*¹“. Al naibii de minunat!

– A, mulțumesc, spuse Perry neajutorat, și se simți ca un idiot pentru că nu făcuse legătura îndeajuns de repede.

Tăcerea se instalează iarăși cât timp Hector continuă inspectarea admirativă a premiului pe care pusese mâna.

– Ei, să-ți spun ce ești, domnule Perry Makepiece, rosti el apăsător, ca și cum ar fi ajuns la concluzia pe care o așteptau amândoi. Ești un adevărat erou, serios, asta ești – și, prinzându-i mâna lui Perry într-o strânsoare moale i-o scutură fără vlagă – iar astea nu sunt simple vorbe lingușitoare. Știm ce gândești despre noi. Unii dintre noi gândim la fel, și avem dreptate. Necazul e că suntem singurii care ne facem treaba. Guvernul e la pământ, jumătate dintre oamenii serviciilor interne nu sunt buni de nimic. Ministerul de Externe ne este de folos cât un vis erotic, țara e falită, iar bancherii ne iau banii și ne arată degetul mijlociu. Ce ar trebui să facem? Să ne plângem la Mămica ori să îndreptăm lucrurile? Fără să aștepte răspunsul lui Perry – pun rămășag că te-ai gândit de două ori înainte de a veni la noi. Dar ai venit. Doar un deget – îi eliberase între timp mâna lui Perry și acum i se adresa lui Luke, referindu-se la whisky – pentru Perry, un strop. Multă apă și tărie suficientă cât să mai scape de încordare. Te superi dacă mă așez alături de Luke, ori sugerăm prea evident o scenă din *Unde l-ai văzut ultima oară pe tatăl tău*?² La naiba cu Adam, numele meu e Meredith. Hector Meredith. Am vorbit ieri la telefon. Apartament în Knightsbridge, soție și doi copii, acum adulți. O casă în Norfolk, și mă poți găsi în cartea de telefon în ambele locuri. Luke, tu cine ești, când nu ești un porc?

¹ *Scripsit* (lat.) – „a scris el/ea“ (n.tr.)

² *And When Did You Last See Your Father?* – film britanic din 2007, regizat de Anand Jucker. (n.tr.)

– Luke Weaver. Locuim mai sus de Gail, pe Parliament Hill. Ultima numire la post, în America Centrală. Căsătorit a doua oară, un fiu în vârstă de zece ani, care tocmai a fost admis la University College School, Hampstead, așa că suntem emoționați până la lacrimi.

– Și fără întrebări dure până la sfârșit, ordonă Hector.

Luke turnă trei porții minuscule de whisky. Perry se așează scurt la loc, așteptând. Hector de pe lista A se instalează exact în fața lui, Luke de pe lista B, puțin într-o parte.

– Ei, la naiba, spuse Hector cu un aer fericit.

– Da, la naiba, îl aprobă Perry stupefiat.

Adevărul era că strigătul de luptă al lui Hector venise la vreme și îl înviorase pe Perry, iar intrarea lui spectaculoasă nu putea să fi fost mai bine calculată. Consemnat să rămână în gaura neagră lăsată de plecarea forțată a lui Gail – forțată de el, și nu merita să revină asupra motivelor –, inima lui scindată se abandonase tuturor nuanțelor de remușcare și de furie la adresa propriei persoane.

„Nu trebuia să fi acceptat convocarea, cu sau fără Gail.

Trebuia să fi predat documentul și să le fi spus acestor oameni: «Asta e tot. Descurcați-vă. *Exist*, așadar nu fac spionaj».”

Avea vreo importanță că vreme de o noapte întreagă măsurase mocheta uzată din apartamentul lui din Oxford, analizând etapele de urmat pe care le cunoștea – dar nu voia să le cunoască?

Sau că regretatul lui tată, mărunț slujbaș, liber-cugetător și pacifist înflăcărat, mărșăluise, scrisese și vorbise împotriva tuturor lucrurilor care aduceau răul, începând cu armele nucleare și sfârșind cu războiul din Irak, ajungând de nenumărate ori în arestul poliției pentru osteneala lui?

Sau că bunicul lui dinspre tată, de meserie zidar umil și un socialist convins, își pierduse un picior și un ochi luptând de partea republicanilor în Războiul Civil din Spania?

Sau că fetișcana aceea de origine irlandeză, Siobhan, comoara de douăzeci de ani a familiei Makepiece, care lucra patru ore pe zi ca

menajeră la ei, fusese silită să predea conținutul coșului de hârtii al tatălui său către un detectiv în civil de la poliția din Hertfordshire? – o povară care o apăsase atât de mult, încât într-o zi, într-un potop de lacrimi, ea îi mărturisise totul mamei lui Perry, pentru ca apoi să nu se mai apropie de casa lor, în ciuda tuturor rugămintilor? Ori că doar cu o lună în urmă Perry compusese un text de o pagină întreagă, pentru care un grup creat de el, alcătuit în grabă, numit „Universitari împotriva Torturii“, cumpăraseră spațiu tipografic în *Oxford Times* îndemnând la acțiuni împotriva Guvernului Secret al Marii Britanii și asaltului pornit pe ascuns asupra „libertăților noastre civile cucerite cu atâta luptă“?

Ei, bine, pentru Perry aceste lucruri contaseră enorm.

Și ele contau și în dimineața de după lunga noapte de nehotărâre, când, la ora opt, strângând sub braț un caiet mecanic cu inele, și-a impus să traverseze curtea de formă rectangulară a vechiului colegiu de la Oxford pe care curând avea să-l părăsească pentru totdeauna, ca să urce scara de lemn, roasă de cari, ducând la apartamentul lui Basil Flynn, director de studii, doctor în drept, la zece minute după ce îi solicitase o scurtă întrevvedere într-o chestiune privată și confidențială.

Doar trei ani îi despărteau pe cei doi bărbați, însă, după opinia lui Perry, Flynn era deja târfa desăvârșită din comitetul universitar.

– Îți pot face loc dacă vii imediat, îi spusese el cu glas oficial, pentru că am o întrunire de consiliu la nouă, și ședințele astea țin mult de obicei.

Purta un costum închis și pantofi negri cu cataramă bine lustruite. Doar părul atent pieptănat până pe umeri îl făcea să nu pară îmbrăcat într-o uniformă completă. Perry nu se gândise cum să deschidă discuția cu Flynn și cuvintele introductive, recunoștea el acum, au fost alese în pripă.

– Trimestrul trecut ai apelat la unul dintre studenții mei, începu el, după ce abia trecuse pragul.

– Am făcut ce?

– Un tânăr pe jumătate egiptean. Dick Benson. Mamă egipteană, tată englez. Vorbitor de arabă. Dorea să obțină o bursă pentru cercetare, dar tu ai sugerat că ar fi fost cazul să discute cu anumite persoane pe care le cunoșteai la Londra. Băiatul nu a înțeles la ce te refereai. Mi-a cerut sfatul.

– Care a sunat cum?

– Dacă acele anumite persoane din Londra erau cine credeam eu, să fie prevăzător. Voiam să-i spun să le ocolească pe departe, dar am simțit că nu puteam face așa ceva. Era alegerea lui, nu a mea. Am dreptate?

– În legătură cu ce?

– Că te ocupi de recrutări pentru ei. Că ești descoperitor de talente.

– Ei fiind cine, mai precis?

– Spionii. Dick Benson nu și-a dat seama cu cine se pune, așa că, de unde aveam să știu eu? Nu te acuz de nimic. Doar te întreb. Este adevărat? Că ești în legătură cu ei? Ori aiura Benson?

– De ce ai venit la mine și ce dorești?

În acel moment, Perry a fost cât pe ce să iasă din încăpere. A regretat că nu a făcut-o. Se întorsese de fapt spre ușă și pornise spre ea, apoi s-a oprit și s-a răsucit.

– Vreau să mă pui în contact cu acei anumiți oameni pe care îi cunoști la Londra, ceru el, ținând caietul stacojiu sub braț și așteptând întrebarea „De ce“.

– Te-ai gândit să te înrolezi? Știu că în prezent angajează tot felul de oameni, dar, Isuse, chiar tu?

Perry simți din nou impulsul să plece. Din nou regretă că nu o făcuse. Până la urmă se controlă, inspiră adânc și de această dată reuși să găsească vorbele potrivite:

– Am dat din întâmplare peste niște informații – bătând cu degetele lui lungi și neliniștite în caietul de notițe, care scoase un ping – nesolicitate, nedorite, și – ezită mult până să utilizeze cuvântul – secrete.

– Cine spune asta?

– Eu.

– De ce?

– Dacă sunt reale, ar putea să primejduiască multe vieți. Poate chiar să salveze vieți. Nu e genul de subiect la care să mă pricep.

– Nici al meu, mă bucur să spun asta. Eu sunt doar descoperitor de talente. Hoț de copii. Acele persoane la care te referi au un website foarte bun. Tot ei plasează reclame cretinoide despre ei înșiși în presa consacrată. Oricare dintre aceste căi îți este deschisă.

– Materialele mele sunt prea urgente ca să apelez la ele.

– Urgente și în același timp secrete?

– În orice caz, foarte urgente.

– Soarta națiunii atârână de un fir de păr? Și totul se află în Cărticica roșie pe care o ții sub braț, bănuiesc, da?

– E un document însoțit de dovezi.

Se studiară unul pe celălalt cu un dispreț reciproc.

– Sper că nu te gândești serios să mi-l dai mie.

– Ba da. Ți-l dau. De ce?

– Îi arunci în brațe lui Flynn secretele tale arzătoare? Lui Flynn care le va pune într-un plic timbrat și le va trimite anumitor persoane din Londra?

– Ceva de genul ăsta. De ce ar trebui să știu cum vă desfășurați voi activitatea?

– Și tu vei pleca în căutarea sufletului nemuritor?

– Voi face ce cred eu că e bine. Iar ei să facă ce poftesc. Ce e rău în asta?

– Totul. În jocul ăsta, care nu e defel un joc, mesagerul este cel puțin la fel de important ca mesajul, și uneori el reprezintă singur întregul mesaj. Unde pleci acum? Adică, în clipa asta?

– Mă întorc în apartamentul meu.

– Ai telefon mobil?

– Sigur că am.

– Scrie-mi numărul aici, te rog – și îi întinse o bucată de hârtie –, eu niciodată nu memorez ceva, e nesigur. Sper că ai un semnal

satisfăcător pe telefon acolo. Nu sunt prea groși pereții sau ceva de genul ăsta?

– Am un semnal cât se poate de bun.

– Ia-ți Cărticica roșie. Întoarce-te la apartament și vei fi sunat de cineva care își va spune Adam, bărbat sau femeie. Un domn sau doamnă Adam. O să am nevoie de o mostră.

– De ce ai nevoie?

– De ceva care să-i excite. Nu pot să le spun: „Am lângă mine un bolșevic de operetă care crede că a descoperit o conspirație mondială”. Trebuie să le spun despre ce este vorba.

Încercând să-și stăpânească revolta, Perry făcu primul efort conștient de a elabora o prezentare generală.

– Spune-le că e vorba de un bancher escroc de origine rusă care își spune Dima, zise el, după ce eliminase din gând alte variante. Vrea să încheie un târg cu ei. Dima e prescurtarea de la Dimitri, în caz că ei nu știu.

– Îmi sună irezistibil, mormăi Flynn cu sarcasm, punând mâna pe pix și scriind grăbit ceva pe aceeași bucată de hârtie pe care avea numărul.

Se afla de numai o oră în apartament când telefonul sună, iar Perry auzi glasul ușor gutural și frivol al aceluiași bărbat care acum i se adresa în camera de la subsol.

– Perry Makepiece? Minunat. Mă numesc Adam. Am primit mesajul tău. Te superi dacă-ți pun câteva întrebări scurte ca să mă conving că ne gândim amândoi la aceeași treabă? Vreau să am certitudinea că e vorba de același individ. Are cumva o soție?

– Da.

– O tipă grasă și blondă? Seamănă cu o barmaniță?

– Brunetă și uscățivă.

– Și care sunt împrejurările în care l-ai cunoscut pe individ? Când și cum?

– Antigua. Pe un teren de tenis.

– Cine a câștigat?

– Eu.

– Minunat. A treia întrebare scurtă vine acum. Cât de curând poți ajunge la Londra, pe cheltuiala noastră, și cât de repede putem vedea și noi dosarul acela secret al tău?

– De aici până acolo, aproximativ două ore, așa cred. Ar mai fi un mic pachet. L-am lipit în interiorul dosarului.

– Bine?

– Așa cred.

– Bine, asigură-te că e așa. Să scrii ADAM pe copertă, cu litere mari și în negru – folosește un marker din acelea pentru spălătorii sau ceva de felul ăsta. Apoi flutură-l la recepție până te bagă cineva în seamă.

Marker de spălătorie? Glasul unui burlac înrăit? Ori o referire șireată la practicile financiare suspecte ale lui Dima?

Însuflețit de prezența lui Hector, care stătea la un metru și un sfert de el, Perry vorbea iute și înflăcărat, nu spre un spațiu intermediar din fața lui, unde universitarii își găsesc refugiul în mod tradițional, ci direct spre chipul cu ochi ca de vultur al lui Hector; și mai puțin direct spre spilcuitul Luke, așezat în poziție de drepti alături de șeful său.

Cum nu o avea lângă el pe Gail care să-i impună restricții, se simți liber să stabilească relația cu ambii bărbați. Li se confesa, așa cum Dima i se confesase lui: de la bărbat la bărbat, și față în față. Crea o sinergie a confesiunii. Reda dialogul cu precizia cu care reproducea orice pasaj dintr-o scriere, bună sau rea, fără să se oprească pentru a face vreo corectură.

Spre deosebire de Gail, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât să rețină glasurile oamenilor, el nu putea, ori o mândrie prostească nu-i îngăduia asta. Însă în memoria lui încă auzea accentul bolovănos, rusesc, al lui Dima; iar cu ochiul minții vedea fața asudată, la o distanță atât de mică de a lui încât, dacă ar fi venit mai aproape,

ei doi s-ar fi ciocnit frunte în frunte. Mirosea, chiar și în timp ce descria totul, damful de votcă din respirația puțin hârâită a lui Dima. Îl urmărea cum își reumplea paharul, se holba la el, apoi se repezea și îl golea dintr-o înghițitură. Se simțea glisând într-o apropiere involuntară cu el: legătura fulgerătoare și necesară care se naște într-o situație de urgență pe versantul primejdios al stâncii.

– Dar nu era beat mângă, nu? sugeră Hector, sorbind precaut din whisky. Mai curând era vorba de un băutor aflat în vârf de formă, care consumă alcool pentru socializare, să zicem?

– Absolut, îl aprobă Perry. Nu era confuz, cu mișcări demente, bâlbâit, ci doar amabil. Dacă ar fi fost să facem o partidă de tenis a doua zi dimineață, pariez că ar fi prestat jocul obișnuit. Are un motor uriaș care funcționează cu alcool. E mândru de asta.

Perry se exprima de parcă și el ar fi fost mândru de asta.

– Ori, dacă ar fi să-l răstălmăcim pe Maestru – Hector se vădise un mare admirator al lui P.G. Wodehouse –, genul de om care s-a născut la două păhărele sub capacitatea nominală?

– Exact, Bertie, confirmă Perry în imitația cea mai demnă de Wodehouse, și cei doi își găsiră timp să râdă puțin, acompaniați de Luke, cel de pe lista B, care, odată cu sosirea lui Hector, își asumase rolul de partener tăcut.

– Te superi dacă strecor o întrebare privind-o pe imaculata Gail? întrebă Hector. Nu una dură. Spre moale.

Dură, spre moale – Perry rămase în gardă.

– Când v-ați întors în Anglia, din Antigua, începu Hector – la Gatwick, da?

– Da, Gatwick a fost, confirmă Perry.

– V-ați despărțit. Am dreptate? Gail s-a dus la răspunderile ei juridice și la apartamentul din Primrose Hill, iar tu la apartamentul din Oxford, ca să-ți așterni pe hârtie poza nemuritoare.

– De asemenea corect, recunosc Perry.

– Și ce fel de târg ați încheiat voi doi în acest moment – înțelegere ar fi un cuvânt mai frumos – cu privire la calea de urmat în continuare?

– În continuare către ce?

– Păi, către noi, după cum se vede.

Neștiind scopul întrebării, Perry ezită.

– Practic, nu a existat o înțelegere, răspunse el cu precauție. Nu una explicită. Gail își jucase rolul. Acum aveam să-l joc eu pe al meu.

– Din posturile voastre separate?

– Da.

– Fără să comunicați?

– Am comunicat. Dar nu despre soții Dima.

– Și motivul a fost...?

– Ea nu a auzit ce am auzit eu la Trei Hornuri.

– Și, prin urmare, ea se află încă pe tărâmul nostalgiei.

– Efectiv. Da.

– Unde, din câte știi tu, ea rămâne în continuare. Atâta timp cât o lași acolo.

– Da.

– Regreți că am cerut ca ea să participe la discuția din această seară?

– Ați precizat că aveți nevoie de amândoi. Iar eu i-am spus că aveți nevoie de amândoi. A fost de acord să vină, răspunse Perry, întunecându-se la față de iritare.

– Dar a vrut să vină, bănuiesc. Altfel ar fi refuzat. E o femeie de spirit. Nu una care se supune orbește.

– Nu. Așa e, încuviință Perry, și se simți ușurat când observă zâmbetul de o desăvârșită fericire al lui Hector.

Perry descrie spațiul îngrădît unde l-a dus Dima pentru a sta de vorbă: turn de observație, așa îl numește el, cam doi metri pe doi și jumătate, situat în capătul de sus al unei scări ca de vapor, care pornește dintr-un colț al sufrageriei; un foișor de nimic, făcut din lemn și sticlă, construit pe jumătatea de hexagon care dă spre golf, unde

vântul dinspre mare face scândurile de lemn să se lovească între ele și ferestrele să scoată scârțâituri.

– Cred că era cel mai zgomotos loc din casă. Presupun că tocmai de aceea l-a ales. Nu cred că s-a inventat microfonul care să poată recepționa ceea ce am discutat noi în vuietul acela. Și, cu tonul dezorientat al unui om care amintește un vis: Acea era o casă vorbitoare. Trei hornuri și trei vânturi. Și cutia aceea, unde stăteam cap în cap. Fața lui Dima nu era decât la o palmă de mine, repetă el, și se apleacă peste masă către Hector, ca și cum ar dori să demonstreze cât de aproape. Am stat și ne-am privit unul pe celălalt un veac. Cred că se îndoia de sine. Și se îndoia de mine. Se îndoia dacă putea să meargă până la capăt. Dacă alesese persoana potrivită. Și eu, care voiam să cred că el făcuse alegerea bună, nu vi se pare logic?

Pentru Hector, este cât se poate de logic, evident.

– Încerca să depășească un obstacol imens din mintea lui, pentru că asta înseamnă până la urmă o mărturisire. Apoi, în cele din urmă, mi-a aruncat o întrebare, deși ea suna mai degrabă a cerere: „Ești spion, profesore? Spion englez?” La început, am crezut că asta era o acuzație. Apoi mi-am dat seama că presupunea, chiar spera, ca eu să răspund afirmativ. Așadar, am spus că nu, „îmi pare rău, nu sunt spion, n-am fost nicicând, și nici nu voi deveni. Sunt doar un profesor, asta e tot ce sunt”. Însă asta nu l-a satisfăcut. „Mulți englezi sunt spioni. Lorzi. Gentlemeni. Intelectuali. Știu asta! Sunteți oameni de fairplay. Sunteți o țară a legii. Aveți spioni buni.”

– A trebuit să-i spun din nou: „Nu, Dima, nu sunt, repet, nu sunt spion. Sunt partenerul tău de tenis și lector universitar, pe punctul de a-mi schimba viața”. Ar fi trebuit să mă indignez. Dar ce însemna ar fi trebuit? Mă aflu într-o lume nouă.

– Și cu totul captiv, pun rămașag! intervine Hector. Aș fi dat orice să fiu în situația ta! M-aș fi apucat chiar de tenis!

– Da. Captiv este cuvântul potrivit, confirmă Perry. Dima era o imagine obligatorie în semiîntinericul de acolo. Și un glas obligatoriu de ascultat dincolo de vuietul vântului.

Dură, moale sau medie, întrebarea lui Hector era formulată atât de ușor și de blând, încât suna ca un glas care alină:

– Și presupun că, în ciuda rezervelor îndreptățite în ce ne privește, ți-ai dorit pentru un moment să fii spion, adevărat? sugeră el.

Încruntându-se, Perry se scărpină în cap cu un aer confuz, deranjându-și părul buclat, însă nu găsi un răspuns pe loc.

– Știi de Guantánamo, profesore?

Da, Perry știe de Guantánamo. Consideră că a dus campanii împotriva închisorii de la Guantánamo în toate felurile posibile. Dar ce încearcă Dima să-i spună? De ce acea închisoare a devenit, dintr-o dată, „atât de importantă, atât de esențială, atât de deosebită pentru Marea Britanie” – ca să citeze mesajul scris de Tamara?

– Știi de avioanele secrete, profesore? Avioanele pe care le închiriază cei de la CIA ca să transporte teroriști de la Kabul la Guantánamo?

Da, Perry știe de existența acelor zboruri secrete. A trimis bani buni unei organizații caritabile care intenționează să dea în judecată companiile aeriene respective pentru încălcarea drepturilor omului.

– Din Cuba până la Kabul, acele avioane merg fără încărcătură, nu? Știi de ce? Pentru că nici un nenorocit de terorist nu zboară de la Guantánamo până în Afghanistan. Dar eu am prieteni.

Cuvântul *prieteni* pare să-l tulbure. Îl repetă, se întrerupe, mormăie ceva în rusă către sine și trage o gură de votcă înainte de a continua.

– Prietenii mei vorbesc cu piloții, fac afaceri, foarte personale, fără răzgândiri, înțelegi?

Am înțeles, fără răzgândiri.

– Știi ce duc ei în avioanele astea goale, profesore? Fără vămuire, cu transportul plătit la destinație, direct la cumpărător, Guantánamo-Kabul, cu banii pe loc?

Nu, Perry nu are nici o sugestie privind transporturile plecate din Guantánamo spre Kabul, cu banii jos.

– Homari, profesore! – exclamă Dima și se lovește cu palma peste coapsa plină, într-un acces de râs dezlănțuit. Câteva mii de homari din Golful Mexic! Cine cumpără homarii ăștia? Căpeteniile războinice, demenții aceia. De la căpeteniile războinice, CIA cumpără prizonieri. Iar căpeteniilor, cei de la CIA le vând nenorociții ăia de homari. Pe bani peșin. Poate și câteva kilograme de heroină pentru gardienii de la închisoarea Guantánamo. De cea mai bună calitate. 99,99 la sută. Nu te mint. Crede-mă, profesore!

Perry ar trebui să se arate șocat? Încearcă. Este oare un motiv suficient pentru ca Dima să-l târâie până în foișorul acela nesigur, bombardat din toate părțile de vânt? Socotește că nu. Și probabil că nici Dima nu crede asta. Povestea sună mai mult ca un soi de reglare a tirului pentru ceea ce abia urmează.

– Știi ce fac prietenii mei cu banii ăștia, profesore?

Nu, Perry nu știe ce fac *prietenii* lui Dima cu profitul scos din contrabanda cu homari din Golful Mexic pentru căpeteniile războinice afgane.

– Ei îi aduc banii ăștia lui Dima. De ce fac asta? Pentru că au încredere în Dima. Multe, multe grupări din Rusia au încredere în Dima! Și nu doar din Rusia. Mari, mici, nu mă interesează. Primim tot! Spune-le spionilor tăi englezi: aveți bani de spălat? Dima vi-i rezolvă, fără probleme! Vreți să economisiți și să conservați? Veniți la Dima! Din multe drumuri mărunte, Dima face unul mare. Spune-le asta spionilor voștri, profesore.

– Și cum l-ai perceput pe individ în etapa asta? vrea Hector să știe. Transpiră, se laudă, bea, glumește. Îți spune că este un escroc, că se ocupă de spălarea de bani și se laudă cu amicii lui corupți – ce anume vezi și auzi, de fapt? Ce se petrece în sinea lui?

Perry analizează această premisă de parcă i-ar fi fost stabilită de un examinator, așa cum începe să-l vadă acum pe Hector.

– Furie? sugerează el. Îndreptată către una sau mai multe persoane care urmează a fi stabilite?

– Continuă, îi poruncește Hector.

– Disperare. Care încă trebuie definită.

– Ce părere ai de ură cinstită, care e întotdeauna utilă? insistă Hector.

– Urmează, e de bănuît.

– Răzbunare?

– Există și ea pe undeva, desigur, convine Perry.

– Calcul? Ambivalență? Șiretenie animalică? Gândește mai profund! – cuvinte rostite în glumă, dar recepționate în plin.

– Toate cele de mai sus. Fără îndoială.

– Și rușine? Dezgust de sine? Nimic din astea?

Luat prin surprindere, Perry cugetă, se încruntă, privește în jur printre gene.

– Da, recunoaște el cu o voce reținută. Da. Rușine. Rușinea renegatului. Rușinat că trebuie să trateze cu mine. Rușinat de trădarea lui. De aceea a trebuit să se laude atât de mult.

– Sunt un clarvăzător, la naiba, spune Hector cu satisfacție în glas. Întreabă pe oricine.

Perry nu simte nevoia.

Perry descrie minutele lungi de tăcere pe întuneric, grimasele contradictorii de pe fața asudată a lui Dima, felul în care își toarnă încă o votcă, o dă peste cap, își tamponează fața, surâde, întinde o mână și îl apucă de genunchi ca să-i rețină atenția când spune ceva, renunță și îl uită din nou. Și cum, în final, cu un glas trădându-i cea mai adâncă suspiciune, mârâie o întrebare la care trebuie dat un răspuns clar înainte ca între ei să se încheie orice altă înțelegere.

– Ai văzut-o pe Natașa mea?

Perry a văzut-o pe Natașa lui.

– E frumoasă?

Perry nu întâmpină nici o dificultate în a-l asigura pe Dima că Natașa e într-adevăr foarte frumoasă.

– Zece, douăsprezece cărți pe săptămână, ei nu-i pasă. Le citește pe toate. Ai vrea tu să ai câțiva studenți ca ea, ai fi foarte fericit.

Perry spune că ar fi fericit.

– Știe să călărească, dansează, face balet. Schiază atât de frumos... ca o pasăre. Vrei să-ți spun ceva? Mama ei. A murit. Am iubit-o pe femeia aceea. Înțelegeți?

Perry scoate un sunet prin care își exprimă regretul.

– Poate că mă culc cu prea multe femei în același timp. Unii bărbați au nevoie de o mulțime de femei. Femeile bune, astea vor să nu mai ai pe altcineva. Dacă te mai dai și la altele, astea înnebunesc. Țasta e păcatul lor.

Perry îl aprobă că e păcat.

– Doamne Dumnezeule, profesore! Dima se apleacă în față, împungându-l cu degetul în genunchi. Mama Natașei, am iubit-o pe femeia aceea, atât de mult că explodam, auzi? O iubire care te face să iei foc. Cu totul, scula, boășele, inima, creierul, sufletul: toate trăiesc doar pentru iubirea asta. Își trece încă o dată dosul mâinii peste gură, mormăie „ca Gail a ta, frumoasă“, ia o gură de votcă și continuă. Ticălosul ei de soț a ucis-o, se confesează el. Știi de ce?

Nu, Perry nu știe de ce ticălosul de soț al mamei Natașei a ucis-o, însă așteaptă să afle, tot astfel cum așteaptă să descopere dacă este sau nu într-o casă de nebuni.

– Natașa este copilul meu. Când mama Natașei îi spune asta, pentru că ea nu poate să mintă, ticălosul o ucide. Poate îl găsesc într-o zi pe ticălosul ăsta. Și îl omor. Nu cu pistolul. Cu astea.

Își ridică mâinile straniu de delicate pentru ca Perry să le examineze. El le admiră, așa cum se așteaptă Dima.

– Natașa mea o să meargă la Eton, înțelegeți? Să le spui asta spioniilor tăi. Altfel, nu facem nici un târg.

Preț de o clipă, într-o lume ce se învâртеște violent, Perry se simte pe teren ferm.

- Nu sunt absolut sigur că Eton primește fete, spune el cu precauție.
 - Plătesc bine. Le fac bazin de înot. Nici o problemă.
 - Chiar și așa, nu cred că își vor schimba regulile pentru ea.
 - Și atunci, unde să meargă? Întreabă Dima iritat, ca și cum Perry i-ar pune bețe în roate, nu școala.
 - Există o școală care se numește Roedean. Din câte am auzit, este echivalentul lui Eton.
 - Numărul unu pentru Anglia?
 - Așa spune lumea.
 - Copii de intelectuali? Lorzi? Nomenclatura?
 - Să spunem că este o școală pentru cei mai bogați oameni din societatea britanică.
 - Costă mulți bani?
 - O groază.
- Dima este ispitit de idee doar pe jumătate.
- Bine, mârâie el. Când facem înțelegerea cu spionii voștri. Condiția numărul unu: Roedean School.

Hector a rămas cu gura deschisă. Se holbează la Perry, apoi la Luke, aflat alături de el, după care din nou la Perry. Își trece palma prin smocul neîngrijit de păr alb, cu un gest ce vrea să trădeze uimirea sinceră.

– Mamă, Doamne, murmură el. Ce-ar fi să rezervăm locuri și în Cavaleria Reginei¹ pentru gemenii lui, dacă tot suntem la capitolul ăsta. Și ce i-ai răspuns?

– I-am promis că voi face tot posibilul, relatează Perry, simțindu-se atras de partea lui Dima. Aceasta este Anglia pe care crede că o iubește. Ce altceva puteam să-i spun?

– Te-ai descurcat minunat, se entuziasmează Hector.

¹ În original Household Cavalry – cavaleria familiei regale, grupare militară de elită, care folosește cai pentru funcții ceremoniale. (n.tr.)

Iar micuțul Luke este de acord, *minunat* fiind cuvântul pe care îl împărtășesc amândoi.

– Profesore, mai ții minte Mumbai? În noiembrie, anul trecut? Pakistanezii ăia dementi, care vor să ucidă pe toată lumea? Care primesc ordine prin telefon? Cafeneaua aceea, unde au deschis focul? Evreii uciși? Ostatecii? Hotelurile, gărilor? Copii, mame? Cum dracu' fac așa ceva ticăloșii ăia nebuni?

Perry nu are sugestii.

– Când copiii mei se taie la deget și sângerează puțin, îmi vine să vărs, susține Dima cu indignare. Am ucis de ajuns în viața mea, auzi? De ce vor să facă asta, nenorociții?

Perry necredinciosul ar dori să spună „în numele lui Dumnezeu“, dar tace. Dima își face curaj, apoi se lansează.

– Bine. Spune-le asta spionilor englezi, profesore, îl îndeamnă el, cu o altă împunsătură agresivă. Octombrie două mii opt. Ține minte data asta. Mă sună un prieten. Înțelege? Un prieten.

Bine. Alt *prieten*.

– Un pakistanez. Un sindicat cu care facem afaceri. Pe 30 octombrie, la miezul nopții, el mă sună. Eu sunt la Berna, în Elveția, oraș foarte liniștit, o mulțime de bancheri. Tamara doarme lângă mine. Se trezește. Îmi dă telefonul: „Pentru tine“. Și, tipul ăsta. Mă ascuți?

Perry îl ascultă.

– „Dima, îmi spune el. Sunt prietenul tău, Khalil.“ Ei, pe naiba. Pe el îl cheamă Mohamed. Khalil e un nume special pentru anumite afaceri cu bani gheață de care mă ocup eu, cui îi pasă? „Am un pont grozav de piață pentru tine, Dima. Foarte tare, foarte bun. Foarte special. Voi, băieți, ar trebui să mă țineți minte pentru că v-am dat pontul ăsta. O să mă ții minte?“ Bine, zic eu. Sigur. La patru dimineața, o chestie despre bursa de valori din Mumbai. Nu-i nimic. Îi zic, bine, o să ținem minte că tu ne-ai dat pontul, Khalil. Avem o memorie bună. Nimeni n-o să te uite. Acum, care e pontul? „Dima, trebuie

să ieși imediat de pe bursa de valori indiană, altfel o s-o pățești.“ „Poftim? fac eu, ce spui, Khalil? Te-ai ținut? De ce să o pățim la bursa din Mumbai? Am o afacere cât se poate de respectabilă în Mumbai. Investiții în regulă, curate cât cuprinde, mi-au trebuit cinci ani pentru asta – servicii, ceai, chereștea, hoteluri atât de mari și albe că și Papa ar putea ține slujbe în ele.“ Prietenul meu nu vrea să mă asculte. „Dima, bagă de seamă, retrage-te din Mumbai. Poate că la o lună după aceea o să ai din nou o poziție puternică, mai câștigi câteva milioane. Dar întâi șterge-o din hotelurile alea.“

Dima își trece din nou pumnul peste față, îndepărtând sudoarea. Șoptește „Doamne, Isuse“ către sine și își plimbă privirea de jur-împrejur, ca și cum ar căuta ajutor.

– Le spui asta funcționarilor tăi englezi, profesore?

Perry promite că va face tot ce poate.

– În noaptea aceea de 30 octombrie două mii opt, după ce jigodia aia de pakistanez mi-a dat telefon, nu am mai dormit bine, înțelegi?

– Da.

– A doua zi dimineată, pe 31 octombrie, am telefonat la banca mea din Elveția. „Scoateți-mă din Mumbai.“ Servicii, chereștea, ceai, am luat pe ele cam treizeci la sută. Pe hoteluri, șaptezeci la sută. Două săptămâni mai târziu, eram la Roma. Și mă cheamă Tamara. „Deschide televizorul.“ Și ce văd? Pakistanezii ăia nenorociți trag ca nebunii în Mumbai, bursa de mărfuri indiană oprește tranzacțiile. A doua zi, acțiunile emise de hotelurile indiene scad cu șaisprezece la sută, la 40 de rupii, și continuă să scadă. În martie, anul ăsta, au ajuns la 31. Khalil mă sună din nou. „Bine, prietene, acum fă bine și întoarce-te. Să ții minte că eu ți-am zis asta.“ Și eu am revenit. Sudoarea îi curge pe fața spână. La sfârșitul anului, hotelurile indiene ajung la 100 de rupii. Eu câștig o sută de milioane profit curat. Evreii au murit, ostatecii au murit, și eu sunt un geniu. Spune-le asta spionilor tăi englezi, profesore. Doamne, Dumnezeuule.

Chipul transpirat, o mască a dezgustului de sine. Scrâșnetul scândurilor roase de vreme în bătaia vântului permanent dinspre mare.

Dima s-a destăinuit până a ajuns la un punct de unde nu există cale de întoarcere. Perry a fost observat, pus la încercare și socotit drept bun.

În timp ce se spală pe mâini în baia dichisită de la parter, Perry se privește în oglindă printre gene și este impresionat de înflăcărarea unui chip pe care începe să nu-l mai recunoască. Se grăbește să coboare treptele acoperite de mochetă groasă.

– Mai încercăm o picătură? întreabă Hector, fluturând lenevos o mână în direcția tăvii cu băuturi. Luke, băiatule, ce-ar fi să ne faci niște cafea?

Pe strada de deasupra camerei de la subsol trece ca vântul o ambulanță, iar vaietul sirenei este ca un urlet pentru toată durerea din lume.

În foișorul semihexagonal, bătut de vânt, cu vedere spre golf, Dima își ridică mâneca stângă a cămășii de satin. În lumina schimbătoare a lunii, care a înlocuit-o pe cea a soarelui dispărut după orizont, Perry deslușește o Fecioară cu sâni goi, înconjurată de îngeri voluptuoși în posturi seducătoare. Tatuajul coboară de pe capătul umărului masiv, ajungând până la cureaua ceasului Rolex încrustat cu diamante.

– Vrei să știi cine mi-a făcut tatuajul ăsta, profesore? întreabă el în șoaptă, cu o voce guturală datorată emoției. Șase luni, zi de zi, câte o oră?

Da, Perry ar dori să știe cine a făcut tatuajul cu Fecioara topless și întregul cor de femei pe brațul enorm al lui Dima, având nevoie de șase luni ca să termine. Ar vrea să știe ce legătură are Fecioara cu dorința lui Dima de a obține un loc la Roedean pentru Natașa, ori drept de reședință permanentă în Marea Britanie pentru întreaga familie, în schimbul unor informații vitale, însă ca profesor de literatură engleză constată că Dima povestitorul își are propriul traseu narativ și că intrigile lui se desfășoară fără o direcție anume.

– Rufina mea a făcut ăsta. Ea era *zek*, la fel ca mine. Târfa taberei, bolnavă de tuberculoză, câte o oră pe zi. Când a terminat, a și murit. Isuse Hristoase, nu? Isuse.

Se lasă o tăcere respectuoasă, cât contemplă amândoi capodopera reușită de Rufina.

– Știi ce este Kolîma, profesore? Întreabă Dima, încă având glasul gutural. Ai auzit?

Da, Perry știe ce este *Kolîma*. A citit destul din opera lui Soljenițîn. L-a citit și pe Șalamov. Kolîma este un fluviu la nord de Cercul Arctic, care a dat numele celor mai cumplite lagăre din Arhipelagul Gulag, înainte sau după Stalin. Știe ce înseamnă și *zek*: *zek*, de la deținuții ruși, milioane și milioane de deținuți.

– La paisprezece ani, am ajuns *zek* în Kolîma. De drept comun, nu politic. Cei politici erau rahați. Adevărații oameni sunt cei de la drept comun. Am executat cincisprezece ani acolo.

– Cincisprezece, în Kolîma?

– Sigur, profesore. Am făcut cincisprezece ani.

Suferința a dispărut din glasul lui Dima, fiind înlocuită de mândrie.

– Pentru deținutul de drept comun Dima, ceilalți deținuți aveau respect. De ce am ajuns la Kolîma? Eram un ucigaș. Ucigaș bun. Pe cine am omorât? Pe un politruc împruțit din Perm. Tatăl nostru s-a sinucis, se săturase, bea multă votcă. Mama, ca să ne dea mâncare, săpun, trebuia să se culce cu politrucul ăsta păduchios. În Perm locuiam în apartamente la comun. Opt camere jechoase, treizeci de oameni, o singură bucătărie îngrămădită, un veceu, totul puțea și era mult fum. Noi, copiii, nu-l plăceam pe politrucul ăsta care se culca cu mama. Trebuia să stăm afară, în bucătărie, peretele era subțire, când politrucul venea să ne viziteze, să aducă mâncare, și după aia se culca cu mama. Toți se uitau lung la noi: „Ascult-o pe maică-ta, e o târfă“. Trebuia să ne punem mâinile peste urechi. Vrei să-ți spun ceva, profesore?

Perry vrea.

– Individul acela, politrucul, știi de unde aducea mâncare?

Perry nu știe.

– Era administrator militar! Distribuia hrana la cazarmă. Avea și pistol. Unul frumos, în toc de piele, mare erou. Ai încercat să faci amor cu pistolul la șold? Trebuie să fii bun acrobat. Administratorul ăsta militar, politrucul, își descalfă ghetele. Își scoate și pistolul acela frumos. Îl bagă într-o gheată. „Bine, zic eu. Poate că te-ai culcat de

ajuns cu mama. Poate n-o s-o mai faci. Poate n-o să se mai uite nimeni la noi ca la niște copii de curvă..." Bat la ușă. O deschid. Sunt politici. „Scuză-mă. Sunt Dima. Scuză-mă, tovarășe politruc împuștit. Pot să împrumut pistolul? Te rog să te uiți la fața mea. Dacă nu te uiți la mine, cum să te omor?" Mama se uită la mine. Nu zice nimic. Politrucul se uită și el. Îl împușc pe ticălos. Cu un singur glonț.

Degetul arătător rămâne lipit de rădăcina nasului, indicând pe unde a pătruns glonțul. Perry își amintește de același deget arătător lipit de nasurile fiilor în toiul partidei de tenis.

– De ce l-am omorât pe politrucul acela? întreabă Dima retoric. Am făcut-o pentru mama, care își apăra copiii. Din dragoste pentru tatăl meu, nebun, care s-a sinucis. Pentru onoarea Rusiei, pentru asta am ucis jigodia aia. Ca să nu mai fim priviți așa pe coridorul apartamentului, poate. Și de aceea, la Kolîma eu am fost un deținut bine primit. Eram krutoi – băiat bun, nu aveam probleme, curat. Nu eram deținut politic. Eram de drept comun. Erou, luptător. Am împușcat un politruc, poate chiar un cekist. De ce altceva mi-au dat cincisprezece ani? Eu am onoare. Nu sunt...

Ajungând în acest moment al povestirii, Perry ezită, iar glasul îi deveni șovăielnic.

– Nu sunt ciocănitore. Nu sunt câine, profesore, cită el, nesigur pe propria-i memorie.

– Voia să spună că nu a fost informator, îi explică Hector. Ciocănitore, câine, găină: poți alege. Toate înseamnă informator. Încearcă să te convingă că el nu e așa ceva.

Cu o înclinare respectuoasă din cap față de cunoștințele superioare ale lui Hector, Perry continuă.

– Într-o zi, acest băiat bun, Dima, va deveni bărbat. Cum va deveni bărbat? Prietenul meu Nikita îl va face bărbat. Cine e Nikita? Nikita e de asemenea onorabil, tot un bun luptător, mare criminal. El va fi tatăl acestui băiat bun. Îi va fi frate. Îl va proteja. Îl va iubi

pe Dima. Va fi iubire pură. Într-o zi, o zi foarte bună pentru mine, zi de mândrie, Nikita mă duce la *vor*i. Știi ce sunt *vor*i, profesore? Știi ce înseamnă asta?

Da, Perry știe ce înseamnă *vor*i. Cunoaște și cuvântul *vor*. A citit Soljenițin, și l-a citit și pe Șalamov. A citit că în Gulag, *vor*i sunt arbitrii deținuților și cei care împart dreptatea, o frăție a criminalilor de onoare care jură să respecte un cod strict de comportament, să renunțe la căsătorie, proprietate și slugărnicia față de stat; că *vor*i venerează preoția și cochetează cu misticismul; și că *vor* este singularul de la *vor*i. Și că mândria *vor*i-lor este să fie infractori în limitele legii, o aristocrație care nu are absolut nimic de-a face cu lepădăturile străzii, care nu au respectat nici o lege în viața lor.

– Nikita al meu a vorbit cu marele comitet de *vor*i. La adunarea asta au fost prezenți mulți criminali, mulți luptători buni. El le-a spus *vor*i-lor: „Dragii mei frați, el este Dima. Primiți-l.” Și ei îl primesc, îl fac bărbat. Îl fac criminal de onoare. Dar Nikita încă mai trebuie să-l apere pe Dima. Asta pentru că Dima este... este...

În timp ce Dima criminalul de onoare caută *le mot juste*¹, Perry, extrovertul universitar de la Oxford, îi sare în ajutor:

– Discipol?

– Discipol! Da, profesore! Ca la Isus. Nikita îl va proteja pe discipolul Dima. Lucru normal. Asta e legea *vor*i-lor. Îl va ocroti mereu. Asta este promisiunea. Nikita m-a făcut *vor*. De aceea îmi va oferi protecție. Dar a murit.

Dima își șterge fruntea cheală cu batista, apoi își trece încheietura mâinii peste ochi, după care își prinde nările între arătător și degetul mare, ca un înotător ieșind din apă. Când mâna coboară, Perry vede că el plânge pentru moartea lui Nikita.

Hector a decretat o pauză bine venită. Luke a făcut cafea. Perry acceptă o ceașcă, și o ciocolată digestivă, dacă tot i s-a oferit. Lectorul din persoana lui este în plin avânt, regroupându-și faptele și observațiile,

¹ Cuvântul potrivit (în lb. franceză, în orig.)

prezentându-le cu toată acuratețea și întreaga precizie de care este în stare. Însă nimic nu-i poate alunga sclipirea de emoție din ochi ori roșeața din obrajii uscățivi.

Și probabil că redactorul din el este conștient, dar și tulburat de acest lucru: tocmai de aceea, când reia relatarea, alege un tempo staccato, un stil narativ aproape improvizat care este în concordanță mai mult cu obiectivitatea pedagogică decât cu graba aventurii:

– Nikita a făcut gripă de lagăr. Este miezul iernii. Minus șai-zeci de grade Celsius ori pe aproape. Mor o mulțime de deținuți. Gardienilor nu le pasă. Spitalele nu aveau misiunea să vindece, ele erau locuri în care se murea. Nikita era un tip rezistent și i-a trebuit mult timp ca să se stingă. Dima l-a îngrijit. A lipsit de la munca obligatorie, și, drept pedeapsă, a fost aruncat într-o celulă. De fiecare dată când îl eliberau, se întorcea la Nikita, aflat în spital, până când îl târau din nou afară de acolo. Bătăi, înfometare, privare de lumină, înlănțuit de un zid la temperaturi sub zero grade. Toate chestiile pe care voi le comandați în țări mai puțin pretențioase, și susțineți că nu știți nimic despre asta, adaugă el, într-o izbucnire de ironie acidă care se fâsâie. Și, în timp ce îi aducea alinare lui Nikita, cei doi au convenit ca Dima să-și inițieze propriul protejat în Frăția *vor*i. A fost un moment solemn, evident: muribundul Nikita câștigându-și posteritatea prin intermediul lui Dima. O transmitere a potirului de-a lungul a trei generații de criminali. Protejatul lui Dima – discipol, așa cum era el acum încântat să-mi spună, mulțumită mie, regret – a fost un anume Mihail, cunoscut și ca Mișa. Perry reproduce momentul.

„Mișa este un om de onoare, ca mine!” le zic eu, susține Dima în fața înaltului comitet al *vor*i-lor. „E de drept comun, nu politic. Mișa iubește adevărata Mamă Rusia, nu Uniunea Sovietică. Mișa respectă toate femeile. E puternic, curat, nu e ciocănitore, nici câine, nici ofițer, nici gardian de lagăr sau agent KGB. Nu e polițist. A ucis polițiști. Îi disprețuiește pe politrucii. Mișa e fiul meu. Primiți-l pe fiul lui Dima ca frate!”

*

Perry a rămas în modul de lucru „prelegere”. Următoarele elemente pentru caietele voastre de notițe, vă rog, doamnelor și domnilor. Pasajul pe care urmează să-l citesc reprezintă versiunea scurtă a istoriei personale a lui Dima, așa cum a fost rememorată de el în foișorul din casa numită Trei Hornuri, între două înghițituri de votcă:

– Imediat ce a fost eliberat de la Kolîma, s-a grăbit să plece la Perm, ajungând la timp ca să-și înmormânteze mama. Începutul anilor '80 a fost o perioadă de succes pentru infractori. Viața trăită fără opreliști era scurtă și primejdioasă, dar aducătoare de profituri. Cu cartea lui de vizită impecabilă, Dima a fost primit cu brațele deschise de *vorî-i* locali. Descoperind că avea un talent înnăscut pentru cifre, s-a apucat curând de specula cu valută, fraude în domeniul asigurărilor și contrabandă. Un portofoliu care se extinde cu repeziciune în sfera delictelor mărunte îl face să ajungă în Germania de Est, sub comuniști. Furturile de mașini, pașapoartele falsificate și afacerile cu valută devin specializările lui. Tot atunci reușește să deprindă germana vorbită. Se combină cu femei acolo unde le găsește, dar partenera lui constantă este Tamara, care locuiește la Perm și lucrează pe piața neagră cu mărfuri greu de găsit, precum îmbrăcăminte pentru femei și alimentele de bază. Cu sprijinul lui Dima și al unor complici de aceeași teapă, ea se mai ocupă în secundar cu extorcări, răpiri de persoane și șantaj. Asta o face să ajungă în conflict cu o bandă rivală, care întâi o ține prizonieră și o torturează, apoi o dă pe mâna poliției, care o torturează în continuare. Dima explică necazul Tamarei:

– Ea nu se văicărește, profesore, mă auzi? Ea e bună infractoare, mai bună decât un bărbat. Au vârat-o la celula-presă. Știi ce e asta? Au atârnat-o de picioare, au violat-o de zece, de douăzeci de ori, au bătut-o să se pișe pe ea, dar ea nu a scos un țipăt. Le-a zis să se ducă dracului. Tamara este o luptătoare, nu o cățea.

Perry șovăise la pronunțarea acestui cuvânt, însă, ca prima dată, Hector îi sări discret în ajutor:

– Cățea e mai rău decât câine sau ciocănitoare. O cățea trădează legea lumii interlope. Dima ajunge la păcatele capitale.

– Atunci, probabil că de aceea a ezitat când a folosit termenul, sugerează Perry, iar Hector spuse că probabil așa stăteau lucrurile.

Perry, din nou în pielea lui Dima:

– Într-o zi, polițiștii s-au săturat atât de rău de ea, că au dezbrăcat-o în pielea goală și au lăsat-o în zăpadă. Ea nu a scos nici măcar o vorbă. Nu a plâns, auzi? A luat-o puțin razna, înțelegi? Vorbește cu Dumnezeu. Cumpără o sumedenie de icoane. Îngroapă bani în grădină și nu-i mai găsește, dar cui îi pasă? Femeia asta știe ce înseamnă loialitatea, auzi? Nu o s-o las niciodată. Pe mama Natașei am iubit-o. Dar pe Tamara nu o părăsesc niciodată. Mă auzi?

Perry îl aude.

Imediat ce începe să câștige bani mulți, Dima o duce pe Tamara la o clinică elvețiană pentru odihnă și recuperare, apoi se căsătorește cu ea. În mai puțin de un an li se nasc gemenii. Urmează nunta Olgăi, sora mult mai tânără a Tamarei, o femeie absolut splendidă, care este prostituată de clasă, prețuită foarte mult de *vorii*. Iar mirele nu este altul decât Mișa, iubitul discipol al lui Dima, care a fost eliberat de la Kolîma.

– Odată cu unirea Olgăi cu Mișa, Dima și-a văzut visele împlinite, urmă Perry. De aici înainte, Dima și Mișa sunt cu adevărat frați. În baza legii *vorii*-lor, Mișa era deja fiul lui Dima, dar căsătoria asta a făcut ca relația de familie să fie desăvârșită. Copiii lui Dima vor fi și copiii lui Mișa, copiii l87ui Mișa vor fi și ai lui Dima, explică Perry și se așeză cu un aer hotărât, ca și cum ar fi așteptat întrebări din fundul sălii.

Însă Hector, care a studiat cu oarecare amuzament retragerea lui Perry în pielea lui de universitar, preferă să vină cu propriul său comentariu dezgustat:

– Un lucru al naibii de ciudat la *vorii*-i ăștia, nu crezi? Acum renunță la căsătorie, politică și stat, și la toate mecanismele lui, iar în următoarea clipă apar fuduli și îmbrăcați la patru ace, în dangăt de clopote. Mai ia o gură de whisky. Doar un degetar. Apă?

Manevră cu sticla și carafa de apă.

– Asta erau cei de acolo, nu-i așa? reflectă Perry ca pentru sine, sorbind din whisky-ul foarte slab. Toți verii și unchii aceia ciudați din Antigua. Erau infractori după lege, care veniseră să deplângă moartea lui Mișa și a Olgăi.

Perry, din nou ca lector. Perry ca istoric al unei perioade scurte, și nimic altceva:

– Perm nu mai este suficient de mare pentru Dima sau pentru Frăție. Afacerile se extind. Sindicatele crimei alcătuiesc alianțe. Se încheie înțelegeri cu mafii străine. Cel mai bun dintre toți, Dima, *bête intellectuelle* din Kolîma, care nu are absolut nici o educație, și-a descoperit un talent înăscut pentru spălarea banilor obținuți din activități infracționale. Când Frăția lui Dima decide să se apuce de afaceri în America, el este cel trimis la New York să organizeze rețeaua de spălare a banilor cu sediul în Brighton Beach. Dima îl ia cu sine pe Mișa pe post de gorilă. Când Frăția hotărăște să înființeze o filială europeană pentru spălarea banilor, Dima este cel numit pentru acest post. Drept condiție de acceptare, cere din nou numirea lui Mișa, de data aceasta ca adjunct al său la Roma. Solicitare aprobată. Acum, alde Dima și Mișa alcătuiesc într-adevăr o familie, făcând afaceri împreună, jucându-se împreună, făcând schimb de case și de vizite, admirându-și copiii unii altora.

Perry mai ia o înghițitură de whisky.

– Asta a fost pe vremea bătrânului prinț, spune Perry, aproape cu nostalgie în glas. Pentru Dima, secolul de aur. Bătrânul prinț era un *vor* adevărat. Nu putea să-i facă rău.

– Și noul prinț? întreabă Hector, provocator. Tânărul individ? Vreo încercare de a-l doborî?

Perry nu este amuzat.

– Știi prea bine că au fost mai multe, mârâie el. Și adaugă: noul prinț este cățeaua tuturor timpurilor. Trădătorul trădătorilor. E prințul care îi dă în gât pe *vor*i către stat, lucrul cel mai grav pe care îl poate

face un *vor*. După părerea lui Dima, a trăda un asemenea om este o datorie, nu o crimă.

– Profesore, ți-au plăcut copilițele? întreabă Dima pe un ton de falsă detașare, aruncându-și capul pe spate și prefăcându-se că studiază panourile cojite din tavan. Katia. Irina. Ți-au plăcut?

– Sigur că da. Sunt minunate.

– Și lui Gail i-au plăcut?

– Doar știi că da. Îi pare cumplit de rău pentru fete.

– Ce i-au spus dragele de ele despre cum a murit tatăl lor?

– Într-un accident de mașină. Acum zece zile. În afara Moscovei. O tragedie. Și mama, și tatăl lor.

– Sigur. A fost o tragedie. Ciocnire de mașini. Foarte simplu să spui accident. Foarte normal. În Rusia avem multe accidente de mașină. Patru oameni, patru arme Kalașnikov, poate șaiszeci de gloanțe, cui îi pasă? Asta a fost ciocnirea, profesore. Un cadavru, douăzeci, poate treizeci de gloanțe. Mișa al meu, discipolul meu, un om tânăr, patruzeci de ani. Dima l-a dus la *vor*, l-a făcut bărbat. O scurtă explozie de mânie: De ce nu l-am protejat pe Mișa? De ce l-am lăsat să meargă la Moscova? Să-l ucidă ticăloșii prințului cu douăzeci, treizeci de gloanțe? Să o omoare pe Olga, sora frumoasă a soției mele Tamara, mama fetelor lui Mișa. De ce nu l-am apărut? Ești profesor! Spune-mi tu, te rog, de ce nu l-am protejat eu pe Mișa?

Chiar dacă furia, nu volumul, era cea care a conferit vocii lui o tărie atât de nepământească, însușirile cameleonice ale lui Dima îi permit să facă uitată izbucnirea, făcând loc unei reflecții deznădăjduite, tipice pentru un rus:

– Bine. Poate că Olga, sora Tamarei, nu era chiar atât de religioasă, admite el, cedând în fața unei remarci pe care Perry nu a făcut-o. Îi zic lui Mișa: „Poate că Olga a ta încă se uită prea mult după bărbați, că se știe frumoasă. Poate nu mai umbli atât, Mișa, mai stai și pe acasă, cum fac eu acum, și ocupă-te și tu puțin de ea.” Glasul îi scade, ajungând

o șoaptă: Treizeci de gloanțe, profesore. Javra aia de prinț trebuie să plătească ceva pentru treizeci de gloanțe în Mișa al meu.

Perry tăcu. Era ca și cum, din depărtare, sunase un clopot anunțând încheierea timpului rezervat prelegerii, iar el își dăduse seama târziu de asta. Preț de un moment, păru să fie surprins de prezența lui la masă. Apoi, cu o tresărire a corpului său lung și plin de unghiuri, reveni la timpul prezent.

– În concluzie, cam așa se prezintă situația, spuse el, pe un ton menit să rotunjească lucrurile. Dima s-a refugiat în sine o vreme, s-a trezit, a părut nedumerit că mă aflu acolo, chiar deranjat de prezența mea, apoi a decis că era în regulă, după care a uitat din nou de mine, ducându-și palmele la față și bolborosind pentru sine în rusă. Apoi s-a ridicat, a scotocit sub cămașa de satin și a scos pachetul pe care l-am anexat la documentul meu, continuă el. Mi l-a dat și m-a îmbrățișat. A fost un moment emoționant.

– Pentru amândoi.

– Pentru fiecare în parte, da, a fost. Așa cred.

Părea brusc grăbit să se întoarcă la Gail.

– Vreo instrucțiune care să însoțească pachetul? se interesă Hector, în timp ce Luke de pe lista B, aflat alături de el, zâmbi pentru sine peste mâinile împreunate elegant.

– Sigur. „Du asta politrucilor voștri, profesore. Un cadou de la cel mai priceput spălător de bani din lume. Spune-le că vreau fairplay.“ Exact cum am scris în documentul meu.

– Ai idee ce se află în pachet?

– Doar bănuiesc. Ceva învelit în vată, apoi peliculă adezivă. După cum ați văzut. Presupun că e o casetă audio – înregistrată cu vreun minicasetofon. Ori cel puțin așa am avut senzația.

Hector nu se arătă convins.

– Și nu ai încercat să-l desfaci?

– Doamne, nu. Vă era adresat. Eu doar m-am asigurat că era bine lipit pe coperta interioară a dosarului.

Întorcând încet paginile documentului scris de Perry, Hector dădu absent din cap.

– Îl purta pe corp, adăugă Perry, simțind evident nevoia să alunge tăcerea ce se lăsase. Asta m-a făcut să mă gândesc la Kolîma. Trucurile la care trebuiau să apeleze. Pentru ascunderea de mesaje și așa mai departe. Pachețelul era ud leocă. Când am ajuns la bungalow, a trebuit să-l șterg cu un prosop.

– Și nu l-ai desfăcut?

– Am spus că nu. De ce să-l deschid? Nu am obiceiul să citesc scrisorile adresate altora. Sau să le ascult.

– Nici măcar înainte de a trece prin vamă, la Gatwick?

– Bineînțeles că nu.

– Dar l-ai pipăit.

– Sigur. V-am spus deja. Ce e asta? Prin pelicula de plastic. Și prin vată. Când mi l-a dat.

– Și după ce ți l-a dat, ce ai făcut cu el?

– L-am pus într-un loc sigur.

– Unde anume?

– Poftim?

– Locul acela sigur. Unde era?

– În trusa cu lucrurile de bărbierit. Când am ajuns la bungalow, m-am dus direct în baie și l-am băgat în ea.

– Alături de periuța de dinți, ca să zic așa.

– Da.

Încă o tăcere lungă. Pentru ei era la fel de lungă? Se temea că nu.

– De ce? întrebă Hector în cele din urmă.

– De ce?

– De ce în trusa de bărbierit, răspunse Hector cu răbdare.

– M-am gândit că stă mai sigur acolo.

– Când vei trece prin vama de la Gatwick?

– Da.

– Te-ai gândit că toată lumea ține casete acolo?

– M-am gândit doar că ar fi... ridică din umeri.

– Mai puțin băcător la ochi într-o trusă de bărbierit?

- Ceva de genul ăsta.
- Gail a știut?
- Ce? A, sigur că nu. Nu.
- Așa cred și eu. Înregistrarea e în rusă ori în engleză?
- De unde Dumnezeu să știu? Nu am ascultat-o.
- Dima nu ți-a spus în ce limbă era discuția?
- Nu mi-a dat explicații decât cele pe care vi le-am spus. Noroc.

Luă o ultimă înghițitură din scotch-ul foarte diluat, apoi puse apăsat paharul pe masă, dând de înțeles că voia să încheie. Însă Hector nu-i împărtășea nicidecum graba. Dimpotrivă. Întoarse o filă din documentul lui Perry. Apoi încă două pagini.

– Așadar, din nou, de ce? insistă Hector.

– De ce, ce?

– De ce ai făcut totul? De ce ai trecut clandestin un pachet dubios prin vama britanică de dragul unui escroc rus? De ce nu l-ai aruncat în Caraibe și n-ai dat totul uitării?

– Credeam că răspunsul este evident.

– Pentru mine, este. Nu aș fi crezut că e și pentru tine. Ce este atât de evident?

Perry se strădui, însă problema părea insolubilă.

– Ce-ar fi să spunem „Pentru că există”? propuse Hector. Nu asta-i împinge pe alpiniști să se cațăre?

– Așa se spune.

– La o adică, asta-i o prostie, ascensiunea are loc pentru că există alpiniști. Nu da vina pe munte, ci pe cățărători. De acord?

– Probabil.

– Ei sunt cei care văd piscul din depărtare. Muntele nu se sinchi-sește deloc.

– Probabil că nu – cu un surâs neconvingător.

– Dima a discutat despre implicarea ta în aceste negocieri, în caz că ele sunt date în vileag? întrebă Hector, după o întârziere care lui Perry i se păru nesfârșită.

– Puțin.

– În ce termeni – puțin?

- A vrut ca eu să fiu prezent în numele lor.
- Prezent, de ce?
- Ca să asigur fairplay-ul, din câte se pare.
- Al cui fairplay, pentru Dumnezeu?
- Păi, al vostru, cred eu, spuse Perry, cu o oarecare reținere. Voia ca eu să vă oblig să vă respectați cuvântul. Are aversiune față de politrucii și birocrați, după cum ați observat deja. Vrea să vă admire pentru că sunteți gentlemen englezi, dar nu are încredere în voi pentru că sunteți birocrați.
- Ăsta e sentimentul tău? și se uită la Perry cu ochii lui cenușii, extrem de mari prin ochelari. Că suntem birocrați?
- Probabil, cedează Perry, încă o dată.
- Hector se întoarce către Luke, așezat cuminte alături de el.
- Luke, băiete, cred că ai o întâlnire. Nu vrem să te reținem.
- Sigur, încuviință Luke; cu un zâmbet scurt de rămas-bun adresat lui Perry, ieși din cameră cu un aer supus.

Whisky-ul din malț era din Isle of Skye. Hector turnă două porții sănătoase și-l invită pe Perry să-și pună apă cât dorea.

- Așa, anunță el. Ora întrebărilor dure. Te simți în stare?
- „Cum să nu?”
- Apare o discrepanță. Una cât se poate de mare.
- Nu-mi dau seama că ar exista așa ceva.
- Eu, da. Este vorba de ceea ce nu ne-ai scris în eseul de nota unsprezece și de ceea ce ai omis până acum din impecabila ta prezentare *viva voce*¹. Să o spun eu ori o faci tu?
- Vădit stânjenit, Perry ridică iarăși din umeri.
- Faceți-o dumneavoastră.
- Bucuros. În ambele cazuri ai uitat să prezinți o clauză-cheie a termenilor și condițiilor dorite de Dima, așa cum ni le-a transmis în pachetul pe care l-ai trecut cu atâta ingeniozitate prin aeroportul Gatwick în trusa de bărbierit ori, așa cum preferăm să ne exprimăm

¹ Prin viu grai (în lb. latină, în orig.)

noi, bătrânii, în neser. Dima insistă – și nu puțin, cum sugerezi tu, ci drept punct esențial – și Tamara insistă, ceea ce presupun că este și mai important, în ciuda aparențelor – ca tu, Perry, să fii prezent la toate negocierile și ca ele să se desfășoare în engleză, ca să poți înțelege tot. A menționat din întâmplare această condiție în cursul rătăcirilor lui?

– Da.

– Dar nu ai socotit normal să ne-o spui și nouă.

– Într-adevăr.

– Asta a fost cumva pentru că Dima și Tamara stipulează acolo participarea, nu doar a profesorului Makepiece, ci și a unei doamne pe care ei au plăcerea să o prezinte drept doamna Gail Perkins?

– Nu, rosti Perry, cu falca țeapănă.

– Nu? Nu, și mai ce? Nu, nu ai șters în mod unilateral acea condiție din prezentările tale scrise și verbale?

Răspunsul lui Perry fu atât de vehement și de precis, încât era evident că îl avea pregătit de ceva vreme. Însă mai întâi închise ochii, ca și cum ar fi vrut să-și consulte demonii lăuntrici.

– O s-o fac pentru Dima. O fac chiar și pentru voi. Dar singur sau deloc.

– În aceeași diatribă confuză pe care ne-a adresat-o, continuă Hector, pe un ton care sugera că nu ținea seama de declarația dramatică a lui Perry, Dima se referă și la o întâlnire programată să aibă loc la Paris în iunie. Pe 7 iunie, ca să fiu mai precis. O întâlnire la care nu vom lua parte noi, birocrații, ci tu și Gail, ceea ce ni s-a părut puțin ciudat. Poți explica asta în vreun fel?

Perry nu putea, ori nu voia. Se uita încruntat în semiîntuneric, având o mână așezată de-a curmezișul gurii, de parcă ar fi vrut să-și pună botniță.

– Dima pare să propună o întâlnire, insistă Hector. Ori, mai precis, face trimitere la una pe care el a propus-o deja, cu care tu ai fost de acord, din câte se pare. Unde urmează să se desfășoare ea, mă întreb? Sub Turnul Eiffel, fix la miezul nopții, și semnul de recunoaștere va fi ziarul *Le Figaro* din ziua precedentă?

– Nu, nu a fost asta.

– Și atunci, unde?

Murmurând un „la naiba“, Perry vârî o mână în buzunarul hainei, scoase un plic albastru și îl trânti cu un plescăit pe tăblia mesei ovale. Era desigilat. Ridicându-l, Hector îl deschise meticulos, cu vârfurile albe ale degetelor subțiri, extrase două bucăți de hârtie albastră, imprimate amândouă, și le desfăcu. Apoi, o foaie albă, de asemenea împăturită.

– Și aceste bilete pentru ce sunt, exact? se interesă el, după o examinare atentă care, potrivit unor standarde normale, i-ar fi dat de mult răspunsul.

– Păi, nu știți să citiți? Finala masculină a Open-ului de la Roland Garros, Paris.

– Și cum ai intrat în posesia lor?

– Tocmai achitam nota de la hotel. Gail împacheta. Ambrose mi le-a dat.

– Împreună cu scrisorica asta din partea Tamarei?

– Corect. Împreună cu scrisorica Tamarei. Bravo.

– Misiva Tamarei era în plicul cu biletele, înțeleg eu. Ori era separat?

– Misiva Tamarei era într-un plic separat, închis, dar l-am distrus între timp, se răsti Perry, cu glasul înecat de furie. Cele două bilete pentru arena de tenis de la Roland Garros erau într-un plic nesigilat. Acesta, pe care îl țineți acum în mână. Am aruncat plicul în care fusese scrisoarea Tamarei și am băgat scrisoarea ei înăuntru cu biletele.

– Minunat. Pot să-l citesc?

Nu mai așteptă încuviințarea lui Perry:

Te invităm să o aduci și pe Gail ca însoțitoare. Vom fi fericiți să ne reîntâlnim cu voi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Perry.

Te rugăm să vii în Allée Marcel-Bernard din cadrul Roland Garros-ului cu cincisprezece (15) minute înainte de debutul meciului.

Pe aleea aceasta sunt multe magazine. Te rog să acorzi o atenție deosebită materialelor Adidas. Va apărea ca o mare surpriză întâlnirea cu tine. Va părea o coincidență dorită de Dumnezeu. Te rog să discuți această chestiune cu oficialii tăi britanici. Ei vor înțelege această situație.

Te rog să accepți ospitalitatea la loja specială a reprezentantului companiei Arena. Ar fi preferabil dacă persoană de răspundere cu autoritate secretă din Marea Britanie se va afla la Paris în această perioadă pentru o discuție foarte discretă. Te rog să faci posibil asta.

Te iubim, cu Dumnezeu,

Tamara

Asta este tot?

– Tot.

– Și ești nenorocit. Înverșunat. Iritat că a trebuit să dai totul pe față.

– În realitate, sunt cât se poate de furios, îl aprobă Perry.

– Ei, înainte de a exploda de tot, permite-mi să-ți ofer un sfat gratis. S-ar putea să fie singurul pe care îl vei primi. Se aplecă peste masă, iar ochii lui cenușii, de fanatic, sticliră de emoție. Dima are de dat două semnături de o importanță vitală, prin care va transmite în mod oficial întregul lui sistem, extrem de ingenios, de spălare de bani, unei minți mai tinere: mai precis, prințului și suitei lui. Sumele sunt astronomice. Prima semnare se va desfășura la Paris, luni 8 iunie, în ziua de după meciul de tenis. A doua semnare, cea finală – noi am zice terminală –, va avea loc două zile mai târziu, miercuri 10 iunie, la Berna. După ce Dima își cedează munca de o viață – cu alte cuvinte, după semnarea din 10 iunie de la Berna – va fi bun să primească același tratament neamical de care a avut parte prietenul său Mișa: eliminarea, altfel spus. Menționez asta între paranteze, ca să te fac conștient de profunzimea planului pe care l-a întocmit Dima, de situația disperată în care se găsește și de miliardele acumulate – chiar așa – care sunt în joc. Până la semnare, beneficiază de imunitate. Nu poți uide vaca de lapte. După semnare, e un om mort.

– Și atunci, de ce s-a dus la Moscova să asiste la înmormântare? obiectă Perry, cu glas pierit.

– Ei bine, noi doi nu ne-am fi dus acolo, nu? îi ținu Hector isonul. Dar noi nu suntem *vorî*, și răzbunarea își cere prețul. La fel și supraviețuirea. Câtă vreme nu a semnat, e imun la gloanțe. Putem reveni la persoana ta?

– Dacă trebuie...

– Trebuie. Acum câteva momente ai afirmat că ești de-a dreptul furios. Ei, cred că ai toate motivele să fii furios, și chiar pe tine însuși, pentru că la un anumit nivel – cel al relațiilor sociale normale – te porți, în circumstanțe dificile, trebuie recunoscut, ca un nătărău șovin. Nu are nici un rost să te zbârlești astfel. Uită-te ce talmeș-balmeș ai făcut din toată treaba asta. Pe Gail ai exclus-o, și ea tânjește să participe. Nu știu în ce secol îți închipui că trăiești, dar ea are același drept ca și tine să ia decizii cu mintea ei. Chiar te gândeai serios să o privezi de un bilet gratis la finala masculină a Open-ului de la Roland Garros? Pe Gail – partenera ta de tenis, dar și de viață?

Acoperindu-și din nou gura cu palma, Perry scoase un geamăt înfundat.

– Chiar așa. Acum, la celălalt nivel: acela al discursului social anormal. Nivelul meu, al lui Luke. Al lui Dima. Ai înțeles perfect că tu și Gail ați nimerit printr-o simplă întâmplare într-un câmp cu o densitate enormă de mine. Și, ca orice persoană de treabă de formația ta, instinctul îți dictează imediat să o scoți pe Gail naibii din afacerea asta și să o ții cât mai departe de ea. De asemenea, ai dedus, dacă nu cumva mă înșel, că tu, personal, ascultând oferta lui Dima, transmițând-o către noi, și fiind desemnat arbitru sau observator, sau cum vrea el să numească rolul tău, în virtutea legii *vorî*, și după socotelile oamenilor pe care Dima își propune să-i dea în vileag, tu reprezinți un caz legitim pentru o pedeapsă exemplară. De acord?

– De acord.

– În ce măsură ar putea fi Gail o victimă colaterală rămâne o întrebare deschisă. Fără îndoială că te-ai gândit și la asta.

Perry se gândise.

– Așadar, să analizăm întrebările majore. Întrebarea majoră unu: tu, Perry, ești îndreptățit moral să nu o înștiințezi pe Gail în legătură cu pericolul care o paște? Răspunsul, după părerea mea: nu. Întrebarea majoră numărul doi: ai dreptul moral să îi respingi alegerea de a participa și ea, de vreme ce cunoaște situația, având în vedere că a investit emoțional în copiii din familia Dima, fără să mai vorbim de sentimentele pe care le nutrește față de tine? Răspuns, după părerea mea: din nou nu, dar putem discuta mai târziu despre asta. Și întrebarea trei, care te face să te înfiori, dar trebuie pusă: ești tu, Perry, este ea, Gail, sunteți voi, ca pereche, atrași de ideea de a face ceva extrem de primejdios pentru țara voastră, practic fără să primiți nici o recompensă decât cea ce se denumeste cu mare îndreptățire onoarea, înțelegând foarte limpede că dacă veți scăpa vreodată o vorbă despre asta, chiar și față de cei mai apropiați și dragi cunoscuți ai voștri, vă vom hăitui până la capătul lumii? Lăsa o pauză pentru ca Perry să poată răspunde, dar acesta rămase tăcut, astfel că Hector continuă: Știm că, în opinia ta, frumoasa și înverzita noastră țară are mare nevoie să fie salvată de ea însăși. Din întâmplare, împărtășesc această convingere. Am studiat boala, am trăit în mocirlă. Am ajuns în deplină cunoștință de cauză la concluzia că suferim, ca o fostă mare națiune, de o putreziciune răspândită la toate nivelurile. Și aceasta nu este doar aprecierea unui bătrân bășinos care suferă de nostalgii. O mulțime de oameni din Serviciul meu își fac o profesiune de credință din a nu vedea lucrurile doar în alb și negru. Nu mă confunda cu ei. Eu sunt un radical născut târziu, îndârjit, plin de curaj. Mai ești atent?

O înclinare din cap, fără chef.

– Dima îți oferă, la fel ca și mine, prilejul de a face ceva, în loc să pălăvrăgești. În schimb, tu tragi de lesă, deși susții că nici prin gând nu-ți trece o postură pe care o consider lipsită total de onestitate. De aceea, recomandarea mea calduroasă este: sun-o pe Gail imediat, scu-tește-o de suferință, iar când te întorci în Primrose Hill, spune-i fiecare amănunt, indiferent cât de neînsemnat, pe care i l-ai ascuns până acum. Apoi vino cu ea aici mâine-dimineață la ora nouă. În dimineața asta, dacă ne gândim mai bine. O să vă aducă Ollie. Atunci o să

semnați un document și mai draconic decât acela pe care l-ați semnat azi, iar noi vă vom dezvălui cât de mult se poate fără să vă punem viața în pericol, dacă hotărâți să faceți deplasarea până la Paris – și vă vom spune cât de puține posibil în caz că decideți să nu mergeți acolo. Dacă Gail dorește să ridice obiecții separat, asta e treaba ei, dar eu pariez o sută contra nouă lire că ea va merge până la capăt, orice ar fi.

Într-un sfârșit, Perry ridică capul.

– Cum?

– Cum, ce?

– Cum salvăm Anglia? A, da, de ea însăși. Care părticică din ea?

Acum venise rândul lui Hector să reflecteze.

– Va trebui să ne credeți pe cuvânt.

– Cuvântul Serviciului vostru?

– Deocamdată, da.

– Pe ce bază? Nu ar trebui să fiți gentlemanii care mint pentru binele patriei lor?

– Asta e valabil pentru diplomați. Noi nu suntem gentlemani.

– Deci mințiți ca să vă salvați pielea.

– Ăștia sunt politicienii. Cu totul altă specie.

La miezul zilei, într-o duminică însorită, la zece ore după ce Perry Makepiece se întorsese în Primrose Hill ca să facă pace cu Gail, Luke Weaver a renunțat la locul lui de la masa de prânz în familie – soția lui, Eloise, făcuse la cuptor un pui grăsuț de gospodărie cu sos de smântână și mirodenii, iar fiul lui, Ben, invitase un coleg de școală din Israel – și, cu scuzele încă sunându-i în urechi, a părăsit casa din cărămidă roșie de pe Parliament Hill, pe care nu prea și-o putea permite, și a pornit către ceea ce credea că va fi întâlnirea decisivă a carierei lui destul de pestrițe din domeniul informațiilor.

Destinația lui, atât cât îngăduise familiei să afle, era sediul hidos de pe malul Tamisei, Lambeth, botezat de Eloise, care era de origine aristocratică franceză, *la Lubianka-sur-Tamise*¹. În realitate, se ducea în Bloomsbury, așa cum mersese și în ultimele trei luni. Modul de transport ales, fie ca să alunge încordarea crescândă pe care o simțea, fie tocmai din cauza ei, nu era nici metrourul, nici autobuzul, ci propriile picioare, obicei pe care îl căpătase în timpul perioadelor petrecute la Moscova, unde trei ore de mers pe jos, indiferent de vreme, reprezentau porția standard dacă dorea să fie sigur de o casuță poștală secretă ori să se strecoare în vreun intrând preț de treizeci de secunde ca să transmită bani și materiale.

¹ Liubianka-pe-Tamisa. Liubianka este fostul sediu al KGB-ului din Moscova, unde se afla și o închisoare. (n.tr.)

Ca să ajungă la Bloomsbury de la Parliament Hill, o plimbare pentru care Luke își rezerva de regulă o oră bună, își făcuse o practică, în măsura în care acel lucru era posibil, să aleagă o rută diferită în fiecare zi, scopul nefiind acela de a scăpa de urmăritori închipuiți, deși gândul că putea fi urmărit rareori îi ieșea din minte, ci de a savura străzile lăturalnice ale unui oraș pe care ținea să-l cunoască mai bine după ani și ani de serviciu în străinătate.

Iar astăzi, mai ales că era soare și simțea nevoia să-și limpezească gândurile pentru acțiunea care-l aștepta, hotărâse să facă o plimbare prin Regent's Park înainte de a coti spre est, ca să traverseze orașul; și în acest scop adăugase o jumătate de oră la durata deplasării. Starea lui de spirit, marcată de speranță și emoție, conținea și o undă de spaimă. Dormise puțin, iepurește. Simțea nevoia de a opri caleidoscopul pe loc. Dar și nevoia de a privi oameni obișnuiți, neapăsați de secrete, nevoia de a contempla florile și lumea exterioară.

– Un da din toată inima de la el, și un da, la naiba, din toată inima din partea ei, îl anunțase cu entuziasm Hector pe telefonul criptat. Billy Boy ne va primi astăzi la două, și Dumnezeu e în Ceruri.

În urmă cu șase luni, când Luke revenise în concediu acasă după trei ani petrecuți la Bogotá, Regina de la Resurse Umane, cunoscută în întregul Serviciu și sub porecla de Regina Umană, îl informase că avea să fie trecut în rezervă. El nici nu se așteptase la altceva mai bun. Cu toate acestea, i-au trebuit câteva secunde dureroase ca să decodeze mesajul ei:

– Serviciul supraviețuiește recesiunii cu tăria lui proverbială, Luke, l-a asigurat ea, pe un ton atât de prietenos și de optimist, încât el putea fi iertat dacă ar fi înțeles că, departe de a fi azvârlit în stradă, era pe punctul de a i se oferi vreun post de director regional. Aprecierile de care ne bucurăm la Whitehall nu au fost nicicând mai pozitive, sincer, și sunt încântată să o spun, iar eforturile noastre de recrutare nu au fost niciodată mai ușoare. Dintre tinerii plini de speranță încadrați în ultimul timp, optzeci la sută au titluri onorifice Clasa Întâi

obținute la universități de renume, și nimeni nu mai vorbește despre Irak. Unii dintre ei au calificate maxime deopotrivă la matematici și la materiile umaniste. Îți vine să crezi așa ceva?

Luke era în stare să creadă, dar s-a ferit să spună că vreme de douăzeci de ani el își îndeplinise misiunile foarte bine chiar dacă avea calificate mari doar la o materie.

Singura problemă reală din aceste vremuri, i-a explicat ea, pe acești ton de bună dispoziție hotărâtă, era că oamenii de calibrul lui Luke și cu nivelul lui de salariu, care ajunseseră la cumpăna firească a apelor, deveneau din ce în ce mai greu de plasat la post. Iar unora nu li se găsea loc defel, s-a lamentat Regina. Dar ce putea face ea – dacă el știa, să-i spună – când tânărul Șef dorea ca personalul Serviciului său să nu poarte în spinare amintiri despre Războiul Rece? Situația era mult prea tristă.

Așadar, tot ce putea face ea, „cu mare regret, Luke, deși ai fost superb, și extraordinar de curajos” – și, fiindcă veni vorba, modul în care se desfășura viața lui personală nu avea nimic de-a face cu ea, cu condiția să nu-i afecteze lui activitatea, și, de fapt, nu i-o afectase deloc – și toate acestea exprimate într-o bolboroseală presărată de paranteze – era să-i găsească un post vacant la Administrativ, până când ocupanta de drept se întorcea din concediul de maternitate.

Între timp însă, ar fi fost o idee bună ca el să stea de vorbă cu oamenii de la biroul de plasare, ca să vadă ce-i puteau oferi aceștia în lumea largă: unde, contrar tuturor absurdităților pe care probabil le citise el în ziare, nu era nicidecum vai și-amar. Chestia cu amenințările teroriste, plus amenințarea legată de tulburările sociale, făceau minuni pentru firmele private de securitate. Unii dintre foștii ei ofițeri de valoare câștigau de două ori mai mult decât în Serviciu, și activitatea le plăcea. Cu un trecut frumos ca al lui – și cu viața privată pusă la punct, lucru ce era adevărat din toate punctele de vedere, deși asta nu avea nimic de-a face cu ea – Regina Umană nu se îndoia defel că Luke avea să reprezinte un atu imens pentru viitorul lui patron.

– Și nu ai nevoie de consiliere posttraumatică sau ceva de felul ăsta, nu? îl întrebase ea plină de solitudine când se pregătea să plece.

„De la tine nu am nevoie, mersi, gândise Luke. Iar viața mea personală încă nu e pusă la punct.“

Secția Administrativă își avea sediul deprimant la parter, iar biroul lui Luke era atât de aproape de trotuar, încât putea ajunge acolo la fel de repede ca și când ar fi fost azvârlit în stradă. După trei ani petrecuți în orașul campion mondial în privința răpirilor, nu înțelegea cu ușurință chestiuni precum limita indemnizațiilor de călătorie pentru personalul începător din Centrală, dar s-a străduit să depășească situația. De aceea, surprinderea lui a fost cu atât mai mare când, la o lună după ce fusese condamnat astfel, ridicând receptorul, s-a trezit chemat de Hector Meredith să ia prânzul cu el, imediat, la faimosul lui club de modă veche din Londra.

– Astăzi, Hector? Isuse.

– Să vii devreme și să nu vorbești absolut cu nimeni. Să spui că ți-a venit ciclul, sau găsești tu ceva.

– Ce înseamnă devreme?

– Unsprezece.

– Unsprezece? Prânz?

– Nu ți-e foame?

Alegerea locului și orei s-a dovedit a nu fi chiar atât de bizară precum păruse la început. La ora unsprezece dimineața într-o zi de lucru, un club decadent din Pall Mall răsună de vâjâitul aspiratoarelor, de flecăreala cântată a lucrătorilor imigranți plătiți cu te-miri-ce, care pregătesc masa de prânz, și cam atât. Holul cu coloane era pustiu, singurele prezențe fiind ușierul decrepit din ghereta lui și o negresă care ștergea cu mopul pardoseala de marmură. Hector, lăfăindu-se într-un vechi tron sculptat, cu picioarele lungi încrucișate, citea *Financial Times*.

În cadrul unui Serviciu în care oamenii juraseră să păstreze secretele pentru ei, întotdeauna era foarte greu de obținut informații despre vreun coleg. Dar chiar și potrivit acestor standarde mai mult decât

modeste, cel care fusese cândva director adjunct pe relația Europa de Vest, apoi director adjunct pe relația Rusia, apoi director adjunct pe relația Africa și Asia de Sud-Est, devenit acum director pentru Proiecte Speciale, era o enigmă în viață, ori, așa cum se exprimau unii dintre colegii lui, un hoinar.

În urmă cu cincisprezece ani, Luke și Hector participaseră împreună la un curs de trei luni de introducere în limba rusă, predat de o prințesă vârstnică, în conacul ei cotropit de iederă din vechiul Hampstead, la nici zece minute de mers pe jos de locuința actuală a lui Luke. Pe vremea aceea, Hector era un om care înainta cu repeziciune, atât fizic, cât și profesional. Înaintând cu repeziciune pe picioarele lui lungi, îi crea probleme micuțului Luke, pentru că acesta abia se putea ține după el. Stilul lui de conversație, care deseori trecea pe deasupra lui Luke în ambele sensuri ale cuvântului, și era presărat cu vorbe injurioase și exclamații, pornea de la „cei doi mari șarlatani ai istoriei” – Karl Marx și Sigmund Freud – și ajungea la nevoia acută de a crea o formă de patriotism britanic care să fie în armonie cu conștiința contemporană – de obicei urmând o întoarcere cu o sută optzeci de grade gen Hector, în care el întreba ce însemna totuși conștiința.

De atunci, drumurile lor se încrucișaseră doar rareori. În vreme ce cariera de agent de teren a lui Luke urmase traseul obișnuit – Moscova, Praga, Amman, iarăși Moscova, cu perioade petrecute în centrală, și în cele din urmă Bogotá –, ascensiunea rapidă a lui Hector până la etajul patru părea să fi fost prevestită în mod divin, iar distanțarea lui, în ceea ce îl privea pe Luke, fusese deplină.

Însă, pe măsură ce timpul se scurgea, temperamentul rebel și turbulent al lui Hector s-a manifestat tot mai pregnant. Un nou val de oameni forte din cadrul Serviciului exercita presiuni pentru a dobândi mai multă influență asupra hotărârilor luate la Westminster. Într-o adresă cu circuit închis către ofițerii cu vechime, circuit care s-a dovedit a nu fi chiar atât de închis, Hector i-a criticat cu asprime pe Nebunii Înțelepți de la etajul patru, care „de dragul puterii, doreau să sacrifice obligația sacră a Serviciului de a rosti adevărul”.

Abia se așternuse praful când, prezidând o ședință furtunoasă după eșecul unei operațiuni, Hector i-a apărut pe vinovați față de planificatorii din Serviciile Reunite, a căror viziune, a susținut el, fusese „nefiresc de îngustă deoarece stăteau cu capetele vârâte prea adânc în curul americanilor“.

Apoi, în 2003, lucru deloc surprinzător, el a dispărut. Fără vreo petrecere de despărțire, fără necrolog în buletinul informativ lunar, fără decernarea unei medalii oarecare, fără precizarea unei adrese unde i se putea trimite corespondența personală. Întâi a dispărut semnătura lui codificată din ordinele operative. Apoi a dispărut din listele de distribuție. După aceea a dispărut din cartea de adrese de e-mail cu circuit închis, și, în cele din urmă, din cartea de telefon a numerelor criptate, ceea ce era totuna cu un anunț mortuar.

Și, în locul omului, inevitabilele bârfe pe bandă rulantă:

Orchestrase o revoltă la nivel înalt în privința implicării în Irak și fusese concediat. Greșit, au spus alții. A fost ceva legat de bombardamentele din Afghanistan, și nu a fost dat afară, și-a dat demisia.

Într-o discuție în contradictoriu foarte încinsă, îl numise pe secretarul cabinetului „nemernic mincinos“ drept în față. Iarăși e greșit, a susținut o altă tabără. Era vorba de procurorul general, și vorbele folosite au fost „lingău fără șira spinării“.

Alții, care aveau dovezi mai palpabile pe care să se bazeze, au vorbit de tragedia personală care îl lovisese pe Hector la scurt timp înainte de plecarea din cadrul Serviciului, când singurul și neînfrânatul său fiu, Adrian, distrusese o mașină pe care o furase, și asta nu pentru prima oară, fiind sub influența unor droguri de mare risc. În mod miraculos, unica victimă fusese chiar Adrian, care suferise răni la piept și la față. Însă o tânără mamă și copilul ei sugar scăpaseră ca prin minune, iar titlul FIUL FUGAR AL UNUI ÎNALT FUNCȚIONAR IMPLICAT ÎNTR-UN ACCIDENT ORIBIL nu invita nicidecum la lectură. Se ținuse seama și de un șir întreg de alte infracțiuni. Zdrobit de acea dramă, așa afirma fabrica de zvonuri, Hector se retrăsese din lumea secretelor ca să își sprijine fiul cât era închis.

Deși exista probabil un grăunte de adevăr în această versiune – măcar având câteva elemente concrete care să o susțină –, ea nu putea să acopere întreaga poveste, deoarece, la câteva luni după dispariția lui, chipul lui Hector a apărut pe paginile tabloidelor, nu în calitate de tată îndurerat al lui Adrian, ci ca războinic singuratic și viteaz care lupta să salveze o firmă cu o îndelungată tradiție din ghearele celor pe care el îi numise CAPITALIȘTI HOITARI, prin asta asigurându-și un titlu senzațional în ziare.

Vreme de săptămâni la rând, cei care îl urmăreau pe Hector au fost recompensați cu istorii privind acea firmă cu o îndelungată experiență în domeniul importului de cereale. Era destul de prosperă, cu sediul în zona Docklands, având șaiszeci și cinci de angajați cu vechime, toți acționari, „al căror sistem de supraviețuire a fost retezat peste noapte“, potrivit lui Hector, care, tot peste noapte, își descoperise înzestrarea pentru relațiile publice: „Distrugătorii de active și bancherii profitatori se află la poarta noastră, iar șaiszeci și cinci dintre cei mai buni oameni din Anglia, bărbați și femei, sunt pe cale de a fi azvârliți la groapa de gunoi“, a informat el presa. Și, bineînțeles, în mai puțin de o lună, titlurile anunțau victoria: MEREDITH ÎI ALUNGĂ PE CAPITALIȘTII HOITARI – FIRMA DE FAMILIE TRIUMFĂ, REZISTÂND PRELUĂRII.

Iar un an mai târziu, Hector stătea în vechiul lui birou de la etajul patru, făcând puțină agitație drăcească, după cum îi plăcea lui să se exprime.

Dacă Hector revenise în urma unor discuții, ori Serviciul apelase la el cu o plecăciune, și care erau, la o adică, funcțiile unui așa-zis director de Proiecte Speciale, constituiau niște mistere la care Luke reflectă în timp ce îl urma cu pas de melc pe scara splendidă a clubului său, trecând prin dreptul portretelor înfățișând eroi din epoca imperială, ale căror pânze se fărâmițau, și ajungând în biblioteca încărcată de cărți mucegăite pe care nu le citea nimeni. Și continuă să se gândească la asta și cât Hector închise ușa masivă din mahon,

a răsucit cheia în broască, a lăsat-o să cadă în buzunar, a desfăcut cataramele unei genți diplomat vechi, de culoare cafenie, și, împingând spre Luke un plic cu antetul Serviciului, dar netimbrat, s-a dus cu pași rari spre fereastra înaltă care dădea spre Parcul St. James.

– M-am gândit că ți s-ar potrivi mai bine decât să arzi gazul de pomană în serviciul administrativ, remarcă el nepăsător, timp în care trupul lui povârnit rămase profilat pe fundalul perdelei murdare.

Scrisoarea din plicul cu antet era o foaie imprimată provenită de la aceeași Regină a Resurselor Umane care, cu doar două luni în urmă, dăduse sentința în cazul lui Luke. Într-o exprimare lipsită de viață, îl transfera începând din acea clipă și fără nici o explicație pe postul de coordonator al unui organism embrionar ce avea să fie cunoscut sub numele de Grup Focus pentru Finanțarea Autonomă, care răspundea direct în fața directorului de Proiecte Speciale. Sarcina Grupului era de a analiza proactiv ce costuri operative puteau fi recuperate de la departamentele-client care au beneficiat în mod considerabil de rezultatul operațiunilor desfășurate de Serviciu. Numirea prevedea o prelungire a contractului său cu optsprezece luni, perioadă ce urma să se adauge la vechime în scopul calculării drepturilor de pensie. Orice nelămuriri puteau fi transmise la adresa de e-mail indicată.

– Ai priceput ceva? îl întrebă Hector, rămas în dreptul ferestrei înalte.

Nedumerit, Luke îngăimă că asta îl ajută să-și plătească mai ușor ipoteca.

– Dar proactiv îți place? Te-a captivat asta cu proactivul?

– Nu prea, spuse Luke, râzând deconcertat.

– Regina Umană adoră proactivul, îl informă Hector. O excită la culme. Lasă chestia cu grupul focus, acum ai trecut greul.

Trebuia Luke să-i cânte în strună? Ce Dumnezeu era în mintea lui de îl adusese la acel club groaznic la ora unsprezece dimineața și îi dăduse scrisoarea aceea pe care nu ar fi trebuit în mod normal să o vadă, și să facă glume pedante privind limbajul folosit de Regina Umană?

- Am auzit că ai avut necazuri mari la Bogotá, remarcă Hector.
- Mda, cu suișuri și coborâșuri, știi cum e, răspunse Luke cu fereală.
- Te referi la aventura cu nevasta adjunctului tău? Asta să înțeleg prin suișuri și coborâșuri?

Privind fix la scrisoarea pe care o ținea în mână, Luke observă că degetele începuseră să-i tremure, dar, printr-o reacție de autocontrol, reuși să rămână tăcut.

– Ori de suișurile și coborâșurile simțite când te-ai trezit răpit sub amenințarea puștii mitralieră, de către un rahat de baron al drogurilor pe care îl credeai fraierul tău? continuă Hector. La asta te referi?

- Probabil că la amândouă, replică Luke destul de țeapăn.
- Poți să-mi spui care a fost mai întâi – răpirea sau aventura?
- Aventura, din păcate.

– Din păcate pentru că, în timp ce tu erai prizonier la cheremul baronului drogurilor în a lui *redoute* din junglă, sărmana ta soție, rămasă la Bogotá, a aflat că tu te zbenguiai cu fata din vecini?

– Da. Exact. Atunci a aflat.

– Și rezultatul a fost că, după ce ai scăpat de ospitalitatea traficantului și ți-ai găsit drumul spre casă, după câteva zile în care te-ai confruntat cu natura aspră, nu te-ai bucurat de primirea eroică pe care o anticipai?

- Da, așa a fost.
- I-ai destăinuit totul?
- Baronului drogurilor?
- Nu, lui Eloise.

– Ei, nu chiar tot, spuse Luke, neștiind prea bine de ce îndura toate astea.

– Ai mărturisit ceea ce deja știa ori avea să afle sigur, sugerează Hector pe un ton aprobator. Mărturisirea parțială care trece drept completă și sinceră. Am priceput corect?

– Cred că da.

– Nu vreau să mă vâr în viața ta, prietene. Nu vreau să te judec. Doar voiam să știu dacă am înțeles cum trebuie. Am avut multe

acțiuni reușite pe vremuri. După mine, ești un ofițer al naibii de bun, și de aceea te afli aici. Ce părere ai? Per ansamblu. Scrisoarea pe care o ai în mână. În rest?

– În rest? Păi, cred că sunt puțin nedumerit.

– Nedumerit, de ce anume?

– În primul rând, ce e cu urgența asta? De acord, e vorba de intrarea în vigoare a deciziei. Dar slujba asta nu există.

– Nici nu trebuie. Povestea e cât se poate de clară. Cuferele sunt goale, așa că șeful cel mare se duce la Trezorerie cu castronul de cerșit și le cere mai mulți bani peșin. Cei de la Trezorerie țin cu dinții de bănuți. „Nu vă putem ajuta. Suntem cu toții faliți. Scoateți bani de la toți șmecherii care obțin profituri din activitatea voastră.” Date fiind vremurile, mi se pare că a jucat foarte bine cartea asta.

– Sunt convins că e o idee bună, rosti Luke cu seriozitate, deja mai pierdut decât fusese vreodată de la revenirea lipsită de triumf în Anglia.

– Bun, dacă nu te atrage, acum e momentul să o spui, ce Dumnezeu! În situația asta nu există altă șansă, te rog să mă crezi.

– Mă atrage, desigur. Și-ți sunt foarte recunoscător, Hector. Îți mulțumesc că te-ai gândit la mine. Mulțumesc pentru mâna asta de ajutor.

– Planul Reginei Umane este să-ți restituie biroul, Dumnezeu s-o binecuvânteze. La câteva uși de cei de la Financiar. În chestia asta nu mă bag. Ar fi nepoliticos. Însă te sfătuiesc să-i ocolești pe departe pe ăștia de la Financiar. Ei nu vor să te vâri în treburile lor, iar noi nu vrem ca ei să-și vâre nasul în treburile noastre. E clar, nu?

– Nici nu cred că vom ajunge la ei.

– În orice caz, n-o să stai în birou prea mult. O să umbli peste tot, o să faci anticameră la Whitehall, până devii o belea pe capul minisrelor care beneficiază de fonduri mari. Treci pe la mine de două ori pe săptămână, îmi prezinți progresele înregistrate, dichisim cheltuielile tale, asta-ți va fi soarta. Mai ești dispus să mergi pe ideea asta?

– Nu prea.

– De ce nu?

– Păi, în primul rând, de ce aici? De ce nu mi-ai trimis un e-mail acolo unde lucrez acum, sau de ce nu m-ai sunat pe interior?

Hector nu acceptase niciodată criticile cu una, cu două, ținea Luke minte, astfel că nu a înghițit-o nici pe asta.

– Bine, la naiba. Să presupunem că întâi ți-aș fi transmis un e-mail. Ori te sunam! Atunci ai fi acceptat? Oferta Reginei Umane, așa cum e formulată, pentru numele Domnului?

Prea târziu pentru a mai drege lucrurile, în mintea lui Luke se alcătui un alt scenariu. Mai încurajator.

– În caz că mă întrebi dacă aș accepta oferta Reginei Umane așa cum este prezentată în scrisoare – întrebându-mă la modul ideal –, răspunsul meu este da. În caz că mă întrebi – tot ideal – dacă mi-ar fi mirosit ceva anapoda găsimd scrisoarea pe masa mea de lucru din birou ori pe ecranul computerului, răspunsul meu ar fi nu, nu aș fi acceptat.

– Pe cuvântul tău de cercetaș?

– Pe cuvântul meu de cercetaș.

Îi întrerupse zăngănitul puternic scos de clanță, zguduită cu ferocitate de cineva, după care urmă o ploaie de ciocănituri furioase. Scăpând dezgustat printre buze un „uf, lua-v-ar naiba“, Hector îi făcu semn lui Luke să se facă nevăzut printre corpurile de bibliotecă, descuie ușa și scoase capul afară.

– Îmi pare rău, amice, astăzi nu, regret, îl auzi Luke spunând. Facem un inventar neoficial. Obișnuitul balamuc. Membrii iau cărți și nu semnează fișele. Sper că nu ești unul dintre aceia. Încearcă vineri. Cred că e prima oară în viață că mă simt recunoscător pentru funcția de bibliotecar onorific, continuă el, fără să se deranjeze să coboare glasul în timp ce închidea ușa și o încuia. Acum poți ieși de acolo. Și, în caz că-ți închipui că aș fi organizatorul unui complot septembrist, fă bine și citește și scrisoarea asta, apoi dă-mi-o înapoi ca s-o înghit.

Plicul era bleu și ciudat de opac. Un leu și un unicorn în două picioare, ambii albaștri, erau imprimați în relief pe dos. Iar înăuntru,

o foaie de hârtie asortată la culoare, de cea mai mică dimensiune, cu antetul tipărit impresionant: Din partea Cabinetului.

Dragă Luke,

Prin prezenta te asigur că discuția privată pe care o porți astăzi, la ora prânzului, cu colegul nostru comun în clubul său se desfășoară cu aprobarea mea neoficială.

Întotdeauna al tău...

Apoi, o semnătură foarte mărunță, ce arăta ca și cum ar fi fost smulsă sub amenințarea armei: William J. Matlock (șeful de cabinet), cunoscut mai curând sub numele de Billy Boy Matlock – sau mai simplu, Bully Boy¹, pentru cei care preferau această variantă, cum era cazul celor care se pusese rău cu el – mâna stângă a marelui șef și omul cu cele mai îndelungate state de serviciu și cel mai competent salvator al situațiilor imposibile.

– Ăsta-i un rahat, la o adică, dar ce altceva putea să facă bietul om? remarcă Hector în timp ce vâră scrisoarea înapoi în plic, după care îndesă plicul într-un buzunar interior al sacoului sport cu aspect ponosit. Toți știu că am dreptate, n-ar vrea să am, și nu știu ce să facă dacă am dreptate. Nu vor să mă vadă pișându-mă în cort, dar nici afară. Singura soluție ar fi să mă închidă și să-mi pună căluș, dar eu nu mă las cu una, cu două, niciodată n-am fost altfel. Și nici tu, din câte știu – de ce n-ai fost mâncat de tigri sau ce fiare au ăia pe-acolo?

– Erau mai mult insecte.

– Lipitori?

– Și din acelea.

– Hai, nu te mai agita atât. Ia un loc în strană.

Supus, Luke se așază. Însă Hector rămase în picioare, cu mâinile înfipite adânc în buzunare, cu umerii plecați, privind concentrat la șemineul neaprinș, cu cleștele și vătraiele lui vechi din alamă și fotoliile

¹ Aproximativ, Billy Persecutorul (n.tr.)

din jur având pielea crăpată. Și atunci Luke a avut impresia că atmosfera din bibliotecă era apăsătoare, dacă nu chiar amenințătoare. Și probabil că și Hector simțea asta, pentru că dezinvoltura îl părăsi, și fața lui suptă, cu aspect bolnăvicios, deveni la fel de mohorâtă ca aceea a unui antreprenor de pompe funebre.

– Vreau să te întreb ceva, spuse el pe neașteptate, mai mult către șemineu decât înspre Luke.

– Te rog.

– Care este cel mai urât, cel mai cumplit lucru pe care l-ai văzut în viață? Nu are importanță unde. În afară de țeava armei Uzi a unui lord al drogurilor care ți-a fost îndreptată spre față. Copii congolezi cu burțile umflate de foame, având mâinile retezate, urlând înnebuniți după mâncare, prea extenuați ca să mai strige? Tați castrați, cu organele genitale îndesate în gură, și cu găvanele ochilor pline de muște? Femei cu baionete înfipite în fund?

Luke nu fusese la post în Congo, așa că, după toate probabilitățile, Hector descria experiențe trăite pe propria-i piele.

– Am trecut și eu prin situații asemănătoare, mărturisi el.

– Cum ar fi? Dă-mi două.

– Guvernul columbian trecând la acțiune. Cu asistență americană, firește. Sate pârjolite. Locuitorii violați în grup, torturați, făcuți bucăți. Toți uciși, cu excepția unuia lăsat în viață, ca să le poată spune povestea și altora.

– Da. Bun. Înseamnă că amândoi am văzut ceva din lumea asta, recunosc Hector. Nu am făcut umbră pământului degeaba.

– Nu.

– Și bani mânjiți curgând ploaie peste tot, profituri scoase din durerile altora, le-am văzut și pe astea. Doar în Columbia, miliarde. Nu mai e un secret pentru nimeni. Doar Dumnezeu știe cât făcea omul tău. Hector nu mai așteaptă răspunsul. În Congo, miliarde. În Afghanistan, miliarde. O optime din economia mondială: economie neagră ca pălăria ta. Știm despre asta.

– Da. Știm.

– Bani scoși cu sânge. Asta e tot.

– Da.

– Nu are importanță unde. Se pot găsi într-o ladă sub patul unei căpetenii războinice din Somalia sau într-o bancă din City-ul londonez, alături de un porto foarte vechi. Nu-și schimbă culoarea. Tot bani din sânge sunt.

– Cred că da.

– Fără strălucire, fără scuze elegante. Profituri din extorcări, trafic de droguri, crimă, intimidare, viol în masă, sclavie. Prețul sângelui vărsat. Spune-mi dacă exagerez cu ceva.

– Sunt convins că nu.

– Doar patru căi există pentru a stopa asta. Prima: să-i descoperi pe făptași. Să-i prinzi, să-i ucizi ori să-i bagi în temniță. Dacă poți. A doua: te duci direct la marfă. O interceptezi înainte să ajungă pe stradă sau pe piață. A treia: pui gheara pe profituri și îi scoți pe ticăloși din afaceri.

O pauză îngrijorătoare, cât să lase impresia că reflecta la chestiuni care depășeau fișa de post a lui Luke. Se gândea cumva la traficanții de heroină care îl transformaseră pe fiul lui într-un abonat al aresturilor și într-o persoană dependentă? Ori la *capitaliștii hoitari* care încercaseră să scoată firma familială din afaceri și să arunce la groapa de gunoi șaizeci și cinci dintre cei mai buni oameni din Anglia?

– Și mai există și a patra cale, tocmai spunea Hector. Calea directă. Cel mai des încercată, cea mai ușoară, mai convenabilă, mai simplă și care necesită cea mai mică osteneală. Ducă-se naibii oamenii care au răbdat de foame, au fost violați, torturați, au murit din cauza dependenței. La naiba cu costurile umane. Banii nu au miros atâta vreme cât sunt suficienți și sunt ai noștri. În primul rând, să gândim în stil mare. Prinzi plevușca, dar lași rechinii în voie. Un individ spală două milioane? E un escroc nenorocit. Chemi organele legii și-l pui în fiare. Dar când e vorba de câteva miliarde? Așa mai vii de-acasă. Miliardele reprezintă statistică. Închizând ochii în timp ce se cufunda în reflecție, Hector semănă preț de un moment cu propria mască mortuară: sau,

cel puțin, așa avu Luke impresia. Lukie, nu e nevoie să fii de acord cu nimic din toate astea, spuse el cu bunătațe, trezindu-se din reverie. Ușa e larg deschisă. Având în vedere reputația mea, mulți or să dea năvală.

Luke observă că alegerea acelei metafore era oarecum ironică, întrucât Hector avea cheia de la ușă în buzunar, însă își păstră gândul pentru sine.

– Te poți întoarce la birou după prânz, îi spui Reginei Umane că-i mulțumești din inimă, dar că te simți mai fericit în temniță, la parter. Îți aștepți pensia, te ferești de lorzii drogurilor și de soțiile colegilor, stai întins pe spate și scuipi în tavan pentru restul vieții. Nu trebuie să-ți frângi ciolanele.

Luke reuși să zâmbească.

– Necazul meu este că nu mă pricep prea bine să scuip în tavan.

Însă nimic nu putea pune stavilă campaniei publicitare pe care Hector o desfășura cu mare tam-tam:

– Eu îți ofer o stradă cu sens unic spre nicăieri, insistă el. Dacă te vâri în treaba asta, ești vârat până la gât. Dacă pierdem, înseamnă că am fost doi ciripitori ratați care au încercat să-și dea cu stângu-n dreptul. Dacă vom câștiga, vom deveni leproșii junglei ce se întinde de la Whitehall la Westminster. Ca să nu mai vorbim de Serviciul pe care facem tot ce putem ca să-l iubim, onorăm și slujim.

– Astea sunt toate informațiile pe care le primesc?

– Pentru binele tău și al meu, da. Nu vezi păsărica decât dacă treci mai întâi prin fața altarului.

Ajunseseră la ușă. Hector scosese cheia și se pregătea să o răsucească în broască.

– Și referitor la Billy Boy, adăugă el.

– Care-i treaba?

– Va încerca să te strângă cu ușa. E aproape sigur. Chestia cu bățul și morcovul, știi? „Ce ți-a spus nebunul acela de Meredith? Ce pune la cale, unde, pe cine mai angajează?” Dacă se întâmplă asta, vorbește întâi cu mine, și vorbești cu mine și după aceea. În treaba asta, nimeni

nu e absolut curat. Până nu-și dovedesc nevinovăția, toți sunt vinovați. Batem palma?

– Până acum, m-am descurcat la toate contrainterogatoriile, replică demn Luke, simțind că sosise momentul să se afirme.

– Chiar și așa, spuse Hector, încă așteptându-i răspunsul.

– Are legătură cu rusa mea? tatonă Luke, plin de speranță, într-un moment pe care ulterior îl socoti inspirat. Era rusofil și purtase mereu ranchiună pentru că fusese scos din circuit pe motivul unei afecțiuni deosebite față de țintă.

– Ar putea fi rusa. Ar putea fi orice, murmură Hector, și ochii lui mari și cenușii se luminau din nou de focurile credinței.

Spusese cu adevărat da, acceptând slujba? Acum, în retrospectivă, spusese oare: „Da, Hector, mă vâr în treaba asta, legat la ochi și de mâini, așa cum am fost în noaptea aceea în Columbia, și mă voi alătura cruciadei tale misterioase” – ori ceva asemănător?

Nu, nu făcuse așa ceva.

În timp ce se așteptau să ia ceea ce Hector anunța drept aproape cel mai prost prânz din lume, pentru că premiul întâi încă nu se acordase, Luke nu știa sigur dacă fusese invitat să se înroleze în acel soi de război privat în care Serviciul era din când în când împins, contra voinței lui, cu rezultate dezastruoase.

Tentativele lui Hector de a iniția o conversație banală și într-o atmosferă de bună dispoziție nu au reușit să alunge toate aceste temeri. Așezați la marginea cea mai îndepărtată a sufrageriei sepulcrale a clubului, la o masă apropiată de bucătăria din care răzbăteau clinchete și zdrăngănit de tacâmuri, Hector i-a dat lui Luke o lecție de mare maestru cu privire la folosirea conversației indirecte în locuri publice.

La țigarul afumat, el s-a limitat la întrebări despre familia lui, folosind numele corecte ale soției și fiului, alt semn pentru Luke că Hector îi citise dosarul personal. Când au sosit plăcinta cu carne și varza, pe

un cărucior hodorogit împins de un negru bătrân și iritat, purtând o haină roșie de vânătoare, Hector a trecut la subiectul mai intim, dar mai nevinovat, al planurilor de căsătorie ale lui Jenny – Jenny dovădindu-se a fi iubita lui fiică –, planuri pe care ea le abandonase recent, deoarece, potrivit lui Hector, individul cu care se combinase era un rahat care nu avea nici o șansă de îndreptare:

– Nu a fost vorba de dragoste în ce o privea pe Jenny, era dependență – ca aceea a lui Adrian, doar că, slavă Domnului, nu de droguri. Tipul e un sadic, iar ea, o bleagă de modă veche. Vânzător agresiv, cumpărător docil, așa am crezut noi. Nu am spus nimic, nici nu poți în cazuri dintr-astea. E fără speranță. Le-am cumpărat o căsuță agreeabilă în Bloomsbury, pusă perfect la punct. Individul acela vulgar voia să aibă mochetă groasă de opt centimetri, așa că și Jenny voia la fel. Eu detest mochetele astea, dar ce puteam face? La câteva minute de mers pe jos de la British Museum, numai bine pentru Troțki și doctoratul ei. Numai că drăguța de Jenny i-a făcut vânt micului rahat, slavă Cerului, și pentru asta merită nota zece. Am avut parte de un preț bun, de recesiune, proprietarul era falit, și nu o să pierd bani. Are și o grădină frumoasă, nu prea mare.

Chelnerul bătrân apăruse din nou cu un vas în care avea cremă de ouă. Îndepărtat cu un gest de Hector, omul a bombănit o imprecuație și s-a dus, târându-și picioarele, spre următoarea masă, aflată la vreo șase metri depărtare.

– Are și un subsol destul de mare, lucru pe care nu-l găsești la multe case din ziua de azi. Miroase puțin a mucegai. Dar nu supărător. A fost pivnița de vinuri a cuiva. Fără zid despărțitor față de casa următoare. Traficul e destul de suportabil. Mare noroc că nu a făcut un copil cu individul. Din câte o cunosc eu pe Jenny, nu-și lua măsuri de precauție.

– Mare noroc, comentă Luke din politete.

– Da, sigur, nu? aprobă Hector, aplecându-se în față ca să fie sigur că este auzit, în ciuda zgomotului ce venea din bucătărie. Deja Luke își puna întrebarea dacă Hector avea o fiică. Mă gândeam că ai dori

să preiei casa fără să plătești chirie o vreme. Jenny n-o să se apropie de ea, bineînțeles, dar trebuie să stea cineva acolo. O să-ți dau cheile imediat. Apropo, îl mai ții minte pe Ollie Devereaux? Fiul unui rus alb, agent de turism la Geneva, și al unei doamne care ținea un bufet cu pește și cartofi prăjiți în Harrow? Arată cam de șaisprezece ani mergând pe patruzeci și cinci? Te-a scos dintr-o belea când ai zbârcit-o cu un microfon-sondă în hotelul acela din Sankt-Petersburg, în urmă cu ceva timp, mai ții minte?

Luke și-l amintea foarte bine pe Ollie Devereaux.

– Francez, rus, elvețiano-german și italian, dacă ai nevoie de așa ceva, și cel mai bun om de sprijin din domeniul nostru. O să-l plătești în numerar. O să-ți dau și ție niște bani. Începi mâine la ora nouă fix. Găsește-ți timp să îți aduni catrafusele de la Administrativ și să-ți cari boldurile și agrafele la etajul trei. A, da, și o să faci echipă cu o femeie frumoasă, pe nume Yvonne, celălalt nume nu contează: are sânge de ogar, profesionistă, nici usturoi nu mănâncă, nici gura nu-i miroase, tărie de oțel.

Căruciorul argintiu apărură din nou. Hector recomandă pudingul casei, cu pâine și unt. Luke mărturisi că acela era desertul lui preferat.

– Și crema de ou ne-ar face mare plăcere acum, mulțumesc. Căruciorul se îndepărtă într-un nor furtunos de iuțelă geriatrică.

– Și te rog să te consideri unul dintre puținii aleși, asta începând cu două ore în urmă, spuse Hector, ștergându-se la gură cu un șervet din damasc mâncat de molii. Ești numărul șapte pe listă, inclusiv Ollie, dacă ar fi existat o listă. Nu-l vreau pe al optulea fără aprobarea mea. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles, încuviință Luke de această dată.

Așadar, probabil că până la urmă spusese „da“.

În acea după-amiază, sub privirile împietrite ale colegilor de celulă de la Administrativ și legănându-se puțin sub efectul vinului roșu și prost băut la club, Luke și-a strâns ceea ce Hector denumise bolduri și

agrafe și a dus totul într-o cameră murdară, dar acceptabilă, de la etajul trei, având pe ușă o plăcuță cu Analiza Finanțării Autonome, care își aștepta ocupantul teoretic. Avea și o jachetă veche, și ceva l-a îndemnat să o atârne pe speteaza scaunului, unde a și rămas, la fel ca stafia celuilalt sine, ori de câte ori trecea pe acolo vinerea după-amiaza, ca să adreseze câte un salut binedispus oricui se întâmpla să-l întâlnească pe coridor ori ca să anunțe cheltuielile fictive pe care după aceea le returna cu religiozitate în contul întreținerii casei din Bloomsbury.

Iar în dimineața următoare – în zilele acelea începuse să doarmă din nou – a pornit în prima plimbare spre Bloomsbury, exact la fel cum mergea acum, doar că în acea zi, pânzele dese și orbitoare de ploaie măturau Londra, silindu-l să poarte pălărie și un impermeabil care îl acoperea din cap până în călcâie.

Întâi verificase strada – ceea ce nu constituia o problemă pe potopul acela, însă există anumite obiceiuri de agent operativ pe care nu ți le poți schimba, indiferent cât de mult ai dormi și câtă mișcare ai face – o privire de la nord la sud, o alta dinspre o stradă laterală ce dădea în strada principală, exact vizavi de casa-țintă, care era la numărul 9.

Iar casa în sine era frumoasă, așa cum îi spusese Hector, chiar pe ploaia aceea torențială: un imobil din cărămidă, cu fațada dreaptă, datând de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, tipic pentru Londra, pe trei niveluri, cu treptele proaspăt vopsite în alb, acestea ducând spre ușa de un albastru regal, având un geam tip evantai și ferestre glisante de o parte și de alta. Luminatoarele subsolului încadrau acest ansamblu.

Însă nu exista o scară separată din exterior pentru accesul în subsol, remarcă Luke dintr-o privire în timp ce urcă treptele, răsuci cheia în broască și intră, după care rămase pe covorașul de șters picioarele, întâi trăgând cu urechea, apoi dezbrăcându-și haina de ploaie udă

și scoțând o pereche de șoșoni din geanta pe care o purtase pe sub impermeabil.

Holul, cu o mochetă groasă și generoasă de culoare roșu-închis: moștenire de la micuțul rahat de care Jenny se descotorosise la vreme. Un scaun de portar¹, foarte vechi, îmbrăcat recent în piele de un verde strident. O oglindă de epocă, poleită cu eleganță. Hector voise să-i facă un cadou pe cinste iubitei sale Jenny, iar după atacul lui reușit împotriva capitaliștilor hoitari probabil că își putea permite acest lucru. Două scări ce duceau sus, de asemenea cu mochetă groasă. Strigă: „E cineva acolo?” – și nu auzi nimic. Deschise ușa salonului. Șemineul original. Litografii de Roberts², canapea și fotolii cu tapițerii extrem de elegante. În bucătărie, aparatură de ultimă generație, și o masă sărăcicioasă din lemn de pin. Dădu de perete ușa ce ducea spre subsol și strigă în josul treptelor de piatră: „Alo! E cineva – Scuze” – dar nu primi răspuns.

Urcă la etajul întâi fără să-și audă sunetul pașilor. Pe palierul intermediar existau două uși, cea din stânga ranforsată cu o placă de oțel și cu încuietori de alamă de o parte și de alta, la înălțimea umărului. Cea din dreapta era o ușă normală. Două paturi alăturate, nefăcute, o baie mică în spate.

Pe inelul cu cheia principală pe care i-o dăduse Hector era agățată și o a doua cheie. Întorcându-se către ușa din stânga, descuie cele două yale și pătrunse într-o încăpere cufundată în beznă, unde mirosea a deodorant feminin, cel care îi plăcea și Eloisei. Pipăi după comutator. Perdele groase din catifea roșie, proaspăt atârinate, prinse cu agrafe de dimensiuni uriașe, care-i aduseră aminte întâmplător de săptămânile de recuperare petrecute la spitalul american din Bogotá.

¹ Scaun ce seamănă cu o jumătate de ou tăiat pe lung, încadrând corpul și având un fel de acoperiș, creat în epoca medievală și plasat de obicei în fața ușii de intrare pentru servitorii care trebuiau să întâmpine oaspeții pe orice vreme. (n.tr.)

² David Roberts (1796–1864), pictor și grafician scoțian, autorul unei serii de litografii după schițele făcute în Egipt și Orientul Apropiat. (n.tr.)

Nu exista pat. În mijlocul încăperii, o masă simplă și un scaun rotativ, un computer și o lampă de citit. Pe peretele din fața lui, fixate în unghiul tavanului, patru storuri negre din pânză cerată mergând până la podea.

Revenind spre palier, se aplecă peste balustradă și strigă din nou „Cineva acolo?“, însă nici acum nu primi răspuns. Revenit în dormitor, ridică storurile negre unul după altul, așezându-le atent în carcasele lor de pe tavan. La început crezu că avea în față un plan alcătuit de un arhitect, mare cât un perete. Dar un plan reprezentând *ce*? Apoi se gândi că trebuia să fie o uriașă problemă de matematică. Dar *ce* trebuia să calculeze?

Examină liniile colorate și citi scrisul cursiv și grijuliu, marcând ceea ce la început luă drept orașe. Dar cum puteau fi orașe, când purtau nume precum Pastor, Episcop, Preot și Diacon? Linii punctate alături de linii continue. Linii negre ce deveneau cenușii, apoi dispăreau. Linii în mov și albastru, îndreptându-se către un punct nodal, undeva la sud de centru, sau poate emanau din acel punct?

Și toate acestea cu atâtea devieri, cu atât de multe întoarceri, atâtea răsuciri, dublări de traseu și schimbări de direcție, în sus, în jos și în lateral, iar apoi din nou în sus, încât dacă fiul lui, Ben, într-una dintre exploziile inexplicabile de furie, s-ar fi baricadat în acea cameră și ar fi pus mâna pe o cutie de creioane colorate și ar fi tras linii în zigzag pe perete, rezultatul nu ar fi fost foarte diferit.

– Îți place? întrebă Hector, apărut brusc alături de el.

– Ești sigur că nu e pusă cu susu-n jos? replică Luke, hotărât să nu se arate surprins.

– Ea numește asta Anarhia banilor. Cred că ar merita să fie expusă la Tate Modern.

– Ea?

– Yvonne. Fecioara noastră de fier. Lucrează cu precădere după-amiaza. Asta este camera ei. A ta e sus.

Împreună, urcară spre podul transformat în spațiu de locuit, cu grinzi aparente și lucarne. O masă simplă, la fel ca aceea din camera

lui Yvonne. Hector nu este omul care să agreeze birourile cu sertare. Un computer, fără terminal.

– Nu folosim cabluri, nici criptate, nici de alt fel, spuse Hector, cu vehemența reținută pe care Luke se învățase să o aștepte din partea lui. Fără linii fierbinți cu sediul central, fără legături de e-mail, criptate, decriptate sau prăjite. Singurele documente pe care le folosim aici sunt micile stick-uri oranj ale lui Ollie. Ținea un asemenea obiect în mână: un stick de memorie obișnuit, având numărul 7 gravat pe carcasa portocalie din plastic. Fiecare stick trebuie să fie urmărit în tranzit de fiecare dintre noi, când îl primim, ai înțeles? Semnăm de primire, semnăm de predare. Ollie se ocupă de navetă și ține evidența. După ce o să petreci câteva zile cu Yvonne, o să prinzi șpilul. Alte întrebări, pe măsură ce apar probleme. Ai ceva nelămuriri?

– Nu cred.

– Nici eu. Atunci, așază-te comod, gândește-te la Anglia, nu tăia frunză la câini și n-o da în bară. Și gândește-te la fecioara noastră de fier. Sânge de ogar, profesionistă, nici usturoi nu mănâncă, nici gura nu-i miroase, tărie de oțel și parfumul deodorantului scump folosit de Eloise.

Era un sfat pe care, făcând toate eforturile posibile, Luke l-a respectat în ultimele trei luni, și se ruga cu înflăcărare să-l respecte și astăzi. Billy Boy Matlock îl chemase în două rânduri, ca să-l lingusească și să-l amenințe, sau și una, și alta. În două rânduri se eschivase, parase și mințise, în conformitate cu instrucțiunile primite de la Hector, și reușise să supraviețuiască. Nu-i fusese ușor.

– Yvonne nu există nici în ceruri și nici aici, pe pământ, decretase Hector încă din prima zi. Nu există și nu va exista. Ai priceput? Asta să-ți fie clar. Și rămâne valabil. Iar dacă Billy Boy te leagă de boabe și te agață de candelabru, ea tot nu există.

Nu există? O tânără timidă, cu o haină de ploaie lungă, de culoare întunecată, având o glugă ascuțită, apărută în prag chiar în prima

seară a prezenței lui acolo, nemachiată, având în brațe o geantă diplomat burdușită, ca și cum tocmai ar fi salvat-o de potop, *nu există și nu va exista?*

– Bună. Sunt Yvonne.

– Luke. Te rog să intri, pentru Dumnezeu!

O strângere de mână șiroind de apă, în timp ce el și Hector o trag în holul de intrare. Ollie, cel mai bun om din umbră care se poate găsi în domeniu, găsește un umerăș pentru impermeabilul ei și îl atârnă în baie ca să se scurgă pe podeaua acoperită cu gresie. Tocmai a început o relație lungă de trei luni care nu există. În acea noapte, ceva mai târziu, Luke a aflat repede că cenzura impusă de Hector în privința hârtiilor includea și geanta doldora a lui Yvonne. Asta pentru că orice aducea ea în geantă pleca în aceeași zi. Și asta din cauză că Yvonne nu era o simplă anchetatoare, ci și o sursă clandestină.

Într-o zi, diplomatul ei putea conține un dosar voluminos de la Bank of England. În alta, documente de la Autoritatea pentru Servicii Financiare, Trezorerie, Agenția de Luptă contra Crimei Organizate. Și într-o memorabilă seară de vineri, care nu avea să fie uitată, din el au apărut un teanc de șase volume groase și vreo douăzeci de casete audio, suficiente pentru a-l face să plesnească, provenite din arhiva sfântă de la Cartierul General pentru Comunicații al Guvernului. Ollie, Luke și Yvonne și-au petrecut tot weekendul copiind, fotografiind și multiplicând materialele în toate modurile posibile, astfel încât Yvonne să le poată înapoia deținătorilor legali luni dimineată, la crăpatul zorilor.

Luke nu are idee nici în ziua de azi dacă ea intra în posesia acelor prăzi în mod licit ori prin șiretlicuri, dacă le obținea de la colegi sau complici prin furtișag ori prin vorbe dulci. Știa doar că imediat ce sosea cu servieta, Ollie o ducea iute în bârlogul lui din spatele bucătăriei, ca să scaneze conținutul lor, să transfere totul pe un stick de memorie și să-i înapoieze geanta lui Yvonne: iar ea, la sfârșitul zilei, le înapoia la departamentul la care lucra oficial, din cadrul guvernului.

Pentru că și acesta era un mister, niciodată dezvăluit în lungile după-amiezi în care el și Yvonne stătuseră izolați ca niște schimnici ca să compare numele ilustre ale capitaliștilor hoitari cu transferuri de miliarde efectuate cu viteza fulgerului peste trei continente într-o singură zi; ori ca să flecărească în bucătărie în timp ce mâncau de prânz supa făcută de Ollie, cea de roșii fiind o specialitate, iar cea de ceapă, destul de bună. Dar și budinca de crab, pe care o aducea parțial gătită într-un vas pentru picnic și o definitiva pe aragazul de acolo, un miracol recunoscut unanim. Însă în ceea ce îl privea pe Billy Boy Matlock, Yvonne nu exista și nici nu avea să existe vreodată. Săptămânile de instruire în arta de a rezista interogatoriilor sunt de mare ajutor: la fel și luna petrecută stând ghemuit și cu cătușe la mâini în acea *redoute* a dementului lord al drogurilor, în timp ce soția ta descoperă că ești un fustangiu fără leac.

— Așadar, ce căutăm aici în privința turnătorilor, Luke? îl întreabă Matlock la o ceașcă de ceai într-un colț confortabil al biroului său spațios din la *Lubianka-sur-Tamise*, după ce l-a invitat la o discuție, atrăgându-i atenția să nu-i spună lui Hector. Ești un om care știe o mulțime de lucruri despre informatori. Acum câteva zile, când s-a pus problema găsirii unui instructor cu experiență în domeniul gestionării agenților, m-am gândit la tine. Un contract frumușel, de cinci ani, pentru cineva de vârsta ta, rostește Matlock cu pronunția lui lenevoasă și necioplită, tipică pentru cei născuți în Midlands.

— Ca să fiu cât se poate de sincer, Billy, știi la fel de bine ca și mine, îi răspunde Luke, ținând minte că Yvonne nu există și nici nu va exista, chiar dacă Billy Boy îl agață de candelabru de boașe, cam singurul lucru care nu i-a trecut prin cap lordului drogurilor. Hector își procură informațiile parcă din aer, serios vorbesc. E uimitor, adaugă el cu admirația de rigoare.

Matlock pare să nu-i audă răspunsul ori nu-l ia în seamă, pentru că amabilitatea și miera dispar din glasul lui de parcă nici nu ar fi existat.

– Ai grijă, asta e o sabie cu două tăișuri, e o numire ca instructor, la fel ca și cealaltă. Căutăm un ofițer cu experiență, a cărui carieră să slujească drept model pentru cursanții noștri tineri și idealști. Comitetul trebuie să fie convins că nu se pot aduce acuzații legate de probitatea candidatului ce va fi ales. Și Cabinetul va ține seama de această recomandare, asta e destul de normal. În cazul tău, s-ar putea să fie nevoie să ne gândim la o mică rectificare creatoare a CV-ului.

– Acesta ar fi un act de generozitate, Billy.

– Ar fi, într-adevăr, Luke, îl aprobă Matlock. Așa ar fi. Și, oarecum, o condiție legată și de comportamentul tău din prezent.

Cine era Yvonne? În prima dintre acele trei luni, ea îl făcuse pe Luke să înnebunească puțin – acum putea spune asta, putea s-o recunoască. Îi plăcuseră timiditatea și intimitatea ei, pe care tânjea să o împărtășească. Corpul ei parfumat discret, dacă ea îngăduia să-i fie dezvăluit, era la granița clasicului, își putea imagina asta precis. Și totuși, stăteau ore în șir alături, în fața ecranului de computer, sau consultau pictura ei murală demnă de Tate Modern, simțindu-și unul altuia căldura trupurilor, atingând-și accidental mâinile. Erau în stare să trăiască împreună fiecare schimbare și întorsătură a vânătorii, fiecare pistă falsă, fundătură și triumf temporar: totul la depărtare de câțiva centimetri unul de celălalt, în dormitorul de la etaj al unei case conspirative unde-și petreceau împreună mai toată ziua.

Și totuși, nimic, asta până într-o seară când stăteau amândoi epuizați și singuri la masa din bucătărie și savurau un bol din supă făcută de Ollie și, la sugestia lui Luke, o gură din sticla de whisky Islay a lui Hector. Surprins de propria-i îndrăzneală, Luke a întrebat-o direct pe Yvonne ce fel de viață ducea în afara aceleia, și dacă avea pe cineva cu care să o împartă, care să o poată sprijini în eforturile atât de stresante – adăugând, cu un zâmbet trist și bătrânesc, de care s-a rușinat instantaneu, că, la urma urmelor, numai răspunsurile

noastre erau periculoase, nu-i așa? nu întrebările, dacă ea înțelegea ce voia el să spună.

Multă vreme, răspunsul ei periculos nu s-a materializat.

– Sunt funcționar guvernamental, spuse ea în cele din urmă, pe tonul ca de robot al cuiva care vorbește în fața unei camere de luat vederi pentru un concurs gen „Cine știe câștigă“. Nu mă cheamă Yvonne. Și nu e treaba ta unde sunt angajată. Cu toate astea, nu cred că asta vrei să știi. Sunt descoperirea lui Hector, și presupun că amândoi suntem descoperirile lui. Dar nu cred că asta vrei să știi. Vrei să afli ce orientare am. Și dacă, prin extensie, vreau să mă culc cu tine.

– Yvonne, nu te-am întrebat nicidecum așa ceva! protestă Luke, nesincer.

– Și, spre informarea ta, sunt căsătorită cu un bărbat pe care îl iubesc, avem o fiică de trei ani și nu mă culc cu nimeni altcineva, chiar dacă tu ești atât de simpatic. Așa că, să ne vedem de supa noastră, bine? sugera ea – la care, lucru uimitor, amândoi izbucniră în hohote de râs și, odată starea de încordare risipită, se întoarseră fiecare în liniște, în colțul lui.

Iar Hector, cine era el, după trei luni de colaborare, chiar dacă în episoade sporadice? Hector, cu privirea febrilă și cu tiradele scatologice îndreptate contra escrocilor din City, care erau sursa tuturor relelor noastre? Pe rețeaua de zvonuri a Serviciului se făcea aluzie la faptul că, pentru a-și salva firma familială, Hector apelase la metode perfecționate după jumătate de viață în lumea artelor negre, și socotite, chiar după standardele abisale ale City-ului, drept murdare. Așadar, acțiunea războinică împotriva răufăcătorilor din City fusese pornită din dorința de răzbunare – ori din vinovăție? Ollie, care nu obișnuia în mod normal să bârfească, nu avea nici un dubiu: experiența lui Hector în privința proastelor maniere ale celor din City – și folosirea

unor asemenea maniere de către el – îl transformaseră peste noapte într-un înger răzbunător.

– E un mic jurământ pe care l-a făcut, le mărturisi el în bucătărie, în timp ce-l așteptau pe Hector să se materializeze într-una dintre aparițiile lui la ore târzii. Are să salveze lumea înainte de plecare, chiar dacă asta îl va ucide.

Luke fusese întotdeauna un om care își făcea griji. Din fragedă copilărie îl îngrijorase orice, fără nici o deosebire, cam la fel cum se îndrăgostea.

Devenea îngrijorat și dacă ceasul lui era cu zece secunde înainte sau în urmă, ca și de direcția pe care o lua o căsnicie nulă și fără valoare în orice încăpere, mai puțin bucătăria.

Îl îngrijora ideea că pentru ieșirile nevricoase ale lui Ben puteau exista și alte explicații decât durerile crescânde, și că Ben primea ordine de la mama lui să nu-și iubească tatăl.

Îl îngrijora faptul că se liniștea când lucra și că, atunci când nu lucra, chiar și acum, mergând pe stradă, devenea un conglomerat de scopuri disparate.

Se întreba îngrijorat dacă nu ar fi trebuit să lase la o parte mândria și să accepte oferta Reginei Umane de a fi examinat de un psihiatru.

Îl îngrijorau Gail și dorința lui față de ea ori față de alte fete ca ea: o fată cu chipul luminos în locul norului mohorât care o însoțea pretutindeni pe Eloise, chiar și când stătea în plin soare.

Îl îngrijora Perry și încerca să nu-l invidieze. Se întreba îngrijorat care jumătate a lui Perry ar fi ieșit la suprafață într-un caz de urgență operativă: alpinistul cutezător ori moralistul universitar de pe altă lume – și, în orice caz, exista vreo diferență?

Era îngrijorat de iminentul duel dintre Hector și Billy Boy Matlock, întrebându-se care dintre ei avea să-și dezlănțuie primul nervii – ori să mimeze asta.

Părăsind sanctuarul din Regent's Park, pătrunse în mulțimea cum-părătorilor de duminică porniți în căutarea unui chilipir. „Calmează-te, își zise. Totul va fi bine. Hector răspunde, nu tu.“

Număra în gând reperatele. După Bogotá, reperatele fuseseră importante pentru el.

„Dacă mă răpesc, acestea sunt ultimele lucruri pe care le-am văzut înainte de a fi legat la ochi.

Restaurantul chinezesc.

Clubul de noapte The Big Archway.

Librăria Gentle Readers.

Aceasta e cafeaua măcinată al cărui miros îl percepeam când lup-tam cu atacatorii mei.

Aceia sunt pinii pe care i-am văzut în vitrina magazinului de artă înainte de a fi fost lovit în cap cu săculețe de nisip.

Aici este numărul 9, casa unde am renăscut, trei trepte până la ușa din față și trebuie să mă port ca un locatar obișnuit.“

Între Hector și Matlock nu existau formalități, nici amicale, nici altfel, și probabil că nici nu existaseră vreodată: doar un salut din cap și o strângere de mână tăcută între doi beligeranți veterani, pregătindu-se pentru o nouă înclăștare. Matlock a sosit pe jos, după ce fusese lăsat la colțul străzii de șoferul său.

– Hector, foarte frumoasă mocheta asta Wilton, spuse el, aruncând de jur-împrejur o privire care-i confirmă cele mai urâte bănuieli. Nu există nimic să egaleze Wilton-ul când e vorba să faci o comparație cost contra calitate. O zi bună îți doresc, Luke. Sunteți doar voi doi, adevărat? – și îi întinse pardesiul lui Hector.

– Personalul e plecat cu treburi, îl informă Hector, atârând pardesiul în cui.

Matlock era un om cu umeri largi ca ai unui taur, așa cum sugera porecla ce i se dăduse, cu capul mare și, la prima vedere, un aer de unchi blajin, cu o înclinare în față a corpului care îi amintea lui Luke de un rugbist cu sarcini ofensive. Potrivit bârfelor care circulau la parter, accentul lui de Midlands devenise tot mai evident de când noii laburiști erau la putere, dar acum se retrăgea în perspectiva înfrângerii electorale.

– Ne-am instalat în subsol, dacă nu te deranjează, Billy, zise Hector.

– Nu pot decât să mă simt comod, mulțumesc, Hector, replică Matlock cu o voce care nu era nici amabilă, nici nepoliticoasă, după care porni în frunte, coborând treptele de piatră. Apropo, cât plătim pentru casa asta?

– Nu plățiți nimic. Deocamdată e pe cheltuiala mea.

– Hector, tu ești pe statul nostru de plată. Serviciul nu e pe statul tău de plată.

– Imediat ce dai undă verde operațiunii, o să prezint și eu factura.

– Și eu o s-o pun sub semnul întrebării, mormăi Matlock. Te-ai apucat de băut, nu?

– Aici era o pivniță de vinuri.

Se așează. Matlock și-a rezervat locul din capul mesei. Hector, de obicei un tehnofob îndărătnic, se așează în stânga lui Matlock, ca să se afle în fața unui casetofon și a unei console de computer. Iar în stânga lui Hector s-a plasat Luke, asigurând astfel câmp liber spre televizorul cu plasmă pe care Ollie, absent acum, l-a montat acolo peste noapte.

– Billy, ai avut vreme să înoți prin toate materialele pe care ți le-am pus în brațe? întrebă Hector, cu glas înțelegător. Îmi pare rău că ți-am stricat programul de golf.

– Dacă ceea ce mi-ai trimis erau toate, da, Hector, le-am citit, mersi, răspunse Matlock. Deși, după cum am ajuns să descopăr, în cazul tău, „tot“ este un termen destul de relativ. De fapt, nu joc golf și nici nu sunt îndrăgostit de rezumate, dacă le pot ocoli. Îndeosebi de ale tale. Mi-ar fi fost de folos mai multe materiale brute și mai puține insistențe.

– Atunci ce-ar fi să-ți oferim acum ceva din acel material brut, ca să reparăm greșeala? propuse Hector, cu glasul la fel de agreabil. Înțeleg că încă suntem vorbitori de rusă, da, Billy?

– Dacă n-ai mai uitat rusa cât ai fost ocupat să te îmbogățești, da, cred că încă vorbim rusește.

„Sunt ca o pereche căsătorită de nenumărați ani, gândi Luke în momentul când Hector apăsă butonul de «play» al aparatului. Fiecare ceartă pe care o au este reluarea alteia pe care au mai avut-o cândva.“

Sunetul vocii lui Dima proiectă în mintea lui Luke un film color. De fiecare dată când asculta caseta pe care nevinovatul Perry

o introdusese fraudulos în trusa lui de bărbierit, rămânea cu aceeași imagine a lui Dima, ghemuit în pădurea din jurul hardughiei de la Trei Hornuri, strângând un minicasetofon în mâna incredibil de delicată, îndeajuns de departe de casă cât să scape de microfoanele reale sau imaginate de Tamara, dar suficient de aproape ca să se întoarcă în fugă dacă ea îl striga să vină pentru a răspunde la încă un telefon.

Auza cele trei vânturi vâjâind în jurul capului chel al lui Dima. Vedea vârfurile copacilor de deasupra lui clătinându-se. Auza căderea frunzelor și gâlgâitul apei și își dădea seama că era aceeași ploaie tropicală care îl udase până la piele în pădurile din Columbia. Dima făcuse acea înregistrare într-o singură sesiune ori în mai multe? Trebuise oare să-și facă puțin curaj cu înghițituri de votcă între sesiuni, ca să poată depăși inhibițiile față de *vorii*? Acum, exprimarea în rusă face loc celei în engleză, probabil pentru a-și reaminti cine îi sunt confesorii. Acum i se adresează rugător lui Perry. Acum, unui grup de Perry.

Domnilor englezi! Gentlemenii! Vă rog! Sunteți *fairplay*, aveți o țară a legii. Sunteți puri. Am încredere în voi. Și voi trebuie să aveți încredere în Dima!

Apoi revine la rusa maternă, dar se exprimă atât de atent la regulile gramaticale, atât de dichisit și de precis, încât, în imaginația lui Luke, el încearcă să se debaraseze de accentul din Kolîma, pregătindu-se să se bată pe burtă cu gentlemanii de la Ascot și doamnele lor:

Omul căruia i se spune Dima, numărul unu în spălarea de bani pentru cei Șapte Frați, o inteligență față de înapoiatul uzurpator care își spune Prințul, își prezintă complimentele faimosului Serviciu Secret Britanic, și dorește să facă următoarea ofertă de informații valoroase în schimbul unor garanții credibile din partea guvernului britanic. *De exemplu.*

Apoi vorbesc doar vânturile, în timp ce Luke și-l imaginează pe Dima ștergându-și sudoarea și lacrimile cu o batistă mare din

mătase – după care ia încă o gură din sticlă și trece la actul deplin și iremediabil de trădare.

Exemplu. Operațiunile grupării infracționale a Prințului, cunoscute acum sub numele de Șapte Frați, includ:

Unu: importul și falsificarea originii țițeiului sub embargo din Orientul Mijlociu. Știu despre aceste tranzacții. Sunt amestecați mulți italieni corupți și mulți avocați britanici.

Doi: pomparea de bani negri în achiziții și vânzări de țiței în valoare de miliarde de dolari. Prietenul meu Mihail, numit și Mișa, a fost specialistul tuturor *vorilor* din Frăție. Din acest motiv locuia el la Roma.

Încă o întrerupere, și probabil un toast mut în amintirea regretatului Mișa, urmate de revenirea exuberantă la o engleză împiedicată:

Exemplul trei: chereștea de contrabandă din Africa. Întâi transformăm chereșteaua de contrabandă într-una curată. Apoi transformăm banii negri în bani curați. Este normal. În Africa tropicală sunt mulți infractori ruși. De asemenea, diamante la negru, o afacere foarte interesantă pentru frații.

Tot în engleză:

Exemplul 4: imitații de medicamente, fabricate în India. Foarte nenorocite, nu vindecă, te fac să verși, probabil că omoară. Oficial, Rusia are relații foarte interesante cu statul India. De asemenea, relații foarte interesante între Frățiile indiene și cele rusești. Cel căruia i se spune Dima știe multe nume de interes, inclusiv nume de englezi, privind legăturile pe verticală și anumite aranjamente financiare, prin Elveția.

Luke, omul care își face griji mereu, ca un impresar, suferă o criză de încredere în numele lui Hector.

– Bill, îți convine volumul? întreabă Hector, oprind o clipă banda.

– Volumul e în regulă, mulțumesc, spune Matlock, accentuând suficient pe volum pentru a sugera că în privința conținutului ar avea altă părere.

– Mergem mai departe, anunță Hector, cam prea umil ca să-i fie pe plac lui Luke, în vreme ce Dima revine, din fericire, la rusa maternă:

Exemplu: în Turcia, Creta, Cipru, în Madeira, în multe stațiuni de coastă: hoteluri făcute cu bani negri, fără turiști, douăzeci de milioane săptămânal. Banii sunt spălați de cineva numit Dima. La aceasta sunt complice anumite companii britanice așa-zis imobiliare.

Exemplu: implicare personală și corupere a oficialilor Uniunii Europene de către contractorii de carne infractori. Acești contractori de carne trebuie să certifice calitatea superioară a cărnii italienești foarte scumpe pentru exportul în Republica Rusia. De aceste aranjamente răspundea personal prietenul meu Mișa.

Hector oprește din nou casetofonul. Matlock ridică mâna.

– Billy, cu ce te pot ajuta?

– Citește.

– Și cu ce te deranjează dacă citește?

– Cu nimic. Atâta vreme cât știm ce citește.

– Înțelegem că soția lui, Tamara, a scris unele lucruri pentru el.

– I-a spus ce să zică, da? se miră Matlock. Nu-mi place chestia asta. Ei cine i-a zis ce să scrie?

– Vrei să dau repede înainte? Sunt numai lucruri despre colegii noștri din Uniunea Europeană care otrăvesc oameni. Dacă e în afara domeniului tău, spune, și gata.

– Hector, te rog să continui ca și până acum. Din momentul ăsta îmi păstrez comentariile până mai târziu. De fapt, nu știu dacă ni s-au cerut informații despre vânzările de carne către Rusia, dar poți fi sigur că voi depune toate eforturile să aflu.

Pentru Luke, povestea pe care Dima se pregătea să o spună era cu adevărat șocantă. Nimic din cele îndurate în viață nu-i amorțise simțurile. Dar era ușor de anticipat ce avea să înțeleagă Matlock din asta. Arma preferată a lui Dima era din nou engleza Tamarei:

Sistemul corupt este după cum urmează: *Unu*: Prințul aranjează prin oficiali corupți din Moscova ca anumite cantități de carne să fie numite *carne în scopuri umanitare*. Ca să fie *umanitară*, carnea trebuie să se distribuie numai către elementele nevoiașе ale societății ruse. De aceea, pentru carnea care se clasifică în mod corupt pentru caritate, nu se plătește nici o taxă în Rusia. *Doi*: prietenul meu Mișa, care a murit, cumpăra multe carcasse de carne din *Bulgaria*. Această carne este periculoasă pentru consum, foarte proastă, foarte ieftină. *Trei*: prietenul meu Mișa, care a murit, aranjează cu oficiali foarte corupți din Uniunea de la Bruxelles ca toate carcassele din Bulgaria să fie șampilate *individual cu stampila Uniunii Europene care confirmă că acea carne este de cea mai bună calitate, carne italiană de cel mai înalt standard european*. Pentru acest serviciu, eu, Dima personal, plătesc o sută de euro de carcasă în contul din Elveția al unui oficial foarte corupt de la Bruxelles, plus douăzeci de euro per carcasă în contul din Elveția al unui oficial foarte corupt din Moscova. Profitul net al Prințului, după scăderea tuturor cheltuielilor suplimentare: o mie două sute de euro per carcasă. Probabil că cincizeci de ruși, adulți și copii, se îmbolnăvesc și mor din cauza acestei cărni foarte proaste din Bulgaria. Aceasta este doar o *estimare*. Informațiile sunt negate la nivel oficial. Numele acestor oficiali foarte corupți îmi sunt cunoscute, la fel și numerele lor de cont din Elveția.

Și un post-scriptum apăsător, rostit foarte sonor:

Părerea personală a soției mele Tamara Lvovna este că distribuția imorală de carne proastă din Bulgaria de către oficiali corupți europeni și ruși trebuie să le îngrijoreze pe toate persoanele cu inimă bună din întreaga lume. Asta este voia lui Dumnezeu.

Apariția neverosimilă a lui Dumnezeu în acea discuție crease un moment de tăcere.

– Poate să-mi spună cineva ce este acela un hotel negru? Întrebă Matlock spre aerul din fața lui. Întâmplător, îmi fac concediile în Madeira. Nu mi s-a părut niciodată ceva negru la hotelul în care am stat.

Îmboldit de dorința de a-l proteja pe Hector, care era foarte retras în acele momente, Luke se erijă în persoana care avea să-i explice misterul hotelurilor *negre*:

– Billy, de obicei, cumperi o parcelă de teren bun și, de obicei, aproape de malul mării. Plătești cu bani gheață și construiești acolo un hotel de lux de cinci stele. Poate mai multe hoteluri. Pe bani peșin. Și, dacă mai ai teren, construiești și cincizeci de bungalow-uri de vacanță. Aduci ce e mai bun în materie de mobilier, tacâmuri, veselă, așternuturi. Din acel moment, hotelurile tale sunt pline. Doar că în ele nu stă nimeni. Dacă te sună un agent de turism, spui: „Îmi pare rău, avem totul rezervat“. În fiecare lună, furgoneta unei firme de securitate se duce la bancă și descarcă toți banii care s-au încasat din închirierea camerelor, din serviciile oferite de restaurante, cazinouri, cluburile de noapte și baruri. După doi ani, stațiunea ta este în formă perfectă pentru a fi vândută cu un preț record.

Nici un răspuns, cu excepția unui surâs amabil al lui Matlock, cât se poate de forțat.

– Și, în realitate, nu ne referim doar la stațiuni. Poate fi vorba și de satele acelea de vacanță albe și pustii – trebuie să le fi văzut, parcă scurgându-se pe văile din Turcia, către mare – pot fi zeci de vile, evident, sau orice altceva care poate fi închiriat. Chiar și închirieri de mașini, cu condiția să poți măslui documentele contabile.

– Cum te simți azi, Luke?

– Bine, mulțumesc, Billy.

– Ne gândim să te propunem pentru o medalie, pentru curaj dincolo de îndatoririle de serviciu, știi asta?

– Nu, nu știam.

– Da, serios. Ceva secret, atenție, nimic public. Nu va fi ceva cu care să te fâleşti de Ziua Eroilor, înțelegi? Așa ceva nu ar fi recomandabil. Plus că ar constitui un precedent.

– Sigur, îngăimă Luke, total derutat, gândindu-se când că o medalie ar fi fost singurul lucru care să o ajute pe Eloise să depășească depresia, când nu era vorba decât de încă un tertip de-al lui Matlock. Era pe punctul de a oferi un răspuns potrivit – să-și exprime surpriza, recunoștința, plăcerea –, însă descoperi că interlocutorul își pierduse interesul față de el.

– Hector, dacă e să termin cu rahaturile, ceea ce și vreau acum, povestea asta reprezintă, după umila mea părere, o escrocherie internațională cât se poate de evidentă. De acord, prin lege, Serviciul manifestă interes față de escrocheriile internaționale și activitățile de spălare de bani. Am luptat ca să câpătăm o parte din aceste atribuții când treceam prin vremuri grele, iar acum ele ne-au rămas pe cap. Mă refer la acea perioadă nefericită de secetă dintre căderea Zidului Berlinului și pleșca pe care ne-a oferit-o Osama bin Laden cu acel 11 septembrie. Ne-am zbatut să prindem o bucățică din piața spălării banilor la fel cum am luptat și pentru o felie mai mare din Irlanda de Nord, și din alte lucruri mai modeste, totul ca să ne justificăm existența. Dar asta a fost atunci, Hector. Iar asta este acum, și astăzi, pentru că trăim în prezent, fie că ne place, fie că nu, Serviciul tău și al meu are lucruri mai bune de făcut cu timpul și resursele sale decât să-și prindă degetele în roțițele extrem de complicate ale finanțelor din City.

Matlock se opri, așteptând ceva ce Luke nu pricepea, dacă nu cumva aplauze, dar, judecând după expresia lui împietrită, Hector nu avea de gând să facă asta, astfel că Matlock respiră adânc și continuă.

– Pe de altă parte, astăzi mai avem în această țară o instituție-soră, foarte mare, pe deplin integrată, suprafinanțată, care își îndreaptă toată atenția, în măsura posibilităților, asupra problemelor grave ce țin de crima organizată, ceea ce înțeleg că tu dorești să dezvălui acum. Ca să nu mai vorbim de Interpol și de numeroase agenții concurente americane, care se calcă reciproc pe bătăături ca să facă aceeași treabă,

având totodată grijă să nu prejudicieze prosperitatea acelei mari națiuni. Hector, eu unul – așteaptă să termin, te rog –, eu unul nu înțeleg de ce am fost adus aici așa, pe nepusă masă. Știm cu toții că ceea ce ai obținut tu prezintă urgență, deși nu prea văd pentru cine. S-ar putea ca totul să fie adevărat. Însă este oare adevărul nostru, Hector? Este al nostru?

Evident, întrebarea era pur retorică, drept care Matlock merse mai departe.

– Ori s-ar putea spune, Hector, că ai trecut granița, pe riscul tău, și ai pătruns pe terenul deosebit de sensibil al unei instituții-soră cu care, în decurs de câteva luni chinuitoare, eu și Secretariatul meu am stabilit prin mari eforturi niște linii de demarcație. Pentru că dacă așa stau lucrurile, sfatul meu ar fi următorul: ambalează materialul pe care mi l-ai prezentat acum și oricare altul de același fel pe care îl deții și, începând din această clipă, transmite-l instituției-soră, împreună cu o scrisoare prin care îți ceri umil scuze pentru că ai încălcat domeniul ei de competență. Iar după asta, vă sugerez să vă acordați, ție, lui Luke și tuturor celor pe care-i mai ții pe ascuși prin dulapuri două săptămâni binemeritate de concediu medical.

„Oare să-l fi lăsat, în sfârșit, nervii pe Hector, care e recunoscut pentru tăria lui? se întrebă Luke îngrijorat. Efortul de a-i înlăni pe Gail și pe Perry își cerea tributul acum? Ori era atât de înflăcărat de scopul nobil al misiunii lui încât uitase ce tactică trebuia să aplice?”

Întinzând un deget în față cu un aer letargic, Hector clătină din cap și oftă, după care puse banda să se deruleze în continuare.

Dima, calm. Dima citind, fie că lui Billy Boy îi place ori nu. Dima, puternic și demn, declamând textul scris în rusa cea mai pompoasă cu putință:

Exemplu: Amănunte din pactul foarte secret de la Soci, 2000, între șapte Frății *vori*, semnat de cele Șapte Frății, și denumit Înțelegere.

În baza acestui pact, gândit personal de Prinț, javra uzurpatoare, cu complicitatea Kremlinului, cei șapte semnatari convin:

Unu: Să folosească în comun rutele dovedite ca fiind sigure pentru bani, gândite de cel căruia îi spun Dima, așadar specialistul numărul unu în spălarea de bani pentru toate Frățiile.

Doi: Toate conturile bancare comune vor funcționa conform codului de onoare al *vorii*, și orice abatere se va pedepsi cu moartea celui vinovat, însoțită de excluderea permanentă a Frăției răspunzătoare.

Trei: Se vor înființa corporații respectabile în următoarele șase capitale financiare: Toronto, Paris, Roma, Berna, Nicosia, *Londra*. Destinația finală a tuturor banilor ce trebuie spălați: *Londra*. Centrul cel mai util ca respectabilitate: *Londra*. Perspectivele cele mai bune pentru entitatea bancară pe termen lung: *Londra*. Perspectiva cea mai bună pentru economisire și păstrare: *Londra*. Și acest lucru se aprobă.

Patru: Activitatea de a ascunde sursa banilor negri și de a îndruma transferul lor spre paradisuri fiscale va continua să rămână în răspunderea unică a celui căruia i se spune *Dima*.

Cinci: Pentru toate transferurile majore de bani, acest Dima va avea drept de primă semnătură. Fiecare parte va numi un reprezentant curat. Acest reprezentant curat va avea doar drept de semnătură de rangul doi.

Șase: Pentru a se aduce modificări de esență acestui sistem expus mai sus, toți cei șapte reprezentanți curați vor trebui să fie prezenți simultan, în baza legii *vorii*.

Șapte. Prin prezenta se confirmă întâietatea celui care este numit Dima, și care este creatorul tuturor structurilor de spălare a banilor convenite în baza Înțelegerii de la Soci din anul 2000.

– Și, amin, am putea spune, murmură Hector și oprește din nou casetofonul, după care aruncă o privire spre Matlock, așteptându-i reacția. Și Luke o așteaptă, însă nu are parte decât de zâmbetul indulgent al lui Matlock.

– Știi ceva, Hector, puteam născoci și eu asta, surâde el, clătinând din cap ca și cum ar dori să-și exprime admirația. Frumos, e tot ce pot spune. Cursiv, plin de imaginație, și se pune pe sine drept în moșul

grămezii. Cum ar putea cineva să conteste realitatea unei asemenea declarații globale? I-aș oferi din capul locului un Oscar. Ce vrea să spună cu acel reprezentant curat?

– Curat ca pielea curată, Billy. Fără să fi avut condamnări, infracționale sau etice. Contabili, avocați, polițiști cu o a doua slujbă și ofițeri de informații, orice individ ajuns frate, care poate călători, are drept de semnătură, a jurat credință Frăției, și știe că se va trezi cu boșele în gură dacă vâra mâna în sacul cu bani.

Apărând în ochii lui Luke mai curând ca un avocat de familie ros de griji decât ca rebelul greu de oprit, Hector consultă o carte de vizită morfolită pe care și-a notat punctajul orientativ al acestei întâlniri și dă banda repede înainte.

– Hartă, latră Dima în rusește.

– La naiba. Prea departe, bombăne Hector, și derulează puțin în sens invers.

De asemenea, ca o condiție depinzând de garanțiile serioase britanice, va exista o *hartă*, foarte secretă, foarte importantă.

Dima continuă, citind precipitat ca și până atunci, din notițele în rusă:

Pe această *hartă* se vor marca rutele internaționale ale tuturor banilor negri aflați sub controlul celui căruia ei îi spun *Dima*, cel care vă vorbește.

La semnul lui Matlock, Hector oprește din nou banda.

– Chestia la care se referă el aici nu este o hartă, ci o schemă cu legături, se plânge Matlock, pe tonul unuia care îl corectează pe Dima pentru folosirea unui vocabular imprecis. Și dacă mă urmăriți, o să spun ceva referitor la schemele cu legături. Am văzut multe asemenea scheme în decursul vieții. Din experiența mea, au obiceiul să semene cu niște role multicolore de sârmă ghimpată care nu duc în nici o

direcție cunoscută cuiva. Cu alte cuvinte, după părerea mea, sunt inutile, adaugă el cu satisfacție în glas. Eu le plasez în aceeași categorie cu declarațiile privind miticele întruniri infracționale de la Marea Neagră din anul 2000.

„Ar merita să vezi schema de legături făcută de Yvonne“ ar vrea să-i spună Luke, într-un acces de umor negru.

Aflat într-o pasă norocoasă, Matlock nu se lasă convins cu una, cu două. Clatină din cap și zâmbește compătimitor.

– Hector, știi ceva? Dacă aș primi câte o bancnotă de cinci lire pentru fiecare material cules de la surse nesigure cu care Serviciul nostru a luat plasă de-a lungul anilor – mă bucur să spun că nu toate în vremea mea – aș fi un om bogat. Scheme cu legături, comploturi ale Grupului Bilderberg, conspirații mondiale și depozitul acela verde din Siberia care e plin de bombe cu hidrogen ruginite, sunt toate o apă și-un pământ. Nu aș fi bogat potrivit standardelor acestor născocitori ingenioși de informații, poate, și nici după standardele tale. Dar unul ca mine s-ar simți foarte înstărit, să știi.

„De ce dracu' nu-i taie Hector nasul lui Bully Boy?“ Însă Hector pare să nu aibă nici un chef să riposteze. Ba mai grav, spre disperarea lui Luke, nu se mai deranjează să ruleze ultima porțiune a ofertei istorice făcute de Dima. Închide casetofonul, ca și cum ar vrea să spună: „Am încercat asta și n-a mers“, și, cu un zâmbet îndurerat și cu un mohorât „Ei, poate o să te simți mai bine dacă vezi un filmuleț, Billy“, ia telecomanda televizorului cu plasmă și stinge lumina.

În semiîntuneric, o cameră video mânăuită de un amator surprinde imagini smucite ale meterezelor unei cetăți medievale, apoi coboară către digul de apărare al unui port plin de veliere foarte scumpe. Soarele stă să apună, camera este de calitate proastă, pentru că imaginile surprinse suferă din cauza luminii tot mai slabe. Un iaht de lux, lung de douăzeci și șapte de metri, vopsit în albastru și auriu, stă ancorat dincolo de digurile portului. Este încărcat de ghirlande aprinse ca de basm, iar hublourile îi sunt iluminate. Dinspre

el, peste apă, răzbat crâmpoie de muzică de dans. Cineva își sărbătorește probabil ziua de naștere, sau e vorba de o nuntă? La pupa atârnă drapelele elvețian, britanic și rus. În vârful catargului, un lup auriu stă pe un câmp de purpură.

Camera se apropie de prova. Numele navei, scris cu litere aurite, latine și chirilice, înzorzonate, este *Prințesa Tatiana*.

Hector face un comentariu explicativ, pe un ton egal, distant:

– Proprietatea unei companii nou înființate, pe nume First Arena Credit Bank of Toronto, înmatriculată în Cipru, deținută de o fundație din Liechtenstein, care este deținută de o companie înregistrată în Cipru. Așadar, o posesie în cerc. O dai unei companii, apoi o obții înapoi de la companie. Până recent, s-a numit *Prințesa Anastasia*, care, întâmplător, este numele fostei prietene a Prințului. Noua lui achiziție este Tatiana, așa că putem trage niște concluzii. Actualmente, Prințul este reținut în Rusia din motive de sănătate, iar *Prințesa Tatiana* este operată în regim de charter de un consorțiu internațional care, destul de amuzant, se numește First Arena Credit International, o entitate total diferită, înmatriculată, și vei fi surprins să auzi asta, chiar în Cipru.

– Și care e problema cu el? întreabă Matlock pe un ton agresiv.

– Cu cine?

– Cu Prințul. Cred că nu m-am prostit, nu? De ce este reținut în Rusia?

– Așteaptă ca americanii să-și retragă niște acuzații de spălare de bani, cu totul absurde, pe care le-au formulat împotriva lui în urmă cu câțiva ani. Vestea bună este că nu va trebui să mai aștepte mult. Grație unor activități de lobby în birourile puternicilor de la Washington, curând se va conveni că omul nu are de dat socoteală pentru nimic. Întotdeauna este de folos să știi unde-și țin americanii influenți conturile ilegale – în bănci offshore.

Camera face un salt spre pupa. Un echipaj tipic rusesc, cu tricouri vărgate și șepci de matelot. Un elicopter e pe cale să aterizeze. Camera revine la pupa, coboară tremurând spre nivelul mării, iar imaginea se întuneacă. O șalupă rapidă trage lângă vas, ocupanții ei urmând să urce

la bord. Echipajul este atent la pasagerii care, îmbrăcați cu ce au mai bun, urcă scara navei.

Revenire la pupa. Elicopterul a aterizat, dar palele lui încă se mai rotesc încet. O doamnă frumoasă, cu o fustă largă, amplă, coboară treptele cu mochetă roșie, ținându-și pălăria cu o mână. Urmată de o a doua doamnă elegantă, apoi de un grup de bărbați șic, șase la număr, purtând blazere și pantofi albi. Schimburi neclare de îmbrățișări. Exclamații de salut care se aud slab, acoperite fiind de muzică.

Camera se îndreaptă spre o a doua șalupă rapidă care oprește alături de vas, și din ea coboară un grup de fete frumoase. Blugi strânși pe picior, fustițe ridicate de vânt, multe picioare dezgolite și umeri goi. Doi trompeți care nu se văd prea bine, în uniforme de cazaci, intonează salutul de bun venit în timp ce fetele frumoase ajung la bord.

O filmare panoramică a invitaților adunați pe punte. Până în acel moment sunt optsprezece. Luke și Yvonne i-au numărat.

Imaginea îngheață și se transformă într-o serie de prim-planuri care înaintează stângaci, mult îmbunătățite de Ollie. Titlurile adăugate anunță MIC PORT LA ADRIATICA APROAPE DE DUBROVNIK 21 IUNIE 2008. Este primul dintre titlurile și subtitlurile pe care Yvonne, Luke și Ollie, lucrând în echipă, le-au suprapus ca acompaniament la comentariul vorbit al lui Hector.

Tăcerea din subsol este palpabilă. E ca și cum toți cei din încăpere, inclusiv Hector, și-au tras răsuflarea în același timp. Probabil că așa s-a și întâmplat. Până și Matlock se apleacă în față pe scaun, privind fix la ecran.

Doi oameni de afaceri bine conservați, purtând costume scumpe, stau de vorbă. În spatele lor, gâtul și umerii dezgoliți ai unei femei de vârstă mijlocie, având părul alb și dat cu fixativ prins într-un coc în creștetul capului. Stă cu spatele spre camera video și poartă un colier cu patru rânduri de diamante și cercei lungi asortați, iar prețul

acestora ar da oricui de gândit. La stânga ecranului, o manșetă brodată și mâna înmănușată a unui chelner în uniformă de husar ce oferă pahare cu șampanie așezate pe o tavă de argint.

Focalizare pe cei doi oameni de afaceri. Unul poartă o haină de seară de culoare albă. Are părul negru, maxilarul puternic și o înfățișare de latin. Celălalt poartă un sacou bleumarin la două rânduri, foarte englezesc, cu nasturi de alamă, așa cum preferă britanicii din clasa de sus – Luke știe asta, de acolo provine și el –, o haină sport. În comparație cu partenerul său, cel de-al doilea bărbat este tânăr. E atrăgător în felul în care tinerii din secolul al XVIII-lea apăreau atrăgători în portretele pe care le donau la absolvire școlii unde a învățat și Luke: fruntea lată, părul dat pe spate. Privirea semeată, ușor byroniană, cu o sugestie de senzualitate, gura strânsă frumos și o postură care te măsoară de sus, indiferent cât de înalt ai fi.

Comentariul lui Hector încă nu a început. Decizia comisiei a fost de a lăsa subtitlurile să spună ceea ce oricine ar ști doar aruncând o privire: mai precis, că haina sport la două rânduri și cu nasturi de alamă este purtată de un supus al Majestății Sale, membru marcant al Opoziției, un ministru din umbră, care va fi propulsat într-o funcție stratosferică la următoarele alegeri.

Spre ușurarea lui Luke, Hector este acela care pune capăt tăcerii stânjenitoare.

– Potrivit informațiilor furnizate de partid, misiunea lui va fi de a plasa comerțul britanic într-o poziție de frunte pe piețele financiare internaționale, dacă-mi poate spune cineva ce înseamnă asta, remarcă el pe un ton caustic, dând impresia că și-a recăpătat ceva din energia dovedită mai devreme. Plus că va curma excesele făcute de bănci, desigur. Dar toți promit să facă asta, nu-i așa? Într-o bună zi.

Matlock și-a regăsit glasul:

– Nu poți face afaceri fără să stabilești relații de prietenie, Hector, protestează el. Nu așa funcționează lumea, după cum știi și tu foarte bine, după ce te-ai murdărit pe mâini chiar acolo. Nu poți condamna un om doar pentru că se află pe iahtul cuiva!

Nici tonul lui Hector, nici indignarea neconvingătoare a lui Matlock nu reușesc să disipeze tensiunea. Și nu consolează pe nimeni faptul că, potrivit subtitlului plasat de Yvonne, haina albă de seară este purtată de un marchiz francez pătat și principal acționar al multor companii care au legături strânse cu Rusia.

– În fine. De unde ai primit toate treburile astea? Întreabă brusc Matlock, după o perioadă de tăcere gânditoare.

– Care treburi?

– Filmul. Înregistrarea asta de amator sau ce este. De unde l-ai căpătat?

– L-am găsit sub o piatră, Billy. Unde altundeva?

– Cine l-a găsit?

– Un prieten de-al meu. Sau doi.

– Ce piatră?

– Scotland Yard.

– Ce vorbești? Poliția Metropolitană? Ai intrat în posesia unor probe deținute de poliție, da? Asta ai făcut?

– Aș vrea să cred că asta am făcut, Billy. Dar mă îndoiesc foarte mult. Vrei să auzi povestea?

– Dacă e adevărată.

– Doi tineri căsătoriți din suburbiile londoneze au economisit pentru luna de miere și au făcut o vacanță pe Coasta Adriaticii. Plimbându-se pe faleză, au văzut un iaht de lux ancorat în golf și, văzând că pe el se desfășura o petrecere, au filmat-o. Examinând filmul în tihna casei lor, să zicem în Surbiton, au rămas uimiți și emoționați să descopere figuri publice bine cunoscute în lumea finanțelor și politicii din Marea Britanie. Gândindu-se să recupereze din costul vacanței, au trimis înregistrarea fierbinte și neprețuită la Sky Television News. Curând după aceea, la patru dimineața, s-au trezit că împărțeau dormitorul cu o echipă de polițiști înarmați, purtând echipament de protecție peste uniforme, care i-au amenințat că vor fi acuzați în baza prevederilor Legii pentru combaterea terorismului dacă nu predau

imediat poliției toate copiile filmului. Evident, tinerii au procedat așa cum li s-a spus. Și asta-i adevărul, Billy.

Luke începe să-și dea seama că a subestimat spectacolul dat de Hector. S-ar putea ca Hector să pară neîndemânatic. S-ar putea să aibă în mână doar o carte de vizită neîngrijită. Dar în privința foi de parcurs pe care și-a propus-o în minte nu a neglijat nici un amănunt. Mai are să-i prezinte lui Matlock încă doi domni și, pe măsură ce cadrul se mărește pentru a-i cuprinde și pe ei, devine clar că au participat tot timpul la acea conversație. Unul este înalt, elegant, trecut bine de cincizeci de ani, și are o ținută ce amintește vag de aceea a unui ambasador. Îl domină pe viitorul ministru de stat cu aproape un cap. Are gura deschisă, ca după vreo glumă, probabil. După cum spune Yvonne în subtitlu, numele lui este Căpitanul în retragere Giles de Salis, RN¹.

De data aceasta, Hector a rezervat pentru sine descrierea fișei postului.

– Lobby-ist de frunte la Westminster, agent de influență, între clienți se numără câțiva dintre cei mai mari rahați din lume.

– E prieten de-al tău, Hector? Întreabă Matlock.

– Prieten al oricui este dispus să dea zece miare pentru o întrevvedere între patru ochi cu vreunul dintre conducătorii noștri incoruptibili, Billy, îi replică Hector.

Cel de-al patrulea și ultimul participant la discuție, chiar și în imaginea ușor difuză din cauza mărimii, reprezintă chintesența vitalității înaltei societăți. Trese negre și fine conturează reverele hainei de seară de un alb perfect. Coama lui de păr argintiu este pieptănată peste cap, dându-i un aer impozant. Să fie cumva vreun mare dirijor? Sau vreun mare șef de sală? Indexul, pe care se vede un inel, este ridicat în semn de admonestare ușoară, semănând cu acela al unui dansator. Grațios, mâna cealaltă se reazemă ușor și inofensiv pe brațul viitorului ministru. Pe pieptul cămășii cu pliuri se lăfăie o cruce malteză.

¹ RN (Royal Navy), Marina Regală (n.tr.)

Ce anume? O cruce malteză? Ar putea fi Cavaler de Malta? Ori este o medalie primită pentru curaj în luptă? Ori e decorație străină? Ori și-a cumpărat-o drept cadou? În orele mici ale dimineții, Luke și Yvonne s-au gândit îndelung și intens la asta. Nu, au convenit ei. A furat-o.

Signor Emilio dell Oro, cetățean elvețian de naționalitate italiană, domiciliat în Lugano, scrie pe subtitlul pregătit de Luke, după ce a primit instrucțiuni severe de la Hector să păstreze legenda neutră. *Persoană cu numeroase activități sociale, amator de hipism, om de influență al Kremlinului.*

Din nou, Hector și-a rezervat cele mai bune replici:

– Numele real, din câte am putut afla, este Stanislav Auros. Strămoși de origine turcă, armeană și poloneză, autodidact, autoinventat, scriitor. În prezent, majordomul Prințului, mediator, factotum, consilier social și paravan. Și, fără nici o pauză sau modificare a vocii: Billy, de ce nu continui tu de aici? Doar știi mai multe despre el decât mine.

Se va lăsa Matlock dominat vreodată? S-ar părea că nu, pentru că răspunde fără să stea mai mult de o secundă pe gânduri:

– Regret, dar nu pricep, Hector. Fii amabil și reamintește-mi, te rog. Hector este amabil. S-a înviorat spectaculos.

– E vorba de copilăria noastră recentă, Billy. Înainte de a fi devenit adulți. Într-o zi fierbinte de vară, așa îmi aduc aminte. Eram șef de rezidență la Praga, iar tu, șef cu Operațiunile, la Londra. M-ai autorizat să las cincizeci de mii de dolari în bancnote de valoare mică în portbagajul Mercedes-ului alb al lui Stanislav, la miez de noapte, fără să pun întrebări. Doar că pe vremea aceea, el nu era Stanislav, ci Monsieur Fabian Lazaar. Nici măcar n-a întors capul acela frumos ca să spună mersi. Nu știu pentru ce își merita banii, dar fără îndoială că tu ai habar. Pe vremea aceea era în ascensiune. Se ocupa de artefacte furate, majoritatea din Irak. Însoțea femei bogate la Geneva pe banii bărbaților lor. Vindea informații aflate în budoar către cei care plăteau mai bine. Poate că asta cumpăram atunci, adevărat?

– Nu eu l-am coordonat pe Stanislav sau pe Fabian, Hector. Și nici pe domnul dell Oro, cum își spune acum. Nu a fost omul meu. La data când am făcut acea plată către el, eu eram doar înlocuitor la comandă.

– Al cui?

– Al predecesorului meu. Ce-ar fi să nu mă mai interoghezi, Hector? Dacă n-ai băgat de seamă, lucrurile stau cu totul altfel. Hector, predecesorul meu a fost Aubrey Longrigg, după cum știi bine, și dacă stai să te gândești, așa va rămâne atâta vreme cât rămân în slujba asta. Nu-mi spune că l-ai uitat pe Audrey Longrigg, altfel o să cred că doctorul Alzheimer ți-a făcut o vizită nedorită. Aubrey era cel mai tare și activ om din Serviciu, așa a fost până la plecarea lui oarecum prematură. Chiar dacă sărea calul din când în când, ca și tine, de altfel.

Luke și-a amintit că pentru a se apăra, Matlock nu știa decât să atace.

– Și crede-mă, Hector, continuă el cu hotărâre, primind parcă întăriri pe măsură ce vorbea, dacă predecesorul meu Aubrey Longrigg avea nevoie de cincizeci de miare ca să-i plătească acelui individ tocmai când părăsea Serviciul ca să treacă la lucruri mai înalte, și dacă el mi-a cerut să fac treaba aceea în numele lui pentru reglarea definitivă și finală a unei anumite înțelegeri private, lucru pe care l-am făcut, nu aveam cum să mă sucesc și să-i spun: „Stai puțin, Aubrey, trebuie să obțin o aprobare specială și să-ți verific povestea“. Ia zi, puteam face asta? Nu ar fi mers cu Aubrey! Mai ales dacă ții seama cum se avea Aubrey cu șeful cel mare, mână în mână, bot în bot, aș fi fost țicnit să fac așa ceva, nu crezi?

În glasul lui Hector reapăru tonul tăios ca oțelul:

– Ei, ce-ar fi să ne uităm la Aubrey, așa cum a ajuns acum: subsecretar al Camerei Comunelor, deputat într-una dintre circumscripțiile cele mai defavorizate ale partidului, un apărător înverșunat al drepturilor femeilor, consultant neprețuit la Ministerul Apărării în probleme de achiziții de armament și – pocnind încet din degete și

încruntându-se, ca și cum chiar ar fi uitat – ce altceva, Luke? – precis mai e ceva.

Imediat, ca la un semnal, Luke se aude dând răspunsul cu voioșie:

– Președintele desemnat al noii subcomisii parlamentare pentru etică bancară.

– Și presupun că nu a întrerupt cu totul legăturile cu Serviciul, adevărat? sugerează Hector.

– Cred că nu, confirmă Luke, deși în acel moment i-ar fi fost greu să spună de ce Dumnezeu îl socotea Hector o autoritate în acea problemă.

„Probabil că este foarte normal ca spionii noștri, chiar cei trecuți pe linie moartă, să nu accepte cu ușurință să fie fotografiați, gândi Luke. Probabil că nutrim o spaimă secretă că Marele Zid dintre persoana noastră exterioară și cea interioară va fi străpuns de ochiul nemilos al aparatului de fotografiat.“

Era evident că Aubrey Longrigg, membru al Parlamentului, lăsa această impresie. Până și surprins pe nepregătite, într-o lumină scăzută, de o cameră video de proastă calitate, aflată la cincizeci de metri depărtare de apă, Longrigg părea să găsească orice petic de umbră pe care îl îngăduia puntea iluminată feeric a iahtului *Prințesa Tatiana*.

Era însă drept că sărmanul om nu prea se putea mândri cu fotogenia proprie, recunoscute Luke, mulțumind încă o dată Cerului că drumul lui nu se încrucișase niciodată cu acela al lui Longrigg. Audrey Longrigg chelea, avea o față meschină și ascuțită și devenise recunoscut pentru intoleranța pe care o manifesta față de cei care nu se ridicau la nivelul lui ca inteligență. Sub soarele Adriaticii, trăsăturile lui neatrăgătoare au căpătat o nuanță roz aprinsă, iar ochelarii fără rame fac prea puțin pentru a schimba impresia pe care o lasă: aceea a unui funcționar bancar de cincizeci de ani – asta dacă nu ai auzit, la fel ca Luke, relatări despre ambiția nestăvilită care îl mână înainte, despre intelectul neiertător care a transformat cândva etajul patru într-o pepinieră de inițiative inovatoare și de baroni războinici

și despre atracția absurdă pe care o simte față de un anumit tip de femeie – cea care probabil adoră să fie dominată din punct de vedere intelectual –, ultimul exemplu fiind doamna care se află acum alături de el: Lady Janice (Jay) Longrigg, gazdă a unor reuniuni pentru persoane din înalta societate și colectoare de fonduri pentru opere caritabile, după care se derulează, înscrisă de Yvonne, lista prescurtată a nenumăratelor organizații caritabile care au motive să-i mulțumească lui Lady Longrigg.

Ea poartă o rochie de seară cu un umăr dezgolit. Părul negru ca pana corbului, bine pieptănat, este strâns cu o agrafă încărcată de diamante. Are un zâmbet binevoitor pe buze și ținuta ușor aplecată în față pe care doar englezoaicele născute într-o anumită clasă socială o pot dobândi. Și, pentru ochiul neiertător al lui Luke, femeia arată inefabil de proastă. Alături de ea, îmbrăcate în rochii festive, se agită cele două fiice prepubere.

– Asta este soția cea nouă, corect? exclamă pe un ton cântat și cu o vigoare neobișnuită Matlock, sprijinitorul neabătut al laburiștilor, asta în timp ce, la o apăsare a lui Hector pe un buton al telecomenzii, ecranul se întuneacă și lumina de deasupra se aprinde. Cea cu care s-a căsătorit când a decis să se lanseze în politică fără să pornească de jos. Așa un Aubrey Longrigg laburist mai zic și eu, serios! Vechi ori nou!

De ce era Matlock iarăși atât de jovial? – și de data asta în mod serios? Ultimul lucru la care se aștepta Luke din partea lui era să râdă cu adevărat, ceea ce pentru Matlock era ceva rar, în cel mai bun caz. Cu toate acestea, torsul lui mare, acoperit de haina din tweed, se umfla de o veselie mută. Să fi fost pentru că Longrigg și Matlock fuseseră ani în șir adversari la cuțite? Că pentru a te bucura de amabilitatea unuia însemna să-ți atragi ostilitatea celuiilalt? Că Longrigg ajunsese să fie cunoscut drept creierul șefului cel mare, și Matlock, în mod răutăcios, drept mușchii lui? Că odată cu plecarea lui Longrigg, colegii glumeți asemănaseră războiul lor lung de un deceniu cu o coridă în care taurul fusese acela care înfipsea *la puntilla*?

– Da, în fine, Audrey a căutat întotdeauna succesul, comentă el de parcă ar fi rememorat faptele unui defunct. A fost și un vrăjitor al finanțelor, din câte îmi aduc aminte. Fondurile pentru operațiuni nu reprezentau niciodată o problemă, asta e sigur, mai ales dacă Aubrey era la cârmă. Păi, în primul rând, ce caută pe vasul acela? – întrebă același Matlock, care, cu doar câteva minute mai devreme, afirmase că nimeni nu putea fi condamnat pentru prezența pe nava cuiva. Plus că apare în compania unei foste surse secrete după ce a părăsit Serviciul, lucru despre care regulamentul are de spus o serie de lucruri foarte clare, îndeosebi dacă sursa respectivă este o persoană alunecoasă ca... în fine, cum își zice el în prezent.

– Emilio dell Oro, interveni Hector, foarte săritor. O persoană care merită ținută minte, Billy.

– Era de presupus că Aubrey și-ar fi dat seama de asta, mai ales după ce l-am instruit că nu trebuie să apară în compania unuia ca Emilio dell Oro. Era cazul ca un om cu priceperea lui de a se furișa în viață să fie mai circumspect în modul de alegere a prietenilor. Cum de s-a întâmplat să fie acolo? Probabil că a avut un motiv întemeiat. Nu ar trebui să-l judecăm dinainte.

– Una dintre acele întâmplări fericite, Billy, explică Hector. Aubrey, noua lui nevastă și fiicele ei erau în vacanță și stăteau la un camping undeva pe dealurile de pe coasta Adriaticii. Un amic de-al lui Audrey, bancher la Londra, numele ne-a rămas necunoscut, l-a sunat și i-a spus că *Tatiana* era ancorată în apropiere și că acolo avea loc o petrecere, sugerându-i să dea o fugă ca să participe și el la distracție.

– La cort? Aubrey? Fugi de-aici.

– Da, a ales să stea în camping. O acțiune populistă a lui Audrey, reprezentantul Noului Laborism, omul din popor.

– Luke, tu te duci în camping în concedii?

– Da, dar Eloise detestă campingurile britanice. Ea e franțuzoaică, preciză el, iar răspunsul i se păru pe dată de o idioțenie rară.

– Luke, iar când te duci în camping – având grijă să le ocolești pe acelea britanice – îți iei de regulă haine de seară?

– Nu.

– Dar Eloise își ia cumva diamantele?

– De fapt, nu are nici unul.

Matlock reflectă la acest aspect.

– Hector, presupun că te-ai ciocnit de Aubrey destul de des, cât îți făceai de lucru prin City și noi ceilalți ne vedeam de treburile noastre. Nu ați băut niciodată o halbă de bere împreună, tu și Audrey? Așa cum fac tipii din City?

Hector ridică din umeri respingând ideea.

– Ne-am întâlnit întâmplător. Ca să fiu sincer, nu aveam atât de mult timp ca să-mi arăt ambițiile. Asta mă plictisește.

Auzind acestea, Luke, pentru care prefăcătoria la care apelase în ultimele zile nu fusese o treabă la fel de ușoară ca altădată, trebui să se controleze ca să nu se prindă cu mâinile de brațele scaunului.

„Ne-am întâlnit întâmplător“? Doamne Dumnezeule, cei doi lup-tau unul contra celuilalt până nu mai puteau – iar apoi o luau de la început. Potrivit lui Hector, dintre toți capitaliștii hoitari, hoții de active, deținătorii de acțiuni majoritare și bancherii hrăpăreți care existaseră vreodată, Aubrey Longrigg era cel mai fățarnic, cel mai viclean, cel mai păgân, cel mai necinstit și cu cele mai bune legături unde trebuia.

Pândind din culise, Audrey Longrigg fusese acela care condusese asaltul împotriva firmei de import de cereale a familiei lui Hector. Longrigg fusese acela care, printr-o rețea dubioasă, dar inteligent alcătuită din persoane-paravan, îi convinsese prin lingușeală pe cei de la Serviciul Vamal și Fiscal al Majestății Sale să pătrundă cu forța în depozitele lui Hector la miezul nopții, să spintece sute de saci, să spargă uși și să bage groaza în oamenii din schimbul de noapte.

Rețeaua perfidă a lui Longrigg, alcătuită din cunoștințe de la Whitehall, fusese aceea care îi asmuțise pe cei de la Protecția Muncii și Sănătate, de la Fisc, de la Pompieri și de la Serviciul de Imigrări să-i hărțuiască și să-i intimideze pe angajații familiei, să le

percheziționeze birourile, să ridice registrele contabile și să conteste plata taxelor și impozitelor.

Însă Aubrey Longrigg nu era doar un inamic în ochii lui Hector – asta ar fi fost mult prea ușor –, el era un arhetip; un simptom clasic al cancerului care rodea nu doar City-ul, ci și cele mai importante instituții guvernamentale.

Hector nu purta un război personal împotriva lui Longrigg. Probabil că exprimase adevărul atunci când îi spusese lui Matlock că Longrigg îl plictisea, pentru că pilonul esențial al tezei lui era că femeile și bărbații pe care îi ținea sub urmărire erau prin definiție niște plicticoși: mediocri, banali, nesimțitori, lipsiți de orice haz, care se deosebeau de alți plicticoși prin sprijinul secret ce și-l ofereau unii altora și prin lăcomia lor de nepotolit.

Comentariul lui Hector a devenit neglijent. Ca un magician care nu vrea ca spectatorii să se uite prea atent la vreo carte, el trece în revistă cu repeziciune pachetul de escroci internaționali pe care Yvonne l-a asamblat pentru el.

Apariția fugară a unui bărbat foarte scund, gras, cu aspect arogant, care își umple farfuria de la bufet.

– Cunoscut în cercurile germane sub numele de Karl der Kleine¹, spune disprețuitor Hector. Pe jumătate din neamul Wittelsbach – lucru care mă nedumerește. Bavarez, un catolic negru ca iadul, cum se spune pe acolo; legături strânse cu Vaticanul. Dar și mai apropiate cu Kremlinul. Membru ales în mod indirect în Bundestag – și director neexecutiv al unui grup de companii petroliere rusești, mare amic al lui Emilio dell Oro. A schiat cu el anul trecut la St. Moritz și l-a luat cu sine și pe iubitul lui spaniol. Saudiții îl adoră. Următorul personaj adorabil.

¹ Karl cel Mic (în limba germană, în orig., n. tr.)

Trecere prea rapidă la fotografia unui tânăr frumos cu barbă, purtând o capă sclipitoare de culoare roșie, care este prins într-o conversație elegantă cu două femei corpolente, încărcate de bijuterii.

– Ultima cucerire a lui Karl der Kleine, anunță Hector. Condamnat de un tribunal din Madrid la trei ani de muncă silnică pentru atac violent deosebit de grav, a scăpat în baza unui viciu de procedură, grație lui Karl. Numit recent director neexecutiv al grupului de companii Arena, aceeași șleahță care deține și iahtul Prințului – a, acum uite unul ce merită privit – o licărire pe consolă – doctorul Evelyn Popham din Mount Street, Mayfair; Bunny (Iepurașul) pentru prieteni. A studiat dreptul la Neuchâtel și Manchester. Are drept de practică în Elveția, e curtean și codoș al oligarhilor din Surrey, unic partener al propriei și înfloritoarei firme de avocatură din West End. Om cu vederi internaționaliste, care știe să trăiască bine, un avocat al naibii de bun. Corupt cât cuprinde. Unde-i este website-ul? Stai puțin. Îl găsesc imediat. Luke, lasă-mă, că mă descurc. A, uite. Aici.

Cât Hector bâjbâie și mormăie, pe ecranul plasmei, doctorul Popham (Bunny pentru prieteni) continuă să surâdă răbdător la publicul său. Este un gentleman rotunjour, vesel, cu favoriți și obrajii bucălați, coborât parcă direct din paginile lui Beatrix Potter¹. Lucru greu de anticipat, poartă un costum de tenis alb și strânge, în plus față de rachetă, o parteneră de joc atrăgătoare.

Pagina de pornire a website-ului doctorului Popham, când apare în cele din urmă, este stăpânită de aceeași față binedispusă, zâmbind pe deasupra unui blazon cvasiregal pe care apare balanța justiției. Mai jos este trecută profesiunea lui de credință:

Experiența profesională a echipei mele de specialiști cuprinde:

- protejarea cu succes a drepturilor persoanelor importante din sfera bancară și antreprenorială internațională împotriva investigațiilor declanșate de Oficiul pentru Fraude Grave

¹ Beatrix Potter (1866–1943), scriitoare și ilustratoare, cunoscută îndeosebi prin cărțile pentru copii (*Povestea Iepurașului Peter* etc.) (n.tr.)

- reprezentarea cu succes a clienților-cheie pe plan internațional în chestiuni privind jurisdicția offshore, apărarea dreptului lor la tăcere în instanțele internaționale și din Marea Britanie
- intervenții încununate de reușită în cazul anchetelor supărătoare, al investigațiilor legate de impozite și al acuzațiilor privind efectuarea de plăți ilegale sau nereglementare către persoane influente.

– Și indivizii nu se pot abține să joace tenis, se tânguie Hector în timp ce galeria lui de ticăloși revine la ritmul sprinten de mai devreme.

Rând pe rând, suntem în cluburi de sport din Monte Carlo, Cannes, Madeira și Algarve. La Biarritz și Bologna. Încercăm să ținem pasul cu subtitlurile realizate de Yvonne și cu albumul ei de fotografii distractive culese din reviste mondene, dar este greu dacă nu știi, la fel ca Luke, la ce să te aștepți și de ce.

Însă, indiferent cât de rapid se schimbă fețele și locurile sub bagheta lui Hector, indiferent cât de mulți oameni atrăgători, purtând echipament de tenis ultimul răcnet, ți-ar defila prin fața ochilor, cinci persoane apar în mod insistent și repetat:

- Jucăușul Bunny Popham, avocatul care este oricând gata să reacționeze în cazul anchetelor supărătoare, al investigațiilor legate de impozite și al acuzațiilor privind efectuarea de plăți ilegale sau nereglementare către persoane influente.

- Ambițiosul și intolerantul Aubrey Longrigg, spion trecut în rezervă, membru al Parlamentului și amator de camping cu toată familia, alături de ultima soție aristocrata și cunoscută în lumea acțiunilor caritabile.

- Viitorul ministru al Majestății Sale, specialist în etică bancară

Autodidactul, autoinventatul, vivacele și fermecătorul om de lume și poliglot Emilio dell Oro, om de finanțe național și internațional, dependent – așa ne anunță un articol decupat și scanat pentru lectura căruia trebuie să fii iute ca fulgerul – de „sporturi care fac să crească nivelul de adrenalină, începând cu călăritul fără șă prin munții Urali și

terminând cu asumarea de riscuri la Bursa de Mărfuri din Moscova“, care stă pe ecran mai mult decât este cazul, din cauza unor chichițe tehnice, și, în final:

Patricianul și agreabilul maestru în relații publice, căpitanul în retragere Giles de Salis, Marina Regală, persoană influentă, specialist în pairi corupți – prezentat de Hector, pe muzica de fundal, drept „unul dintre cei mai respingători indivizi de la Westminster“.

Lumina se aprinde. Se schimbă stick-ul de memorie. Regula casei spune clar: un subiect, un stick. Lui Hector îi place să păstreze aromele separat. E timpul să meargă la Moscova.

Hector pare să fi făcut un jurământ al tăcerii: ceea ce înseamnă că, eliberat de insipidele preocupări tehnice, se așază comod pe scaun și-l lasă pe prezentatorul știrilor de la un post de televiziune rusesc, un bărbat cu o voce de bariton, să facă treaba în locul lui. Ca și Luke, Hector este un împătimit al limbii ruse – și, cu unele rezerve, al sufletului rus. Ca și Luke, de fiecare dată când urmărește filmul care se derulează este, după cum singur mărturisește, cuprins de o spaimă respectuoasă în prezența unei minciuni sfruntate și nerușinate, exemplul clasic și etern, tipic pentru Rusia.

Iar postul moscovit de știri se descurcă foarte bine și singur, fără ajutorul lui Hector sau al altcuiva. Vocea baritonală este mai mult decât capabilă să transmită repulsia față de tragedia cumplită pe care o relatează: acel atac armat absurd, uciderea lipsită de sens a unor soți devotați și scriitori din Perm, în floarea vieții! Când hotărâseră să își viziteze patria iubită, venind tocmai din îndepărtata Italie, unde își aveau reședința, victimele nu aveau cum să știe că acea călătorie de suflet se va sfârși aici, în cimitirul înveșmântat în iederă al seminarului vechi pe care îl iubiseră mereu, cu turlele lui rotunde și pâlcurile de tuia, așezat pe panta unui deal din afara Moscovei, la marginea unei păduri ce crește încet, netulburată:

În această după-amiază mohorâtă, neobișnuită pentru o zi de mai, toată Moscova poartă doliu pentru doi ruși nevinovați și cele două fete care, prin îndurarea Domnului, nu au fost în mașină

când părinții lor au fost sfârtecați de gloanțele pornite din armele unor elemente teroriste ale societății noastre.

A se vedea geamurile sfărâmate și portierele sfredelite de gloanțe, epava arsă în întregime a unui Mercedes cândva nobil, azvârlită pe o parte, între niște mesteceni argintii, sângele rusesc nevinovat amestecându-se, într-un prim-plan brutal, cu motorina de pe asfalt; și fețele desfigurate ale victimelor.

Acea nelegiuire, ne asigură comentatorul, a stârnit mânia justificată a tuturor cetățenilor responsabili ai Moscovei. Când se va sfârși cu această amenințare? Când vor putea rușii de treabă să călătorească pe șoselele țării fără să fie mitraliați de bandele teroriste de ceceni care vor doar să răspândească teroarea și haosul?

Mihail Arkadieviici – om de afaceri de renume internațional din domeniul comerțului cu țiței și cu produse metalurgice! Olga Lvovna – muncind cu abnegație la opere caritabile menite să-i ajute cu hrană pe nevoiașii din Rusia! Părinți iubitori ai micuțelor Katia și Irina! Ruși adevărați, care duceau dorul patriei-mumă, pe care nu o vor mai părăsi niciodată!

Din nou, valul tot mai puternic de indignare al comentatorului; cu vocea lui în fundal, o coloană de limuzine negre escortează un dric cu pereți laterali din sticlă până la poalele împădurite ale porții seminarului teologic. Procesiunea se oprește, portierele mașinilor se deschid brusc, iar o mulțime de bărbați tineri purtând costume de firmă sar din ele și se așază rânduri-rânduri pentru a însoți sicriele. Scena se schimbă, făcând loc adjunctului șefului poliției, cu chip sumbru, uniformă și medalii pe piept, șezând țeapăn la un birou cu intarsii, înconjurat de diplome și fotografii ale președintelui Medvedev și ale premierului Putin:

Trebuie să ne consolăm știind că un cecen a mărturisit de bunăvoie comiterea crimei

ne spune el, iar camera se oprește pe fața lui destul cât să-i împărțăm revolta.

Revenim la cimitir și la sunetele unei lamentații funerare gregoriene cântate de un cor de tineri preoți ortodocși cu potcapuri și bărbi mătăsoase. Fețele bisericești coboară treptele seminarului, ținând sus icoane, către un mormânt dublu, în apropierea căruia așteaptă membrii îndurerați ai familiei. Imaginea îngheață, apoi se concentrează asupra fiecărui personaj, iar subtitlurile puse de Yvonne apar dedesubt:

TAMARA, soția lui Dima, sora Olgăi, mătușa Katiei și a Irinei: dreaptă ca un stâlp. Sub o pălărie neagră cu boruri late, semănând cu acoperământul unui apicultor.

DIMA, soțul Tamarei: fața lui lipsită de păr, ruinată, cu un aspect atât de bolnăvicios în zâmbetul lat, încât pare și el mort, în ciuda prezenței fiicei lui iubite.

NATAȘA, fiica lui Dima: părul lung lăsat pe spate, ca un fluviu negru, corpul ei suplu acoperit de un veșmânt larg de doliu.

IRINA și KATIA, fiicele Olgăi și ale lui Mișa: lipsite de expresie, fiecare strângând câte o mână de-a Natașei.

Comentatorul trece în revistă numele personalităților care au venit să-și aducă omagiile. Între aceștia se numără reprezentanți din Yemen, Libia, Panama, Dubai și Cipru. Nimeni din Marea Britanie.

Camera se concentrează asupra movilei pline de iarbă aflate la jumătatea pantei dealului, umbrită de tuia. Șase – ba nu, șapte – tineri, între douăzeci și ceva de ani și maximum treizeci și cinci, îmbrăcați în costume, sunt strânși laolaltă. Fețele lor rase, unele dintre ele arătând deja semne de îngrășare, sunt îndreptate spre mormântul deschis, aflat la douăzeci de metri mai jos, unde se vede silueta lui Dima, stând singur, cu partea superioară a corpului înclinată ușor pe spate în stilul militar pe care îl adoptă când privește, nu înspre mormânt, ci spre cei șapte bărbați în costume, adunați pe movilă.

Este o fotografie, sau o imagine în mișcare? Dima e neclintit, astfel că e greu de spus. La fel și bărbații strânși deasupra lui. Într-un târziu, apare și subtitlul compus de Yvonne:

CEI ȘAPTE FRAȚI

Unul după altul, camera îl ia în vizor pe fiecare, prinzându-l în prim-plan.

Luke a renunțat de multă vreme să mai judece oamenii după cum arată. A studiat aceste fețe de nenumărate ori, dar nu a descoperit la ele altceva decât ar găsi în orice birou de agenție imobiliară din Hampstead ori în orice grup de oameni de afaceri cu costume negre și genți diplomat negre dintr-un bar sau un hotel elegant, de la Moscova până la Bogotá.

Nici când apar numele lor rusești, lungi și întortocheate, la care se adaugă patronimele, poreclele de interlopi și numele false, nu reușește să distingă pe chipurile acelor oameni altceva decât trăsăturile tipice ale unor manageri de rang mediu.

Însă dacă vei continua să privești, începi să îți dai seama că șase dintre ei, în mod voit ori din întâmplare, alcătuiesc un cerc protector în jurul celui de-al șaptelea, aflat în mijloc. În cazul în care te uiți și mai atent, poți observa că bărbatul pe care îl protejează nu e nici măcar cu o zi mai vârstnic decât ei, iar fața lui lipsită de riduri arată la fel de fericită ca a unui copil într-o zi cu soare, nu tocmai ceea ce te aștepti să vezi la o înmormântare. După părerea lui Luke, fața aceasta reprezintă o imagine atât de evidentă a sănătății, încât aproape că te simți obligat să presupui că dincolo de ea există și o minte la fel de sănătoasă. Dacă omul acela ar apărea nechemat la ușa lui Luke într-o duminică după-amiază pentru a-i spune o poveste despre ghinionul lui în viață, i-ar veni greu să-l alunge de acolo. Iar subtitlul pus de el?

PRINȚUL

Pe negândite, zisul Prinț se desprinde de frații lui, coboară panta în fugă și, fără să-și scurteze pasul sau să încetinească, înaintează cu brațele întinse în lături spre Dima, care s-a întors să-l confrunte, cu

umerii trași spre spate, pieptul împins în față și bărbia împungând sfidător înainte. Însă mâinile lui strânse, atât de delicate în contrast cu restul corpului, par incapabile să se desprindă de coapse. Probabil – îi trece prin minte lui Luke, de fiecare dată când urmărește scena – probabil se gândește că asta este șansa de a-i face Prințului ceea ce visa să-i facă soțului mamei Natașei – „cu astea, profesore!“ Dacă așa stau lucrurile, atunci ideile mai înțelepte și mai tactice vor avea câștig de cauză în cele din urmă.

Treptat, chiar dacă destul de târziu, mâinile lui se ridică forțat pentru o îmbrățișare care începe cu reținere, iar apoi, prin forța dorinței bărbaților, ori prin ură reciprocă, devine o strângere în brațe ca între amanți.

Derulare cu viteză mică până la sărut: obrazul drept lipit de obrazul stâng al celuilalt, un *vor* bătrân și un *vor* tânăr. Protectorul lui Mișa îl sărută pe ucigașul lui Mișa.

Iar după fiecare sărut, scurta pauză pentru exprimarea regretului și pentru reflecție, și acel cuvânt de compasiune între îndoliați care, dacă este cumva rostit, nu este auzit decât de ei.

Filmare cu încetinitorul a sărutului gură pe gură.

Prin intermediul casetofonului care stă între mâinile inerte ale lui Hector, Dima le explică birocraților englezi de ce este pregătit să-l îmbrățișeze pe omul pe care ar dori nespun să-l lovească de moarte:

„Sigur că suntem triști, îi zic eu! Dar, ca un *vor* adevărat, noi *înțelegem* că era necesar să-l ucizi pe Mișa al meu! Acest Mișa devenise prea lacom, Prințe!“ îi vom zice noi. „Acest Mișa ți-a furat banii, Prințe! Era prea ambițios, prea critic!“ Nu spunem: „Prințe, nu ești un *vor* adevărat, ești o javră coruptă“. Nu spunem: „Prințe, tu primești ordin de la stat“. Nu spunem: „Prințe, tu plătești tribut la stat“. Nu spunem: „Prințe, faci contracte de lichidare pentru stat, trădezi inima rusească în fața statului“. Nu. Noi suntem *umili*. Regretăm. Acceptăm. Suntem respectuoși. Și spunem: „Prințe, te iubim. Dima *acceptă* hotărârea ta înțeleaptă de a-l ucide pe acest discipol de sânge, Mișa“.

Hector pune casetofonul pe pauză și se întoarce către Matlock.

– De fapt, el vorbește acum despre un proces pe care noi l-am constatat de ceva timp, Billy, spune el, pe un ton ce pare a sugera că-și cere scuze.

– Noi?

– Cei care analizăm activitatea Kremlinului, kremlinologii.

– Și tu.

– Da. Echipa noastră. Și noi.

– Și care este procesul pe care echipa ta l-a examinat atât de atent, Hector?

– Pe măsură ce Frățiile de infractori strâng tot mai mult rândurile din motive de afaceri, Kremlinul se apropie de ele. Acum zece ani, Kremlinul le-a dat oligarhilor cu legea în cap: Ascultați și de noi, altfel vă impozităm de vă lăsăm în pielea goală sau vă azvârlim în închisoare, ori și una, și alta.

– Cred că am citit asta undeva, Hector, remarcă Matlock, căruia îi place să tragă săgețile cu un zâmbet deosebit de prietenesc.

– Ei, acum Frăților li se spune același lucru, continuă netulburat Hector: „Organizați-vă, faceți curățenie în rândurile voastre, dar nu uicideți decât dacă vă spunem noi asta, și să ne îmbogățim împreună“. Și iată-l din nou pe prietenul tău de neînfrânat.

Emisiunea de știri pornește iarăși. Hector face stop-cadru, alege un colț și îl mărește. În timp ce Dima și Prințul se îmbrățișează, bărbatul care acum își zice Emilio dell Oro, îmbrăcat într-un palton negru, ca de ambasador, cu guler de astrahan, stă în mijlocul pantei și privește aprobator scena – iar din difuzorul casetofonului se aude Dima, care continuă să citească în rusă scenariul scris de Tamara:

Principalul aranjor al Prințului pentru multe plăți secrete este Emilio dell Oro, cetățean elvețian corupt, cu multe alte identități anterioare, care, prin șiretenie, a căpătat încrederea Prințului. Dell Oro este consilierul Prințului în multe chestiuni delicate la care el, fiind foarte prost, nu se pricepe. Dell Oro are multe cunoștințe corupte, inclusiv în Marea Britanie. Când trebuie aranjate plăți speciale pentru legăturile britanice, acest lucru se

face la recomandarea viperei pe nume dell Oro, după aprobarea personală dată de Prinț. După ce se aprobă recomandarea, este treaba celui numit Dima să deschidă conturi elvețiene pentru aceste persoane din Marea Britanie. Imediat ce britanicii onorabili oferă garanții, cel numit Dima va pune la dispoziție numele persoanelor corupte din Marea Britanie care dețin importante funcții în stat.

Hector oprește din nou casetofonul.

– Nu continuă? se plânse Matlock cu sarcasm. Este un ispititor perfect, trebuie să recunosc! Nu ne spune nimic decât dacă îi oferim ce dorește, și ceva pe deasupra. Chiar dacă pentru asta va trebui să născocească.

Însă era greu de descoperit dacă nu cumva Matlock încerca să se convingă pe sine. Chiar dacă asta făcea, răspunsul lui Hector trebuie să fi sunat pentru el ca o condamnare la moarte.

– Atunci, poate a născocit și asta, Billy. Exact acum o săptămână, Arena Multi Global Conglomerate, filiala din Cipru, a depus o cerere oficială la Autoritatea pentru Servicii Financiare pentru a înființa o nouă bancă comercială în City-ul londonez, care să funcționeze sub numele de First Arena City Trading și să fie cunoscută de aici înainte și pentru totdeauna sub numele prescurtat de FACT, așadar FACT Bank Limited, sau SRL, sau Incorporated, sau naiba mai știe cum. Solicitanții pretind că au susținere din partea a trei mari bănci din City, active garantate în valoare de cinci sute de milioane de dolari și negarantate de miliarde. În valoare de multe miliarde. Se feresc să menționeze câte miliarde, pentru că nu vor să sperie lumea. Cererea este sprijinită de o serie de auguste instituții financiare, naționale și străine, și de o listă impresionantă de nume ilustre de pe la noi. Întâmplător, două nume ilustre le aparțin predecesorului tău, Audrey Longrigg, și ministrului nostru în așteptare. Lor li se alătură obișnuitul contingent de lingăi de la Camera Lorzilor. Printre cei câțiva consilieri financiari angajați de Arena să insiste pe lângă Autoritatea pentru Servicii Financiare se numără distinsul doctor

Bunny Popham din Mount Street, Mayfair. Căpitanul de Salis, fost cadru al Marinei Regale, s-a oferit cu generozitate să fie vârful de lance în ofensiva pornită de Arena în domeniul relațiilor publice.

Matlock și-a lăsat capul mare să cadă în față. În cele din urmă, vorbește, dar tot fără să ridice fruntea:

– Hector, ți-e ușor, nu-i așa, să lovești de pe margine. La fel și prietenului tău, Luke. Dar ce facem cu poziția Serviciului, acolo unde contează ea mai mult? Tu nu mai aparții Serviciului. Ești Hector. Ce se întâmplă cu transferul activității de culegere a informațiilor către companii ce ne sunt prietene, băncile nefiind excluse din ecuația asta? Nu am pornit într-o cruciadă, Hector. Nu suntem angajați să răsturnăm barca. Suntem aici ca să o cârmim. Suntem un Serviciu.

Cum nu găsește nici un dram de simpatie în privirea cumplită a lui Hector, Matlock apelează la o notă mai personală:

– Hector, eu m-am pronunțat mereu în favoarea unui status-quo, și nu mi-a fost niciodată rușine cu asta. Fii mulțumit dacă această mare țară a noastră mai trece o noapte fără probleme, eu așa zic. Asta nu e de ajuns și pentru tine, nu? E ca poanta aceea rusească pe care obișnuiam să ne-o spunem pe vremea Războiului Rece: „Nu va fi nici un război, dar după lupta pentru pace n-o să mai rămână piatră pe piatră“. Ești un absolutist, Hector, asta ești, am stabilit. Asta din cauza fiului tău, care ți-a provocat multă suferință. El te-a făcut să te schimbi. Adrian.

Luke își reține răsuflarea. Acesta era un subiect intangibil. În cursul orelor de intimitate pe care el și Hector le-au petrecut împreună – în bucătărie, mâncând supa lui Ollie sau bănd câte un whisky, după orele de program, stând ghemuiți alături și urmărind filmele furate de Yvonne sau ascultând încă o dată diatriba lui Dima – Luke nu a riscat nici măcar o dată să facă vreo referire, indiferent cât de voalată, la fiul lui Hector, pornit pe căi greșite. Doar întâmplător a aflat de la Ollie că Hector nu trebuia deranjat miercuri și sâmbăta după-amiaza, decât în caz de mare urgență, pentru că în acele

zile mergea în vizită la fiul lui, aflat într-o închisoare deschisă¹ din East Anglia.

Însă Hector nu lăsa impresia că ar fi auzit cuvintele jignitoare ale lui Matlock, ori, dacă le auzise, nu le-a luat în seamă. Cât despre Matlock, acesta fusese atât de înflăcărat de indignare, încât probabil nici nu-și dăduse seama că le rostise.

– Plus încă un lucru, Hector! se răstește el. Dacă te gândești mai bine, până la urmă ce e rău în asta, să transformi bani negri în bani albi? De acord, există o economie subterană. Una foarte extinsă. Știm cu toții asta. Doar nu ne-am născut ieri. Mai mult negre decât albe, așa sunt economiile unor țări, știm și asta. Uită-te la Turcia. Uită-te la Columbia, parohia lui Luke. De acord, și Rusia. Așadar, cum ai prefera să vezi banii aceia? Negri, și să rămână acolo? Ori albiți, stând la Londra, în mâinile unor oameni civilizați, dispuși să-i folosească pentru realizarea unor scopuri legale și a binelui public?

– Atunci, poate c-ar trebui să te apuci și tu de spălarea banilor, Billy, murmură Hector. Pentru binele public.

Acum este rândul lui Matlock să facă pe surdul. Brusc, își schimbă tactica, un truc pe care l-a perfecționat de-a lungul vremii.

– Și cine e acest profesor de care tot auzim? Întreabă el sever, vorbind drept spre Hector. Ori de care nu auzim? E sursa tuturor acestor lucruri? De ce mi se servesc doar firimituri tot timpul, fără date clare? De ce nu ne-ai dat nouă spre verificare persoana asta, bărbat sau femeie? Nu țin minte să-mi fi ajuns pe birou ceva legat de acest profesor.

– Vrei să-l verifici tu, Billy?

Matlock îi aruncă lui Hector o privire lungă și rămâne mut.

– Chiar te rog, Billy. Preia-l tu, oricine ar fi el sau ea. Preia întregul caz, cu Aubrey Longrigg și tot restul. Predă-l oamenilor de la crimă organizată, dacă preferi așa. Cheamă-i și pe cei de la Poliția

¹ Instituție penală unde deținuții nu sunt încarcerați în celule, putând desfășura diverse activități, dar nu au dreptul de a o părăsi. (n.tr.)

Metropolitană, serviciile de securitate și gărzile blindate, dacă tot te-ai pornit. S-ar putea ca șeful să nu-ți mulțumească, însă o vor face alții.

Matlock nu se dă nicidecum bătut. Cu toate acestea, întrebarea lui agresivă are în ea o sonoritate inconfundabilă, de concesie:

– Mda. Hai mai bine să stăm de vorbă pe șleau. Ce poștești? Cât timp, și câți bani? Să-ți vedem toate dorințele. Și după aceea, să analizăm puțin câte puțin.

– Vreau următoarele, Billy. Vreau să-l întâlnesc pe Dima când va veni la Paris, peste trei săptămâni. Vreau să scot mostre de la el, exact așa cum am proceda în cazul oricărui dezertor la mare preț: nume din lista lui, numere de cont, și o privire la harta lui – pardon, la schema de legături. Vreau o aprobare scrisă – a ta – să deschidem negocierile cu înțelegerea că dacă ne poate pune la dispoziție tot ce promite, îl cumpărăm imediat, la prețul pieței, și nu ne mai jucăm, ca să nu încerce cumva să se vândă francezilor, nemților, elvețienilor – ori, Doamne ferește, americanilor, cărora le-ar trebui doar o uitătură la materialele lui ca să aibă o confirmare a părerii lor de acum privind starea jalnică a acestui Serviciu, a acestui guvern și a acestei țări. Împunge cu degetul ciolănos prin aer și rămâne așa, în timp ce în ochii cenușii, dilatați, apare din nou o sclipire înfierbântată. Și vreau să acționez fără codițe. Ești atent? Asta înseamnă că nu trebuie anunțată rezidența din Paris că mă aflu acolo, și nu vreau nici un sprijin logistic, financiar sau operativ din partea ta sau a Serviciului, la nici un nivel, până nu vă cer eu asta. Ai priceput? Același lucru e valabil și pentru Berna. Vreau ca acest caz să fie ultrasecret și lista celor care știu de el să fie închisă acum. Nu am nevoie de alți semnatori ai angajamentului de păstrare a secretului, și în felul acesta scăpăm de șușoteli pe coridor între cei mai buni amici. O să mă ocup de caz singur, în felul meu, folosindu-mă de Luke și de orice alte resurse voi alege. În regulă, acum dă-i drumul, fă o criză.

„Așadar, Hector a auzit vorbele rostite mai devreme, gândi satisfăcut Luke: Billy Boy ți-a dat lovitura cu Adrian, iar tu l-ai făcut să plătească un preț triplu.“

Protestul lui Matlock era amestecat cu o nedumerire sinceră:

– Fără aprobare măcar din partea șefului? Fără aprobarea celor de la etajul patru, fără nimic? Hector Meredith acționând din nou de unul singur? Primind informații din surse neaprobate, din proprie inițiativă, în propriile lui scopuri? Nu trăiești pe lumea asta, Hector. Niciodată n-ai trăit aici. Nu te uita la ce îți oferă omul ăsta al tău. Uită-te la ceea ce solicită! Naturalizare pentru tot tribul lui, noi identități, pașapoarte, case conspirative, amnistii, garanții, nici nu mai știu ce nu cere! Ar trebui să ai acceptul Comisiei de Împuternicire în sprijinul tău, în scris, înainte ca eu să-ți aprob asta. Eu nu am încredere în tine. Niciodată n-am avut. Nimic nu te satisface. Niciodată, nimic.

– Întreaga Comisie? întrebă Hector.

– Așa cum este alcătuită ea în baza reglementărilor Trezoreriei. Întreaga Comisie de Împuternicire, în sesiune plenară, nu în subcomisii.

– Așadar, o adunătură de avocați guvernamentali, o distribuție de cinci stele alcătuită din demnitari de la Externe, oameni din Secretariatul Cabinetului, de la Trezorerie, fără a mai vorbi de cei de la etajul patru de la noi. Crezi că mai poți păstra secretul după aceea, Billy? În contextul ăsta? Dacă vin și cei de la comisia de supraveghere parlamentară? Țștia merită luați în răs. Ambele camere ale Parlamentului, supravegherea din partea partidelor, cu Aubrey Longrigg în prim-plan, și corul de mercenari parlamentari plătiți de Salis, toți cântând după aceeași partitură?

– Efectivele și componența Comisiei de Împuternicire sunt flexibile și ajustabile, Hector, după cum știi prea bine. Nu toate elementele trebuie să fie prezente în orice împrejurare.

– Și asta îmi propui tu, înainte ca eu să stau de vorbă cu Dima? Vrei un scandal înainte ca el să izbucnească? Într-acolo împingi lucrurile? Atacă tot, distruge sursa înainte de a o lăsa să-ți arate ce are de vândut, și ducă-se naibii consecințele? Asta sugerezi la modul serios? O să faci mirosul să se răspândească peste tot înainte de a trânti rahatul unde trebuie, și asta doar ca să-ți salvezi pielea? Și mai vorbești de binele ce trebuie să i se facă Serviciului.

Luke se simțea obligat să se plece în fața lui Matlock. Nici măcar acum nu renunța la atitudinea agresivă.

– Deci, în sfârșit, protejăm interesele Serviciului! Bravo, bine. Mă bucur să aud asta, chiar dacă atât de târziu. Ce sugerezi tu?

– Să organizezi ședința comisiei după ce merg la Paris.

– Și până atunci?

– În ciuda părerilor tale și a tot ce-ți este drag, cum ar fi propriul cur, o să-mi dai o licență operativă temporară prin care încredințezi toată afacerea unui aventurier care poate fi debarcat în momentul în care operațiunea se dezumflă: adică mie. Hector Meredith are calități, dar este recunoscut pentru modul impulsiv în care acționează, iar acum și-a depășit atribuțiile. Mass-media, vă rog să luați notă.

– Și dacă operațiunea nu se dezumflă?

– Convoci versiunea restrânsă a Comisiei de Împuternicire cu care poți scăpa nescărmănat.

– Și tu discuți cu ei.

– Iar tu vei fi în concediu medical.

– Nu e cinstit, Hector.

– Nici nu aveam intenția să joc curat, Billy.

Luke nu a aflat niciodată ce bucată de hârtie a scos Matlock din ascunzișurile hainei lui, ce scria și ce nu scria pe ea, dacă ea a fost semnată de amândoi sau doar de unul dintre ei, dacă exista o copie și dacă da, cine o păstra, și unde, pentru că Hector i-a reamintit lui Luke, și nu pentru prima oară, că avea o întâlnire, și, în momentul când Matlock își împrăștiase lucrurile pe masă, el părăsise încăperea ca să respecte acel angajament.

Însă avea să-și amintească întreaga viață plimbarea de întoarcere spre Hampstead prin ultimele raze ale soarelui, când se întrebase dacă, în drum, nu putea să treacă pe la Perry și Gail, pe la apartamentul lor din Primrose Hill, ca să-i îndemne să fugă pentru a-și salva viețile, cât mai aveau vreme.

Și de acolo, ca întotdeauna, gândurile i-au rătăcit, nu fără puțin îndemn din partea lui, spre lordul drogurilor din Columbia, în vârstă de șaiszeci de ani, îmbibat de băutură, care, din motive ce aveau să rămână neînțelese atât de el, cât și de Luke, hotărâse ca în loc să-i dea informații lui Luke, așa cum făcuse timp de doi ani, să-l încuie în fortificația aceea împuțită din junglă și să-l lase la cheremul locotenenților lui, după care îi adusese haine curate și o sticlă cu tequila și îl poftise să-și găsească singur drumul înapoi până la Eloise.

Dintre emoțiile pe care Gail se aștepta să le simtă când a urcat în trenul Eurostar care pornea la ora 12.29 din gara St. Pancras spre Paris într-o sâmbătă înnorată de iunie, starea de ușurare era ultima. Totuși senzația de ușurare era dominantă, deși afectată de proteste și rezerve, și, dacă era să judece după expresia de pe chipul lui Perry, așezat vizavi de ea, starea lui era asemănătoare. Dacă senzația de ușurare se traducea prin claritate, prin reinstaurarea armoniei între ei, prin reluarea legăturii cu Natașa și fetițele, dar și prin tamponarea frunții lui Perry, când el își juca rolul de salvator al Țării și Libertății, atunci Gail trebuia să se simtă ușurată; ceea ce nu însemna că-și aruncase pe fereastră capacitatea de a analiza totul cu simț critic ori că, dacă Perry era încântat de rolul lui de mare spion, ea ar fi împărtășit acea senzație.

Convertirea lui Perry față de cauză nu venise ca o surpriză pentru Gail, deși trebuia să-l urmărești atent ca să-ți dai seama cât de departe ajunsese: de la respingerea cu un aer superior, la un angajament aproape complet față de ceea ce Hector numea Acțiunea. Era adevărat, Perry exprima unele rezerve de ordin moral sau etic, ba chiar și îndoieli – „Oare aceasta este cu adevărat singura modalitate de a aborda problema? Nu există o cale mai scurtă pentru a obține același rezultat?” – însă era capabil să-și pună aceeași întrebare și când escalada o surplombă de trei sute de metri înălțime și se afla la jumătatea ascensiunii.

Semințele acestei convertiri, își dădea ea seama acum, fuseseră plantate, nu de Hector, ci de Dima, care, după vacanța din Antigua, căpătase în lexiconul lui Perry dimensiunile unui sălbatic plin de noblețe extras din scrierile lui Rousseau:

– Imaginează-ți cine am fi fost noi dacă ne-am fi născut în locul lui, Gail. Nu poți ignora acest lucru: practic, este o medalie onorifică să fii ales de el. Și vorbesc serios, gândește-te la toți acei copii!

A, ea se gândise la copii, bineînțeles. Se gândise la ei zi și noapte, și mai ales se gândise la Natașa, motiv pentru care se abținuse de la a-i sugera lui Perry că, blocat pe o peninsulă din Antigua și trăind cu frica lui Dumnezeu în suflet, probabil că Dima nu avusese la îndemână prea multe soluții când trebuise să aleagă un mesager, confesor sau coleg de detenție, ori ceea ce fusese socotit Perry, ori ceea ce se socotise el însuși. Gail știuse dintotdeauna că exista un romantic latent în el, care aștepta să fie trezit când avea să fie nevoie de o dăruire altruistă, iar dacă prin aer adia și o boare de pericol, atunci, cu atât mai bine.

Singurul personaj lipsă fusese un fanatic asemenea lui, care să sune din trâmbiță: asta până când pe scenă a apărut Hector, fermecător, spiritual, fals relaxat, etern contestatar, după cum îl vedea ea; arhetipul obsedatului de justiție, care își trăise viața demonstrând că el era posesorul terenului de sub Westminster Abbey. Și probabil că dacă avocații din Chambers și-ar fi dedicat o sută de ani cazului său, s-ar fi dovedit că el avea dreptate și instanța ar fi trebuit să pronunțe decizia în favoarea lui. Până atunci însă, Westminster Abbey avea să rămână acolo unde era, iar viața avea să continue ca și până în acel moment.

Și Luke? Ei, bine, Luke era Luke, în ceea ce îl privea pe Perry, un om de treabă, fără îndoială: un bun profesionist, conștiincios, inteligent. Cu toate acestea, Perry aflase cu oarecare ușurare că Luke nu era liderul echipei, așa cum crezuse el la început, ci locotenentul lui Hector. Și cum, în opinia lui Perry, Hector nu putea greși, poziția de secund i se potrivea perfect.

Gail nu era la fel de sigură de asta. Cu cât îl cunoscuse mai bine pe Luke în cele două săptămâni de „familiarizare“, cu atât se simțea mai înclinată să îl socotească – în ciuda crispării lui, a politeții exagerate și a ridurilor provocate de îngrijorare, care îi apăreau trecător pe față când își închipuia că nu se uita nimeni la el – drept un om în care putea să aibă toată încrederea; și pe Hector, cu siguranța lui plină de îndrăzneală și cu limbajul lui spiritual și fără perdea și cu puterea lui copleșitoare de convingere, drept un om primejdios prin dezlănțuirea lui.

Faptul că Luke se îndrăgostise de ea nu o surprindea și nici nu o deconcerta. Bărbații se îndrăgosteau de ea tot timpul. Se simțea în siguranță atâta vreme cât știa care le erau sentimentele. Nici faptul că Perry nu-și dădea seama de acest lucru nu o mira defel. Inabilitatea lui de a percepe situația reprezenta tot un fel de siguranță pentru ea.

Ceea ce o tulbura cel mai mult era patima cu care se angajase Hector în acea afacere: sentimentul lui că avea de îndeplinit o misiune – tocmai sentimentul care îl încânta atât de mult pe Perry.

– A, sunt încă la bancul de testare, spusese Perry, într-una dintre autodenunțările de moment la care ținea atât de mult. Hector este omul format – o distincție la care aspira în mod continuu, și pe care deocamdată ezita să și-o acorde.

Hector, o versiune *formată* a lui Perry? Hector, *omul acțiunii pure*, care făcea lucruri de care Perry doar vorbea? Ei, bine, cine ajunsese acum în linia întâi? Perry. Și cine ținea discursuri? Hector.

Însă Perry nu era fermecat doar de Hector. Îl fermecase și Ollie. Perry, care se mândrea cu ochiul lui atent când era vorba să stabilească cine era bun pe coarda de alpinism, ca și Gail, nu fusese în stare să creadă că Ollie, greoi și aparent ieșit din formă, omul cu purtări de amator de camping, cu cercelul și simțul lui pentru informații, și cu accentul lui străin pe care ea nu reușise să-l localizeze, dar, fiind prea politicoasă, nu îndrăznea să ceară lămuriri, avea să se transforme în modelul unui educator înnăscut: meticulos,

cu exprimare cursivă, hotărât să-și țină fiecare lecție într-o manieră plăcută și memorabilă.

Nu mai avea importanță că le erau răpite weekendurile lor prețioase ori serile, până târziu, după câte o zi epuizantă la Chambers sau în tribunal; ori că Perry fusese la Oxford toată ziua ca să participe la ceremonii de absolvire chinuitoare, ca să-și ia rămas bun de la studenți ori să facă ordine și curățenie în apartament. După câteva momente, Ollie îi ținea sub vraja lui, fie că erau prinși între cele patru ziduri ale subsolului, fie că stăteau într-o cafenea aglomerată de pe Tottenham Court Road, în timp ce Luke era pe trotuar, iar marele Ollie în taxiul lui, cu bereta pe cap, pe când ei testau jucăriile din muzeul lui clandestin de stilouri cu rezervor, nasturi de blazer și ace de cravată care puteau asculta, transmite, înregistra, ori toate acestea la un loc; și, pentru fete, bijuterii.

– Care dintre acestea ți s-ar potrivi, Gail? întrebuse Ollie când îi venise rândul să fie înzestrată cu o bijuterie. Iar când ea răspunsese: „Dacă vrei un răspuns sincer, Ollie, nu vreau să apar nici moartă purtând vreuna din cele pe care mi le-ai arătat“, plecaseră imediat la Liberty's pentru a căuta ceva care să-i convină.

Cu toate acestea, după cum a ținut el să le spună, șansele ca ei să-i folosească vreodată jucăriile erau aproape zero:

– Hector nici nu se gândește să vă lase în apropierea lor când va avea loc marele eveniment, draga mea. Asta este doar „pentru orice eventualitate“. Pentru situația când, pe neașteptate, o să auzi ceva minunat ce nimeni nu anticipa, și nu va exista vreun risc pentru viața sau proprietatea cuiva. Vrem doar să fim siguri că veți avea cunoștințele necesare pentru a le pune în funcțiune.

Gândind în perspectivă inversă, Gail avea îndoieli serioase. Bănuia că jucăriile lui Ollie erau în realitate elemente ajutătoare ale procesului de învățământ, menite să le inducă o dependență psihologică oamenilor care erau instruiți să se joace cu ele.

– Cursul vostru de familiarizare se va desfășura în ritmul dorit de voi, nu de noi, îi informase Hector, adresându-se proaspeților recruți

în prima seară, cu o voce pompoasă pe care nu o mai folosisese după aceea – prin urmare, și el era agitat. Perry, dacă te trezești prins la Oxford în vreo ședință neplanificată sau în cine știe ce activitate, rămâi acolo, și ne dai un telefon. Gail, orice ai avea de lucru la Chambers, nu-ți forța norocul. Mesajul meu este să vă comportați firesc și să vă vedeți de treabă. Orice modificare a stilului de viață al oricărui din voi va stârni curiozitatea unora și va deveni contraproductivă. Sunteți atenți la ce spun?

Apoi i-a repetat lui Gail promisiunea pe care i-o făcuse lui Perry:

– Vă vom spune cât de puțin posibil, însă tot ce vă vom comunica va fi adevărul. Sunteți o pereche de tineri nevinovați printre străini. Așa vă vrea Dima, și așa vă vreau și eu, la fel și Luke sau Ollie, aici de față. Lucrurile despre care nu aveți habar nu le puteți rasoli. Fiecare chip nou trebuie să fie o față nouă pentru voi. Fiecare lucru ce se întâmplă pentru prima oară trebuie să fie așa. Planul lui Dima este să vă spele tot așa cum spală bani. Să vă facă una cu peisajul lui social, să vă transforme într-o monedă respectabilă. Efectiv, oriunde s-ar duce, el se va afla în arest la domiciliu, și așa va fi după cele petrecute la Moscova. Asta e problema lui, și s-a gândit îndelung și intens cum să o rezolve. Ca întotdeauna, inițiativa trebuie să-i aparțină sărmanului agent operativ de pe teren. Treaba lui Dima este să ne demonstreze de ce este în stare, când și cum. Și, ca o revenire tipică pentru Hector: Sunt spurcat la gură. Asta mă relaxează, mă readuce cu picioarele pe pământ. Luke și Ollie, aici de față, sunt niște mironosițe, așa că se restabilește echilibrul.

Iar apoi, din nou predica:

– Asta nu este, repet, nu este o ședință de pregătire. Din păcate, nu avem doi ani la dispoziție, ci doar câteva ore dispersate pe parcursul a două săptămâni. Deci, e vorba de o familiarizare, de a clădi încrederea în voi înșivă, și între voi și noi, indiferent de situație. Voi să aveți încredere în noi, iar noi să avem încredere în voi. Însă voi nu sunteți spioni. De aceea, pentru numele lui Dumnezeu, nici să nu încercați să fiți așa ceva. Nici măcar să nu vă gândiți la supraveghere. Voi nu

sunteți oameni care să simtă că se află sub supraveghere. Sunteți doi tineri care se bucură de o aventură la Paris. De aceea, la naiba, vă rog, nu începeți să vă holbați în vitrine, uitându-vă de fapt peste umăr, și să nu țâșniți brusc pe străzi lăturalnice sau pe alei. Telefoanele mobile reprezintă o chestiune oarecum diferită, continuă el, fără să clipească. A folosit vreunul din voi telefonul mobil în fața lui Dima sau a cuiva din banda lui?

Își utilizaseră mobilele în balconul bungalow-ului, Gail ca să telefoneze la Chambers pentru a se interesa de situația cazului *Samson contra Samson*, iar Perry ca să-și sune menajera de la Oxford.

– A auzit cineva din hoarda lui Dima soneria telefoanelor voastre?

– Nu. Sigur nu.

– Dima sau Tamara vă cunosc numerele?

– Nu, spuse Perry.

– Nu, repetă Gail, chiar dacă era mai puțin sigură.

Natașa avea numărul lui Gail, iar Gail îl avea pe al Natașei. Însă, în sensul întrebării, răspunsul ei reflecta adevărul.

– Atunci, Ollie, pot să beneficieze de criptare, decretă Hector. Albastru pentru Gail, argintiu pentru el. Iar voi doi, vă rog să-i predați cardurile SIM lui Ollie, iar el va face tot ce trebuie. Noile voastre telefoane vor fi criptate doar pentru convorbirile dintre noi cinci. Ne veți găsi pe noi trei sub numele presetate de Tom, Dick și Harry. Tom sunt eu. Luke este Dick. Iar Ollie e Harry. Perry, tu ești Milton, ca poetul. Gail va fi Doolittle, după Eliza¹. Totul e presetat. În rest, telefoanele vor funcționa ca de obicei. Ai înțeles, Gail?

Iar Gail, avocata, replică:

– Ne vei asculta convorbirile de acum înainte, dacă nu cumva ai făcut-o deja?

Râsete.

– Vom asculta doar convorbirile pe liniile presetate.

– Altele, nu? Sigur?

¹ Eliza Doolittle, personaj din piesa *Pygmalion* (1912), de George Bernard Shaw (n.tr.)

– Sigur nu. Serios.

– Nici măcar când îmi sun amanții secreți?

– Nici măcar acele convorbiri, din păcate.

– Dar ce se întâmplă cu mesajele noastre personale?

– Nu ne atingem de ele. Ar fi o pierdere de vreme, și nu ne ocupăm de așa ceva.

– Din moment ce convorbirile pe liniile presetate sunt criptate, de ce mai avem nevoie de numele acelea comice?

– Pentru că oamenii din autobuz mai trag cu urechea. Mai sunt întrebări din partea acuzării? Ollie, unde naiba e whisky-ul acela?

– Chiar aici, șefu'. De fapt, am cumpărat încă o sticlă – afirmație făcută cu glasul acela supărător prin faptul că nu putea fi plasat nicăieri.

– Și, familia ta, Luke? Întrebase Gail într-o seară, înainte de a pleca acasă, când erau în bucătărie și mâncau supă, având pe masă o sticlă de vin roșu.

O mira că nu-i adresase acea întrebare mai de mult. Probabil – un gând întunecat – nu voise, preferând să-l țină pe Luke prins în cârlig. Asta l-a descumpănit evident, deoarece ridică brusc mâna spre frunte ca să frece o cicatrice mică și lividă, care părea să devină mai pronunțată când avea ea chef. O lovitură cu patul pistolului, administrată de vreun alt spion? Ori cu tigaia mănuită de soția furioasă?

– Doar un copil, Gail, îmi pare rău, oftă el, ca și cum ar fi fost cazul să se scuze că nu avea mai mulți. Un băiat. Un flăcău grozav. Ben, așa îi spunem. M-a învățat tot ce știu despre viață. Mă bate și la șah, sunt mândru să spun asta. Serios. (O tremurătură a unei pleoape.) Din nefericire, nu prea ajungem să încheiem vreo partidă. Prea mult din asta.

Asta? Se referea la băutura? La activitatea de spion? Sau la faptul că se îndrăgostea cu una, cu două?

Preț de câteva clipe îl bănuie că avea o aventură cu Yvonne, concluzie la care ajunsese după modul în care aceasta îl dirija cu discreție, ca

o mamă. Apoi decise că el și Yvonne erau două persoane care lucrau cot la cot: asta până într-o seară, când i-a surprins ochii privind ba la Yvonne, ba la ea, ca și cum amândouă ar fi fost niște ființe superioare, și atunci Gail s-a gândit că nu mai văzuse niciodată în viață un chip atât de întristat.

Ultima noapte. Sfârșit de trimestru. Încheierea școlarizării. Nu vor mai exista niciodată două săptămâni care să semene cu acestea. În bucătărie, Yvonne și Ollie gătesc un biban de mare în crustă de sare. Ollie cântă ceva din *Traviata*, destul de bine, iar Luke îi apreciază pe ceilalți, zâmbind la fiecare și clătinând din cap, minunându-se exagerat. Hector a adus o sticlă mare de Meursault – de fapt, două. Întâi de toate însă, trebuie să discute cu Perry și cu Gail în sufrageria Dirigintelui, încărcată prin prezența huselor de creton. Stăm jos sau în picioare? Hector rămâne în picioare, astfel că Perry, întotdeauna formalist împotriva voinței lui, îl imită. Gail alege un scaun cu spatează dreaptă aflat sub o gravură de Roberts, înfățișând Damascul.

– Așadar, ia Hector cuvântul.

– Așadar, îl aprobă ei.

– Deci, ultimele indicații. Fără martori. Treaba e periculoasă. V-am spus-o și până acum, dar v-o spun din nou. E al naibii de periculoasă. Dacă vă angajați să o faceți, vă vom alăpta cât putem, dar sprijinul logistic pe care îl avem nu face nici cât o ceapă degerată. Ori, cum zicem noi, cei din branșă, mergem desculți. Nu trebuie să spuneți la revedere. Uitați de peștele lui Ollie. Luați-vă pardesiurile din hol, ieșiți pe ușă și nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Ultima strigare.

Ultima dintre multele strigări, dacă ar ști el. Perry și Gail au discutat aceeași chestiune în fiecare seară din ultimele paisprezece. Perry voia ca ea să răspundă pentru amândoi, ceea ce Gail și face:

– Ne simțim în stare. Am decis. Îi dăm drumul, declamă ea, pe un ton mai eroic decât ar dori, iar Perry înclină teatral din cap și adaugă:

– Da, absolut, de parcă n-ar fi vorbele lui – un lucru pe care sigur îl știe, pentru că-i întoarce imediat întrebarea lui Hector: Dar voi, domnilor? vrea el să afle. Voi nu aveți îndoieli?

– A, noi suntem terminați oricum, îi răspunde Hector nepăsător. Asta-i ideea, nu? Dacă e să o încasezi, măcar să o faci pentru o cauză bună.

Ceea ce, în cazul lui Perry, este ca un balsam pentru urechea lui puritană.

Și, dacă se putea judeca după expresia de pe fața lui Perry când au ajuns în Gare du Nord, același balsam încă își făcea efectul, pentru că el avea o înfățișare reținută care spunea „sunt britanic“, lucru cu totul nou pentru Gail. Înțelesul deplin al hotărârii pe care o luaseră i-a șocat abia după ce au ajuns la Hôtel des Quinze Angles – o alegere tipică pentru Perry: sărăcăcios, strâmtorât, cu cinci etaje ce păreau șubrede, camere minuscule, cu paturi gemene de mărimea unor mese de călcat și situat la o aruncătură de băț de rue du Bac. Era ca și cum ședințele lor din casa din Bloomsbury, cu atmosfera ei prietenoasă și familială – o oră plăcută cu Ollie, o altă cu Luke, Yvonne a trecut pe acolo, Hector e pe drum ca să bea un păhărel de seară –, le instilase un sentiment de imunitate care acum, când rămăseseră singuri, se destrămase.

Au mai descoperit că își pierduseră capacitatea de exprimare firească și își vorbeau ca o pereche ideală dintr-o reclamă de la televizor:

– Aștept cu nerăbdare ziua de mâine, tu nu? îi declară Doolittle lui Milton. Nu l-am văzut niciodată pe Federer în carne și oase. Sunt de-a dreptul emoționată.

– Sper ca vremea să rămână frumoasă, îi răspunde Milton lui Doolittle, cu o privire îngrijorată aruncată pe fereastră.

– Și eu sper la fel, îl aprobă Doolittle neîntârziat.

– Atunci, ce-ar fi să despachetăm bagajele și să ne găsim un locșor unde să mâncăm ceva? propune Milton.

– Bună idee, încuviință Doolittle.

De fapt, amândoi gândesc așa: „Dacă plouă la meci, ce Dumnezeu va face Dima?”

Telefonul mobil al lui Perry sună. Hector.

– Bună, Tom, spune Perry, ca un idiot.

– V-ați cazat cu bine, Milton?

– Da, bine. Călătoria a fost plăcută. Totul a mers perfect, se entuziasmează Perry cât pentru amândoi.

– Sunteți singuri în noaptea asta, e bine?

– Tu ai spus-o.

– Doolittle e în roz?

– Și înfloritoare.

– Să mă suni dacă ai nevoie de ceva. Serviciu non-stop.

La plecare, în holul minuscul al hotelului, Perry discută despre temerile lui referitoare la vreme cu o doamnă formidabilă pe nume Madame Mère, după mama lui Napoleon. O cunoaște de pe vremea studenției, iar Madame Mère, dacă e să i se dea crezare, îl iubește pe Perry ca pe un fiu. Încălțată în papuci de casă, are cel mult un metru și douăzeci și nimeni, după cum spune Perry, nu a văzut-o vreodată fără eșarfă pe deasupra bigudiurilor. Gail se bucură să-l audă vorbind repede în franceză, dar fluenta lui a constituit întotdeauna o provocare pentru ea, probabil pentru că nu este într-un totu sincer cu privire la primii săi instructori.

La un *tabac* din rue de l'Université, Milton și Doolittle mănâncă ceva anost, friptură cu cartofi prăjiți și o salată obosită, și convin că e cea mai bună mâncare din lume. Nu-și termină litrul de vin roșu al casei, astfel că iau sticla la hotel.

– Comportați-vă ca de obicei, le spusese Hector cu un gest aerian. Dacă aveți amici care locuiesc în Paris și vreți să ieșiți cu ei, de ce nu?

„Pentru că acum nu facem ceva normal, de aceea. Pentru că nu vrem să ne întâlnim la o vorbă cu prietenii noștri într-o cafenea din Saint Germain când avem pe cap un elefant numit Dima. Și pentru că nu vrem să-i minșim în legătură cu modul în care am ajuns în posesia biletelor pentru finala de mâine.“

Reveniți în cameră, beau restul de vin din paharele pentru peri-uța de dinți și fac amor profund și plin de adorație fără să scoată un cuvânt, cum e mai bine. Când sosește dimineața, Gail doarme până târziu din nervozitate, și la trezire îl vede pe Perry urmărind picăturile de ploaie care pătează geamul murdar al ferestrei și gândindu-se îngrijorat ce va face Dima dacă meciul se anulează. Iar dacă se amână pe luni – acum calculează Gail – va trebui să telefoneze la Chambers minșind că are roșu în gât, ceea ce reprezintă limbajul codificat pentru un ciclu cu dureri.

Brusc, totul devine liniar. După cafeaua și cornurile aduse la pat de Madame Mère – cu un murmur de apreciere spre Gail care sună „Quel titan, alors“ – și cu un apel fără rost al lui Luke pentru a întreba dacă au avut o noapte plăcută și dacă au chef de tenis, Perry și Gail stau întinși în pat și încearcă să găsească ceva de făcut până la ora trei după-amiază, lăsându-și suficient timp ca să ajungă la stadion și să-și găsească locurile.

Răspunsul este să folosească pe rând lavoarul minuscul și să se îmbrace, pentru ca apoi să meargă în ritmul pașilor lui Perry până la Musée Rodin, unde se așază la rând în urma unor copii de școală, reușesc să ajungă în grădină la timp ca să fie plouați, se adăpostesc sub copaci, își găsesc refugiu în cafeneaua muzeului și se uită cu ochii mijiți prin ușă, încercând în același timp să intuiască încotro se mișcă norii.

Abandonându-și ceștile de cafea prin înțelegere mutuală, dar dintr-un motiv pe care nici unul dintre ei nu îl ghicește, convin să exploreze grădinile de la Champs Elysées, dar descoperă că acestea sunt închise din rațiuni de securitate. Din câte știe Madame

Mère, în oraş se află Michelle Obama cu fetele, dar acesta este un secret de stat, astfel că el este cunoscut doar de Madame Mère şi de tot Parisul.

Grădina de la teatrul Marigny se dovedeşte a fi deschisă şi pustie, cu excepţia a doi bărbaţi vârstnici de origine arabă, cu costume negre şi pantofi albi. Doolittle alege o bancă, Milton aprobă alegerea făcută de ea. Doolittle se uită la castani, Milton, la o hartă.

Perry cunoaşte bine Parisul şi bineînţeles că ştie exact cum vor ajunge la stadionul Roland Garros – metroul până aici, autobuzul până dincolo, o marjă generoasă de timp ca să fie siguri că vor respecta termenul stabilit de Tamara.

Cu toate acestea, i se pare firesc să-şi îngroape capul în hartă, pentru că ce altceva au de făcut doi tineri care, aflaţi într-o scurtă escapadă la Paris, au hotărât, ca o pereche de idioţi, să stea pe o bancă dintr-un parc sub picăturile ploii?

– Totul merge normal, Doolittle? Nu e nici o mică problemă pe care să v-o rezolvăm? o întreabă Luke direct pe Gail de data asta, amintind de doctorul familiei Perkins când ea era mică: „A, ai roşu în gât? De ce nu te dezbraci ca să aruncăm o privire?”

– Nu sunt probleme, nimic cu care să ne ajuţi, mulţumim, răspunde ea. Milton mi-a spus că pornim la drum peste jumătate de oră. „Şi nu mă doare deloc în gât.”

Perry împătureşte harta. Discuţia cu Luke a înfuriat-o pe Gail şi a făcut-o să bată la ochi. I s-a uscat gura, de aceea îşi suge buzele şi le linge pe dinăuntru. Se poate înfuria şi mai rău? Se întorc pe trotuarul pustiu şi pornesc să urce dealul spre Arc de Triomphe, Perry mergând în faţa ei, aşa cum procedează de obicei când vrea să fie singur şi nu poate.

– Ce mama dracului faci? îi şuieră ea la ureche.

El s-a ascuns într-un centru comercial în care răsună muzică rock. Priveşte într-o vitrină întunecată ca şi cum întregul lui viitor ar fi expus acolo. Se joacă de-a spionii? Şi, întâmplător, încalcă una dintre dispoziţiile date de Hector, aceea de a nu căuta urmăritori imaginari?

Nu. Perry râde. Și, un moment mai târziu, slavă Cerului, la fel face și Gail, și stă fiecare cu brațele atârinate pe după umerii celuilalt, se uită, și nu le vine să creadă, la un adevărat arsenal de jucării folosite de spioni: ceasuri de mână-cameră foto de marcă, la zece mii de euro bucata, truse de înregistrare audio încorporate în genți diplomat și codificatoare de telefon, tocuri de pistol cu barete aderente drept opțiuni suplimentare și gloanțe de toate tipurile și dimensiunile, cu piper, vopsea sau cauciuc: bun venit la muzeul clandestin al lui Ollie pentru directorul paranoic care nu are nimic.

Nu luaseră nici un autobuz ca să ajungă acolo.

Nu călătoriseră cu metroul.

Pișcătura de fund pe care o primise de la un pasager care pleca, suficient de vârstnic să-i fie bunic, nu făcea parte din acțiunea operativă.

Ajunseseră purtați ca de vânt, și așa s-au trezit așezați la o coadă alcătuită din cetățeni francezi curtenitori, în partea stângă a porții de vest a stadionului Roland Garros, exact cu douăsprezece minute înainte de ora stabilită de Tamara.

Gail a trecut zâmbind, parcă imponderabilă, pe lângă binevoitorii portari în uniformă, care erau fericiți doar să-i răspundă la zâmbet; apoi au mers odată cu mulțimea de-a lungul unui adevărat bulevard de corturi adăpostind magazine, în ritmul metalic al unei fanfare nevăzute, al mugetului de tulnic elvețian și al recomandărilor neinteligibile făcute de o voce masculină prin intermediul megafoanelor.

Însă Gail, avocata cu stăpânire de sine, a fost aceea care a trecut în revistă numele sponsorilor de pe frontoanele magazinelor. Lacoste, Slazenger, Nike, Head, Reebok – și pe care îl menționase Tamara în scrisoarea ei? Nu te prefăcă ai uitat.

– Perry – trăgându-l tare de mânecă –, mi-ai promis din inimă că o să-mi cumperi niște pantofi sport. Uite.

– A, serios? Da, așa e, confirmă Perry, alias Milton, în timp ce o inscripție îi apare deasupra capului, ca în caricaturi: N-A UITAT!

Și, cu mai multă convingere decât s-ar fi așteptat Gail din partea lui, Perry se apleacă în față să examineze ultima creație a firmei Adidas.

– Și ar fi vremea să-ți cumperi și tu unii, și să-i arunci pe puturoșii aceia vechi, cu dungă verde-gri în jurul căputei, îi spune autoritar Doolittle lui Milton.

– Profesore! Ei, pe Dumnezeuul meu! Prietene! Nu mă mai ții minte? Vocea s-a auzit pe neașteptate: glasul insulei Antigua ridicându-se peste cele trei vânturi.

„Da, îmi aduc aminte, dar eu *nu* sunt Profesorul.

Perry este.

De aceea, o să mă uit în continuare la adidașii din vitrină și o să-l las pe Perry să reacționeze primul, după care o să întorc și eu capul cu o mirare corespunzătoare, amestec de încântare și uimire extremă, după cum s-ar exprima Ollie.“

Perry reacționează primul. Gail îl simte desprinzându-se de lângă ea și răsucindu-se. Măsoară timpul cât îi trebuie să creadă ceea ce îi văd ochii.

– Isuse, Dima! Dima din Antigua! Incredibil!

„Nu forța nota, Perry, mai domol...“

– Ce Dumnezeu faci aici? Gail, ia te uită!

„Dar eu nu mă voi uita. Nu chiar imediat. Eu compar pantofi sport, sau ai uitat? Și când examinez pantofi, sunt întotdeauna absentă, mă aflu de fapt pe o altă planetă, chiar dacă e vorba de niște adidași.“ Paradoxal, așa cum li se păruse la acea dată, exersaseră acest moment în fața unui magazin cu articole sportive din Camden Town care era specializat în încălțăminte de atletism, și apoi din nou în Golders Green, întâi cu Ollie pe post de Dima care îl bătea pe spate pe Perry, și Hector în rol de martor nevinovat, apoi inversând rolurile. Însă acum era bucuroasă că făcuseră asta: învățase replicile.

„Așadar, pauză, îl auzi, te trezești și te întorci. *Apoi* ești încântată și extrem de uimită.“

– Dima! O, Doamne! Minune ce ești! Asta este cu totul... a, extraordinar! urmat de un chițait subțire și extaziat, cel pe care îl folosește când deschide cadourile de Crăciun, în timp ce îl urmărește pe Perry cum se dizolvă în torsul uriaș al lui Dima, a cărui manifestare de încântare și uimire este aproape la fel de spontană ca și a ei:

– Ce faci aici, Professore, jucător de tenis de două parale ce ești!

– Dar, tu, Dima, ce cauți aici? îl întreabă Perry și Gail, de data asta împreună, un cor de exclamații în chei diferite, în timp ce Dima răcnește.

S-a schimbat? E mai palid. Bronzul Caraibelor s-a cam dus. Semiluni gălbui sub ochii căprui și sexy. Riduri mai pronunțate care pornesc în jos de la colțurile gurii. Însă aceeași postură, aceeași aplecare puțin pe spate care pare să spună: „Hai, dă-te la mine, dacă îndrăznești“. Aceeași așezare a picioarelor mici, la fel ca la Henry al VIII-lea. Iar omul dovedește calități înnăscute de actor; lui Gail îi ajunge să-l asculte:

– Crezi că Federer o să-l spulbere pe acest Soderling așa cum m-ai bătut tu? Crezi că el o să piardă intenționat meciul pentru că iubește fairplay-ul? Gail, Dumnezeule, vino aici! Professore, trebuie să o strâng în brațe pe fata asta! Te-ai însurat cu ea? Nu? Ești nebun! și o trage la pieptul lui enorm, împingându-și tot corpul spre ea, începând cu un obraz lipicios, ud de lacrimi, apoi pieptul, apoi umflătura dintre picioare, până când li se ating chiar și genunchii; apoi o îndepărtează puțin ca să îi administreze cele trei săruturi obligatorii ale Sfintei Treimi pe obraji, stângul, dreptul și iar stângul, în timp ce Perry spune: „Ei, trebuie să recunosc că asta este cea mai ridicolă, cea mai extraordinară coincidență“, cu o detașare ceva mai academică decât socotește Gail că s-ar cuveni: o ușoară lipsă de spontaneitate, după părerea ei, și ea trebuie să compenseze acel neajuns cu o sporovăială încărcată de emoție, care se materializează prin prea multe întrebări adresate în același timp:

– Dima, dragule, ce mai fac Irina și Katia, pentru Dumnezeu? Mă gândesc tot timpul la ele! – lucru adevărat – gemenii s-au apucat de

jucat crichet? Ce mai face Natașa? Unde ați fost toți? Ambrose spunea că o să plecați cu toții la Moscova. Acolo v-ați dus? La înmormântare? Arăți tare bine. Ce mai face Tamara? Și ce mai fac prietenii și rudele acelea ciudate și simpatice pe care le aveai acolo?

Ea a rostit *cu adevărat* ultima întrebare? Da, ea. Și dacă tot a făcut asta, și primește în mod intermitent frânturi de răspuns, devine conștientă, chiar dacă nu-și poate concentra privirea prea bine, de prezența unor bărbați și femei, toți îmbrăcați elegant, care s-au oprit să urmărească spectacolul: alt grup de suporteri de-ai lui Dima, din câte se pare, dar aparținând unei generații mai tinere, mai suple, oameni cu totul diferiți de adunătura bizară pe care o văzuse în Antigua. Și acolo, printre ei, se află și Niki Față-de-Copil? Dacă da, înseamnă că și-a cumpărat un costum de vară Armani, bej, cu manșete fistichii. Iar brățara cu zale și ceasul de scufundător sunt ascunse acum de haine?

Dima încă vorbește, iar ea aude ceea ce nu vrea să audă: de la Moscova, Tamara și copiii au mers direct la Zürich – „Da, și Natașa, ei nu-i place tenisul, vrea să stea acasă, la Berna, să citească și să călărească puțin. Răceală.” Deduce și faptul că Natașa nu s-a simțit prea bine în ultima vreme, ori e doar imaginația ei? Fiecare poartă trei conversații în același timp:

– Nu-i mai educi pe puști, Professore? – o revoltă mimată – o să-i înveți pe puștii francezi să devină cândva gentlemeni englezi? Ascultă, unde ai locuri? Undeva la cucurigu, pe rândurile de sus, am dreptate?

Replică urmată, probabil, de traducerea aceleiași sugestii spirituale peste umăr, în rusește. Însă hazul pare să se fi pierdut la trecerea dintr-o limbă în alta, pentru că puțini din grupul de bărbați îmbrăcați elegant zâmbesc, cu excepția unui tip scund, spilcuit, cu aer de dansator, aflat în mijloc. La prima vedere, Gail îl socotește un fel de ghid turistic, pentru că poartă un sacou foarte vizibil, de culoare crem, cu o ancoră din fir de aur brodată pe buzunar, și având o umbrelă stacojie care, împreună cu părul argintiu, pieptănat pe spate, îl făceau să iasă în evidență într-o mulțime. Ea remarcă zâmbetul lui, apoi îi prinde

privirea. Și când se întoarce spre Dima, își dă seama că individul a rămas cu ochii ațintiți la ea.

Dima a cerut să le vadă biletele. Perry are prostul obicei de a rătăci bilete de orice fel, de aceea le păstrează ea. Gail știe locurile pe de rost, la fel și Perry, dar asta nu o împiedică să se prefacă acum că nu are habar ori să pară nesigură și adorabilă când i le întinde lui Dima, care pufnește în derâdere:

– Professore, ți-ai adus telescopul? Dacă stai așa de sus o să ai nevoie și de un tub cu oxigen!

Repetă din nou gluma în rusește, dar grupul care stă în spatele lui lasă iarăși impresia că mai mult așteaptă decât ascultă. „Precipitarea aceasta este ceva nou după Antigua? Ori se manifestă numai azi? E ceva ce ține de inimă? Sau de votcă?”

– Noi avem o lojă de favoare, auziți? Chestie de corporație. Băieții ăștia tineri de la Moscova, cu care lucrez. Îmbrăcați în costume Armani. Au fete frumoase. Ia uitați-vă la ele!

Adevărat, două fete îi rețin atenția lui Gail: haine de piele, fuste scurte și cizme până la gleznă. Soții frumoase? Ori prostituate frumoase? Dacă așa stau lucrurile, sunt de înaltă clasă. Iar tinerii în Armani sunt doar o imagine neclară și ostilă de costume negre-albăstrui și priviri nătângi.

– Treizeci de locuri clasa întâi, pentru care unii sunt în stare să și ucidă, răcnește Dima. Vrei să faci asta, Gail? Vii să stai cu noi? Să vezi meciul ca o doamnă? Să bei șampanie? Avem din belșug. Hei, vino și tu, Professore. De ce nu?

Pentru că Hector i-a spus să nu se lase convins chiar atât de ușor, de aceea. Deoarece, cu cât sunt mai greu de convins, cu atât te vei chinui mai greu să ne aduci în loja ta, și cu atât mai mare va fi credibilitatea noastră față de oaspeții tăi de la Moscova. Prins în corzi, Perry reușește să joace rolul lui Perry: se încruntă, își etalează porția de stângăcie și jenă. Pentru un începător absolut în arta disimulării, se descurcă de minune. E timpul totuși să primească puțin ajutor:

– Dima, te rog să înțelegi, am primit biletele cadou, se confesează ea cu glas dulce, atingând brațul uriașului. Ni le-a dat un bun prieten, un gentleman în vârstă. Din iubire. Nu cred că ar dori ca noi să lăsăm goale acele locuri, ce zici? Dacă ar afla, i s-ar frânge inima – acesta fiind răspunsul pe care l-au clocit împreună cu Luke și Ollie la un pahărel de whisky băut noaptea târziu.

Dima se uită de la unul la altul dezamăgit și își reorganizează gândurile.

Neliniște în rândul celor din urma lui: „Nu putem sări peste asta?”

Inițiativa vine din partea sărmanului om de pe teren...

Soluția!

– Atunci, ascultă, Professore. Ascultă-mă doar o dată – și îl împunge cu degetul în piept pe Perry – bine, repetă el, dând din cap amenințător. După meci. Auzi? Imediat ce se termină meciul, vii să ne vizitezi la loja de protocol. Se rotește spre Gail, prevenind-o să nu-i dea planul peste cap. M-auzi, Gail? Să-l aduci pe Profesor la loja noastră. Și-o să bei șampanie cu noi. Meciul nu se încheie când se termină. Trebuie să faci prezentări, să țină cuvântări, o mulțime de rahaturi. Federer va câștiga ușor. Professore, vrei să pariezi cu mine pe cinci mii de dolari că nu câștigă el? Îți dau o cotă de trei la unu. Ba nu, de patru la unu.

Perry râde. Dacă ar crede în vreun zeu, acela ar fi Federer.

– Nu pariez, Dima, spune el. Nici măcar la cota de o sută la unu.

Dar sceneta încă nu s-a terminat:

– Professore, mâine o să joci tenis, auzi? O revanșă – și degetul împunge iarăși pieptul lui Perry –, o să trimit pe cineva să te găsească după meci, o să vii în vizită la noi în lojă și o să stabilim o partidă, fără să te prefaci că joci, ai auzit? Și o să te bat cum n-ai pomenit, și o să-ți plătesc masajul de după. O să ai nevoie de așa ceva, mă auzi?

Perry nu are timp să mai protesteze. Din colțul ochiului, Gail îl observă pe ghidul turistic, bărbatul cu păr argintiu, desprinzându-se din grup și înaintând spre spatele neprotejat al lui Dima.

– Dima, nu ai de gând să ne prezinți prietenilor tăi? Nu se poate să ții o doamnă atât de frumoasă doar pentru tine, să știi, îi reproșează

bărbatul cu un glas catifelat, într-o engleză perfectă ca intonație, dar având un vag accent italianesc. Dell Oro, se prezintă el, Emilio dell Oro. Un vechi prieten de-al lui Dima, de demult. Încântat să vă cunosc.

Și apoi le ia mâinile, întâi pe a lui Gail, cu o înclinare galantă a capului, apoi pe a lui Perry, fără să se încline, prin asta amintindu-i lui Gail de un Lothario de bal, pe nume Percy, care a despărțit-o de prietenul ei cel mai bun când avea șaptesprezece ani, și a fost cât pe ce să o violeze pe ringul de dans.

– Eu sunt Perry Makepiece și ea, Gail Perkins, spune Perry. Și, ca o notă de subsol rostită cu bună dispoziție, ceea ce o impresionează cu adevărat: Nu sunt chiar profesor, așa că nu vă alarmați. Așa procedează Dima ca să mă facă să uit cum să joc tenis.

– Atunci, bun venit la stadionul Roland Garros, Gail Perkins și Perry Makepiece, răspunde dell Oro, cu un zâmbet radios despre care Gail bănuiește că are un caracter permanent. Vom fi încântați să avem plăcerea de a ne revedea după acest meci istoric. Dacă va fi un meci, adaugă el, ridicând mâinile într-un gest dramatic și aruncând o privire încărcată de reproș către cerul cenușiu.

Însă Dima este cel care are ultimul cuvânt:

– O să trimit pe cineva să vă aducă, e bine, Professore? Să nu fugi cumva. Măine vreau să te bat la scor. Îl iubesc pe omul ăsta, auziți? strigă el spre tinerii înfumurați în costume Armani care, cu zâmbete searbede, s-au strâns în spatele lui, și, după ce îl mai strânge o dată pe Perry în brațe, li se alătură și cu toții își reiau drumul spre tribune.

Așezându-se alături de Perry pe rândul al doisprezecelea de la tribuna vestică a stadionului Roland Garros, Gail se uită cu uimire nemăsurată la trupa de soldați din Garda Republicană a lui Napoleon, cu căști de alamă, cocarde roșii, pantaloni albi strânși pe picior și cizme înalte până la pulpe, care bat sacadat în tobițele de la brâu și dau un ultim semnal din trâmbițe, după care dirijorul lor își ține mâinile cu mânuși albe deasupra capului, își desface degetele și le flutură ca un designer de modă. Perry îi vorbește, dar trebuie să repete fiecare cuvânt. Ea întoarce capul spre el, apoi se apleacă peste umărul lui ca să se calmeze, deoarece tremură. În felul lui, tremură și Perry, pentru că ea aude cum îi pulsează corpul – bum, bum, bum.

– Asta este finala la simplu bărbați ori bătălia de la Borodino? strigă el amuzat, arătând spre trupele lui Napoleon. Ea îi cere să spună totul încă o dată, scapă un hohot de râs și îl strânge de mână ca să coboare amândoi înapoi pe pământ.

– E în regulă! răcnește ea în urechea lui. Te-ai descurcat grozav! Ai fost o stea! Și locurile sunt excelente! Bună treabă!

– Și tu la fel! Dima arăta bine.

– Da. Dar copiii sunt deja la Berna!

– Poftim?

– Tamara și copiii mici sunt deja la Berna! Și Natașa! Credeam că sunt cu toții aici!

– Și eu.

Însă dezamăgirea lui are un grad mai redus decât a ei.

Trupa napoleoniană este foarte zgomotoasă. Pe ritmul ei ar putea mărșălui nenumărate regimente, fără să se mai întoarcă vreodată.

– Ține foarte mult să joace din nou tenis cu tine, bietul de el! strigă Doolittle.

– Am băgat de seamă!

Mișcări ample din cap și zâmbete din partea lui Milton.

– Măine ai timp?

– Sub nici o formă. Prea multe întâlniri, îi răspunde Milton, clătănând neînduplecat din cap.

– De asta mă temeam. E riscant.

– Foarte, întărește Milton.

Au redevenit copii, ori teama s-a strecurat în sufletele lor? Ducându-i mâna spre buze, Gail i-o sărută, iar apoi o lipește de obraz pentru că, fără să-și dea seama, el a făcut-o să se emoționeze până la lacrimi.

O asemenea zi, în care ar trebui să fie liber ca să se bucure, și nu are șansa asta! Pentru Perry, a-l urmări pe Federer în finala de la Open-ul francez este totuna cu a-l vedea pe Nijinski dansând în *După-amiaza unui faun*. Ghemuită alături de el în fața televizorului, în apartamentul din Primrose Hill, de câte ori nu a ascultat Gail cu încântare nenumărate prelegeri despre Federer, atletul perfect pe care Perry ar dori să-l egaleze? Federer ca bărbat format, Federer, alergătorul ca dansator, scurtând sau lungind pasul ca să îmblânzească mingea zburătoare pentru a-și oferi minuscula fracțiune de secundă de care are nevoie pentru a găsi ritmul și unghiul – siguranța torsului când se deplasează înapoi, înainte, în lateral –, puterea lui supranaturală de a anticipa, lucruri care nu sunt deloc supranaturale, ci culmea coordonării dintre ochi, corp și creier.

– Vreau tare mult să te bucuri de ziua de azi! îi strigă ea la ureche drept mesaj final. Alungă-ți orice altceva din minte. Te iubesc: am spus te iubesc, nătângule!

Gail desfășoară o verificare nevinovată a spectatorilor din preajmă. „Ai cui sunt aceștia? Ai lui Dima? Sunt dușmanii lui Dima? Ai lui Hector? *Mergem desculți.*”

În stânga ei, o femeie blondă cu maxilarul ca de fier, având o cruce națională elvețiană pe coiful de hârtie și o alta pe bluza largă.

Spre dreapta, un bărbat cu aer pesimist, de vârstă mijlocie, cu pălărie și pardesiu impermeabil, adăpostindu-se de ploaia pe care restul spectatorilor încearcă să nu o bage în seamă.

În rândul din spatele lor, o franțuzoaică își dirijează copiii să cânte cu patos *La Marseillaise*, probabil trăind cu falsa impresie că Federer este francez.

Cu aceeași nerăbdare, Gail își plimbă ochii peste gradenele din fața lor.

– Ai văzut pe cineva deosebit? strigă Perry la urechea ei.

– Nu chiar. Mi s-a părut că Barry ar fi aici.

– Barry?

– Unul dintre avocații noștri!

Vorbește prostii. Există un avocat pe nume Barry la Chambers, însă el urăște tenisul și îi detestă pe francezi. Lui Gail îi este foame. Nu numai că și-au lăsat cafeaua aproape neatinsă la Muzeul Rodin, dar au uitat cu totul de masa de prânz. Asta îi aduce aminte de un roman de Beryl Bainbridge, în care gazda unei cine festive uită unde a pus pudingul. Îi strigă lui Perry, vrând ca și el să împărtășească gluma:

– Cât a trecut de când am sărit peste prânz?

Însă de data asta Perry nu pricepe aluzia literară. Se uită concentrat la un șir de ferestre panoramice aflate la jumătatea tribunei de pe cealaltă latură a terenului. Prin geamurile fumurii se văd fețe de masă albe și chelneri care se agită, și se întreabă unde se găsește precis loja de protocol pe care o ocupă Dima. Gail simte presiunea brațelor lui Dima în jurul ei și părțile lui intime apăsate de coapsa ei cu o nevino-văție de copil.

– Acela era mirosul de votcă din seara precedentă ori din această dimineață? îl întreabă ea pe Perry.

– A vrut doar să fie în formă, îi răspunde Perry.

– În ce?

– În formă!

Trupele napoleoniene au părăsit terenul de luptă. Deasupra arenei coboară o tăcere fragilă. O cameră de televiziune alunecă pe un cablu, profilându-se pe cerul întunecat și urât. „*Natașa*. O fi gravidă? De ce nu mi-a răspuns la SMS? Tamara știe? De aceea a expediat-o înapoi la Berna? Nu. Natașa ia singură decizii. Natașa nu este copilul Tamarei. Și Tamara, Dumnezeu mi-e martor, nu este mama ideală. SMS către Natașa?”

Tocmai l-am întâlnit pe tatăl tău. Îl urmărim pe Federer. Ești însărcinată? xox, Gail

„Să nu faci asta.”

Stadionul erupe. Apar întâi Robin Soderling, apoi Roger Federer, arătând fermecător de modest și de sigur de sine, cum doar Dumnezeu ar putea să fie. Cu buzele strânse și încordat, Perry se apleacă în față. E copleșit de prezența jucătorului.

Încălzirea. Federer ratează câteva lovituri de rever: retururile de forehand ale lui Soderling sunt cam veninoase pentru un schimb amical de mingi. Federer exersează câteva serve, singur. Soderling procedează la fel, tot singur. Încălzirea s-a terminat. Jachetele cad de pe ei ca tecile de pe săbii. În colțul bleu, Federer, cu o idee de roșu pe interiorul gulerului și cu un semn roșu asortat pe banda de pe frunte. În colțul lui, Soderling, cu sclipiri fosforescente de culoare galbenă pe mâneci și șort.

Privirea lui Perry se îndreaptă din nou spre ferestrele cu geam fumuriu, și Gail face la fel. Ceea ce vede este oare un sacou de culoare crem, cu o ancoră aurie pe buzunar, parcă plutind în ceața cafenie de dincolo de geam? Dacă există vreun om cu care nu ar vrea să stea alături pe bancheta din spate a unui taxi, acela este Signor Emilio dell Oro, vrea ea să-i spună lui Perry.

Însă păstrează tăcerea: meciul a început și, spre bucuria spectatorilor, dar prea brusc pentru Gail, Federer l-a învins în primul ghem pe Soderling pe serviciul lui și apoi a câștigat pe serviciul propriu. Acum Soderling e din nou la serviciu. O fată de mingi drăguță, cu coadă de cal, îi dă mingile, își scutură părul și se retrage în fugă

elastică. Arbitrul de tușă urlă de parcă ar fi fost înțepat de o viespe. Ploaia revine. Soderling a comis o dublă greșeală; marșul triumfal al lui Federer către glorie a început. Fața lui Perry este iluminată de smerenie, iar Gail descoperă că îl iubește din nou, ca la început: curajul lui sincer, hotărârea de a face ceea ce este corect, chiar dacă este greșit, nevoia lui de a fi loial și refuzul de a-i părea rău pentru sine. Ea îi este soră, prietenă, protectoare.

Probabil că un sentiment asemănător l-a cuprins și pe el, pentru că o prinde strâns de mână și nu-i dă drumul. Soderling vrea să învingă în Open-ul francez. Federer vrea să intre în istorie, și Perry merge alături de el. Federer a câștigat primul set cu 6-1. Pentru asta i-a trebuit ceva mai puțin de jumătate de oră.

Comportarea spectatorilor francezi este cu adevărat frumoasă, socotește Gail. Federer este eroul lor, dar și al lui Perry. Însă ei sunt atenți să-i aducă laude și lui Soderling, atunci când le merită. Și Soderling este recunoscător, și arată acest lucru. Își asumă riscuri, ceea ce înseamnă că își forțează adversarul să comită erori, și Federer tocmai a făcut una. Ca să compenseze, dă un shot ucigător de la aproape trei metri în spatele liniei de fund.

Când urmărește un meci mare de tenis, Perry pătrunde într-un tărâm superior, mai pur. După câteva schimburi de mingi, el poate spune încotro merge meciul și cine îl controlează. Gail nu este la fel. Ea este o fată cu picioarele pe pământ: lovește și vezi ce se întâmplă, acesta îi este motoul. La nivelul la care joacă ea, asta îi slujește de minune.

Însă, brusc, Perry nu mai urmărește partida. Nu se uită nici la fereștrele fumurii. A sărit în picioare și s-a pus în fața ei, ca și cum ar vrea să o apere, și răcnește: „Ce dracu?” fără speranța de a primi răspuns.

Se ridică odară cu el, ceea ce nu este ușor, deoarece acum toți spectatorii se ridică și strigă „Ce dracu?” în franceză, elvețiană, germană, engleză și orice altă limbă le mai este la îndemână, și primul gând care îi vine lui Gail este că va vedea probabil o pereche de fazani morți la picioarele lui Roger Federer: la stânga și la dreapta. Asta pentru că ea confundă zgomotul produs de ridicarea spectatorilor în picioare cu

fluturarea nebună de aripi a unor păsări speriate și înălțarea lor în aer ca niște avioane de epocă, pentru a fi doborâte de fratele ei și de prietenii lui bogați. Următorul gând, la fel de nebunesc, este că Dima a fost împușcat, probabil de Niki, și azvârlit prin fereastra fumurie.

Însă bărbatul cu membre subțiri ca de păianjen care a apărut ca o pasăre roșie, jumulită, la capătul de teren unde se află Federer nu este Dima, și nu e nicidecum mort. Poartă pe cap pălăria roșie preferată de Madame Guillotine și șosete lungi, de un roșu sângieriu. Are o robă roșie drapată peste umeri și stă de vorbă cu Federer în spatele liniei de fund de la care acesta trebuia să servească.

Jucătorul este puțin descumpănit și nu știe ce să spună – este limpede că cei doi nu s-au mai văzut vreodată –, însă își păstrează bunele maniere de sportiv, deși pare oarecum iritat într-un mod elvețian, ursuz, care ne amintește că și celebra lui armură are fisuri. La urma urmelor, el se află aici ca să facă istorie, nu să-și piardă timpul cu un om-păianjen îmbrăcat în roșu, care a năvălit pe teren ca să se prezinte.

Însă indiferent ce s-a petrecut între ei, acum totul s-a terminat, și omul înveșmântat în roșu o șterge în goană spre fileu, într-o fâlfăire de eșarfe și fluturând din coate. Cam tardiv, deoarece câțiva domni îmbrăcați în costume negre apar în grup și pornesc într-o urmărire comică, timp în care publicul nu scoate nici un sunet: avem de-a face cu spectatori sportivi, care asistă la un eveniment sportiv, chiar dacă nu de cea mai bună calitate. Bărbatul în roșu dă să sară peste fileu, dar nu se înalță suficient: se agață în corzi. Straiul purtat de el nu mai este un strai. Nici nu a fost vreodată. E un drapel. De cealaltă parte a fileului au apărut alți doi costumați în negru. Și drapelul este cel al Spaniei – *L'Espagne* –, dar asta doar după părerea femeii care cânta *La Marseillaise*, iar opinia ei este contestată de un bărbat cu glas răgușit aflat cu câteva rânduri mai sus față de ea, care susține că este *le drapeau du Club Football de Barcelone*.

Cu un placaj ca la rugby, un bărbat în negru îl trânteste la pământ pe omul cu steagul. Alții doi se aruncă asupra lui și îl duc târâș spre intrarea întunecată a unui tunel. Gail se uită direct la fața lui Perry, care este mai palidă decât a văzut-o ea vreodată.

– Isuse, era cât pe ce, șoptește ea.

Ce vrea să spună? Perry este de acord. Da, a fost cât pe ce.

Dumnezeu nu transpiră. Tricoul bleu al lui Federer a rămas nepătat, cu excepția unei dăre mici între omoplați. Mișcările lui par ceva mai puțin fluide, dar nu se știe dacă asta este din cauza ploii ori a zgurii care se aglomerează în bulgărași, ori a impactului nervos. Soarele a dispărut, umbrelele se deschid pe întregul stadion, s-a ajuns cumva la 3-4 în setul al doilea, Soderling este pe val și Federer pare puțin deprimat. Vrea doar să facă istorie și să plece acasă, în iubita lui Elveție. Și, vai, se face de tie-break – însă nu e chiar așa, pentru că primele serve ale lui Federer zboară una după alta, așa cum îi ies și lui Perry câteodată, dar cu o viteză de două ori mai mare. Este cel de-al treilea set, iar Federer a câștigat pe serviciul lui Soderling, a revenit la ritmul perfect și omul-drapel a pierdut până la urmă.

Federer plânge chiar înainte de a câștiga?

Nu face nimic. Acum a câștigat. E cât se poate de simplu și de previzibil. Federer a învins și poate plânge pe săturate, iar Perry își alungă o lacrimă din ochi, clipind bărbătește. Idolul a făcut istoria pentru care venise, iar publicul se ridică în picioare pentru făuritorul de istorie, și Niki, bodyguardul cu față de copil, își croiește drum spre ei de-a lungul rândului de oameni fericiți; aplauzele au devenit o bătaie coordonată de tobe.

– Sunt cel care v-a condus înapoi la hotelul vostru, în Antigua, mai țineți minte? se prezintă el, fără să zâmbească aproape deloc.

– Bună, Niki, spune Perry.

– V-a plăcut meciul?

– Foarte mult, declară Perry.

– Foarte bun, nu? Federer, de el vorbeam.

– Superb.

– Vreți să veniți în vizită la Dima?

Perry se uită nehotărât la Gail: „E rândul tău.”

– Niki, suntem cam presați de timp. Trebuie să ne vedem cu foarte mulți prieteni din Paris, care vor să...

– Știi ceva, Gail? spune Niki cu tristețe. Nu vii să bei ceva cu Dima, și el o să-mi ia boașele.

Gail îl lasă pe Perry să audă asta în locul ei.

– De tine depinde, tergiversează Perry, tot către Gail.

– Ei, dacă e vorba doar de un păhărel... acceptă Gail, predându-se, dar nu fără luptă.

Niki îi pune să meargă în fața lui și vine din urmă, ceea ce o face să presupună că toți bodyguarzii învață să procedeze astfel. Însă Perry și Gail nu plănuiesc să fugă. Pe peronul principal al arenei, tulnicile elvețiene scot sunete tânguitoare care frâng inimile de sub marea de umbrele. Cu Niki dirijându-i din spate, Perry și Gail urcă o scară de piatră și pătrund într-un coridor de-a dreptul psihedelic, unde fiecare ușă este vopsită în altă culoare, ca dulăpioarele de la sala de gimnastică a școlii unde învățase Gail, numai că, în locul numelor de fete, acestea poartă nume de corporații: ușa albastră pentru MEYER AMBROSINI GMBH, roz pentru SEGURA-HELLENIKA & CIE, galben pentru EROS VACANCLIA SRL. Și stacojiu pentru FIRST ARENA CYPRUS, unde Niki ridică apărătoarea unei cutii negre montate pe tocul ușii și formează un număr, apoi așteaptă ca ea să-i fie deschisă pe dinăuntru de mâini prietenoase.

„După orgie”: aceasta a fost impresia ireverențioasă a lui Gail când a pășit în loja lungă și scundă, cu peretele de sticlă înclinat și cu terenul de zgură roșie atât de aproape și de sclipitor de cealaltă parte, încât, dacă dell Oro s-ar fi dat la o parte, ar fi putut să întindă mâna și să-l atingă.

O duzină de mese erau aranjate în fața ei, la fiecare dintre ele aflându-se între patru și șase persoane. Încălcând cu desăvârșire regulile stadionului, bărbații și-au aprins țigările post coitus, și acum se gândeau la bărbăția lor sau la lipsa ei; câțiva o priviră apreciativ, parcă întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost o parteneră mai bună de sex. Și fetele frumoase din încăpere, care nu mai erau chiar atât de frumoase după cât fuseseră silite să bea – ei, bine, unele mai și mimaseră, probabil. În meseria lor, asta era calea normală de urmat.

Masa cea mai apropiată era și cea mai mare, iar ocupații ei și cei mai tineri, și era așezată ceva mai sus față de celelalte, ca să le dea puștilor lui Dima, îmbrăcați în Armani, o poziție aparte față de cei de la mesele mai umile din jur – fapt evidențiat de dell Oro, care îi împinse pe Gail și pe Perry în față ca să aibă plăcerea de a face cunoștință cu cei șapte manageri cu trupuri tari, ochi duri și fețe care nu spuneau nimic, având sticle în față, fete alături și interzisele țigări în mână.

– Profesorul. Gail. Salutați-le, vă rog, pe gazdele noastre, domnii care fac parte din consiliul de conducere, și pe doamnele lor, le propune dell Oro, cu un farmec de curtean, și repetă totul și în rusă.

Din jurul mesei se aleg cu câteva gesturi de salut din cap și vorbe seci. Fetele arborează zâmbete de stewardese.

– Tu! O, prietene!

Cine răcnește? Către cine? E cel cu gâtul gros, părul tuns foarte scurt și trabuc, care urlă spre Perry.

– Tu ești Profesorul?

– Da, așa-mi spune Dima.

– Ți-a plăcut jocul de azi?

– Foarte mult. Un meci mare. M-am simțit privilegiat urmărindu-l.

– Și tu joci bine, nu? Mai bine ca Federer! țipă cel cu gâtul gros, făcând paradă de engleza pe care o știe.

– Ei, nici chiar așa.

– O zi bună îți doresc. Bine? Bucură-te de ea.

Dell Oro îi îndrumă înainte pe interval. De cealaltă parte a peretelui înclinat din sticlă, demnitari suedezi cu pălării de pai și panglici albastre coboară treptele măturate de ploaie ca să înfrunte ceremonia de încheiere. Perry a prins-o pe Gail de mână. Le trebuie ceva îndemnare ca să-l urmeze pe Emilio dell Oro printre mese, să se strecoare peste capetele plecate ale unor meseni și să spună: „Scuze, pardon, salutăm, da, *minunat* meci!“ în trecere mai ales pe lângă bărbați, când arabi, când indieni, apoi iarăși albi.

Ajung apoi la o masă ocupată de britanici, din clasa celor care vorbesc mult, și care trebuie să se ridice, fiecare pe rând: „Sunt Bunny, sunteți de-a dreptul adorabili“ – „Sunt Giles, salut, tu ești

norocosul Profesor!“ – ceea ce înseamnă mult prea mult, dar Gail face toate eforturile.

Urmează doi bărbați cu pălării de hârtie cu drapelul elvețian, unul gras și mulțumit, celălalt slăbănog, care țin să le strângă mâinile: „Petrică și Lupul“, gândește ea în mod absurd, însă amintirea nu-i dă pace.

– L-ai zărit? strigă Gail spre Perry, și în același moment îl descoperă chiar ea: Dima, la cel mai îndepărtat capăt al încăperii, singur-singurel, adâncit în gânduri la o masă de patru persoane, având o sticlă de Stolichnaia în față; și, impozant în spatele lui, un filozof cadaveric, cu mâini lungi și pomeți înalți, păzind după toate probabilitățile intrarea în bucătărie. Emilio dell Oro îi murmură lui Gail ceva la ureche, ca și cum ar cunoaște-o de o viață:

– Prietenul nostru Dima este puțin deprimat, Gail. Ai aflat probabil de tragedie, desigur, înmormântarea dublă de la Moscova – scumpii lui prieteni au fost măcelăriți de maniaci... Asta are prețul său. Vei vedea.

Vedeă, desigur. Și se întreba cât de mult din asta era real: un Dima care nu zâmbește și care abia de salută, un Dima scufundat în melancolia alimentată de votcă, fără să se deranjeze să se ridice când ei se apropie, dar străpungându-i cu privirea din colțul unde a fost surghiunit împreună cu cei doi bodyguarzi ai lui. Pentru că acum Niki s-a instalat de pază alături de cel cu față de filozof cadaveric și există ceva care le dă fiori în modul în care cei doi bărbați se ignoră unul pe celălalt, în timp ce-și îndreaptă atenția asupra prizonierului lor.

– Vino și stai aici, Professore! Nu te încrede în ticălosul acela de Emilio! Gail! Te iubesc. Stai jos. Garçon! Șampanie. Vită Kobe. *Ici*.

Afară, pe teren, oamenii din Garda Republicană napoleoniană au revenit la post. Federer și Soderling urcă pe un podium de salut, însoțiți de Andre Agassi, în costum de oraș.

– Ai vorbit cu băieții ăia în Armani, de la masa de sus? Întreabă Dima cu un aer îmbufnat. Vrei să cunoști niște bancheri, avocați, contabili? Toți indivizii care distrug lumea? Avem francezi, avem nemți,

avem elvețieni. Înălță capul și strigă să se audă în toată încăperea: Hei, domnilor, salutați-l pe Profesor! Individul m-a bătut la tenis! Și ea e Gail. El o să se însoare cu fata asta. Dacă nu, o s-o ia de nevastă Roger Federer. Adevărat, Gail?

– Cred că o să mă mulțumesc cu Perry, spune Gail.

Oare asculta cineva ce bolborosea el? Tinerii cu ochi duri de la masa cea mare și fetele lor, sigur nu, pentru că, în mod demonstrativ, s-au apropiat unii de alții când Dima a ridicat glasul. La mesele mai apropiate predomina indiferența, ca și la cea mare.

– Avem și englezi. Tipi care știu ce este fairplay-ul. Hei, Bunny! Aubrey! Bunny, vino aici! Bunny! Nici un răspuns. Știi ce înseamnă Bunny! Iepuraș. Să-l f...!

Întorcându-se brusc pentru a cunoaște sursa amuzamentului, Gail identifică un gentleman bucălat, cu barbă și favoriți, iar dacă porecla lui nu era Bunny, atunci i se potrivea. Dar se uită zadarnic în jur după Aubrey, numai dacă nu cumva era bărbatul înalt, pe cale de a cheli, inteligent după înfățișare, având ochelari fără rame și umerii puțin încovoiați, care mergea pe interval cu pas vioi spre ușă, cu haina de ploaie drapată pe braț, ca un om care și-a adus brusc aminte că are de prins un tren.

Onctuosul Emilio dell Oro, cu extraordinarul lui păr gri-argintiu, ocupă scaunul liber aflat alături de Dima. „Să fie părul lui adevărat ori o perucă? se întrebă Gail. În ziua de azi le fac atât de bine, că nici nu mai știi.“

Dima propune un meci mâine. Perry caută să se scuze, rugându-l pe Dima ca pe un vechi prieten, ceea ce a cam devenit în cele trei săptămâni de când s-au cunoscut.

– Dima, sincer, nu văd cum aș putea, protestează Perry. Le-am promis multor prieteni din oraș că îi vom vedea. Și nici nu am rachelele la mine. Și i-am jurat lui Gail că de data asta o să ne ducem să vedem nuferii pictați de Monet. Serios.

Dima trage o gură de votcă, apoi se șterge la gură.

– Ba jucăm, proclamă el, afirmând ceva deja stabilit. La Club des Rois. Mâine la ora douăsprezece. Am făcut deja rezervarea. O să ai parte după aceea de un masaj.

– Un masaj pe ploaie, Dima? întreabă Gail cu prefăcătorie. Să nu-mi spui că ai descoperit un nou viciu.

Dima nu o bagă în seamă:

– Mâine am întâlnire la o nenorocită de bancă, la ora nouă, semnez un maldăr de hârtii pentru tinerii ăia în costume Armani. La ora douăsprezece o să-mi iau revanșa, m-auzi? Perry dă să protesteze din nou. Dima îl reduce la tăcere. Terenul 6. Cel mai bun. Jucăm o oră, facem un masaj, și după aia luăm prânzul. Eu plătesc.

Intervenind cu suavitate, dell Oro încearcă să deturneze discuția:

– Și unde stai la Paris, Professore, dacă îmi dai voie să te întreb? La Ritz? Sper că nu. Au aici hoteluri de nișă minunate, dacă știi unde să cauți. Dacă aș fi știut, vă puteam recomanda vreo cinci, șase.

„Dacă și-o caută, nu o lua pe ocolite, trânteste-le-o direct în față, îl sfătuiuse Hector. Dacă e o întrebare nevinovată, merită un răspuns la fel.“

După toate aparențele, Perry acceptase din toată inima acea recomandare, pentru că deja hohotea:

– Stau într-un hotel atât de prăpădit, că nici nu-ți închipui, exclamă el.

Însă Emilio chiar îl crezu și îi plăcu numele atât de mult, încât îl notă într-un minilaptop îmbrăcat în piele de crocodil, pe care îl ținea în căptușeala de un albastru regal al sacoului său crem cu ecuson. Apoi i se adresează lui Dima cu toată forța farmecului său convingător:

– Dima, dacă vrei să joci mâine un meci de tenis, cred că Gail are dreptate. Ai uitat cu totul de ploaie. Nici măcar prietenul nostru, Profesorul, nu-ți poate da satisfacție pe ploaie. Prognoza pentru mâine este și mai proastă decât pentru azi.

– Nu mă bate la cap!

Și Dima trânti atât de tare cu pumnul în față, că paharele alunecară de-a curmezișul ei, iar o sticlă de vin roșu fu gata să se verse pe

mochetă, dar Perry se aplecă imediat și o prinse cu o mișcare îndemâ-natică. De-a lungul încăperii cu peretele înclinat din geam, toți cei aflați la mese lăsau impresia că asurziseră ca după o comotie produsă de o explozie prea apropiată.

Rugămintea blândă a lui Perry readuse aparența stării de calm.

– Dima, te rog să mă înțelegi. Nu am nici o rachetă la mine, ce Dumnezeu!

– Dell Oro are douăzeci, ce naiba!

– Treizeci, îl corectă dell Oro cu răceală.

– În regulă.

Ce e în regulă? În regulă că Dima va lovi din nou cu pumnul în masă. Fața lui asudată este rigidă, maxilarul împins în față când se ridică nesigur în picioare, își înclină torsul spre spate, îl prinde pe Perry de încheietura mâinii și îl trage alături de el.

– Ascultați cu toții aici! răcnește el. Eu și Profesorul o să jucăm mâine o revanșă, și eu o să-l bat de o să facă pe el. La douăsprezece la Club des Rois. Cine vrea să vină să vadă, să-și aducă naibii o umbrelă, și o să mâncăm de prânz după aceea. Câștigătorul plătește. Adică Dima. M-ați auzit?

Câtiva îl aud. Unul ori doi zâmbesc, iar o pereche bate din palme. De la Masa de Sus, la început nimic, apoi un singur comentariu discret în rusă, urmat de râsete neprietenoase.

Gail și Perry se uită unul la celălalt, zâmbesc și ridică din umeri. În fața unei forțe atât de irezistibile, și într-un moment atât de stânjenitor, cum ar putea să spună nu? Anticipând înfrângerea lor, dell Oro încearcă să o împiedice:

– Dima. Cred că ești cam rău cu prietenii tăi. Poate stabiliți o partidă cu altă ocazie, anul acesta, bine?

Însă este prea târziu, iar Gail și Perry se arată miloși.

– Serios, Emilio, spune Gail. Dacă Dima moare din dorința de a juca, și Perry e dispus să accepte, ce-ar fi să-i lăsăm pe băieți să se distreze? Eu sunt de acord, dacă ești și tu. Dragule?

Treaba cu „dragule“ este nouă, mai mult pentru Milton și Doolittle decât pentru ei doi.

– Bine, atunci. Dar cu o condiție – intervine din nou dell Oro, zbătându-se să preia el conducerea –, în seara asta veniți la petrecerea mea. Am o casă superbă în Neuilly, o să vă placă. Dima e încântat de ea, el este oaspete acolo. Îi avem cu noi pe onorații colegi de la Moscova. În aceste momente, soția mea, sărmana de ea, supraveghează pregătirile. Ce ziceți dacă trimit o mașină la hotelul vostru la ora opt? Vă rog să vă îmbrăcați exact cum doriți. Nu suntem deloc scorțoși.

Însă invitația lui dell Oro a căzut în afara terenului. Perry râde – și spune că asta e „de-a dreptul imposibil, Emilio“. Gail susține că prietenii ei din Paris nu-i vor ierta în veci, și nu, nu-i poate aduce și pe ei, pentru că și ei dau o petrecere, iar Gail și Perry sunt oaspeți de onoare.

Convin în cele din urmă ca mașina lui Emilio să-i ia de la hotel la ora unsprezece, mâine, pentru un meci de tenis pe ploaie, iar dacă privirile ar putea ucide, dell Oro ar fi în stare să-l omoare pe Dima, dar în opinia lui Hector nu va putea face asta decât după întâlnirea de la Berna.

– Voi doi v-ați jucat rolurile pur și simplu magistral, exclamă Hector. Nu-i așa, Luke? Gail, ce intuiție minunată! Și tu, Perry, cu mintea ta extraordinar de britanică. Nu vreau să spun că Gail ar fi încuiată. Vă mulțumesc imens că ați ajuns atât de departe. Pentru că ați fost atât de curajoși în bârlogul lupului. Vorbesc cumva ca un instructor de cercetași?

– Așa mi se pare, spuse Perry, întins extrem de comod pe un șez-long sub marea fereastră arcuită care dădea spre Sena.

– Bine, conchise Hector, mulțumit de sine și râzând încântat. Doar Gail, așezată pe un taburet la capul lui Perry și plimbându-și mâna gânditoare prin părul lui, părea ceva mai distanțată de acea sărbătorire.

Era după cina luată pe Île Saint-Louis. Splendidul apartament de la ultimul etaj al vechii fortărețe aparținea mătușii lui Luke, o femeie cu preocupări artistice. Operele ei, pe care nu se coborâse să le vândă, erau stivuite de-a lungul pereților. Era o femeie frumoasă și amuzantă, trecută de șaptezeci de ani. Cum în tinerețe luptase în Rezistență

împotriva germanilor, acum accepta cu ușurință rolul pe care i-l destinase Luke în mica lui intrigă:

– Înțeleg că suntem prieteni vechi, de multă vreme, îi spusese ea lui Perry cu câteva ore în urmă, atingându-i mâna cu delicatețe drept salut, apoi dându-i drumul. Ne-am întâlnit în salonul unei prietene dragi mie când erai student și aveai o dorință insașiabilă de a picta. Numele ei, dacă dorești să-l știi, era Michelle de la Tour, dar, vai, a murit între timp. Ți-am îngăduit să stai în umbra mea. Erai prea tânăr ca să-mi fii amant. Îți ajunge atât ori vrei mai mult?

– Este suficient, mulțumesc! zisese Perry râzând.

– Pentru mine nu este suficient. Nimeni nu e prea tânăr ca să-mi fie amant. Luke vă va oferi *confit de canard* și Camembert. Vă doresc o seară plăcută. Iar tu, draga mea, ești mirifică – pentru Gail – și mult prea bună pentru acest artist ratat al tău. Glumesc, Luke, să nu uiți de Sheeba.

Sheeba, pisica ei siameză, stătea acum în poala lui Gail.

La masa de seară, Perry – încă extrem de sclipitor – fusese sufletul petrecerii, fie că îl preamărea pe nerăsuflăte pe Federer, fie că retrăia întâlnirea urzită cu Dima, ori turul de forță al lui Dima în camera de protocol. Pentru Gail, era ca și cum l-ar fi ascultat cum după o ascensiune periculoasă ori după o cursă de cros umăr la umăr. Iar Luke și Hector au fost ascultători ideali: Hector admirativ și neobișnuit de tăcut, întrerupându-i doar ca să mai stoarcă o frântură de descriere de la ei – posibilul Aubrey, cam cât de înalt părea a fi, după aprecierea lor? Bunny era cherchelit? – Luke repezindu-se ca săgeata până la bucătăria enormă și înapoi sau turnându-le în pahare, acordându-i o atenție specială lui Gail ori primind două telefoane de la Ollie, dar rămânând mereu membru al echipei.

Abia acum, după ce masa și vinul își făcuseră efectul terapeutic, iar dispoziția lui Perry pentru aventuri primejdioase lăsase loc unei tăceri sobre, Hector reveni la modul precis în care Dima își formulase invitația la meciul de tenis de la Club des Rois.

– Așadar, presupunem că mesajul este în masaj, spuse el. Vrea cineva să adauge ceva la asta?

- Masajul era practic o parte a provocării, încuviință Perry.
- Luke?
- După mine, miroase de la o poștă. De câte ori a zis asta?
- De trei ori, răspunse Perry.
- Gail? întrebă Hector.

Trezindu-se din preocupările care îi distrăgeau atenția, Gail se arătă mai puțin încrezătoare decât bărbății:

– Mă întreb dacă întâlnirea nu le-a mirosit de la o poștă lui Emilio și tinerilor cu costume Armani, opină ea, evitând privirea lui Luke.

Și Hector își pusese aceeași întrebare.

– Da, bine, cred că dacă dell Oro a mirosit ceva necurat, va anula imediat meciul de tenis, și atunci suntem terminați. Jocul s-a sfârșit. Cu toate astea, potrivit ultimelor rapoarte ale lui Ollie, semnalele nu sunt rele, adevărat, Luke?

– Ollie a participat la o ședință neoficială a șoferilor din fața castelului pe care îl deține dell Oro, explică Luke, cu zâmbetul lui sclivisit. Meciul de mâine este plătit de Emilio ca mulțumire după semnare. Domnii lui din Moscova au vizitat Turnul Eiffel și nu-i interesează Luvrul, astfel că stau cam mult pe capul lui Emilio.

– Și masajul despre masaj? vru Hector să știe.

– Este că Dima a programat două sesiuni în paralel pentru el și Perry, imediat după meci. Ollie a aflat, de asemenea, că, deși oferă terenuri de tenis pentru unii dintre cei mai bogați oameni din lume, Club des Rois se mândrește cu faptul că este un loc foarte tihnit și ferit. Bodyguarzii nu sunt lăsați să intre după oamenii lor în vestiare, saune ori camerele de masaj. Sunt invitați să aștepte în foaierul clubului sau în limuzinele lor blindate.

– Și maseurii clubului? întrebă Gail. Ei ce fac în timp ce voi, băieții, stați la sfat?

Luke avea deja răspunsul, însoțit de zâmbetul lui special.

– Lunea, aceștia sunt liberi, Gail. Nu vin decât dacă au vreo programare. Nici măcar Emilio nu va afla că mâine oamenii aceia nu vin.

În Hôtel des Quinze Angles, Perry reuși să adoarmă abia după ora unu dimineața. Mergând pe vârfuri pe coridor spre baie, Gail încuie ușa, iar la lumina slabă a becului cu puterea cea mai mică din câte există pe lume, reciti mesajul pe care îl primise la ora șapte în acea seară, chiar înainte de a pleca la cina de pe Île Saint-Louis.

Tata spune că ești la Paris. Un doctor elvețian mă informează că sunt însărcinată în șapte săptămâni. Max urcă în munți și nu răspunde. Gail

„*Gail?* Natașa a semnat cu numele meu? E atât de dementă că și-a uitat numele? Ori vrea să spună: «Gail, te rog, te implor?» De o astfel de Gail e vorba?”

Pe jumătate adormită, caută numărul și, fără să-și dea seama ce face, apăsă butonul verde și auzi sunetul de apel în Elveția. Panicată, închise și, acum trează de-a binelea, scrise următorul text:

Nu face absolut nimic până nu discutăm. Trebuie să ne întâlnim ca să stăm de vorbă. Cu dragoste, Gail

Reveni în dormitor și se urcă înapoi în pat, vârandu-se sub pătura din păr de cal. Perry dormea ca lemnul.

„Să-i spun sau nu? Are și așa prea multe pe cap. Măine e ziua cea mare pentru el. Ori trebuie să păstrez jurământul de tăcere față de Natașa?”

În timp ce urca în Mercedes-ul cu șofer trimis de Emilio dell Oro, care, spre furia lui Madame Mère, blocase strada în dreptul hotelului ei vreme de zece minute – iar idiotul de la volan refuzase chiar și să coboare geamul ca să asculte insultele ei! –, Perry Makepiece era măcinat de niște temeri mult mai mari decât dorea să recunoască față de Gail. Aceasta se dichisise îmbrăcând taionul Vivienne Westwood cu pantaloni gen șalvari, pe care îl cumpăraseră în ziua în care câștigase primul ei caz:

– Dacă prostituatele alea de înaltă clasă vor fi pe acolo, trebuie să fac eforturi pentru a arăta bine, îi spusese ea lui Perry în timp ce făcea o echilibristică periculoasă în pat, ca să se poată vedea în oglinda aflată deasupra lavoarului.

În noaptea precedentă, când se întorseseră de la cină, Perry surprinsese ochii ca niște nasturi negri uitându-se la el din spatele recepției.

– Te las să te duci sus ca să te folosești prima de baie, și vin și eu imediat, sugeră el, iar Gail, cu un căscat recunoscător, acceptă.

– Doi arabi, îi șopti Madame Mère.

– Arabi?

– Poliție arabă. Au vorbit arabă între ei, și franceză cu mine. Franceză arabă.

– Ce-au vrut să știe?

– Totul. Unde sunteți. Ce faceți. Pașaportul tău. Adresa ta de la Oxford. Adresa din Londra a doamnei. Totul despre voi.

– Și ce le-ai spus?

– Nimic. Că ești client vechi, că plătești, ești politicos, nu te îmbeți, aduci doar câte o femeie o dată, că ai fost invitat de o artistă din Île și că vei reveni târziu, dar ai cheie, fiindcă ești om de încredere.

– Și adresele noastre din Anglia?

Madame Mère era o femeie scundă, astfel că ridicarea ei din umeri a fost cu atât mai elocventă.

– Ce ai scris în fișă, asta au luat. Dacă nu voiai să-ți știe adresa, trebuia să scrii una falsă.

Smulgându-i promisiunea că nu-i va spune nimic despre asta lui Gail – Dumnezeu, nicicând nu i-ar trece așa ceva prin cap, doar e și ea femeie! – Perry se gândi să-l sune imediat pe Hector, dar, fiind Perry, și după ce băuse cam mult calvados, decise, din motive pragmatice, că nimeni nu putea face nimic la ora aceea și că era mai bine să o lase pe dimineață, astfel că se duse la culcare. Trezit de mirosul de cafea proaspăt făcută și de cornuri, rămase surprins văzând-o pe Gail în pătura ei, stând pe marginea patului și verificându-și mesajele de pe mobil.

– Ceva rău? întrebă el.

– Doar cei de la Chambers. Au confirmat.

– Ce au confirmat?

– Aveai de gând să mă expediezi acasă în seara asta, mai ții minte?

– Sigur că țin minte!

– Ei bine, nu mai plec. Le-am transmis un mesaj celor de la Chambers, iar ei îi dau Helgăi *Samson contra Samson* ca să-l facă ea praf.

Helga, acea *bête noire*¹ a ei? Helga, femeia care purta ciorapi de plasă, mâncătoarea de bărbați, care îi întorcea cum voia pe masculii de la Chambers?

– Ce Dumnezeu te-a îndemnat să faci asta?

– În parte, tu. Din anumite motive, nu am chef să te las atârnat de un fir de păr pe un vârf periculos. Și mâine te voi însoți la Berna,

¹ „Oaie neagră“ (în lb. franceză, în orig.)

care presupun că este următoarea ta destinație, deși mie nu mi-ai spus asta.

– Asta e tot?

– De ce să nu fie? Dacă m-aș duce la Londra, tot ai fi îngrijorat în privința mea. Așa că aș putea să mă aflu într-un loc unde să mă ai sub observație.

– Și nu ți-a trecut prin minte că aș fi mai îngrijorat știindu-te lângă mine, nu?

Asta era o răutate din partea lui, de care își dădura amândoi seama. În compensație, se simți ispitit să-i povestească despre discuția purtată cu Madame Mère, dar se temu că asta avea să-i întărească hotărârea de a rămâne alături de el.

– S-ar părea că ai uitat de copiii care se află în mijlocul acelor afaceri de adulți, spuse ea, moderându-și tonul până la nivelul unui reproș.

– Gail, dar e de-a dreptul absurd! Fac tot ce se poate, la fel și prietenii noștri, ca să aducem... Era preferabil să nu termine fraza. Era mai bine să vorbească în aluzii. După cele două săptămâni de familiarizare, Dumnezeu știa cine îi asculta și când. Copiii sunt prima mea grijă și au fost mereu, adăugă el, deși nu rostea chiar adevărul, și de aceea simți că roșește. Tocmai pentru ei ne aflăm aici, insistă el. Amândoi. Nu doar tu. Da, îmi pasă de prietenul nostru și vreau să văd treaba asta rezolvată. Și da, mă fascinează. Totul. Se opri, jenat de ceea ce spusese. Asta înseamnă să păstrezi legătura cu realitatea. Copiii fac parte din ea. Reprezintă o parte importantă. Și acum, și după ce te întorci tu la Londra.

Dar dacă Perry se aștepta ca ea să se lase convinsă de afirmațiile lui grandilocvente, însemna că-și judeca greșit auditoriul.

– Dar copiii nu sunt aici, adevărat? Și nici la Londra, răspunse ea, pe un ton implacabil. Sunt la Berna. Și, după cum zice Natașa, țin doliu după Mișa și Olga. Băieții stau toată ziua pe terenul de fotbal, Tamara e cu Dumnezeu al ei, toată lumea simte că urmează să se petreacă ceva important, dar nimeni nu știe ce anume.

– După cum zice Natașa? Despre ce Dumnezeu vorbești?

– Ținem legătura prin mesaje.

– Tu și Natașa?

– Corect.

– Și nu mi-ai spus asta!

– Nici tu nu mi-ai spus de aranjamentele făcute pentru plecarea la Berna. Sau mi-ai spus? – îl sărută – Da? Ca să mă protejezi. Așadar, de acum înainte, ne vom proteja reciproc. Unde merge unul, merge și celălalt. De acord?

De acord, în măsura în care ea avea să-și termine pregătirile cât el se ducea pe ploaie până la Printemps ca să-și cumpere pantofi de sport. Restul discuției, în ceea ce îl privea pe Perry, *nu* era aprobat.

Nu îl sâcăia doar ideea vizitatorilor nocturni pe care îi primise Madame Mère. Îl preocupa și sentimentul de risc iminent și imprevizibil care înlocuise euforia din seara precedentă. Din foaierul de la Printemps, learcă de apă, îi telefonă lui Hector, însă acesta vorbea cu altcineva. Zece minute mai târziu, cu o geantă de tenis nou-nouță, în care avea un tricou, șort, șosete și o pereche de pantofi și – pesemne că era nebun când îl cumpărase – un cozoroc, încercă din nou, iar de această dată avu succes.

– Ai descrierea lor? întrebă Hector, prea apatic, după aprecierea lui Perry, după ce îi ascultă relatarea.

– Arabi.

– Da, poate erau arabi. Dar poate chiar erau de la poliția franceză. Și-au arătat legitimațiile?

– Nu mi-a zis.

– Dar n-ai întrebat?

– N-am făcut-o. Eram cam iritat.

– Te superi dacă îl trimit pe Harry să stea de vorbă cu femeia?

„Harry? A, da, Ollie.“

– Îți mulțumesc, dar cred că am dramatizat de ajuns, se răsti Perry, destul de iritat.

Nu era sigur cum să continue. Probabil că nici Hector.

– În rest, nici o bălăbăneală? se interesă Hector.

– Bălăbăneală?

– Îndoială. Răzgândeală. Nervi legați de ziua cea mare. Tremurici, pentru numele lui Hristos, mormăi Hector, care își pierduse răbdarea.

– Din partea mea, nici o bălbăneală. Doar așteptam să plătesc cu cartea asta de credit.

Nu era adevărat. Mințea și nu-și dădea seama de ce Dumnezeu vorbise astfel, decât dacă nu cumva cerea înțelegerea pe care nu o primea.

– Doolittle e bine-mersi?

– Așa crede ea. Eu, nu. Insistă să meargă și ea la Berna. Sunt absolut convins că nu ar trebui. Și-a jucat rolul – chiar minunat, după cum ai spus chiar tu seara trecută. Aș vrea să se potolească, să revină la Londra în seara asta, așa cum am stabilit de la început, și să rămână acolo până ce mă întorc eu.

– Și nu vrea, așa e?

– De ce nu vrea?

– Pentru că m-a sunat acum zece minute și a zis că o să mă suni și că nimic pe lume nu o va face să se răzgândească. De aceea, aș lua asta drept ceva de neschimbat și ți-aș sugera să procedezi la fel. Dacă nu poți învinge, împacă-te cu situația. Mai ești atent la mine?

– Nu întru totul. Și ce răspuns i-ai dat?

– M-am arătat încântat în numele ei. I-am spus că era o componentă esențială a echipei. Având în vedere că e alegerea ei și că nimic pe lume nu o poate face să se răzgândească, te sfătuiesc să adopți aceeași atitudine. Vrei să auzi ultimele știri de pe front?

– Te ascult.

– Suntem în grafic. Banda celor șapte a ieșit de la ședința de semnare cu băiatul nostru, toți arătând trăsnet, dar asta poate și din cauza mahmurelii. În aceste momente este în drum spre Neuilly sub pază armată. Masă de prânz rezervată pentru douăzeci de persoane la Club des Rois. Maseurii în așteptare. Așa că nu există nici o schimbare de plan decât că, după ce vă întoarceți *ce soir* la Londra, mâine veți zbura amândoi din City până la Berna, cu bilete cumpărate pe cale electronică de la aeroport. Luke vă va prelua de acasă. Nu doar pe tine, așa cum se planificase inițial. Pe amândoi. Mai ești acolo?

– Așa cred.

– Îmi pari cu țăfna pusă. Te legeni cumva după excesele de seara trecută?

– Nu.

– Bine, așa să fie. Băiatul nostru te vrea în formă maximă. Și noi la fel.

Perry stătu în cumpănă dacă să-i spună lui Hector despre schimbul de mesaje dintre Gail și Natașa, dar parcă sfătuit de cineva înțelept, dacă așa va fi fost, evită să deschidă subiectul.

Mercedes-ul puțea a fum stătut de țigară. O sticlă cu apă minerală, pe jumătate plină, era vârată în buzunarul de pe spătarul scaunului din dreapta șoferului. La volan se afla un gigant cu capul în formă de glonț. Nu avea gât, ci doar câteva cicatrice laterale pe ceafă, părând a fi tăieturi de brici. Gail era îmbrăcată cu taiorul din mătase care arăta gata să pice de pe ea dintr-o clipă în alta. Perry nu o văzuse niciodată emanând mai multă strălucire. Impermeabilul lung – o altă extravagantă, ceva mai veche, cumpărată de la Bergdorf Goodman din New York – stătea pliat alături de ea. Picăturile de ploaie răpăiau ca grindina pe capota mașinii. Ștergătoarele scrâșneau și suspinau în încercarea de a face față ploii.

Uriașul cu capul ca un glonț viră, iar Mercedes-ul pătrunse pe o stradă laterală, unde opri în fața unui bloc modern de apartamente și claxonă. În spatele lor frână o mașină. „Una de escortă? Nici măcar să nu te gândești la asta.” Un bărbat rotunjour, jovial, cu un impermeabil matlasat și o pălărie cu boruri late ieși repede și săltăreț din holul de intrare, se aruncă pe scaunul din dreapta șoferului și se întoarse, punându-și antebrațul pe spătar și bărbia dublă pe antebraț.

– Așa, cine este asul tenisului, măi, măi, rosti el cu glas tăragănat și scârțâitor. *Monsieur le Professeur*, nimeni altul. Iar dumneata ești jumătatea lui, draga mea, bineînțeles. Arăți chiar mai bine decât ieri, dacă-mi permiți s-o spun. Îmi propun să te acaparez pe toată durata meciului.

– Gail Perkins, logodnica mea, interveni Perry sec.

Logodnica lui? Chiar asta era? Nu discutaseră pe această temă. Poate o făcuseră Milton și Doolittle.

– Așa, sunt doctor Popham, Bunny pentru mai toată lumea, specialist în chichițe avocățești pentru tipii revoltător de bogați, continuă el, în timp ce ochii lui mici și rozalii alunecau lacom de la unul la celălalt, ca și cum ar fi vrut să decidă pe care din ei să-l devoreze primul. Poate vă amintiți că ursul de Dima a avut obraznicia să mă insulte în fața atâtor oameni, dar l-am alungat cu batista mea de mătase.

Perry nu avea chef să-i răspundă, astfel că Gail îi sări în ajutor.

– Dar care este legătura dumitale cu el, Bunny? îl întrebă ea veselă, când mașina reintră în trafic.

– Vai, inimioara mea, abia dacă există vreo legătură între noi, slavă bunului Dumnezeu. Să spunem că sunt un vechi amic de-al lui Emilio, care își oferă sprijinul. Și-o va face cu mâna lui, bietul mieluşel. Ultima oară a fost vorba de o turmă de prinți arabi înapoiați, veniți într-o expediție de cumpărături. De data asta, se ocupă de un pluton de bancheri ruși, groaznici oameni, puști în Armani, ca să vezi! Și scumpele lor doamne – și coboară glasul ca pentru a face o confidență –, și n-am mai văzut vreodată doamne mai scumpe ca astea. Ochii lui mici și lacomi zăboviră iubitor asupra lui Perry. Dar cel mai mult îmi pare rău pentru sărmanul tău domn Profesor, aici de față – Ce act caritabil! Vei fi răsplătit în rai, mă voi îngriji de asta. Dar cum i-ai fi putut rezista amărâtului urs, când este atât de zdrobit de crimele acelea oribile? Revenind la Gail: Domnișoară Gail Perkins, stați mult la Paris?

– Vai, aș vrea să putem. Îmi pare rău, dar trebuie să ne întoarcem la salahorie, de e vânt sau vreme rea – și aruncă o privire supărată spre suvoaiele de apă care curgeau pe parbriz. Dar dumneata, Bunny?

– A, eu mă fâțâi. Sunt un fâțâit. Un cuibușor aici, unul dincolo. Cobor în el, dar nu pentru multă vreme.

Un indicator către CENTRE HIPPIQUE DU TOURING, un altul către PAVILLON DES OISEAUX. Ploaia s-a mai domolit. Mașina însoțitoare rămase în urma lor. În partea dreaptă apărură o poartă foarte frumos ornamentată. Vizavi de poartă era un refugiu, unde

șoferul parcă Mercedes-ul. Mașina amenințătoare gară alături. Cu geamuri de culoare închisă. Perry așteaptă ca portierele ei să se deschidă. Încet, se deschise doar una. Din mașină coborî o femeie vârstnică, urmată de câinele ei, un alsacian.

– *Cent mètres*, mârâi șoferul, arătând cu un deget murdar spre poartă.

– Știm, nătărăule, spuse Bunny.

Umăr la umăr, străbătură acei *cent mètres*, Gail adăpostindu-se sub umbrela lui Bunny Popham, iar Perry strângând geanta nouă de tenis la piept și lăsând ca ploaia să-i șiroiască pe față. Ajunseră la o clădire albă și scundă.

Pe treapta cea mai de sus, sub copertină, aștepta Emilio dell Oro, îmbrăcat cu un pardesiu lung până la genunchi și având guler de blană. Separat stăteau trei dintre membrii grupului de tineri directori cu fețe acre. Două fete trăgeau neconsolate din țigările pe care nu aveau voie să le fumeze în incinta clubului. Alături de dell Oro, purtând pantaloni de flanel și un sacou, se afla un britanic înalt, cu părul cărunt și cu o atitudine agresivă, aparținând clasei aristocratice, care le întinse o mână cu pete maronii, semn că avea o afecțiune a ficatului.

– Giles, se prezentă el. Ne-am întâlnit ieri, în sala aceea aglomerată. Nu cred că vă mai amintiți de mine. Eram în trecere prin Paris și m-a răpit Emilio. Asta stă drept dovadă că uneori nu trebuie să-ți suni amicii. Cu toate astea, am avut un bairam pe cinste noaptea trecută, trebuie să recunosc. Păcat că voi doi nu ați reușit să veniți – acum adresându-se lui Perry – vorbești rusește? Din fericire, eu știu câte ceva. Regret, dar onorații oaspeți nu au prea multe de oferit în materie de limbi străine.

Avându-l pe dell Oro în frunte, intrară în club. O zi de luni umedă – nu una grozavă pentru membri. În stânga lui Perry, Luke, purtând ochelari, stătea la o masă dintr-un colț. Purta un dispozitiv Bluetooth la o ureche și era aplecat asupra unui laptop subțire, argintiu, părând pentru oricine îl vedea un om de afaceri care verifică niște date.

„Dacă vedeți întâmplător pe cineva care seamănă vag cu vreunul dintre noi, sunteți victimele unui miraj“, îi prevenise Hector cu o seară în urmă.

Panică. Un val straniu în piept. „Unde Dumnezeu e Gail?” Simțind greața urcând, Perry privi roată după ea și o descoperi în mijlocul camerei, flecărind cu Giles, Bunny Popham și dell Oro. „Păstrează-ți calmul și rămâi la vedere, o sfătui el în gând. Stai *cuminte*, nu te aprinde, rămâi calmă.” Dell Oro îl întreba pe Bunny dacă era prea devreme pentru șampanie, iar acesta spunea că totul depindea de anul îmbutelierii. Toată lumea izbucni în râsete explozive, dar Gail era cea mai sonoră. Cât pe ce să pornească în ajutorul ei, Perry auzi deja familiarul răcnet „Profesore, jur pe Dumnezeu!” și, întorcându-se, văzu trei bărbați cu umbrele urcând pe scară.

Sub cea din mijloc era Dima, având o geantă de tenis Gucci.

În stânga și în dreapta lui, Niki și bărbatul pe care Gail îl botezase pe vecie filozoful cadaveric.

Ajunseseră pe ultima treaptă.

Cu un pocnet, Dima își închise umbrela, i-o întinse lui Niki și trecu singur pe ușile batante.

– Ați văzut ploaia? întrebă el bătaios, adresându-se tuturor celor din încăpere. Vedeți cerul? Peste zece minute o să avem soare! Și către Perry: Vrei să te schimbi în echipament de tenis, Profesore, sau trebuie să te bat măr în costumul acela?

Râsete slabe din partea publicului. Pantomima suprarealistă din ziua precedentă era pe cale să se bucure de o reluare.

Cu gențile de tenis în mână, Perry și Dima coborâră o scară din lemn închis la culoare. Membru al clubului, Dima pornește în frunte. Vestiarul miroase. Esență de pin, abur stătut, haine transpirate.

– Am adus rachete, Profesore! răcnește Dima în susul scării.

– Grozav! strigă și Perry, la fel de tare.

– Șase! Din rachetele lui Emilio. Individul joacă prost ca o cizmă, dar are rachete bune.

– Deci, șase din cele treizeci ale lui!

– Ai înțeles bine, Profesore! Ai priceput!

Dima le spune că ei coboară. Nu are nevoie să știe că Luke le-a vândut deja pontul. Ajuns la poalele scării, Perry se uită peste umăr.

Nici urmă de Niki, de filozoful cadaveric, de Emilio, nimeni. Intră într-un vestiar întunecos, lambrizat, în stil suedez. Fără ferestre. Iluminare economică. Prin sticla mată se văd doi bărbați în vârstă care fac duș. O ușă de lemn pe care scrie TOILETTES. Altele două pe care scrie MASSAGE. Anunțuri pe care scrie *occupé* pe clanțele ambelor uși. „Bați la cea din dreapta, dar numai când este el gata. Acum repetă să te aud.“

– Ai dormit bine, Professore? întreabă Dima, în timp ce se dezbracă.

– Grozav. Dar tu?

– Ca dracu’.

Perry își aruncă geanta pe o bancă, trage fermoarul și începe să se schimbe. Dima stă cu spatele la el. Torsul lui este ca o placă de Nu-te-supăra-frate în albastru, începând de la ceafă și până la fese, inclusiv. Pe porțiunea centrală, o fată într-un costum de baie din anii ’40 este atacată de fiare care rânjesc. Coapsele îi sunt încolăcite în jurul unui pom al vieții care își are rădăcinile înfipite în fundul lui Dima, iar ramurile se întind până pe omoplați.

– Trebuie să urinez, anunță Dima.

– Ești invitatul meu, spune Perry în glumă.

Dima intră în toaletă și încuie ușa. Iese câteva momente după aceea, ținând un obiect tubular în mână. E un prezervativ înnodat în interiorul căruia se află un stick de memorie. Văzut din față, Dima are un corp ca de minotaur. Părul pubian îi ajunge până la buric. Restul este mare, așa cum era de anticipat. Ajuns la lavoar, spală prezervativul sub un jet de apă, se duce cu el la geanta Gucci și, cu un foarfece, îi taie capătul, îl eliberează și îi întinde cele două părți lui Perry, ca să le ascundă. Perry le pune într-un buzunar lateral al hainei și în minte îi vine o imagine a lui Gail găsimdu-l cam peste vreun an și întrebând: „Pe când copilul?“

Cu viteza luminii de care este capabil numai un deținut, Dima își trage chiloții și apoi un șort albastru și lung, vâra stick-ul de memorie în buzunarul drept al șortului și se echipează cu un tricou cu mânecă lungă, șosete, adidași. Totul nu i-a luat decât câteva secunde. Ușa unei cabine de duș se deschide. Un bărbat vârstnic și gras iese cu un prosop înfășurat în jurul taliei.

– *Bonjour tout le monde!*

– *Bonjour.*

Bărbatul vârstnic și gras deschide ușa dulapului de haine, lasă propoșul să cadă la podea și scoate un umerăș. Se deschide și ușa celei de-a doua cabine de duș. Din ea iese un alt bărbat în vârstă.

– *Quelle horreur, la pluie!* se plânge acesta. Perry este de acord. Ploaia – o oroare. Bate tare în ușa celei de-a doua cabine de masaj. Trei ciocănituri scurte, dar bune și viguroase. Dima stă în spatele lui.

– *C'est occupé*, spune primul bărbat vârstnic.

– *Pour moi, alors*, explică Perry.

– *Lundi, c'est tout fermé!*, observă cel de-al doilea bărbat vârstnic.

Ollie deschide ușa din interior. Ceilalți trec pe lângă el. Ollie închide ușa și îl bate liniștitor pe braț. Și-a scos cerceul și are părul pieptănat drept peste cap. Poartă un halat alb, de medic. E ca și cum ar fi înlocuit un Ollie cu altul. Hector poartă tot un halat alb, dar și l-a lăsat descheiat, având un aer neglijent. El este maseurul-șef.

Ollie introduce niște pene de lemn în cadrul ușii, două la bază și două în lateral. Ca întotdeauna în cazul lui Ollie, Perry are senzația că a mai făcut așa ceva și cu alte ocazii. Hector și Dima se văd pentru prima oară, Dima, aplecat puțin pe spate, Hector în față, primul înaintând, al doilea retrăgându-se. Dima este un condamnat care își așteaptă următoarea pedeapsă, iar Hector este directorul închisorii. Hector întinde mâna. Dima i-o strânge, apoi i-o reține cu stânga, în timp ce bagă mâna dreaptă în buzunarul șortului. Hector îi pasează stick-ul de memorie lui Ollie, care îl duce spre o masă dintr-o parte a încăperii, deschide fermoarul genții de masaj, scoate un laptop argintiu, îi deschide capacul și introduce stick-ul, totul dintr-o singură mișcare. Cu haina lui albă, Ollie este mai masiv ca oricând, însă de două ori mai iscusit.

Dima și Hector nu au schimbat nici un cuvânt. Momentul deținut – director a trecut. Dima și-a recăpătat înclinarea pe spate, iar

¹ „– E ocupat.

– Atunci, pentru mine.

– Luni totul e închis.“ (în lb. franceză, în orig.)

Hector, postura încovoiată. Ochii lui cenușii sunt larg deschiși și neclintiiți, dar și întrebători. Nu există nici o sugestie de posesie în ei, nici de cucerire, nici de triumf. Ar putea fi un chirurg care hotărăște cum să opereze, ori dacă e cazul să înceapă operația.

– Dima?

– Da.

– Sunt Tom. Birocratul tău britanic.

– Numărul Unu?

– Numărul Unu îți transmite salutări. Am venit în locul lui. El este Harry – făcând semn spre Ollie –, vorbim englezește, și Profesorul va constata fairplay-ul.

– Bine.

– Atunci să ne așezăm.

Se așază. Față în față. Perry, omul care asigură fairplay-ul, stă în dreapta lui Dima.

– Avem sus un coleg, continuă Hector. Stă singur în bar și are în față un laptop argintiu ca ăsta al lui Harry. Îl cheamă Dick. Poartă ochelari și o cravată roșie de membru de partid. La sfârșitul zilei, când părăsești clubul, Dick se va ridica și va traversa încet holul prin fața ta, ducând laptopul și îmbrăcându-și haina de ploaie bleumarin. Te rog să-l ții minte pe viitor. Dick vorbește în numele meu și este autorizat de Numărul Unu. Ai înțeles?

– Înțeleg, Tom.

– Vorbește rusa, dacă e nevoie. Ca și mine.

Hector aruncă o privire la ceas, apoi Ollie face același lucru.

– Avem șapte minute până când tu și Profesorul o să mergeți sus. Dick ne va informa dacă e nevoie de voi acolo mai devreme. Asta te face să te simți confortabil?

– Confortabil? Ai înnebunit sau ce naiba?

Începu ritualul. Perry nu ar fi bănuțit existența unui ritual nici măcar în vis. Însă ambii bărbați lăsau impresia că acesta era necesar.

Întâi Hector:

– Ești sau ai fost în legătură cu vreun alt serviciu străin de informații?

Rândul lui Dima:

– Jur pe Dumnezeuul meu, nu.

– Nici măcar rusesc?

– Nu.

– Știi pe cineva din cercul tău de cunoștințe care ține legătura cu vreun alt serviciu de informații străin?

– Nu.

– Nimeni nu vinde aceleași informații în altă parte? Oricui – poliției, vreunei corporații, unui individ, cuiva din lumea asta?

– Nu știu pe nimeni. Vreau să-mi văd copiii în Anglia. Acum. Vreau să închei târgul.

– Și eu vreau să închei târgul. Dick și Harry vor să realizezi înțelegerea. La fel și Profesorul, aici de față. Suntem cu toții de aceeași parte a baricadei. Dar întâi trebuie să ne convingi pe noi, și eu trebuie să-i conving pe colegii mei birocrați din Londra.

– Prințul are să mă ucidă, pentru numele...

– Ți-a spus asta?

– Sigur. La înmormântare: „Nu fi trist, Dima. Curând o să fii alături de Mișa“. Ca o glumă. Una proastă.

– Cum a decurs semnarea de azi-dimineață?

– Grozav. Jumătate din viața mea s-a dus deja.

– Atunci, ne aflăm aici ca să rezolvăm cealaltă jumătate, nu?

Luke știe exact cine este și de ce se află acolo. La fel și conducerea clubului. Este Monsieur Michel Despard, un om cu dare de mână, și o așteaptă pe excentrica lui mătușă pentru a lua masa de prânz cu ea, o artistă faimoasă despre care nimeni nu a auzit, și care locuiește pe Île Saint-Louis. Secretarul ei a rezervat o masă, dar, cum e o mătușă excentrică, s-ar putea să nu apară. Michel Despard o știe în stare de așa ceva; la fel și clubul, pentru că un chelner înțelegător l-a îndrumat într-un colț discret al barului, unde, fiind o zi ploioasă de luni, și dacă tot stă degeaba, poate aștepta și rezolva o mică afacere – și, „Mulțumesc pentru amabilitate, domnule, mulțumesc foarte mult“, cu o sută de euro, viața devine ceva mai ușoară.

Mătușa lui Luke este cu adevărat membră la Club des Rois? Sigur că da! Ori protectorul ei, regretatul conte, a fost membru, ce importanță are? Cel puțin așa le-a spus Ollie, în rolul de secretar al mătușii lui Luke. Iar Ollie, așa cum bine remarcă Hector, este cel mai bun om de sprijin din branșă, iar mătușa va confirma tot ce trebuie confirmat.

Și Luke este mulțumit. Este calm, în forma operativă de vârf. S-ar putea să fie doar un oaspete tolerat, lăsat să stea discret într-un colț îndepărtat al salonului. Cu ochelarii având ramă de baga, cu Bluetooth-ul la ureche și cu laptopul deschis, ar putea arăta ca orice director hărțuit luni dimineața, care încearcă să recupereze ceea ce nu a reușit să termine în weekend.

Însă lăuntric se simte sigur, în elementul lui: cât se poate de împlinit și eliberat. El reprezintă vocea stăpânită în toiul vuietului neauzit al bătăliei. Este avanpostul de observație, care raportează direct la cartierul general. Este micromanagerul, cel care se îngrijează în mod constructiv, adjutantul cu ochiul format pentru a descoperi elementul vital pe care comandantul lui împresurat l-a trecut cu vederea sau nu vrea să-l vadă. Pentru Hector, cei doi „polițiști arabi” constituiau rodul grijilor prea mari pe care și le făcea Perry pentru siguranța lui Gail. Dacă aceștia au existat cu adevărat, atunci erau „doi polițiști care nu aveau altceva mai bun de făcut într-o duminică noaptea”. Însă pentru Luke, aceia fuseseră agenți operativi, lucru ce nu se putea nici confirma, nici ignora, ci trebuia păstrat în memorie pentru a fi verificat când aveau să dețină mai multe informații.

Își consultă scurt ceasul de la mână, apoi pe cel de pe ecran. Au trecut șase minute de când Perry și Dima au luat-o pe scara ce duce la vestiar. Patru minute și douăzeci de secunde de când Ollie l-a anunțat că au intrat în sala de masaj.

Ridicând ochii, evaluează scena care se desfășoară în fața lui: întâi Emisarii curați, cunoscuți mai curând sub numele de puști Armani, îmbufnați, vârând în ei fursecuri și dând peste cap șampanie, care nu se deranjează prea mult să stea de vorbă cu însoțitoarele lor scumpe. Ziua lor de muncă aproape că s-a terminat. Au semnat. Sunt deja în drum spre Berna, următoarea escală. Sunt plictisiți, mahmuri și neli-niștiți. Noaptea trecută, femeile lor au fost dezamăgitoare: cel puțin

așa și le imaginează Luke. Și cum le spune Gail celor doi bancheri elvețieni care stau singuri cuc într-un colț, bând apă minerală? Petrică și Lupul.

„Perfect, Gail. În ceea ce te privește, totul e perfect.“ Uite-o acum, străbătând încăperea ca un tăvălug. Trup fluid, coapse dulci, picioare care nu se mai termină și farmec ciudat de matern. Gail cu Bunny Popham. Gail cu Giles de Salis. Gail cu amândoi. Emilio dell Oro, atras ca un fluture de lumină, se lipește de grupul lor. La fel face și un rus răătăcit, care nu reușește să-și dezlipească ochii de la ea. A renunțat la șampanie și a trecut la votcă. Emilio ridică din sprâncene în timp ce pune o întrebare comică, pe care Luke nu o poate auzi. Gail ripostează cu o replică glumeață. Luke o iubește fără speranță, pentru că așa iubește el. Întotdeauna.

Emilio se uită peste umărul lui Gail către ușa ce duce la vestiar. Despre asta să fi fost gluma? Emilio spune: „Ce fac oare cei doi băieți acolo jos? Să mă duc să-i despart?“ Și Gail îi răspunde: „Să nu îndrăznești, Emilio, sunt sigură că se distrează de minune“.

Luke în microfon:

– Timpul a expirat.

„Ben, dacă m-ai vedea acum. Să vezi și ce e bun la mine, nu doar ceea ce este rău.“ În urmă cu o săptămână, Ben îl silise să ia o carte din seria Harry Potter. Și Luke se străduise să o citească, se chinuise chiar. Venind acasă la ora unsprezece seara, obosit ca un câine, ori stând întins, treaz, alături de soția lui irecuperabilă, încercase. Și căzuse de la primul obstacol. Fanteziile din carte i se păreau absurde – lucru de înțeles, putea să susțină el, având în vedere că întreaga lui viață era o fantezie, până și eroismul lui. Care era bravura dacă erai prins și ți se permitea să evadezi?

– Deci e bună, nu? spusese Ben, sătul să tot aștepte răspunsul tatălui său. Ți-a plăcut, tată. Recunoaște.

– Da, mi s-a părut extraordinară, admisesese Luke politicos.

Încă o minciună, de care erau amândoi conștienți. Încă un pas mai departe de persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume.

– Nu mai vorbești, alo, toată lumea, vă rog. Vă mulțumesc! Bunny Popham, regina cotețului, se adresează nespălaților. Bravii noștri gladiatori au catadicsit până la urmă să ne onoreze cu prezența lor. Să ne deplasăm imediat la Arenă. Hohote de răs ale celor ce știu ce înseamnă Arenă. Azi, în afară de Dima, nu avem lei. Nici creștini, decât dacă Profesorul este creștin, lucru pentru care nu bag mâna în foc. Alte râsete. Gail, draga mea, te rog să ne arăți drumul. Am văzut multe haine minunate la viața mea, dar nici unele nu aveau asemenea forme, dacă-mi dai voie să spun asta.

Perry și Dima merg în față. Gail, Bunny Popham și Emilio dell Oro îi urmează. După ei, doi emisari curați și fetele lor. „Cât de curat poți deveni?” Apoi băiatul bondoc însoțit doar de paharul lui de votcă. Luke îi urmărește pătrunzând într-un pâlc de copaci până dispar. O rază de soare luminează poteca mărginită de flori, apoi se stinge.

Era la fel ca la Roland Garros: fie și doar în sensul că Gail nu fusese nici atunci, după cum nu era nici acum, conștientă că urmărirea cu atenție un mare meci de tenis desfășurat pe ploaie. Câteodată se întreba dacă și jucătorii își dădeau seama de asta.

Știa că Dima avea să câștige tragerea la sorți a terenului, pentru că întotdeauna câștiga. Știa că va prefera să stea cu spatele spre norii ce înaintau decât să fie primul la serviciu.

Își aduse aminte că, la început, jucătorii păruseră destul de combativi, iar apoi, ca niște actori a căror putere de concentrare scade, au uitat că trebuiau să fie prinși într-un duel pe viață și pe moarte pentru onoarea lui Dima.

Își aminti că își făcea griji ca nu cumva Perry să alunece pe banda umedă și alunecoasă care delimita terenul. Avea oare să facă ceva atât de prostesc încât să-și lungeze glezna? Apoi se temu că Dima ar fi putut păți același lucru.

Și cu toate că, la fel ca spectatorii francezi cu spirit sportiv, a aplaudat meticolos loviturile lui Dima, dar și pe ale lui Perry, ea stătea cu ochii ațintiți la Perry: în parte ca să-l protejeze, în parte pentru

că spera să-și dea seama din limbajul trupului său cât de mult noroc avuseseră în vestiar, la discuția cu Hector.

Își mai aduse aminte de plescăitul slab al mingii încetinite când cădea pe zgura udă și de felul în care, din când în când, se lăsa transportată la ultima fază a finalei din ziua precedentă, forțându-se să se reîntoarcă în timpul prezent.

Și cum mingile în sine deveneau tot mai grele pe măsură ce meciul se târa spre sfârșit. Și cum Perry, distrat, continua să lovească mingea lentă prea devreme, fie trimițând-o afară, fie – asta întâmplându-se de două ori, spre rușinea lui – ratând lovitura cu totul.

Și cum, la un moment dat în desfășurarea meciului, Bunny Popham s-a aplecat peste umărul ei ca să o întrebe dacă prefera să fugă acum, înainte de următoarea descărcare a unui nor, ori să rămână alături de omul ei și să se scufunde odată cu nava.

Și cum ea luase acea invitație drept scuză ca să dispară până la toaletă și să-și verifice mobilul, ca să vadă dacă Natașa îi mai trimisese vreun mesaj. Însă Natașa nu făcuse asta. Ceea ce însemna că problemele stăteau la fel ca la ora nouă din acea dimineață, în cuvintele amenințatoare pe care le învățase pe de rost:

Casa asta e insuportabilă Tamara se gândește doar la Dumnezeu Katia și Irina sunt tragice frații mei joacă fotbal toată ziua știm că ne așteaptă o soartă rea pe toți nu îl voi mai vedea pe tata Natașa

Apasă butonul verde, ascultă apelul în gol, închide.

Era, de asemenea, conștientă că, după a doua izbucnire a ploii – ori era a treia? –, în zgura înmuiată, care ajunsese să nu mai poată absorbi apa, începuseră să se formeze gropi. Și de aceea, curând a apărut un angajat al clubului, care a discutat aprins cu Emilio dell Oro, arătând în același timp spre terenul desfundat și făcând gesturi din mâini prin care sugera că partida trebuia întreruptă.

Însă se părea că Emilio dell Oro avea o putere deosebită de convingere, pentru că l-a luat pe domnul respectiv de braț cu multă siguranță

și l-a condus până sub un fag, iar la încheierea discuției, ca un școlar muștrat, omul s-a retras cu pași iuți în club.

Și printre aceste observații și amintiri disparate rămânea avocata mereu prezentă din ea, acționând din nou, necăjită de *pojghița de plauzibilitate* care părea să fie pe punctul de a se destrăma încă de la început, ceea ce nu însemna în mod necesar și sfârșitul lumii libere așa cum o cunoaștem, atâta vreme cât reușea să ajungă la Natașa și la fete.

Și apoi, cât îi trec prin minte aceste gânduri aleatorii, să vezi și să nu crezi, Dima și Perry își strâng mâinile peste fileu și consideră că este de ajuns: o strângere de mână care, după opinia ei, nu este una de împăcare între adversari, ci între complici, într-o înșelătorie atât de bătătoare la ochi, încât și puținii supraviețuitori fideli, ghemuiți în tribune, ar trebui să huiđuie, în loc să aplaude.

Și undeva pe la mijlocul acestei confuzii – pentru că nu există limite în ceea ce privește contrastele acelei zile – hop, apare și rusul bondoc, cel care a urmărit-o aproape peste tot, și îi spune că ar dori s-o aibă. Exprimat chiar așa de el: „Aș vrea să te...”, după care așteaptă să audă un da sau un nu: un băiat de la oraș, de treizeci și ceva de ani, mai mult decât serios, cu tenul acneic, cu un pahar gol de votcă în mână și cu ochii injectați de băutură. În prima fază, a crezut că nu l-a auzit bine. În mintea ei era un adevărat tumult, la fel ca și afară. De fapt, l-a rugat să repete ce spusese, pe Dumnezeuul ei. Însă el deja își pierduse curajul și s-a mulțumit să o urmărească de la cinci metri depărtare, motiv pentru care ea a acceptat să se așeze sub aripa lui Bunny Popham, următoarea opțiune, ceva mai puțin nefericită, care i se oferea.

Și așa, la rândul ei, a ajuns să îi mărturisească lui Bunny că și ea era avocat, un moment de care se temuse mereu, pentru că asta dădea naștere unor comparații reciproce stânjenitoare. Însă pentru Bunny Popham asta a reprezentat doar un prilej de a mai spune ceva șocant:

– Vai, draga mea – și ridică ochii spre cer –, sunt copleșit. Ei, tot ce pot spune este că ai acces la mine oricând. A întrebat-o în care Chambers era, iar Gail i-a spus, lucru ce i s-a părut firesc. Ce altceva putea face?

Se gândise mult cum să facă bagajele. Și de asta își aducea aminte. Ideea de a folosi noua geantă de tenis a lui Perry pentru a pune în ea lucrurile murdare și chestiuni la fel de serioase privind plecarea din Paris și drumul până la Natașa. Perry păstrase camera și pentru acea noapte, astfel că puteau împacheta târziu, înainte de a prinde trenul pentru Londra, ceea ce, în lumea în care pătrunseseră, era modul în care oamenii normali călătoreau spre Berna când erau probabil urmăriți și nu ar fi trebuit să se deplaseze acolo.

Sala de masaj pune halate de baie la dispoziția membrilor clubului. Perry și Dima își iau câte unul. Se așezaseră din nou toți trei la masă, în același loc în care stătuseră în ultimele douăsprezece minute, după ceasul lui Perry. Într-un colț, purtând halatul lui alb, Ollie stătea aplecat asupra laptopului; cu geanta de masaj la picioare; când și când scria câte un bilet pe care i-l întindea lui Hector, iar acesta îl adăuga la teancul din fața lui. Atmosfera de claustrare amintea de subsolul din Bloomsbury, lipsind doar mirosul de vin, iar zgomotele vieții reale din jur, susurul țevilor, vocile din vestiar, tragerea apei la o toaletă sau vibrația unei instalații de aer condiționat creau o senzație asemănătoare de calm.

– Cât primește Longrigg? întreabă Hector, după ce se uită la unul dintre biletele lui Ollie.

– Unu și jumătate la sută, răspunde Dima cu glas monoton. În ziua când Arena primește licența ca bancă, Longrigg primește primii bani. După un an, următorii bani. Un an mai târziu, gata.

– Unde se face plata?

– Elveția.

– Știi numărul de cont?

– Până nu ajung la Berna, nu-l știu. Uneori primesc doar numele. Câteodată numai numărul.

– Și Giles de Salis?

– Comision special. Doar atât am auzit, nu am confirmare. Emilio mi-a spus că de Salis primește comision special. Dar poate că Emilio ține pentru el. După Berna știu sigur.

– Comision special, de cât?

– Cinci milioane curat. Poate nu e adevărat. Emilio e vulpoi bătrân. Fură tot.

– Dolari americani?

– Sigur.

– Plătibili, când?

– La fel ca Longrigg, dar bani gheață, fără condiții, în doi ani, nu în trei. Jumătate prin fundația oficială Arena Bank, jumătate după un an de activitate. Tom.

– Ce e?

– Ascultă-mă, te rog. Vocea lui capătă din nou viață. După Berna am tot. Pentru semnare, trebuie să îmi exprim voința, auzi? Nu semnez nimic dacă nu accept din proprie voință, am dreptul ăsta. Îmi duci familia în Anglia, da? Eu merg la Berna, semnez, tu îmi scoți familia, îți dau și inima, și viața mea! Se răsuca către Perry. Mi-ai văzut copiii, Professore! Isuse, Dumnezeuule, ce cred ei că am ajuns? Îți închipui că sunt cumva orbi? Natașa mea a înnebunit, nu mai mănâncă nimic. Se întoarce spre Hector. Tom, îmi duci copiii în Anglia acum. După aia facem târgul. Imediat ce familia mea e în Anglia, știu totul. Nu mă interesează altceva!

Dacă Perry este mișcat de acest apel, Hector rămâne neclintit, iar trăsăturile lui acviline sugerează un refuz hotărât.

– Nu se poate așa, răspunde el. Și continuând fără milă, în ciuda protestelor lui Dima: Soția și familia ta rămân unde sunt până după semnarea de miercuri. Dacă dispar din casa ta înainte de semnarea de la Berna, ei sunt în primejdie, tu, la fel, și contractul este periclitat. Ai un bodyguard acasă, ori Prințul l-a îndepărtat?

– Igor. Într-o zi, o să-l fac *vor*. Îl iubesc pe omul ăsta. Și Tamara îl iubește. Dar și copiii.

„Îl *facem vor*? repetă Perry în gând. Când Dima va sta în palatul lui din Surrey, având-o pe Natașa la Roedean, pe băieți la Eton, *noi* o să-l facem *vor* pe Igor?“

– În prezent te păzesc doi oameni. Niki și unul nou.

– Pentru Prinț. Ei o să mă omoare.

- La ce oră are loc semnarea miercuri?
- La zece. Dimineață. Bundesplatz.
- Azi-dimineață, Niki și prietenul lui au fost prezenți la semnare?
- Nu. Au așteptat afară. Indivizii ăștia sunt niște proști.
- Și nici la Berna nu vor participa la semnare?
- Nici gând. Poate vor sta în sala de așteptare. Isuse, Tom...
- Iar după semnare, banca va da o recepție în cinstea acestei ocazii.

La Bellevue Palace Hotel, nici mai mult, nici mai puțin.

- La unsprezece și jumătate. Recepție mare. Toată lumea sărbătorește.
- Ai reținut asta, Harry? strigă Hector către Ollie, aflat în colțul lui, iar acesta ridică mâna în semn de confirmare. Niki și prietenul lui vin la recepție?

În vreme ce siguranța de sine îl părăsește pe Dima, Hector a căpătat o forță îndârjită.

- Nenorociții care mă păzesc? spune Dima, uimit la culme. Să vrea să vină la recepție? Ai înnebunit? Prințul n-o să mă lichideze chiar în Bellevue Hotel. O să aștepte vreo săptămână. Poate două. Poate că întâi o omoară pe Tamara sau copiii. De unde dracu' să știu?

Privirea furioasă a lui Hector rămâne neschimbată.

- Ca să am confirmarea, insistă el. Ești sigur că cei doi – Niki și amicul lui – nu vor participa la recepția de la Bellevue?

Cu umerii uriași prăbușiți, Dima ajunge într-o stare de disperare fizică.

- Sigur? Nu mai sunt sigur de nimic. S-ar putea să vină la recepție. Doamne, Tom.

– Să presupunem că vin. Doar de dragul discuției. Doar n-o să te urmărească dacă te duci să urinezi.

Nici un răspuns, dar Hector nici nu așteaptă așa ceva. Îndreptându-se către colțul încăperii, se așază în spatele lui Ollie și se uită peste umărul lui la ecranul computerului.

- Spune-mi cum ți se pare următorul plan. Indiferent dacă Niki și amicul lui te însoțesc la Bellevue Palace, pe la jumătatea petrecerii – să zicem la douăsprezece, cât mai aproape poți de ora asta – te duci să urinezi. Arată-mi parterul – către Ollie –, Bellevue are două grupuri

sanitare pentru oaspeții de la parter. Un grup sanitar este pe dreapta cum intri în lobby, de cealaltă parte a pupitrului de la recepție. Am dreptate, Harry?

– Perfectă, Tom.

– Știi grupul sanitar la care mă refer?

– Sigur că îl știu.

– Ei, tocmai pe acela nu-l folosești. Pentru celălalt, faci stânga și cobori scara. E în subsol, și nu prea e frecventat, pentru că nu e la îndemână. Scara este alături de bar. Între bar și lift. Știi scara de care vorbesc? La jumătatea scării există o ușă care se deschide prin împingere când nu este încuiată.

– Am băut de multe ori în barul acela. Dar ușa aceea se încuie noaptea. Poate și ziua, câteodată.

Hector își reia locul pe scaun.

– Miercuri dimineață, ușa nu va fi încuiată. Cobori scara. Dick, aflat sus, te va urma. Din subsol există o ieșire laterală care dă în stradă. Dick va fi cu mașina. De aranjamentele pe care le reușesc eu în seara asta la Londra depinde unde vei fi dus.

Dima apelează din nou la Perry, de astă dată cu lacrimi în ochi.

– Profesore, vreau ca familia mea să ajungă în Anglia. Spune-i poli-trucului ăsta: doar i-ai văzut. Trimiteți întâi copiii, și pe mine după aceea. Mă mulțumesc și așa. Dacă Prințul vrea să mă elimine după ce familia mea e în Anglia, cui îi mai pasă?

– Nouă, îi răspunde Hector, cu vehemență în glas. Vă vrem pe tine și familia ta. Vrem să te vedem în siguranță în Anglia, ca să cânti ca o privighetoare. Te vrem fericit. Suntem la jumătatea trimestrului școlar în Elveția. Ți-ai făcut planuri pentru copii?

– După înmormântarea de la Moscova, le-am spus, la naiba cu școala, poate luăm o vacanță. Ne întoarcem în Antigua, poate la Soci, ne distrăm, suntem fericiți. După Moscova, le-am spus numai prostii. Isuse!

Hector rămâne neclintit.

– Deci, sunt acasă, nu merg la școală, așteptând întoarcerea ta, gândindu-se că vei face o mutare, dar nu știu încotro.

– O vacanță misterioasă, așa le-am zis. Ca un secret. Poate mă cred. Nu mai știu ce să născocesc.

– Miercuri dimineață, cât ești la bancă și sărbătoriți la Bellevue, Igor ce face?

Dima se freacă la nas cu degetul mare.

– Poate merge la cumpărături în Berna. Poate o duce pe Tamara la biserică. Poate o duce pe Natașa la școala de călărie. Dacă nu cumva o să prefere cititul.

– Miercuri dimineață, Igor trebuie să se ducă la cumpărături în Berna. Poți să-i spui asta Tamarei la telefon fără să sune neobișnuit? Trebuie să-i dea lui Igor o listă de cumpărături. Să aveți provizii când vă întoarceți din vacanța misterioasă.

– Bine. Poate.

– Doar poate?

– E în regulă. Îi spun Tamarei. E puțin nebună. Dar nu-i nimic. Sigur.

– Cât Igor e plecat, Harry și Profesorul îi vor lua pe membrii familiei tale ca să-i ducă în vacanța misterioasă.

– La Londra.

– Sau într-un loc sigur. Una sau alta, în funcție cât de repede se pot face aranjamentele pentru aducerea voastră în Anglia. Dacă, în baza informațiilor pe care ni le-ai dat până în prezent, îi pot convinge pe birocrații de deasupra mea să ia restul pe încredere – în special informațiile pe care urmează să le obții la Berna –, vă vom transporta pe tine și familia ta la Londra, miercuri noaptea, cu un avion special. Îți promit asta. Martor mi-e Profesorul, aici de față. Dacă nu, vă vom duce într-un loc sigur și vă vom proteja până când Numărul Unu de la mine va spune: „Veniți în Anglia“. Asta este situația reală, așa cum o înțeleg eu. Perry, poți confirma.

– Așa este.

– La a doua semnare din Berna, cum vei înregistra noile informații pe care le vei primi?

– Nu e nici o problemă. Întâi voi fi singur cu directorul băncii. Am dreptul ăsta. Poate-i spun, fă-mi și mie niște copii după porcăriile

astea. Am nevoie de copii înainte de a le semna. Mi-e prieten. Dacă nu vrea, dă-l dracu'. Am o memorie bună.

– Imediat ce te scoate din Bellevue Palace Hotel, Dick o să-ți dea un casetofon ca să înregistrezi tot ce ai văzut și auzit.

– Fără frontiere.

– Până ajungi în Anglia, nu ai de traversat frontiere. Îți promit și asta. Perry, m-ai auzit, da?

Perry l-a auzit, dar, preț de un moment, rămâne pierdut în gânduri, iar degetele lui lungi stau strânse la frunte, în timp ce el privește înainte, fără să vadă nimic.

– Dima, Tom spune adevărul, recunoaște el în cele din urmă. Mi-a făcut și mie aceeași promisiune. Și îl cred.

Luke i-a luat pe Gail și pe Perry de la aeroportul Zürich-Kloten la ora patru, în după-amiaza zilei următoare, marți, după ce petrecuseră o noapte de neliniști în apartamentul din Primrose Hill, amândoi treji, fiecare îngrijorat în legătură cu altceva: Gail, în principal în privința Natașei – „De ce, brusc, acea tăcere?” – dar și a fetițelor. Perry își făcuse griji pentru Dima și la ideea că, din acel moment, Hector avea să dirijeze operațiunea de la Londra, iar Luke prelua comanda și controlul pe teren, cu sprijinul lui Ollie și, prin definiție, al lui.

De la aeroport, Luke i-a dus într-un vechi han sătesc, aflat într-o vale la câțiva kilometri spre vest de centrul orașului Berna. Gasthof-ul era fermecător. Valea, cândva idilică, devenise o zonă deprimantă prin prezența unor blocuri de locuințe lipsite de orice personalitate, a reclamelor de neon, a antenelor înalte și a unui magazin ce vindea articole porno. Luke a așteptat ca Perry și Gail să se cazeze, apoi a stat cu ei la o bere într-un colț discret din Gaststube. Curând li s-a alăturat Ollie, fără beretă, purtând însă o pălărie din fetru cu borurile largi și moi pe care și-o pusese șmecherește pe o ureche, însă în rest rămânând același individ inimitabil.

Cu glas scăzut, Luke le-a prezentat ultimele vești. Purtarea lui față de Gail era tot încordată și distantă, și nu a încercat în nici un fel să flirteze cu ea. Soluția preferată de Hector, i-a informat el pe cei strânși acolo, era să nu se întreprindă nimic. După ce sondase situația la Londra – Luke nu a menționat numele lui Matlock în fața lui Perry

și al lui Gail –, Hector nu vedea nici o șansă de a obține aprobarea să-i aducă pe Dima și familia lui în Anglia imediat după semnarea, în cursul zilei următoare, a acelui contract, și de aceea pusese în aplicare planul de rezervă, cu alte cuvinte, o casă conspirativă din Elveția până primea undă verde. Hector și Luke analizaseră îndelung unde ar fi trebuit să se afle această casă și ajunseseră la concluzia că, având în vedere numărul membrilor familiei, departe nu era totuna cu secret.

– Ollie, să cred că ești de aceeași părere?

– Complet și fără rezerve, Luke, spuse Ollie, cu accentul lui cockney în care se strecurau și alte influențe străine.

În Elveția se înregistra o vară timpurie, continuă Luke. În acea situație, în baza unui principiu maoist, era preferabil să te ascunzi în mulțime decât să apari pe neașteptate într-un sătuc în care orice față necunoscută devine subiect al curiozității și întrebărilor – cu atât mai mult cu cât fața este aceea a unui rus chel, masiv, însoțit de două fete, doi băieți vioi, o fiică la vârsta adolescenței, amețitor de frumoasă, și o soție pe jumătate înstrăinată de sine și de ceilalți.

Nici depărtarea nu putea oferi protecție, în opinia oamenilor de teren: dimpotrivă, având în vedere că micul aeroport de la Berna-Belp era cât se putea de potrivit pentru decolarea discretă a unui avion privat.

După Luke veni rândul lui Ollie, iar acesta, ca și Luke, era în elementul lui, stilul său de prezentare dovedindu-se limpede și grijuliu. După ce examinase o serie de posibilități, spuse el, alesese o cabană modernă construită pentru închiriere, pe pantele din afara cunoscutului sat turistic Wengen, din valea Lauterbrunnen, la o oră de mers cu mașina și la cincisprezece minute de mers cu trenul de locul unde stăteau în acele momente.

– Și, cinstit, sunt gata să pariez pe orice că nimeni nu se va uita la bungalow-ul acela prea atent, încheie el sfidător, trăgând de borurile pălăriei negre.

Eficientul Luke înmână apoi fiecăruia câte o carte de vizită, pe care erau trecute numele cabanei și adresa ei, precum și numărul de telefon fix pentru apeluri esențiale și nevinovate, care se puteau face în

eventualitatea că apăreau probleme cu telefoanele mobile, deși Ollie se informase că în sat recepția era fără cusur.

– Și cât va sta familia lui Dima blocată acolo? întrebă Perry, în rolul lui de prieten al prizonierilor.

Nu se așteptase la un răspuns foarte precis, însă Luke se arătă uimitor de direct – mult mai deschis decât ar fi fost Hector în circumstanțe similare. Existau o serie de obstacole ce trebuiau depășite la Whitehall, explică el: Imigrările, Ministerul de Justiție, cel de Interne, asta pentru a numi doar câteva. În prezent, Hector făcea eforturi pentru a depăși cât mai multe obstacole, până când Dima și familia lui aveau să se stabilească în siguranță în Anglia.

– După aprecierea mea, fără pretenții, cred că va fi nevoie de trei sau patru zile. Mai puțin, dacă avem noroc, ceva mai mult, dacă nu avem. După aceea, logistica va începe să plesnească puțin.

– Să plesnească? repetă Gail, care nu putea crede ce auzea. Ca o țevă de apă?

Luke roși, apoi râse împreună cu ei, după care se strădui să explice. Operațiuni ca aceea – iar asta nu însemna că existau două la fel – trebuiau revizuite în mod continuu, spuse el. Din clipa în care Dima ieșea din circulație – așadar, de la miezul zilei următoare, dacă dădea bunul Dumnezeu – avea să se pornească vânătoarea pe urmele lui, deși era greu de anticipat în ce putea să constea.

– Gail, vreau să spun, pur și simplu, că de mâine de la amiază, cronometrul va începe să meargă, iar noi trebuie să fim pregătiți să ne adaptăm din mers, în funcție de nevoi. Putem realiza asta. Suntem din bransă. Pentru asta suntem plătiți.

Îndemnându-i pe cei trei să se culce devreme și să-l sune la orice oră dacă simțeau nevoia, Luke se întoarse la Berna.

– Iar dacă vorbiți prin centrala hotelului, nu uitați că mă cheamă John Brabazon, le aminti el cu un zâmbet crispat.

Aflat singur în dormitorul de la etajul întâi al minunatului Bellevue Palace Hotel din Berna, având râul Aare sub fereastră și piscurile îndepărtate și întunecate ale Oberlandului profilate pe cerul oranj, Luke a

încercat să dea de Hector, însă a auzit vocea lui criptată spunându-i să lase un „mesaj nenorocit dacă nu cădea cerul“, situație în care părerea lui Luke conta la fel de mult ca aceea a lui Hector, „deci dă-i înainte și nu te mai văicări“, ceea ce l-a făcut să râdă nestăvilit și i-a confirmat bănuiala: faptul că Hector era prins într-un duel birocratic pe viață și pe moarte, care nu mai respecta orele de program.

Îi dăduse încă un număr la care putea suna în caz de urgență, însă cum nu avea deocamdată nici o problemă stringentă, a lăsat un mesaj ironic prin care spunea că cerul era la locul lui, Milton și Doolittle se găseau la posturile lor, bine-mersi, iar Harry făcea o treabă de milioane, și ruga să i se transmită lui Yvonne toată dragostea lui. A stat apoi mult la duș, a îmbrăcat cel mai bun costum, după care a coborât la parter pentru a începe operațiunea de recunoaștere a hotelului. Sentimentul de libertate era mult mai pronunțat decât cel simțit la Club des Rois. Era Luke cel desculț, călătorind pe un nor: fără instrucțiuni de panică primite de la etajul patru, fără suprasarcina greu de gestionat a supraveghetorilor, a ascultătorilor, a elicopterelor care survolau și a tuturor celorlalte ingrediente îndoielnice ale operațiunilor secrete moderne; și fără vreo căpetenie războinică mânată de cocaină care să-l înlănțuie într-o rețuță din junglă. Doar Luke cel desculț și mica lui trupă de soldați credincioși – fiind îndrăgostit de unul dintre ei, ca de obicei – și Hector, aflat la Londra, ducând o luptă dreaptă și pregătit să-l ajute până la capăt.

– Dacă ai îndoieli, alungă-le. Țsta e un ordin. Nu șovăi, ci fă ce trebuie, îl îndemnase Hector la un păhărel de rămas-bun băut în grabă în seara precedentă, la aeroportul Charles de Gaulle. Nu am de gând să trag toate ponoasele. Eu sunt ponosul. În aventura asta nu există premiul al doilea. Noroc, și Dumnezeu să ne ajute!

În acel moment, ceva s-a trezit în Luke: un sentiment mistic de apropiere, de înrudire cu Hector, ceva care trecea dincolo de colegialitate.

– Cum merg lucrurile cu Adrian? întrebases el, amintindu-și intruziunea gratuită a lui Matlock și dorind să îndrepte lucrurile.

– A, mai bine, mulțumesc. Mult mai bine, răspunsese Hector. Psihiatrii consideră că acum au înțeles situația și pot interveni. Dacă se comportă cum se cuvine, în șase luni ar putea fi liber. Ce face Ben?

– Grozav. Da, grozav. Și Eloise la fel, afirmase Luke, regretând deschiderea subiectului.

În hol, recepționera imposibil de șic l-a informat pe Luke că Herr Direktor le oferea oaspeților obișnuitul tur al hotelului. Luke s-a dus drept la el. Când era nevoie, se pricepea la asta ca nimeni altul. Nu era maestrul sprijinului discret, ca Ollie, probabil, ci mai curând cel care ataca fățiș, ca un britanic mic și băgăreț.

– Domnule? Mă numesc Brabazon. John Brabazon. E prima oară când stau la acest hotel. Îmi dați voie să vă spun ceva?

I se dădu voie, iar Herr Direktor, bănuind că era vorba de o veste proastă, și-a făcut curaj ca să o primească.

– Acesta este unul dintre cele mai minunate hoteluri ce s-au construit în stilul Art Nouveau – probabil că nu folosiți termenul de eduardian! – pe care l-am văzut în cursul călătoriilor mele.

– Lucrați în domeniul hotelier?

– Regret, dar nu. Sunt un simplu ziarist. Ziarul *Times*, din Londra. Secțiunea călătorii. Am sosit neanunțat, îmi pare rău, dar mă aflu aici într-o vizită personală...

Apoi a început turul.

– Aici avem sala de bal, căreia îi spunem Salon Royal, își porni directorul monologul pe un ton îndelung exersat. Aici se află mica sală de banchete care se numește Salon du Palais, iar aici este Salon d'Honneur, unde organizăm cocktailurile. Iar aici este restaurantul nostru La Terrasse, locul obligatoriu de întâlnire al personalităților din Berna, dar și al oaspeților noștri străini. Aici au cinat multe persoane de renume, între care și stele de film, vă pot pune la dispoziție o listă completă, dar și meniul.

– Și bucătăria? întrebă Luke, pentru că nu dorea să lase nimic la voia întâmplării. Pot să arunc o privire, asta dacă bucătarul-șef nu are obiecții?

Iar după ce Herr Direktor îi arată aproape tot ce putea fi văzut și după ce Luke se extazie în mod corespunzător, luă notițe ample și, pentru propria plăcere, făcu niște fotografii cu telefonul mobil, dacă Herr Direktor nu se supăra, dar bineînțeles că ziarul va trimite un fotograf profesionist dacă acest lucru este acceptat – și era – se întoarce la bar și, după ce se regală cu un sendviș-club de-a dreptul minunat, dar și cu un pahar de vin de Dôle, adăugă tușele finale obligatorii pentru un tur jurnalistic, care au inclus câteva amănunte banale precum grupurile sanitare, ieșirile de incendiu, facilitățile de parcare și sala de gimnastică de la ultimul etaj, în momentul respectiv în construcție, după care se retrase în cameră și îl sună pe Perry ca să se asigure că totul era bine în ceea ce îi privea. Gail dormea. Perry spera să fie gata în orice clipă. După ce închise, Luke gândi că tocmai se aflate în pat cu Gail mai aproape ca niciodată. Apoi îl sună pe Ollie.

– Dick, totul este perfect. Și transportul e splendid pus la punct, în caz că-ți făceai griji din pricina asta. Apropo, ce ai aflat de polițaii aceia arabi?

– Nimic, Harry.

– Nici eu. Dar să nu ai niciodată încredere în polițai, așa zic eu. Și, în rest, toate bune?

– Până mâine.

În cele din urmă, îi telefonă Eloisei.

– Te simți bine, Luke?

– Da, foarte bine, mulțumesc. Berna e un oraș cu adevărat frumos. Ar trebui să venim aici o dată împreună. Să-l aducem și pe Ben.

„Așa vorbim întotdeauna: de dragul lui Ben. Ca să beneficieze de avantajul deplin oferit de părinții lui heterosexuali, fericiți.“

– Vrei să vorbești cu el? întrebă ea.

– E treaz? Să nu-mi spui că încă își face temele la spaniolă.

– Noi suntem cu o oră în urmă față de tine, Luke.

– A, da, așa e. Atunci, da, te rog. Dacă se poate. Bună, Ben.

– Bună.

– Sunt la Berna, ca să-mi ispășesc păcatele. Berna, Elveția. Capitala. Aici există un muzeu de-a dreptul fantastic. Muzeul Einstein, unul dintre cele mai bune muzee pe care le-am văzut vreodată.

– Ai fost la un muzeu?

– Doar o oră și jumătate. Seara trecută, când am sosit. Aveau deschis până târziu. E peste drum de hotel. De aceea m-am dus.

– De ce?

– Așa am simțit eu. Mi l-a recomandat recepționarul, așa că m-am dus.

– Doar așa?

– Da. Doar așa.

– Ce altceva ți-a mai recomandat omul?

– La ce te referi?

– Ai mâncat *fondue* cu coniac?

– Nu prea are haz dacă ești singur. Am nevoie de tine și de mama. Am nevoie de amândoi.

– A, am înțeles.

– Cu puțin noroc, s-ar putea să mă întorc în weekend. O să mergem la un film, sau vedem noi.

– Am de scris un eseu la spaniolă, dacă nu te superi.

– Sigur că nu. Succes. Pe ce temă e?

– Încă nu știu. Chestii spaniolești. Pe curând.

– Pe curând.

„Ce altceva ți-a mai recomandat omul? Am auzit bine? Ceva de genul: recepționarul îți trimite o prostituată în cameră? Ce i-o fi spus Eloise? Și, pentru numele lui Dumnezeu, de ce i-am zis că am fost la Muzeul Einstein doar pentru că am văzut broșura pusă pe tehgheaua recepției?”

Se așază în pat, porni televizorul pe canalul BBC World News și îl opri. Jumătăți de adevăruri. Lumea nu îndrăznește să spună ceea ce știe despre sine. După episodul Bogotá, descoperise că nu mai avea întotdeauna curajul de a face față singurătății. Poate păstrase prea multe frânturi din sine laolaltă și un timp prea îndelungat, iar acum

acestea începuseră să se destrame. Se duse la minibar, își turnă un scotch cu apă minerală și așază paharul pe noptieră. Doar unul, și gata. I se făcu dor de Gail, apoi de Yvonne. Oare Yvonne lucra până târziu în noapte la mostrele trimise de Dima ori stătea în brațele soțului ei perfect? – dacă avea unul, lucru de care uneori se îndoia. Poate îl inventase ca să scape de el. Și Perry era perfect? Probabil că da. În afară de Eloise, toate femeile aveau soți perfecți. Se gândi la Hector, tatăl lui Adrian. Hector, care își vizita fiul în fiecare miercuri și sâmbătă, continuând asta încă șase luni, cu puțin noroc. Hector, un Savonarola secret, așa cum îl caracterizase cineva în mod inteligent, fanatic în ceea ce privea reformarea Serviciului pe care îl iubea, știind că avea să piardă băătăia, chiar dacă ar fi câștigat-o.

Auzise că în prezent Comisia de Împuternicire avea propria cameră de comandă. Părea ceva normal: într-un loc ultra-ultrasecret, suspendată de cabluri sau îngropată la treizeci de metri sub pământ. Da, intrase în asemenea camere: la Miami și Washington, când schimba informații cu ai lui *chers collègues* din CIA sau Agenția pentru Combaterea Traficului de Droguri sau Agenția pentru Controlul Traficului de Tutun, Arme de Foc și Alcool și Dumnezeu mai știe ce alte agenții. Și părerea lui avizată era că acelea erau locuri care garantau o nebunie colectivă. Urmărise cu atenție cum limbajul corporal se modifica pe măsură ce Îndoctrinații se abandonau pe ei înșiși, dar renunțau și la bunul-simț, lăsându-se îmbrățișați de lumea lor virtuală.

Se gândi la Matlock, care își petrecea concediile în Madeira, dar nu știa ce era acela un hotel negru. Matlock, încolțit de Hector, scoțând din buzunar numele lui Adrian și lansându-l ca pe un proiectil de la mică distanță. Matlock stând la fereastra panoramică dinspre Tamisa și revărsându-și subtilitățile elefantine, întâi bățul, după aceea morcovul, apoi ambele. Ei, bine, Luke nu mușcase din morcov și nici nu se ploconise. Nu că ar fi fost apăsător de o mare vină, lucru pe care l-ar fi recunoscut singur. Unul dintre calificativele anuale sunase: „insuficient de bun la manipularea oamenilor“, și, în secret, era destul de mândru de asta. Calitatea lui mai importantă era încăpățânarea. Rezistența. Faptul că se agăța de o idee și la bine, și la rău: ba nu – fie

că ești înlănțuit într-o redută din junglă ori stai în celălalt fotoliu din confortabilul birou al lui Matlock de la *Lubianka-sur-Tamise*, și bei din whisky-ul lui și îi ocolești întrebările. Cineva ar putea aluneca în propriile gânduri doar ascultându-i:

– Un contract de trei până la cinci ani la școala de instruire, Luke, cazare elegantă pentru soție, ceea ce te-ar ajuta după necazurile la care nu țin să mă refer, o indemnizație de detașare, aer de mare foarte plăcut, școli bune în apropiere... Nu ai fi obligat să-ți vinzi casa din Londra dacă vrei să o păstrezi, mai ales acum, când prețurile au scăzut... Sfatul meu este să o închiriezi, să te bucuri de venit. Stai puțin de vorbă cu cei de la Conturi, sunt la parter, le spui că te-am sfătuit eu să mergi la ei... Deși asta nu înseamnă că în privința proprietății suntem egalii lui Hector, puțini sunt așa. O pauză pentru a spori sentimentul de anxietate. Luke, sper că Hector nu-ți dă de făcut lucruri care să depășească posibilitățile tale, pentru că uneori tu ești credincios până la orbire, dacă m-aș putea exprima astfel... Apropo, mi s-a spus că Ollie Devereaux a căzut pradă farmecului său, lucru ce nu mi s-a părut a fi prudent din partea lui. Îți vine să crezi că Ollie lucrează cu normă întreagă? Eu știam că prefera să participe doar ocazional la diverse acțiuni, nu?

Apoi, după jumătate de oră, repetând toate acestea spre beneficiul lui Hector.

– Billy Boy este cu noi sau împotriva noastră? îl întrebase Luke pe Hector la același pământ de rămas-bun de pe aeroportul Charles de Gaulle, când, din fericire, trecuseră la subiecte mai puțin personale.

– Billy Boy este în favoarea oricărei acțiuni care să-l apropie de rangul de cavaler. Dacă ar trebui să aleagă între paznici de vânătoare și braconieri, el l-ar alege pe Matlock. Cu toate astea, un om care îl urăște atât de mult pe Aubrey Longrigg nu poate fi chiar atât de rău, adăugase Hector, după ce stătuse puțin pe gânduri.

În alte circumstanțe, Luke ar fi pus la îndoială acea afirmație fericită, dar nu acum, în ajunul bătăliei hotărâtoare pe care Hector o dădea cu forțele întunericului.

Cum-necum, a sosit și dimineața zilei de miercuri. Gail și Perry dormiseră puțin, dar se sculasera strălucitori și pregătiți pentru dejunul cu Ollie, care apoi plecase în căutarea caleștii regale, cum o numea el, în timp ce ei au alcătuit o listă cu lucruri necesare copiilor și s-au dus la supermarketul local pentru a face cumpărăturile. Lucru deloc surprinzător, și-au adus aminte de o expediție similară pe care o făcuseră în St. John, în după-amiaza când Ambrose îi dusesese pe poteca din pădure năpădită de vegetație până la Trei Hornuri, însă de data aceasta articolele cumpărate au fost mai prozaice: apă minerală și plată, băuturi răcoritoare – „și, da, corect, să le oferim și Coca-Cola“ (Perry) – mâncare de picnic – „copiii preferă alimentele savuroase celor dulci, chiar dacă nu-și dau seama de asta“ (Gail) – mici rucsacuri pentru fiecare, chiar dacă acestea nu poartă eticheta comerțului echitabil; două mingi de cauciuc și o bătă de baseball, despre care sperau că va putea fi folosită și la crichet, „dacă e nevoie, o să-i învățăm s-o folosească și pe aceea – ori, mai probabil, cum băieții sunt jucători de baseball, ne vor învăța ei pe noi“.

Caleașca regală a lui Ollie era de fapt o mașină de transportat cai, lungă de șase metri, cu laturile din lemn, acoperișul din pânză și spații pentru doi cai în spate, cu o despărțitură între ele, și perne și pături pe podea pentru ființe umane. Gail se așeză cu precauție pe perne. Perry, încântat de ideea de a călători în condiții mai dure, a sărit înăuntru după ea. Ollie a ridicat rampa și a fixat-o. Scopul pălăriei lui negre, cu boruri late, devenise clar: era Ollie ȣiganul, care pleca la târgul de cai.

Au mers cincisprezece minute, după ceasul lui Perry, și s-au oprit cu o zguduitură pe teren moale. „Fără prostioare sau tras cu ochiul în jur“, îi prevenise Ollie. Bătea un vânt încins, iar acoperișul din pânză de deasupra lor se umfla ca o velă triumphiulară. După calculele lui Ollie, mai aveau zece minute până să ajungă la țintă.

Luke Singuraticul, așa îl porecliseră profesorii la școala pregătitoare, după numele eroului temerar dintr-un roman de aventuri de mult uitat. I se părea puțin nedrept că, la vârsta de opt ani, manifestase

același sentiment al singurătății care îl urmărea nemilos la patruzeci și trei de ani.

Însă el rămăsese Luke Singuraticul, și tot așa era și acum, când purta ochelari cu ramă de baga și o cravată roșie, rusească, tastând pe laptop în timp ce stătea sub cupola de sticlă, splendid iluminată, a lobby-ului spațios al Hotelului Bellevue Palace, cu impermeabilul atârnat la vedere pe brațul unui fotoliu îmbrăcat în piele, așezat la jumătatea drumului dintre ușile de intrare din sticlă și Salon d'Honneur, scena mărginită de coloane a unui *apéro* oferit în acele momente de Arena Multiglobal Trading Conglomerate, după cum o indica semnul elegant din bronz ce le arăta invitaților drumul pe care trebuiau să-l urmeze. Era Luke Singuraticul, care stătea cu ochii pe participanți ajutându-se de numeroasele și elegantele uși-oglină și aștepta să scoată de acolo un foarte important trădător rus.

În ultimele zece minute privise cu un soi de respect pasiv cum Emilio dell Oro și cei doi bancheri elvețieni, imortalizați de Gail și Perry drept Petrică și Lupul, și-au făcut intrarea, în mod voit discretă, urmați de un grup de bărbați în costume gri, apoi doi tineri saudiți, după cum arătau, apoi o chinezoaică și un bărbat cu umeri lați și ten măsliniu, pe care Luke l-a socotit în mod arbitrar a fi grec.

După aceea, într-un stol, plictisiții puști Armani, cei Șapte Emisari Curați, însoțiți doar de Bunny Popham, care avea o garoafă la butonieră, și fermecătorul languros Giles de Salis, purtând un baston cu măciulia de argint, care se asorta cu costumul revoltător de perfect.

„Audrey Longrigg, unde ești tocmai acum, când au nevoie de tine? ar fi vrut Luke să-l întrebe. Stai cu capul plecat? Înțelept individ. Un loc calduș în Parlament și un bilet gratis la Open-ul de la Roland Garros înseamnă una, la fel și mita de milioane dintr-o bancă offshore și câteva diamante în plus pentru neghioaba de nevastă-ta, fără a mai vorbi de funcția de director ne-executiv la o nouă bancă frumoasă din City, care are miliarde de bani proaspăt spălați, cu care să te joci. Însă prezența ta în primul rând, îmbrăcat la patru ace, pentru a semna documente într-o bancă elvețiană, direct în lumina reflectoarelor, înseamnă deja prea mult în ce privește expunerea ta publică”, cel puțin așa gândea Luke în momentul în care Aubrey Longrigg, chel, deșirat

și cu o expresie iritată pe față, urcă șațoș treptele – chiar Aubrey în persoană, nu doar imaginea lui – avându-l alături pe Dima, cel mai mare specialist din lume în spălarea de bani.

Adâncindu-se ceva mai mult în fotoliul de piele și ridicând puțin capacul laptopului, își dădu seama că dacă existase vreodată în viața lui ceva care să se numească momentul „evrica”, atunci el apăruse atunci și acolo, și nu avea să mai existe unul la fel, în timp ce, încă o dată, le mulțumi zeilor în care nu credea pentru că în toți anii de activitate în cadrul Serviciului nu îl văzuse niciodată pe Audrey Longrigg și, din câte știa el, nici Longrigg nu îl văzuse vreodată.

Chiar și așa, Luke îndrăzni să ridice capul și să examineze oglinzile pentru a stabili o serie de elemente valoroase de informații abia când cei doi bărbați îl depășiră în drum spre Salon d'Honneur, iar Dima aproape că îl ștersese în trecere.

Elementul unu: Dima și Longrigg nu discutau unul cu celălalt. Și probabil că nici nu discutaseră la sosire. Se întâmplase pur și simplu ca ei să ajungă aproape unul de celălalt când urcaseră scările. Alți doi bărbați veneau în urma lor – experți-contabili serioși, de vârstă medie, elvețieni după înfățișare – și, în opinia lui Luke, era posibil ca Longrigg să fi vorbit mai curând cu unul sau chiar cu amândoi decât cu Dima. Cu toate că ideea nu se susținea prea bine – cei doi ar fi putut să stea de vorbă mai devreme –, Luke rămase precaut, pentru că niciodată nu îți este comod să descoperi, chiar când operațiunea la care participi este pe punctul de a da roade, că omul tău are o relație personală, despre care nu aveai știință, cu un actor important. În rest, privind subiectul Longrigg, încerca un sentiment de exaltare: „E aici! L-am văzut! Sunt gata să depun mărturie!”

Elementul doi: faptul că Dima a decis să dispară făcând valuri. Pentru această ocazie etalează un costum bleumarin la două rânduri dintr-o stofă reiată fin, făcut la comandă; iar în picioarele delicate, o pereche de pantofi negri italienești cu canafuri, din piele – care, după mintea lui plină de tot soiul de gânduri în aceste momente, nu sunt ideali pentru a fugi, dar nu va fi vorba de o fugă, ci de o retragere în ordine. Pentru un om care tocmai își semnase condamnarea la moarte,

purtarea lui Dima i se părea lui Luke neobișnuit de degajată. Probabil era vorba de gustul anticipat al sentimentului de satisfacție: pentru mândria unui bătrân vor, ce avea să fie restabilită curând, și pentru răzbunarea discipolului său ce fusese asasinat? Probabil că, în noianul de lucruri care îl îngrijorau, era fericit că termina cu minciuna, simularea și ascunzișurile, și se gândea deja la înverzita și plăcuta Anglie care îi aștepta pe el și familia lui. Luke cunoștea prea bine acel sentiment.

Apéro-ul e în plină desfășurare. Din Salon d'Honneur răzbate un murmur baritonal scăzut ca volum, care crește uneori, după care se stinge iar. Unul dintre oaspeții salonului ține o alocuțiune, întâi într-o rusă destul de neclară, apoi într-o engleză la fel de neclară. Petrică? Lupul? De Salis? Nu. E onorabilul Emilio dell Oro; Luke îi recunoaște vocea; i-a auzit-o la clubul de tenis. Tăcere ca de biserică, în vreme ce se ține un toast în cinstea cuiva. A lui Dima? Nu, în cea a onorabilului Bunny Popham, care răspunde; Luke știe și acea voce, iar hohotul de râs îi confirmă bănuiala. Se uită la ceas, își scoate telefonul mobil și îl sună pe Ollie:

– Douăzeci de minute, dacă e punctual, spune el, după care revine din nou cu privirea la ecranul laptopului argintiu.

„Vai, Hector. Vai, Billy Boy. Așteptați numai să auziți peste cine am dat noi azi.“

– Luke, înainte de a pleca, te superi dacă-ți dau un sfat care mi-a venit cât se poate de spontan? Întrebă Hector, în timp ce-și golește paharul de whisky la aeroportul Charles de Gaulle.

Luke nu se supără deloc. Subiectele Adrian, Eloise și Ben au rămas în uitare. Hector tocmai a emis o judecată privindu-l pe Billy Boy Matlock. Este anunțat zborul lui.

– În planificarea unei acțiuni operative există doar două prilejuri în care te întâlnești cu flexibilitatea – ești pe fază, Luke?

– Sunt pe fază, Hector.

– Întâi, când alcătuiești planul. Noi am făcut asta. Doi, când planul este dat cu roatele în sus. Până atunci însă, ține-te cât mai aproape de ceea ce ai decis să faci, altfel o dai în bară. Acum dă mâna cu mine.

Așadar, aceea era întrebarea care stăruia în mintea lui Luke în timp ce se uita la o mulțime de prostii pe ecranul laptopului argintiu și, cum nu mai erau multe minute până la ora stabilită, aștepta ca Dima să iasă singur din Salon d'Honneur: predica ținută de Hector la despărțire i-a venit oare în minte *înainte* de a-i vedea pe Niki Față-de-Copil și pe filozoful cadaveric ocupându-și pozițiile pe cele două scaune cu spătar înalt aflate de o parte și de alta a ușilor de sticlă? Ori întrebarea aceea se născuse din șocul simțit când îi văzuse acolo?

Și cine îl numise pe acel individ *filozof cadaveric*? Perry sau Hector? Ba nu, Gail făcuse asta. Merită să te încrezi în Gail. Ea dă replicile cele mai valoroase.

Și cum de se întâmplase ca exact în momentul când i-a zărit, rumoarea din Salon d'Honneur să crească, ajungând la un zumzet supărător, iar ușile mari – de fapt, doar una dintre ele, a văzut el imediat după aceea – s-au deschis făcându-i loc lui Dima, singur?

Deruta lui Luke nu era cauzată doar de moment, ci și de loc. În vreme ce Dima se apropia din spatele lui, Niki și filozoful cadaveric s-au ridicat în picioare în fața lui, lăsându-l pe Luke ghemuit la jumătatea distanței dintre ei, neștiind în ce direcție să se uite.

Un val de obscenități rostite furios în rusă, venind de peste umărul lui, l-a anunțat că Dima se opriase brusc lângă el:

– Ce mama dracului vreți de la mine, furnici de căcat? Vrei să știți ce fac, Niki? Mă duc să mă piș. Vrei să te uiți? Fugi de-aici. Du-te și te pișă pe căteaua aia de Prinț.

Din spatele tejghelei lui, portarul își înalță capul cu discreție. Receptionerul neamț, teribil de dichisit, nu reuși să se arate la fel de discret și se răsuci ca să vadă cine vorbea. Hotărât să se dovedească surd la toate acestea, Luke tastă fără noimă pe laptopul lui argintiu. Niki și filozoful cadaveric rămaseră în picioare. Nici unul dintre ei nu se clinti. Probabil că ei se așteptau ca Dima să se repeadă drept spre ușile de sticlă și să ajungă în stradă. Însă, rostind o înjurătură de mamă la adresa amândurora, Dima continuă să traverseze lobby-ul și intră pe coridorul care ducea spre bar. Trecut pe lângă lift și

se îndreptă spre treptele de piatră care aveau la mijloc grupul sanitar de la subsol. Când ajunsese acolo, nu mai era singur. Niki și filozoful se aflau în spatele lui, iar la vreun metru în urma acestora venea, umil, micuțul și nebăgatul în seamă Luke, având laptopul la subsuoară și haina de ploaie drapată peste el, pentru că simțise și el nevoia de a merge la toaletă.

Inima lui nu mai bate nebunește, își simte picioarele și genunchii în formă și gata de asalt. Aude și gândește cu claritate. Ține să-și aducă aminte că el cunoaște terenul, în vreme ce bodyguardii nu, și că și Dima îl știe, ceea ce îi incită și mai mult pe cei doi indivizi, ca și cum de asta ar avea nevoie acum, să se posteze în spatele lui Dima, nu în fața lui.

Luke este uimit de apariția lor neașteptată, pe care, în mod evident, nici Dima nu o înțelege. Ca și Dima, Luke nu pricepe de ce acești doi oameni îl hăituiesc pe un om care nu le mai este de folos, și care, după bănuielile lui, dar și ale lor, va trebui să moară curând. Numai că nu aici și acum. Nu în miezul zilei și în văzul întregului hotel, plus în prezența celor Șapte Emisari Curați, a unui distins membru al Parlamentului britanic și a altor demnitari, care bagă în ei șampanie și pișcoturi la nici douăzeci de metri depărtare de acest loc. Pe de altă parte, după cum s-a dovedit deja, Prințul este foarte pretențios atunci când ucide. Îi plac accidentele ori actele absurde de terorism, comise de bandiți ceceni puși pe jaf.

Însă asta este o discuție ce poate fi purtată cu altă ocazie. Dacă planul „este dat cu roatele în sus”, potrivit exprimării lui Hector, atunci a sosit momentul ca Luke să apeleze la flexibilitate, un moment în care să nu se joace de-a acțiunea, ci să acționeze, pentru a-l cita din nou pe Hector, un moment în care să-și aducă aminte de lucrurile ce i-au fost inoculate în cadrul numeroaselor cursuri de luptă fără folosirea armelor pe care le-a urmat de-a lungul anilor, însă până acum nu s-a văzut silit să pună în aplicare nimic din cele învățate, cu excepția aventurii din Bogotá, când performanța lui fusese cel mult mediocră: câteva lovituri date în orb, după care, beznă.

Însă atunci fusese vorba de gorilele unui baron al drogurilor, care beneficiaseră de avantajul surprizei, iar acum surpriza venea din partea lui. Nu avea la îndemână un foarfece, și nici un buzunar plin de mărunțiș, și nici șireturi înnodate, ori alte obiecte casnice, destul de ridicole, care puteau ucide și în privința cărora instructorii erau atât de entuziasmați, însă avea un laptop de ultimă generație și, datorită lui Aubrey Longrigg, și nu numai lui, o furie uriașă. Laptopul i-a apărut ca un prieten de nădejde la nevoie, iar în acele momente era un prieten mai bun decât curajul.

Dima întinde mâna să împingă ușa din mijlocul scării cu trepte de piatră.

Niki și filozoful cadaveric îi suflă în ceafă, iar Luke se află în spatele lor, dar nu atât de aproape pe cât stau ei lângă Dima.

Luke este sfios. Mersul la toaletă este treaba privată a unei persoane, iar Luke este o persoană privată. Cu toate acestea, trăiește un moment de claritate spirituală. O dată în viață, inițiativa îi aparține lui, nu altcuiva. De această dată, el este agresorul.

Ușa în fața căreia au ajuns este câteodată încuiată din motive de securitate, așa cum a spus Dima, pe bună dreptate, când au discutat la Paris, însă astăzi ea este descuiată. Se va deschide în mod garantat, iar asta pentru că Luke are cheia în buzunar.

Așadar, ușa se deschide, lăsând la vedere scara destul de slab luminată. Dima este încă în frunte, însă situația se schimbă radical când o lovitură foarte puternică dată cu laptopul de Luke îl azvârle pe filozoful cadaveric, iar acesta se rostogolește pe lângă Dima fără să scoată vreun sunet de protest, dezechilibrându-l pe Niki și oferindu-i lui Dima șansa de a-l prinde pe detestatul și trădătorul lui bodyguard de gât, exact așa cum, potrivit lui Perry, își propusese să-l ucidă pe soțul regretatei mame a Natașei.

Încă strângându-l de gât cu o mână, Dima îl izbește pe Niki, pe fața căruia a apărut o expresie de stupefacție, cu capul de zid, ba în stânga, ba în dreapta, până când corpul inutil și sleit se lasă moale și cade fără glas la picioarele lui Dima, invitându-l pe acesta să-l lovească

în mod repetat și foarte tare în vintre, iar apoi în tâmplă cu tocul pantofului italianesc, nu tocmai potrivit pentru așa ceva.

Toate acestea se petrec foarte încet și firesc pentru Luke, deși oarecum defazat, dar având un efect de eliberare, ca un catharsis, și stârnindu-i un sentiment misterios de triumf. Ținerea laptopului în ambele mâini, ridicarea lui deasupra capului și coborârea lui rapidă, ca securea călăului pe gâtul bodyguardului cadaveric, aflat foarte convenabil la câteva trepte mai jos pe scară, avea să răscumpere orice rău i se făcuse în ultimii patruzeci de ani, începând cu copilăria trăită în umbra unui tată-soldat cu purtări tiranice, continuând cu numeroasele școli private pe care le detestase, zecile de femei cu care se culcase și regreta că o făcuse, pădurea columbiană care îl ținuse prizonier și terminând cu ghetoul diplomatic din Bogotá, unde comisese cel mai idiot și mai impulsiv păcat din viața lui.

Nu încăpea însă nici o îndoială că gândul de a-l răsplăti pe Audrey Longrigg pentru că trădase încrederea acordată de Serviciu a fost acela care, deși complet irațional, i-a dat imboldul decisiv, pentru că Luke, la fel ca Hector, iubea Serviciul. Serviciul îi era și mamă, și tată, dar și bucățița lui de Dumnezeu, chiar dacă metodele lui erau uneori imponderabile.

Ceea ce, dacă se gândea mai bine, era probabil și modul în care-i privea Dima iubiții lui *vor*.

Cineva ar fi trebuit să urle, dar nu a făcut-o nimeni. La poalele scării, cei doi bărbați stau prăbușiți unul peste celălalt, parcă sfidând codul homofob al *vor*-lor. Dima continuă să-i tragă șuturi lui Niki, iar filozoful cadaveric deschide și închide gura ca un pește scos pe uscat. Răsucindu-se pe călcâie, Luke începe să urce treptele și încuie ușa batantă, repune cheia în buzunar, apoi se alătură scenei mute de jos.

Prinzându-l de braț pe Dima – care ține să mai dea o ultimă lovitură de picior înainte de plecare – Luke îl conduce prin dreptul toaletelor, în susul unei scări și apoi pe lângă o zonă nefolosită din recepție, până când ajung la o ușă dublată cu metal pe care scrie IEȘIRE DE

URGENTĂ. Ușa aceea nu se deschide cu cheia, însă are o cutie verde, metalică, prinsă pe perete, având fațada din geam, și dedesubt un buton roșu pentru situații de urgență precum incendiile, inundațiile sau actele de terorism.

În ultimele optsprezece ore, Luke a studiat serios acea casetă cu butonul ei de panică și s-a deranjat să discute cu Ollie caracteristicile ei probabile. La sugestia lui Ollie, a slăbit dinainte șuruburile de alarmă care țineau prins geamul de carcasă și a tăiat un fir roșu, cu aspect sinistru, care ducea spre măruntaiele hotelului, legând butonul de panică de sistemul central de alarmă. După părerea speculativă a lui Ollie, efectul tăierii firului roșu trebuia să fie deschiderea ușii fără a declanșa un exod de urgență al personalului și al oaspeților hotelului.

Îndepărtând cu mâna stângă foaia de geam slăbită, Luke dă să apese butonul roșu cu mâna dreaptă, dar descoperă că ea este temporar nefolosibilă. De aceea se slujește din nou de cea stângă, după care, cu o eficiență elvețiană, ușile se dau precis în lături, așa cum a intuit Ollie, și dincolo de ele se vede strada, iar ziua însorită îi îmbie să iasă.

Luke îl împinge pe Dima în fața lui și – fie din politețe față de hotel, fie din dorința de a arăta ca doi cetățeni onorabili din Berna, îmbrăcați în costum, care au ieșit întâmplător pe stradă – se oprește doar cât să închidă ușa în urmă și, în același timp, să constate, cu mulțumiri recunoscătoare lui Ollie, că dinăuntru nu se aude nici un urlat de sirenă care să ceară evacuarea generală a hotelului.

La cincizeci de metri, pe cealaltă parte a străzii, se află o parcare subterană care se numește, destul de ciudat, Parking Casino. La etajul întâi, direct cu fața spre ieșire, așteaptă BMW-ul pe care Luke l-a închiriat pentru acest moment, iar în mâna dreaptă, amortită, a lui Luke stă cheia care deblochează portierele mașinii de la distanță.

– Isuse, Doamne, Dick, te iubesc, auzi? șoptește Dima printre gâfâieli.

Cu mâna dreaptă încă amortită, Luke scotocește în interiorul hainei, a cărei căptușeală s-a încins, scoate mobilul și cu arătătorul mâinii stângi apasă butonul de apel pentru Ollie.

– Momentul de intrare trebuie să fie acum, ordonă el cu un calm maiestuos.

Mașina pentru transportat cai cobora în marșarier o pantă pronunțată, și Ollie îi preveni pe Gail și pe Perry că urma să intre. După așteptarea în zona de refugiu, urcaseră pe un drum sinuos, auziseră dangătele clopotelor purtate de vaci și simțiseră miros de fân. Opriseră, întorseseră și dăduseră cu spatele, iar acum așteptau din nou, dar numai cât Ollie să scoată cuiul de blocare al oblonului din spate, ridicându-l încet, ca să nu facă zgomot, și apărând în fața ochilor lui Perry și Gail treptat, dinspre picioare spre pălăria neagră cu boruri largi.

În spatele lui Ollie se înălța un grajd, iar înapoia acestuia un padoc și doi cai tineri și arătoși, murgi amândoi, care s-au apropiat la trap mărunt ca să se uite la ei, după care s-au îndepărtat. Alături de grajd se ridica, impresionantă, o casă mare și modernă, din lemn de un roșu-închis, având cornișele ieșite în afară. Casa avea verandă în față și în lateral, ambele închise. Cea din față dădea spre stradă, iar cea laterală, nu, astfel că Perry o alese pe aceasta din urmă și anunță:

– Merg eu primul.

Conveniseră că Ollie, fiind străin familiei, trebuia să rămână în furgonetă până când avea să fie chemat.

În timp ce înaintau, Perry și Gail observară două camere de televiziune cu circuit închis veghindu-i de sus, una plasată pe grajd, cealaltă pe casă. Probabil că asta intra în atribuțiile lui Igor, dar acesta fusese trimis la cumpărături.

Perry apăsă butonul soneriei, dar la început nu auzi nimic. Tăcerea i se păru nefirească lui Gail, îndemnând-o să apese și ea butonul. Pesemne nu funcționa. Sună apoi lung, și scurt de câteva ori, ca să-i alerteze pe cei dinăuntru. Și, până la urmă, asta dădu roade, pentru că auziră un lipăit grăbit de tălpi, apoi răsucirea cheii în broască, și în prag apăru unul dintre fiii cu părul ca inul ai lui Dima: Viktor.

Însă în loc să-i salute cu un zâmbet larg până la urechi, lucru pe care Gail și Perry și l-ar fi dorit, Viktor se uită fix la ei și pe fața plină de pistru i se ivi o expresie de derută agitată.

– Ați găsit-o? întrebă el în engleza americană învățată la școala cu internat.

Întrebarea îi era adresată lui Perry, nu și lui Gail, pentru că Irina și Katia apăruseră deja la ușă, și Katia se prinsese de un picior al lui Gail și își lipise capul de el, iar Irina întinsese brațele în sus să o îmbrățișeze.

– Sora mea. Natașa! strigă Viktor nerăbdător la Perry, uitându-se bănuitor la furgoneta pentru cai, ca și cum Natașa s-ar fi putut ascunde în ea. Ați văzut-o pe Natașa, pentru Dumnezeu?

– Mama ta unde e? întrebă Gail, desprinzându-se de fete. Îl urmărea pe Viktor pe un coridor cu pereții lambrisați care mirosea a camfor, până într-o cameră de zi cu grinzi aparente, înaltă cât două niveluri, cu uși de sticlă care dădeau spre o grădină și spre padocul de dincolo de ea. Ghemuită în cea mai întunecată parte a încăperii, între două valize din piele, stătea Tamara, purtând o pălărie neagră cu voaletă. Înaintând spre ea, Gail văzu pe sub vâl că femeia își vopsise părul în roșu și se dăduse cu ruj de buze pe față. Prin tradiție, rușii se așază înainte de a pleca într-o călătorie, așa citise Gail undeva, și probabil că de aceea ședea Tamara în acele momente, și de aceea stătea și acum, și de aceea rămăsese așezată când Gail s-a oprit în fața ei și i-a privit chipul rujat și împietrit.

– Ce s-a întâmplat cu Natașa?

– Nu știm, răspunse Tamara spre vidul din fața ei.

– De ce?

Gemenii preluară controlul, iar Tamara rămase pentru moment uitată.

– S-a dus la școala de călărie și nu s-a întors! declară Viktor, pe când fratele lui Aleksei, intra cu zgomot în cameră.

– Ba nu, nu s-a dus, doar a zis că se duce la călărie. Doar a spus asta, prostule! Minte, știi că minte! – Aleksei.

– Când a plecat la școala de călărie? stăruie Gail.

– Azi-dimineață. Devreme! Cam la opt! răcni Viktor, înainte ca Aleksei să poată interveni. Are o întâlnire acolo. Un fel de lecție demonstrativă de dresaj! Tata a telefonat acum zece minute și a zis să fim pregătiți pentru prânz! Natașa a spus că are întâlnirea asta la școală. Trebuia să se ducă acolo, că avea o înțelegere de neîncălcăt!

– Și s-a dus?

– Sigur. Igor a dus-o cu Volvo-ul.

– Prostii! – din nou Aleksei. Igor a dus-o la Berna. Nu s-au dus la nici o școală de călărie, idiotule! Natașa a mințit-o pe mama.

Gail, avocata, nu se dădu bătută:

– Igor a dus-o la Berna? Unde anume?

– La gară! strigă Aleksei.

– La care gară, Aleksei, rosti Perry cu severitate. Ușor, calm. La care gară din Berna a lăsat-o Igor pe Natașa?

– La gara mare. Gara internațională, Isuse. Pleacă trenuri oriunde. Merge la Paris! La Budapesta! La Moscova!

– Tata i-a spus să se ducă acolo, Professore, explică apăsător Viktor, coborând vocea, în contrast față de purtarea isterică a lui Aleksei.

– Dima a spus asta, Viktor? întrebă Gail.

– Dima i-a zis să se ducă la gară. Așa a spus Igor. Vrei să îl suni pe Igor ca să vorbești cu el?

– Nu poate, prostule! Profesorul nu vorbește rusește! rosti Aleksei, deja aproape în lacrimi.

Perry interveni din nou, la fel de ferm ca mai devreme:

– Viktor – o clipă, Aleksei – Viktor, spune-mi încă o dată, rar. Aleksei, vorbim imediat ce-l ascult pe Viktor. Hai, Viktor.

– Așa a zis Igor că a vrut ea, și de aceea a lăsat-o la gara mare. Tata a spus, trebuie să mergi la gara mare.

– Și Igor e un dobitoc! Nu a întrebat de ce! strigă Aleksei. E prea tâmpit. Îi e atât de frică de tata, că a lăsat-o pe Natașa la gară, și la revedere. Nu a întrebat de ce. A plecat la cumpărături. Dacă Natașa nu se mai întoarce, nu e vina lui. Tata i-a spus să facă asta, și el a ascultat, nu e vina lui!

– De unde știi că nu s-a dus la demonstrația de călărie? întrebă Gail, după ce a analizat mărturiile făcute până în acel moment.

– Viktor, te rog, spuse Perry repede, înainte ca Aleksei să intervină din nou.

– Întâi ne-au telefonat de la școala de călărie întrebând de Natașa, povesti Viktor. Costă o sută și douăzeci și cinci ora, și ea nu a anulat ședința. Trebuia să meargă la chestia aceea de dresaj. Cei de acolo

aveau calul înșeuat și în așteptare. De aceea l-am sunat pe Igor pe mobil. Unde e Natașa? La gară, a spus el, din ordinul tatei.

– Cu ce era îmbrăcată? vru Gail să știe, întorcându-se spre Aleksei, care era disperat.

– Niște blugi largi. Și ceva ca o rubașcă rusească. Ca o cămașă de culac. Poartă numai lucruri lălâi. Spune că nu-i place ca băieții să se uite după fundul ei.

– Are bani? – tot către Aleksei.

– Tata îi dă cât vrea ea. O răsfăță total! Noi primim câte o sută pe lună, și ea cam cinci sute. Pentru cărți, haine, pantofi, după care e înnebunită; luna trecută, tata i-a cumpărat o vioară. Vioara aia costă milioane.

– Și ai încercat să o suni? – Gail către Viktor.

– De multe ori, spuse Viktor, care reuși să se calmeze ca un om în toată firea. Toată lumea a încercat. De pe telefonul lui Aleksei, al meu, al Katiei, al Irinei. Nici un răspuns.

Amintindu-și de prezența ei, Gail o întrebă pe Tamara:

– Ai încercat să o suni?

Nici un răspuns din partea ei.

Gail, către cei patru copii:

– Cred că ar trebui să mergeți în camera cealaltă cât discret cu Tamara. Dacă sună Natașa, trebuie să vorbesc eu prima cu ea. De acord?

Cum în colțul întunecos unde stă Tamara nu mai exista nici un scaun, Perry trase o bancă sprijinită pe doi urși sculptați în lemn, iar el și Gail se așezară pe ea, urmărind cum ochii mici și negri ai femeii treceau de la unul la celălalt, fără să se oprească la vreunul.

– Tamara, zise Gail. De ce se teme Natașa să se întâlnească cu tatăl ei?

– Va avea un copil.

– Ți-a spus ea?

– Nu.

– Dar ai observat.

– Da.

- De cât timp ai băgat de seamă?
- Nu are importanță.
- Din Antigua?
- Da.
- Ai discutat cu ea?
- Nu.
- Cu tatăl ei?
- Nu.
- De ce nu ai vorbit cu Natașa?
- O urăsc.
- Ea te urăște?
- Da. Mama ei a fost o târfă. Iar acum și Natașa. Nu e surprinzător.
- Ce se va întâmpla când va afla tatăl ei?
- Poate o va iubi mai mult. Poate o va ucide. Dumnezeu hotărâște asta.
- Știi cine e tatăl?
- Poate sunt mai mulți. De la școala de călărie. De la școala de schi. Poate poștașul, sau Igor.
- Și nu ai idee unde este acum?
- Natașa nu mi se confesează.

Afară începuse să plouă. În padoc, cei doi murgi frumoși se loveau cap în cap, în joacă. Gail, Perry și Ollie stăteau adăpostiți după furgoneta pentru cai. Ollie vorbise cu Luke pe mobil. Luke nu putuse vorbi clar cu el, pentru că îl avea în mașină pe Dima. Însă mesajul pe care Ollie îl transmitea acum nu suporta nici o amânare. Glasul îi rămăsese calm, dar în exprimarea lui cockney apăruseră semne de încordare:

– Trebuie s-o ștergem de aici imediat. Au avut loc evenimente grave, și nu putem reține convoiul pentru o singură barcă. Natașa are numerele lor de mobil, și ei îl au pe al ei. Luke nu vrea să dăm nas în nas cu Igor, și nici noi nu vrem asta. Spune să îi sui pe toți imediat în mașină, te rog, Perry, și să ne punem coada pe spinare, acum, ai înțeles?

Perry era la jumătatea drumului spre casă, când Gail îl trase într-o parte:

– Știu unde este, zise ea.

– Pari să știi o mulțime de lucruri care mie-mi sunt străine.

– Nu chiar atât de multe. Suficiente. Mă duc să o găsesc. Vreau să mă ajuți. Fără eroisme, fără chestii din acelea, că sunt femeie și altele. Tu și Ollie duceți familia de aici. Eu o să vin cu Natașa, după ce o găsesc. Asta o să-i spun lui Ollie, și trebuie să știu dacă am sprijinul tău.

Perry își duse amândouă mâinile la tâmpile, ca și cum ar fi uitat ceva, apoi le lăsă să cadă, exprimându-și resemnarea.

– Unde e?

– Unde e Kandersteg?

– Mergi până la Spiez și iei trenul Simplon în susul muntelui.

Ai bani?

– Din belșug. Banii lui Luke.

Perry se uită neajutorat spre casă, apoi la Ollie cel mare, cu pălăria lui neagră, așteptând agitat alături de furgoneta pentru cai. Apoi din nou la Gail.

– Pentru numele lui Dumnezeu, șopti el uimit.

– Știu, murmură ea.

În situații de urgență, Perry Makepiece era cunoscut de tovarășii de ascensiuni drept un om care gândea limpede și manifesta hotărâre când trebuia să acționeze, iar el se mândrea cu faptul că nu vedea o mare diferență între cele două calități. Se temea pentru Gail, fiind conștient de nesiguranța ce pândea acea operațiune, îngrozit de gravitatea Natașei, de ideea că Gail socotise necesar să ascundă asta față de el. În același timp, el îi respecta motivele și se învinuia pentru existența lor. Imaginea Tamarei, bolnavă de nervi din cauza geloziei ei față de Natașa, la fel ca o zgripțuroaică desprinsă dintr-un roman dickensian, îl dezgusta și mai aplana sentimentele de îngrijorare pentru Dima. Ultimele imagini care-i rămăseseră în minte cu Dima, cele văzute în sala de masaj, îl mișcaseră într-atât, încât nu se mai înțelegea pe sine: „Un infractor de-o viață întreagă ce refuza pocăința, un criminal după propriile mărturisiri și un specialist neîntrecut în spălarea banilor este în răspunderea mea, îmi este prieten“. Deși îl respecta mult pe Luke, regreta că Hector trebuise să-i cedeze comanda pe teren adjunctului său într-un moment în care operațiunea se îndrepta fie spre rezultatul dorit, fie spre un eșec total.

Însă reacția lui la acea furtună perfectă a fost aceeași pe care ar fi avut-o în cazul în care coarda s-ar fi rupt sub el pe un versant periculos de stâncă: „Stai calm, evaluează riscurile, ai grijă de cățărătorii cei mai slabi, găsește o cale“. Exact asta făcea acum, când stătea ghemuit în furgonetă, împreună cu copiii naturali și adoptați ai lui Dima răspândiți în jurul lui într-unul din compartimente, având umbra Tamarei în față, văzută în dungi, printre leăturile din care

era alcătuită despărțitura. „Ai două fetețe rusoaice și doi adolescenți ruși și o rusoaică labilă mintal în grijă, și sarcina ta este să-i duci pe vârful muntelui fără ca nimeni să bage de seamă. Ce faci? Răspuns: continui ce ai început.“

Într-un acces de galanterie, Viktor ceruse să o însoțească pe Gail unde se ducea, lui nu-i păsa, oriunde. Aleksei îl luase peste picior, spunând că Natașa voia să fie băgată în seamă doar de tatăl ei, și că Viktor voia să fie băgat în seamă doar de Gail. Fetețele nu acceptau să plece nicăieri fără Gail. Voiau să rămână în casă și să o apere până ea se întorcea cu Natașa. Igor avea să le poarte de grijă în acel răstimp. La rugămințile lor, Perry, lider de grup înăscut, repetase același răspuns, răbdător, dar apăsător:

– Dima vrea ca voi să mergeți cu noi imediat. Nu, este o călătorie misterioasă. Doar v-a spus asta. Veți afla când ajungem, dar e un loc interesant, și nu ați mai fost acolo până acum. Da, el va veni la voi diseară. Viktor, ia valizele astea două, iar tu, Aleksei, pe acelea două. Nu e nevoie să încui, Katia, pentru că Igor s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta. Și pisica rămâne. Pisicile țin la anumite locuri mai mult decât oamenii. Viktor, unde sunt icoanele mamei tale? În valiză. Bine. Al cui este ursulețul acela? Ei, și el trebuie să meargă cu noi, nu? Igor nu are nevoie de ursuleț, dar voi, da. Și, toată lumea, vă rog să vă duceți la toaletă acum, chiar dacă nu vi se pare necesar.

În furgonetă, fetele au stat la început mute, apoi au devenit brusc zgomotoase și vesele, în mare măsură din cauza lui Ollie și a pălăriei lui negre cu boruri late, pe care și-a scos-o cu un aer solemn, după care a făcut o plecăciune, poftindu-le în caleașca lui regală. Toată lumea trebuia să strige ca să se facă auzită. Furgonetele pentru transportul cailor nu sunt izolate fonic.

– Unde mergem? – țipără fetele.

– La Școala Eton – Viktor.

– Secret – Perry.

– Al cui secret? – fetele.

– Al lui Dima, proastelor! – Viktor.

– Cât o să lipsească Gail?

– Nu știu. Depinde de Natașa – Perry.

– Vor ajunge acolo înaintea noastră?

– Nu cred. – Perry.

– De ce nu ne putem uita prin spate?

– Pentru că încălcați legile elvețiene! strigă Perry, dar fetele tot au trebuit să se aplece în față ca să-l audă. Elvețienii au legi pentru toate! Privitul prin partea din spate a unei furgonete pentru cai, aflate în mișcare, este o infracțiune foarte gravă! Cei care fac asta stau la închisoare multă vreme! Mai bine vedeți ce v-a pus Gail în rucsacuri!

Băieții se lăsară mai greu convinși.

– Trebuie să ne jucăm cu cheștiile astea pentru copii? exclamă cu uimire Viktor, strigând ca să acopere vâjâitul curentului de aer și arătând spre un disc Frisbee care ieșea puțin dintr-o geantă de piele.

– Asta-i planul!

– Credeam că o să jucăm crichet – din nou Viktor.

– Ca să putem merge la Eton! – Aleksei.

– Vom încerca! – Perry.

– Înseamnă că nu mergem la munte!

– De ce?

– Nu poți juca crichet la munte! Nu există suprafețe plate! Fermierii se supără. Înseamnă că mergem undeva unde e teren plat, corect?

– V-a spus Dima că e vorba de un loc plat?

– Dima e ca tine! Misterios! Poate că are probleme mari! Poate are poliția pe urmele lui! Țipă Viktor, evident atras de acea idee.

Însă Aleksei se înfierbântase:

– Nu trebuie să întrebi asta! Nu e frumos. E rușinește să întrebi așa ceva despre tatăl tău, prostule. La Eton or să te ucidă pentru așa ceva.

Viktor scoase discul Frisbee și, hotărând să aibă o părere mai bună despre el, se apucă să-i testeze echilibrul în curentul format în mașină.

– Bine, retrag întrebarea! răcni el. Retrag tot ce-am spus! Tata nu e în rahat și poliștii îl iubesc. Problema se revocă, bine? Nici nu am pus întrebarea asta. Este o fostă-întrebare! – ceea ce, în ciuda atmosferei glumețe, îl făcu pe Perry să se gândească dacă nu cumva băieții mai fuseseră transportați în secret cu altă ocazie: probabil pe vremea când stăteau la Perm, iar Dima își executa ascensiunea prin forță.

– Domnilor, pot să vă întreb ceva? interveni el, făcându-le semn să se aplece până când ajunseră să se ghemuiască pe podea. O să petrecem ceva timp împreună, nu?

– Da.

– Atunci, poate nu mai folosiți cuvinte urâte față de mama și de fetițe. Dar nici față de Gail.

Se consultară și ridicară din umeri. „Bine. Fie și așa. Vei vedea dacă ne pasă.“ Însă Viktor nu se lăsă. Își făcu palmele pâlnie la gură și șopti tare la urechea lui Perry, astfel încât fetele să nu audă ce zicea el.

– Marea înmormântare, știi? Cea la care am fost la Moscova? Tragedia. Mii de îndoliați, nu?

– Ce e cu ea?

– A început ca un accident rutier, da? Mișa și Olga au murit într-un accident de mașină. Minciuni. Nu a fost nici un accident. Cineva a tras cu arma în ei. Cine i-a omorât? O adunătură de ceceni demenți care nu au furat nimic și au cheltuit o avere pe gloanțe de Kalașnikov. De ce? Pentru că-i urăsc pe ruși. Prostii. Nu a fost vorba de nici un cecen!

Aleksei îl lovi cu pumnii, încercând să-i pună palma peste gură, dar Viktor îl împinse deoparte.

– Întreabă pe oricine din Moscova, oricine știe câte ceva. Întreabă-l pe prietenul meu, Piotr. Mișa a fost eliminat. S-a pus cu mafia. De aceea l-au eliminat. Și pe Olga la fel. Acum vor încerca să-l radă și pe tata, înainte să-l ridice poliția. Adevărat, mamă? strigă el la Tamara printre leașuri. Acela a fost ceea ce ei numesc un mic avertisment, ca să le arate tuturor cine e șeful! Mama știe toate astea. Știe totul. A stat doi ani în închisoare la Perm pentru șantaj și extorcare. Câteodată era interogată și șaptezeci și două de ore încontinuu. Au bătut-o de-a făcut pe ea. Piotr a văzu dosarul ei. S-au folosit metode dure. În mod oficial. Adevărat, mamă? De aceea nu mai vorbește cu nimeni, ci numai cu Dumnezeu. Au bătut-o până a uitat de toate. Alo, mamă! Te iubim!

Tamara se trage mai departe, în umbră. Telefonul lui Perry sună. Luke, crispat și foarte precaut:

– Totul e în regulă? se interesează el.

– Deocamdată, da. Ce face amicul nostru? întreabă Perry, referindu-se la Dima.

– E fericit și stă alături de mine în mașină. Vă transmite cele mai bune salutări.

– La fel și noi, răspunde Perry cu fereală.

– De acum înainte, dacă există posibilitatea, trebuie să mergem în grupuri mici. Așa e mai ușor să ne deplasăm și suntem mai greu de identificat. Puteți să-i deghizați puțin pe băieți?

– Cum?

– Ca să pară diferiți unul față de celălalt. Ca să nu arate ca niște gemeni.

– Sigur.

– Și să luați un tren care e aglomerat. Poate îi și dispersați. Câte un băiat în fiecare vagon, tu și fetele în altul. Pune-l pe Harry să cumpere bilete pentru voi din Interlaken, ca să nu stați toți la rând la același ghișeu. Ai înțeles?

– Înțeles.

– Vreo veste de la Doolittle?

– E prea curând. Abia a plecat.

Era prima oară că discutau direct despre dezertarea lui Gail.

– Procedează corect. Să nu o faci să creadă altceva. Să-i spui asta.

– Da.

– E un dar ceresc și trebuie să reușească. Luke vorbește în șarade. Nu are de ales. Dima stă chiar alături de mine în mașină.

Trecând cu grijă pe lângă fete, Perry îl bate pe Ollie pe umăr și-i strigă în ureche instrucțiunile corespunzătoare.

Katia și Irina și-au găsit cornurile cu brânză și stau cap în cap, mestecând și murmurând una către cealaltă. Din când în când, se întorc să se uite la Ollie și izbucnesc în râs sau chicotesc. La un moment dat, Katia întinde mâna să-i atingă pălăria, dar își pierde curajul. Gemenii s-au așezat la un joc de șah de buzunar și mănâncă banane.

– Fete și băieți, următoarea oprire la Interlaken! strigă Ollie peste umăr. O să parchez la gară și o să ia primul tren cu doamna și cu bagajele.

Voi, drăguților, faceți o plimbare și mâncați câte un cârnat, poate, după care mă urmați la deal, dar de voie. Fericit și de acord, Profesore?

– Toți fericiți și de acord, confirmă Perry, după ce le-a consultat pe fete.

– Hei, noi nu suntem deloc fericiți, strigă Aleksei în semn de protest și se lasă să cadă pe spate cu brațele în lături. Ne simțim mizerabil!

– Ai vreun motiv anume? întreabă Perry.

– Toate motivele din lume! Mergem la Kandersteg, știu asta! Nu mai merg niciodată la Kandersteg, niciodată! Nu vreau să urc stânci, nu sunt muscă, am amețeli și nu-mi place tovărășia lui Max!

– Greșești din toate punctele de vedere, spune Perry.

– Vrei să spui că nu mergem la Kandersteg?

– Exact.

„Însă Gail acolo se duce“, gândește el, aruncând pe furiș o privire către ceas.

Pe la ora trei, grație unei legături feroviare convenabile la Spietz, Gail găsisese casa. Nu fusese greu. Întrebuse la poștă: „Știe cineva un instructor de schi pe nume Max, un instructor particular, nu de la școala de schi oficială, ai cărui părinți au un hotel?“ Doamna corporală de la *guichet* nu era sigură, astfel că l-a consultat pe un bărbat care sorta corespondența; el părea că știe, dar pentru maximă certitudine l-a întrebat pe băiatul care încărca pachetele în căruciorul mare, vopsit în galben, și răspunsul a venit ca la telefonul fără fir: „Hotelul Rössli, de pe strada principală, pe dreapta, sora lui lucrează acolo“.

Strada principală era amețitoare din cauza soarelui neobișnuit de strălucitor și a munților de o parte și de alta, care erau împresurați de o ceață subțire. Câțiva câini de culoarea mării se sureau pe trotuar, iar alții se adăpostiseră sub copertinele magazinelor. Vilegiaturiști cu bastoane și pălării se uitau prin vitrinele magazinelor de suvenir, iar pe terasa hotelului Rössli câțiva oameni stăteau la mese și mâncau tort și înghețată ori beau frappé folosind paie pentru a sorbi din paharele înalte.

O față cu păr roșcat, într-un costum național elvețian, era singura persoană care servea la mese, iar când Gail a încercat să i se adreseze,

ea i-a spus să ia loc și să-și aștepte rândul, astfel că în loc să plece indignată, cum ar fi reacționat în mod normal, Gail se așează cumințe, iar când fata a venit, a comandat o cafea pe care de fapt nu o dorea, apoi a întrebat-o dacă nu cumva era sora lui Max, marele ghid montan, la care tânăra a arborat un zâmbet vesel, părând să se distreze copios.

– Ei, încă nu este ghid, nu oficial și nu mare, nu știu! Întâi să treacă examenul, care este foarte greu, spuse ea, mândră de engleza ei și încântată să o exerseze. Din păcate, Max a început cam târziu. Mai demult a vrut să se facă arhitect, dar nu i-a plăcut să plece din vale. De fapt, e un visător, dar să bat în lemn, acum s-a mai potolit, și anul viitor va putea da examenul. Așa sperăm! Probabil că azi este în munți. Vreți să o chem pe Barbara?

– Barbara?

– E foarte, foarte drăguță. Noi am spus că l-a transformat cu totul. Era și vremea, recunosc!

Blüemli. Sora lui Max scrisese numele pe o pagină dublă, smulsă din blocnotesul ei.

– În elvețiană înseamnă floricea, dar poate însemna și floare mare, pentru că elvețienilor le place să diminutiveze orice lucru la care țin. Ultima cabană nouă de pe stânga, după ce treceți de școală. Tatăl Barbarei a construit-o pentru ei. De fapt, cred că Max a fost foarte norocos.

Blüemli era casa idilică a oricărui cuplu de tineri, construită din pin, și arăta nou-nouță, cu jardiniere la ferestre, perdele din pânză roșie cu dungi și un horn roșu, ca să se asorteze, plus o inscripție scrijelită de mână sub acoperiș, cu litere gotice, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru bunătatea lui. Grădina din față era un petic de peluză proaspăt cosită, cu un leagăn nou, o piscină gonflabilă și un grătar neatins, și cu lemne de foc crăpate și stivuite impecabil alături de ușa pe care erau pictați cei șapte pitici.

Gail nu ar fi rămas surprinsă dacă acea casă ar fi fost una virtuală, nu reală, dar nimic nu o mai putea surprinde. Cazul nu luase o turnură proastă, ci pur și simplu devenise extrem de nefericit: dar nu mai nefericit decât numeroasele cazuri pe care le analizase în timpul călătoriei cu trenul și pe care le analiza și acum, când apăsă

butonul soneriei și auzi o femeie strigând binedispusă: „*En Momânt, bitte, d'Barbara chunt grad!*” și, deși asta nu era nici germană, nici germană elvețiană, Gail înțelese că Barbara avea să iasă într-o clipă. Și, respectându-și cuvântul, Barbara apărui: o femeie înaltă, politicoasă, suplă, atrăgătoare, foarte plăcută, care era doar cu puțin mai în vârstă decât ea.

– *Grüessech*, spuse ea și, după ce surprinse zâmbetul nedumerit al lui Gail, trecu pe nerăsuflăte la engleză: Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Prin ușa deschisă, Gail auzi scâncetele plângărețe ale unui sugar. Respiră adânc și zâmbi.

– Sper. Eu sunt Gail. Ești Barbara?

– Da. Da, eu sunt!

– Caut o fată înaltă cu părul negru, pe nume Natașa, o rusoaică.

– E rusoaică? Ei, n-am știut asta. Poate că așa se explică anumite lucruri. Ești cumva doctoriță?

– Îmi pare rău, dar nu sunt. De ce?

– Da, în fine, e aici. Nu știu de ce. Poți intra, te rog? Trebuie să mă ocup de Anni. Îi ies dinții.

Pășind iute înăuntru în urma femeii, Gail simți imediat mirosul dulceag, curat, de copil dat cu pudră de talc. Un șir de papuci din pâslă, cu urechi de iepure, care atârnavă de niște cârlige de alamă, o invita să-și scoată pantofii murdari de oraș. Barbara o așteptă să-și pună o pereche în picioare.

– De când e aici? vru Gail să știe.

– De o oră. Poate ceva mai mult.

Gail o urmă într-o cameră de zi aerisită, cu uși largi care dădeau spre o a doua grădină, nu prea mare. În mijlocul încăperii se afla un țarc, iar în el stătea în șezut o fetiță cu bucle aurii, molfăind o păpușă de cârpă, în timp ce alte jucării, noi, erau împrăștiate în jurul ei. Și, lipită de perete, pe un taburet scund, era Natașa, ținându-și capul plecat, rezemat de brațele încrucișate, și având fața ascunsă de păr.

– Natașa?

Gail îngenunche lângă ea și îi puse o mână pe ceafă, cuprinzându-i-o. Natașa se crispă, apoi lăasă mâna să rămână unde era. Gail îi rosti numele din nou. Fără nici un rezultat.

– E bine că ai venit, te asigur, spuse Barbara, vorbind cântat ca în elvețiană, după care ridică fetița și o puse pe umăr ca s-o mai liniștească. Voiam să-l chem pe doctorul Stettler. Ori poate poliția, nu știam exact. Era o problemă. Serios.

Gail continuă să o mângâie pe păr pe Natașa.

– A sunat la ușă când o hrăneam pe Anni, nu la biberon, ci în cel mai bun mod. Acum avem vizor la ușă, pentru că în zilele astea nu se știe niciodată. M-am uitat, o aveam pe Anni la sân, am zis: „Ei, bine, e o fată normală la ușa mea, foarte frumoasă, recunosc, și care vrea să intre, poate să stabilească o întâlnire cu Max, el are multe clienți, mai ales tinere, pentru că arată foarte interesant, sigur“. Așa că ea a intrat, s-a uitat în jur, a văzut-o pe Anni, m-a întrebat în engleză – nu știam că e rusoaică, nu te gândești la asta, deși ar trebui în zilele noastre, eu am crezut că poate e evreică sau italiancă – „Ești sora lui Max?“ Și eu i-am zis că nu, „Nu sunt sora lui, sunt Barbara, soția lui, dar tu cine ești și cu ce te pot ajuta? Sunt o mamă ocupată, poți vedea și tu asta. Vrei să-ți fac o programare la Max, ești alpinistă? Cum te cheamă?“ Și atunci mi-a spus că e Natașa, dar începusem deja să-mi pun o serie de întrebări.

– Ce fel de întrebări?

Gail trase un scaun și se așeză alături de Natașa. Cu brațul petrecut pe după umărul fetei cu blândețe, o făcu să-și apropie capul de al ei, până când tâmplele li se lipiră strâns.

– Păi, dacă nu cumva ar fi vorba de droguri. Cu tinerii de azi, nu ai cum să știi, zise Barbara indignată, amintind de o persoană de două ori mai vârstnică. Și, sinceră să fiu, în cazul străinilor, mai ales englezi, drogurile sunt pretutindeni, poți să-l întrebi pe doctorul Stettler. Fetița scoase un țipăt, și ea o calmă. Și cu Max de față, cei tineri care merg cu el, Dumnezeu, chiar și în adăposturile de pe munte, tot iau droguri! Bine, înțeleg treaba cu alcoolul. Dar nu pe aceea cu țigările, normal. I-am oferit cafea, ceai, apă minerală. Poate nu m-a auzit, nu mi-am

dat seama. Poate a avut o experiență nefericită, cum spun hipioții. Însă cu copilul aici, mi-e jenă s-o spun, chiar m-am temut puțin.

– Nu l-ai sunat pe Max?

– Când e sus pe munte? Când are oaspeți? Ar fi groaznic pentru el. Și-ar închipui că ea este bolnavă și ar coborî imediat.

– Ar crede că Anni e bolnavă?

– Păi, bineînțeles! Făcu o pauză și analiză din nou întrebarea, lucru pe care, bănuî Gail, nu-l făcea prea des. Crezi că Max ar fi coborât pentru Natașa? Asta e cu totul ridicol!

Luând-o pe Natașa de braț, Gail o ridică delicat în picioare, iar când rămase dreaptă, o îmbrățișă, apoi o conduse spre ușă, o ajută să-și pună încălțăminte de stradă, făcu și ea același lucru și o sprijini să traverseze peluza impecabilă. Imediat ce a ieșiră pe poartă, îl sună pe Perry.

Îl mai sunase din tren și încă o dată când ajunsese în sat. Promisese că îi va telefona pas cu pas pentru că Luke, avându-l pe Dima alături, nu putea vorbi cu ea, de aceea trebuia să-l folosească pe Perry drept intermediar. Din vocea lui își dădu seama că apăruseră probleme. Cu cât el era mai potolit, cu atât mai complicate erau în realitate lucrurile, motiv pentru care presupuse că se petrecea cine știe ce. La rândul ei se exprimă cât putu de calm, ceea ce probabil că-i transmise lui un semnal diferit.

– E bine. Bine, ai înțeles? O am lângă mine, e vie și sănătoasă, plecăm la drum. Acum mergem spre gară. Avem nevoie de ceva timp, atâta tot.

– Cât timp?

Acum Gail era aceea care trebuia să-și controleze cuvintele, pentru că Natașa stătea agățată de brațul ei.

– Suficient ca să ne oblojim sufletele și să ne aranjăm, ca să arătăm mai bine. Și încă ceva.

– Ce anume?

– Să nu întrebe nimeni unde am fost amândouă, înțelege? Am avut o criză minoră, am depășit-o. Viața merge înainte. Nu contează când

ajungem. Problema e de aici înainte: fără întrebări adresate părții în suferință. Fetele vor fi bine. De băieți nu sunt sigură.

– Și ei vor fi. Mă ocup eu de asta. Dick va fi din cale-afară de încântat. O să-i povestesc chiar acum. Grăbește-te.

– Încercăm.

În trenul aglomerat care mergea spre vale nu avuseseră ocazia să stea de vorbă, lucru care nu conta, pentru că Natașa nu se arătase dornică de sporovăială; era încă în stare de șoc, și uneori părea să nu fie conștientă de prezența lui Gail lângă ea. Însă în trenul de la Spietz, după încercările lui Gail de a o convinge, Natașa începu să se trezească. Stăteau alături într-un vagon clasa întâi și se uitau fiecare drept în față, așa cum făcuseră în cortul de la Trei Hornuri. Seara cobora cu repeziciune, iar ele erau singurele pasagere din compartiment.

– Sunt așa de..., izbucni fata, prinzând-o pe Gail de mână, dar fără a reuși să încheie ce avea de spus.

– Mai așteptăm, rosti Gail cu fermitate în glas către Natașa, care stătea cu capul întors. Avem vreme. Agățăm sentimentele în cui, ne bucurăm de viață și așteptăm. Asta e tot ce trebuie să facem. Mă auzi?

Semn din cap.

– Atunci, stai mai dreaptă. Nu-i nevoie să dai drumul mâinii mele, dar ascultă. Peste câteva zile o să ajungi în Anglia. Nu sunt sigură dacă frații tăi au idee de asta, dar ei știu că participă la o călătorie misterioasă, care urmează a începe în câteva zile. Însă mai întâi veți face o scurtă escală la Wengen. Iar în Anglia îți vom găsi o doctoriță foarte bună – a mea – și-ți vei pune ideile în ordine, după care vei hotărî. În regulă?

Semn din cap.

– Până atunci însă, nici măcar nu ne gândim la asta. Ștergem totul din minte. Să scapi de rochia asta largă pe care o porți acum – și o trase cu afecțiune de mânecă – și să te îmbraci în ceva frumos, ceva care să-ți stea bine. Nu se vede nimic, te asigur. Vrei să faci asta?

Voia.

– Toate deciziile așteaptă până ajungi în Anglia. Nu trebuie să fie decizii proaste, ci decizii de bun-simț. Și le vei lua cu calm. Când ajungi în Anglia, nu înainte. Pentru tatăl tău, dar și pentru tine. Da?

– Da.

– Încă o dată.

– Da.

Oare Gail ar fi vorbit la fel dacă Perry nu i-ar fi spus că așa voia Luke să se desfășoare lucrurile? Că acela era cel mai nepotrivit moment în care Dima să primească o știre cutremurătoare?

Din fericire, da, așa ar fi procedat. Ar fi avut același discurs, cuvânt cu cuvânt, fără să se prefacă. Ar fi fost ea însăși. Știa despre ce vorbea. Și își spunea asta chiar în momentul în care trenul lor a intrat în gara Interlaken Ost, de unde aveau să ia altă garnitură, de-a lungul văii, spre Lauterbrunnen și Wengen, când observă că un polițist elvețian în uniformă de vară, elegantă, mergea pe peronul pustiu către ele, și că alături de el pășea un bărbat cu o față cenușie, purtând un costum gri și pantofi cafenii, iar pe chipul polițistului era înțepenit un zâmbet îndurerat care, în orice țară civilizată, îți dă de înțeles că tu nu prea ai multe motive să zâmbești.

– Vorbiți englezește?

– Cum de-ați ghicit? răspunzând la zâmbet.

– Probabil după ten, spuse el – lucru ce i s-a părut cam imper-tinent pentru un polițist elvețian. Însă tânăra doamnă nu este englezoaică – aruncând o privire spre părul negru al Natașei și spre înfățișarea ei ușor asiatică.

– Ei, de fapt, ar putea fi, înțelegeți? În zilele acestea, putem fi orice, îi răspunse Gail pe un ton la fel de jovial.

– Aveți pașapoarte britanice?

– Eu, da.

Și bărbatul cu față cenușie zâmbi, ceea ce o făcu să înghețe. Vorbea cam prea bine englezește.

– De la Serviciul Elvețian de Imigrări, anunță el. Efectuăm verificări la întâmplare. Îmi pare rău, dar în prezent, cu granițele deschise,

descoperim că anumite persoane, care ar trebui să aibă viză, nu au. Nu multe, dar destule.

Cel în uniformă reveni:

– Biletele și pașapoartele, vă rog. Vă supărați? Dacă vă supărați, vă ducem până la secția de poliție și facem verificarea acolo.

– Sigur că nu ne supărăm. Așa e, Natașa? Ne dorim doar ca toți polițiștii să fie la fel de politicoși ca dumneavoastră, spuse Gail cu vioiciune.

Scotocind în poșetă, își scoase la lumină pașaportul și biletele și le dădu polițistului în uniformă, care le examină cu încetineala suplimentară pe care polițiștii din întreaga lume sunt învățați să o evidențieze cu scopul de a mări nivelul de stres al cetățenilor cinstiți. Cel cu costum gri se uită peste umărul celui în uniformă, apoi luă și el pașaportul în mână și făcu același lucru, după care i-l înapoie și se întoarse zâmbind spre Natașa, care avea deja pașaportul pregătit.

„Iar ceea ce a făcut cel în costum a fost, după cum a spus Gail ulterior, când le-a povestit episodul lui Ollie, Perry și Luke, fie o dovadă de incompetență, fie una de inteligență. S-a purtat ca și cum pașaportul unei minore de origine rusă prezenta mai puțin interes pentru el decât acela al unei adulte din Anglia. A mers la pagina cu viza, a revenit la fotografie, a comparat-o cu chipul, a zâmbit cu o admirație evidentă, a zăbovit un moment la numele ei scris cu litere latine și chirilice, și l-a restituit spunând binedispus: «Mulțumesc, doamnă».”

– Veți sta mult în Wengen? Întrebă polițistul, înapoindu-i biletele lui Gail.

– Cam o săptămână.

– În funcție de vreme, probabil, da?

– A, noi, englezii, suntem atât de obișnuiți cu ploaia, că nici n-o mai băgăm în seamă.

Trenul următor le aștepta la peronul 2, cu plecare peste trei minute, ultima legătură din acea seară, „de aceea nu trebuie să-l scăpați, altfel va trebui să petreceți noaptea în Lauterbrunnen”, le sfătui polițistul politicos.

Natașa vorbi din nou abia când acel ultim tren din zi urcase deja jumătate de munte. Până atunci stătuse îngândurată, într-o stare de furie, din câte se părea, privind pe geamul întunecat, pe care îl făcea să se aburească, procedând ca un copil, după care îl ștergea cu gesturi nervoase. Însă Gail nu reuși să ghicească dacă Natașa era supărată pe Max, pe polițist și amicul lui în costum gri ori pe sine. Brusc, fata înălță capul și se uită drept în ochii lui Gail.

– Dima e criminal?

– Eu cred că e un om de afaceri care are un succes deosebit, tu nu? răspunse abilă avocata.

– De aceea o să mergem în Anglia? Asta înseamnă turul misterios? Brusc, ne spune că o să mergem la școli mari din Anglia. Și, neprimind răspuns, continuă: Imediat după ce am fost la Moscova, toată familia s-a purtat – a fost criminală. Întreabă-i și pe frații mei. E noua lor obsesie. Vorbesc doar de crime. Îl întreabă pe marele lor prieten Piotr, care spune că lucrează pentru KGB. Dar KGB-ul nu mai există. Adevărat?

– Nu știu.

– Acum e FSB. Dar Piotr continuă să spună KGB. De aceea cred că minte. Piotr știe totul despre noi. A văzut cazierile noastre. Mama a fost infractoare, soțul ei a fost infractor, Tamara a fost infractoare, tatăl ei a fost împușcat. Pentru frații mei, cine vine din Perm este infractor. Poate de aceea a vrut polițistul să-mi vadă pașaportul. „Ești din Perm, Natașa?” „Da, domnule polițist, sunt din Perm. Și sunt și însărcinată.” „Înseamnă că ești foarte infractoare. Nu poți merge la școală cu internat în Anglia, trebuie să vii imediat la pușcărie!”

După aceea, își lăsă capul pe umărul lui Gail și continuă să vorbească în rusește.

Amurgul se lăsa peste terenurile cultivate cu porumb și coborâse și în BMW-ul închiriat, pentru că, prin înțelegere mutuală, nu-și permiteau nici o lumină, fie ea exterioară ori interioară. Luke avusese o sticlă de votcă pentru călătorie, iar Dima băuse jumătate din ea, în timp ce Luke nu-și îngăduise decât să o miroasă. Îi oferise lui Dima

un reportofon ca să înregistreze ce-și amintea despre semnarea de la Berna cât totul era proaspăt în mintea lui, dar Dima refuzase.

– Știu totul. Am duplicate. Am memorie. La Londra o să-mi amintesc tot. Așa să-i spui lui Tom.

De la plecarea din Berna, Luke folosise doar șosele secundare, conducând câte o bucată de drum și apoi găsim un loc unde să staționeze cât urmăritorii lui, dacă existau, să le-o ia înainte. Avea sigur ceva la mâna dreaptă, încă nu și-o simțea bine, dar dacă se folosea de forța brațului și nu se gândea la palmă, nu întâmpina probleme la condus. Trebuie că se întâmplase ceva când îl lovise pe filozoful cadaveric.

Vorbeau în rusă cu glas scăzut, ca doi evadați. „Ce ne face să vorbim atât de încet?” se întrebă Luke. Parcă din nou la marginea unei păduri de pini și îi dădu lui Dima o tunică albastră muncitorească și o căciulă groasă de schior ca să-și acopere capul chel. Pentru sine cumpărase blugi, hanorac și un fes cu moț. Împături costumul lui Dima și îl puse într-o valiză din fundul portbagajului. Se făcuse deja ora opt și se lăsa frigul. Apropiindu-se de satul Wilderswil, aflat la gura văii Lauterbrunnen, opri încă o dată cât să asculte știrile unui post de radio elvețian și, în semiîntineric, încercă să citească reacția de pe fața lui Dima, pentru că, spre frustrarea lui, Luke nu știa deloc germană.

– I-au găsit pe ticăloși, mârâi Dima cu glas scăzut în rusește. Doi ruși proști și beți s-au încăierat în hotelul Bellevue Palace. Nimeni nu știe de ce. Au căzut pe trepte și s-au rănit. Unul a ajuns la spital, celălalt e bine. Cel din spital e foarte grav. Acela e Niki. Poate se îneacă nenorocitul. Li s-a spus polițiștilor elvețieni o grămadă de minciuni, pe care nu le crede nimeni, fiecare individ minte în felul lui. Ambasada rusă vrea să-i expedieze acasă. Dar poliția elvețiană spune: „Ce e graba asta? Vrem să mai aflăm câteva lucruri despre acești tâmpiți”. Ambasadorul rus e șucărit.

– Pe cei doi?

– Pe elvețieni. Rânji, mai luă o gură din sticla de votcă și o flutură spre Luke, însă acesta făcu semn din cap că nu ținea să bea. Vrei să știi cum se face? Ambasadorul rus dă telefon la Kremlin: „Cine sunt

idioșii ăștia?“ Kremlinul îl sună pe javra aia de Prinț. „Cine dracu' sunt idioșii ăia care se bat într-un hotel de fițe din Berna, Elveția?“

– Și Prințul ce zice? se interesă Luke, fără să împărtășească nepăsarea ironică a lui Dima.

– Prințul îl sună pe Emilio. „Emilio. Prietene. Inteligentul meu consilier. Ce dracu' e asta, cu doi tipi de treabă care se bat ca chiorii într-un hotel de fițe din Berna?“

– Și Emilio ce spune? insistă Luke.

Dima își schimbă dispoziția, devenind mohorât.

– „Dobitocul acela de Dima, cel mai tare spălător de bani din lume, a dispărut de pe suprafața planetei.“

Cum nu era priceput la intrigi, Luke făcu o serie de raționamente. „Întâi, cei doi așa-ziși polițiști arabi din Paris. Cine i-a trimis? De ce? Apoi, cei doi bodyguarzi de la Bellevue Palace: de ce veniseră la hotel după semnare? Cine îi trimisese? De ce? Cine știa cât și când?“

Îl sună pe Ollie.

– Totul e în regulă, Harry? vrând de fapt să știe cine a ajuns la casa conspirativă, și cine nu. Adică: va trebui să rezolv problema dispariției Natașei?

– Dick, cele două oițe rătăcite ale noastre au telefonat acum două minute și sper că ești încântat să auzi asta, spuse Ollie pe un ton liniștitor. Au găsit drumul înapoi fără multe probleme, și totul e perfect. Pe la zece ajungi și tu de partea cealaltă a dealului? Atunci o să fie întuneric și plăcut.

– Zece e bine.

– La parcare de la gara Grund. Un Suzuki mic și drăguț. Sunt pe prima alee la dreapta cum intri, și cât se poate de departe de trenuri.

– De acord. Și, cum Ollie nu închisese, întrebă: Care e problema, Harry?

– Ei bine, a existat o prezență polițienească la gara din Interlaken Ost, așa am auzit.

– Să auzim și noi.

Luke ascultă, nu spuse nimic, apoi vârî telefonul în buzunar.

Prin „partea cealaltă a dealului“ Ollie făcea referire la satul Grindelwald, care se găsea la poalele versantului opus al masivului Eiger. Pentru a ajunge la Wengen dinspre Lauterbrunnen nu se putea folosi decât trenul, îl informase Ollie: drumul de vară putea fi destul de bun pentru caprele negre și motocicliștii ciudați și nesăbuiți, dar nu pentru un vehicul cu patru roți, având trei oameni la bord.

Însă, la fel ca Ollie, Luke era hotărât ca Dima, indiferent de felul în care ar fi fost îmbrăcat, să nu fie văzut de cineva dintre angajații gării, de controlorii de bilete sau de pasageri tocmai când se apropiaseră atât de mult de locul ascunzătorii: mai ales la acea oră târzie a serii, când călătorii erau mai puțini și mai ușor de observat.

Ajungând în satul Zweilütschinen, la o răspântie, Luke viră stânga, pe un drum care mergea de-a lungul unui râu sinuos până la marginea satului Grindelwald. Parcarea de la gara Grund era plină de mașinile lăsate acolo de turiștii germani. Pătrunzând în ea, Luke văzu, spre ușurarea lui, silueta lui Ollie într-un hanorac matlasat și cu o căciulă cu urechi, așezat la volanul unei mașini de teren Suzuki, de culoare roșie, staționând doar cu luminile de poziție aprinse.

– Și uitați și țoale pentru când se va lăsa frigul, anunță Ollie în timp ce îl invită pe Dima alături de el, iar Luke, după ce îi dădu bagajele, parcă BMW-ul sub un fag și se așează pe bancheta din spate. Accesul în pădure este interzis, dar nu și pentru localnicii care au treabă acolo, cum ar fi instalatorii, oamenii de la calea ferată și alții ca ei. Așadar, dacă vă este totuna, în cazul în care ne verifică cineva, lăsați-mă pe mine să mă descurc. Nu c-aș fi localnic, dar jeepul este din sat. Și proprietarul lui m-a învățat ce să spun.

Doar Ollie știe care este *proprietarul* și ce *trebuie să spună*. Un om de sprijin nu este prea comunicativ când vine vorba de sursele lui de informații.

Un drum îngust, betonat, ducea spre întunericul muntelui. Două faruri coborâra spre ei, se opriră și se retraseră printre copaci: camionul unor constructori, neîncărcat.

– Cine vine dinspre vârf, dă prioritate, rosti Perry, cu glas scăzut și pe un ton aprobator. Regula locului.

Un polițist în uniformă stătea singur în mijlocul drumului. Ollie încetini pentru ca omul să poată vedea abțibildul triumfiular de culoare galbenă de pe parbrizul mașinii Suzuki. Polițistul se trase înapoi cu un semn degajat de încuviințare. Mirosul de fum de lemn se amesteca cu acela al pinilor. Pe un semn fluorescent scria BRANDEGG. Șoseaua se redusese la un drum forestier neamenajat. Spre ei veneau mici albi de pâraie. Ollie aprinse farurile și schimbă viteza. Motorul căpătă un sunet mai înalt, plângăreț. Drumul era brăzdat de fâgașe făcute de camioanele grele, iar Suzuki-ul avea suspensia foarte rigidă. Cocoțat pe bancheta din spate împreună cu bagajele, Luke se ținea strâns de mânerul portierei în timp ce mașina se hurduca. În fața lui se afla silueta masivă a lui Dima, cu căciula lui de lână, iar pătura înfășurată în jurul umerilor îi flutura în vânt precum capa unui vizitiu de diligență. Alături de el, deloc mai mărunț, Ollie stătea aplecat și încordat în față, făcând mașina să traverseze o poiană deschisă și, cu această ocazie, speriiind câteva capre negre care și-au căutat adăpost între copaci.

Aerul devenea mai rarefiat și mai rece. Luke respira tot mai precipitat. Pe obraji și pe frunte i se forma o peliculă înghețată de rouă. Își simțea ochii lucind, iar ritmul inimii îi crescuse de la mirosul de pini și de la emoția urcușului. Curând, pădurea îi înghiți din nou. Din desiș, ochii roșii ai animalelor sclipeau scurt spre ei, dar Luke nu avea timp să-i descopere.

Trecuseră de liziera pădurii și se treziră din nou într-o zonă liberă. Cerul înstelat era acoperit de nori subțiri, însă chiar în centru se ridica un vid negru, fără stele, strivindu-i de versantul muntelui, apoi împingându-i în afară, spre marginea lumii. Treceau pe sub o surplombă de pe fațada nordică a masivului Eiger.

– Dick, ai fost în Urali? strigă Dima către Luke în engleză, întorcându-se în același timp spre el.

Luke dădu vioi din cap și zâmbi în semn că da.

– E ca la Perm! Perm are munți ca ăsta! Dar în Caucaz ai fost?

– Doar în partea dinspre Georgia! răcni Luke drept răspuns.

– Îmi place asta, auzi, Dick? Sunt mort după asta! Și tu, nu?

În trecut – deși încă își făcea griji din cauza polițistului – și Luke simțea că moare după așa ceva: și continuă să-i placă în timp ce urcau spre șaua Micului Scheidegg și se strecurau prin arcul de lumini oranj aruncat de marele hotel care îl stăpânea.

Apoi începură coborâșul. Spre stânga, înveșmântate în lumina lunii, se înălțau umbrele negre-albastrii ale ghețarului. Departe, peste vale, zăriră luminile din Mürren, iar din când în când, prin desimea pădurii care îi însoțea la coborâre, licăririle tremurătoare ale satului Wengen.

Pentru Luke, zilele și nopțile din micuța stațiune alpină Wengen fuseseră orânduite dinainte în mod misterios, când imposibil de îndurat, când încărcate de calmul liric al unui grup extins de membri de familie și prieteni aflați în concediu.

Cabana urâtă pe care o alesese Ollie se găsea la capătul liniștit al satului, pe un teren de formă triunghiulară situat între două poteci. În lunile de iarnă o închiria un club german de schi, însă vara era disponibilă pentru oricine putea plăti chiria, de la teozofii sud-africani până la rastafarienii norvegieni sau copiii săraci din zona Ruhr-ului. O familie alcătuită din persoane de vârste și origini diferite era prin urmare exact ce aștepta satul. Nimeni nu a întors capul spre grupul de turiști estivali care defila prin dreptul cabanei: cel puțin așa spunea Ollie, care și-a petrecut multe minute urmărindu-i din spatele perdelelor de la fereastra unei camere aflate la etaj.

Dinăuntru, lumea era aproape inimaginabil de frumoasă. De la ultimul nivel se putea vedea mult lăudata Vale Lauterbrunnen; privind în sus, masivul Jungfrau se înălța sclipind umed dinaintea ochilor. În spate se întindeau pășunile nepolluate și pădurile de la poalele munților. Din afară însă, clădirea era un vid arhitectural: ca o peșteră, lipsită de caracter, anonimă și fără să se armonizeze cu nimic din jurul ei, având pereți albi din stuc și note de grație rustică ce nu făceau decât să accentueze aspirațiile ei suburbane.

Și Luke îi urmărise. Când Ollie mergea după provizii și frânturi din bârfele locale, Luke, omul care era de obicei îngrijorat, stătea de pază ca să depisteze orice trecător dubios. Însă oricât ar fi vegheat,

nu a văzut pe nimeni care să fi zăbovit mai îndelung cu ochii asupra celor două fete care săreau coarda în grădină, folosindu-și noile sfori sub îndrumarea lui Gail, ori culegând flori de ciuboșica-cucului de pe pajiștea din spatele casei, pentru a fi păstrate pe veci în borcane de gem de sago uscat cumpărate de Ollie de la supermarket.

Nici măcar doamna vârstnică, scundă, rujată și pudrată, îmbrăcată în straie negre largi și purtând ochelari negri, care stătea neclintită ca o păpușă pe balcon, ținându-și mâinile în poală, nu stârnea vreun comentariu din partea cuiva. Stațiunile elvețiene primiseră astfel de oameni încă de când începuse turismul. Iar dacă vreun trecător reușea, din întâmplare, să arunce o privire printre faldurile draperiilor ar fi zărit un bărbat masiv, cu o căciulă de schior pe cap, aplecat deasupra unei table de șah și având ca adversari doi adolescenți – arbitru era Perry, în timp ce Gail și fetele stăteau în alt colț și urmăreau filme pe DVD cumpărate de la Photo Fritz – ei, chiar dacă acea casă nu avusese până atunci în ospetie o familie împătimită de șah, ea găzduise tot soiul de vilegiaturiști. De ce trebuiau localnicii să știe sau să le pese că, luptând împotriva forței intelectuale combinate a celor doi fii precoci, cel mai mare specialist în spălare de bani tot reușea să-i învingă?

Iar dacă aceiași adolescenți erau văzuți a doua zi în costumații diferite, atent alese, urcând poteca abruptă care ducea din grădina din spatele cabanei tocmai până pe culmea Männlichen, avându-l în frunte pe Perry, care îi îndemna să continue, timp în care Aleksei era convins că-și va frânge gâtul dintr-o clipă în alta, iar Viktor spunea că tocmai văzuse jos un cerb matur, cu toate că nu era decât o capră neagră – ei, ce era atât de neobișnuit în acea scenă? Perry a reușit chiar să-i pună să facă puțin alpinism. A găsit o surplombă convenabilă, a închiriat bocanci și a cumpărat coarde – coardele fiind pentru un muntean, le-a explicat el, deopotrivă personale și sfinte – și i-a învățat cum să se legene deasupra unui hău, chiar dacă acesta avea doar patru metri.

În ceea ce le privea pe cele două tinere – una în jur de șaisprezece ani, și cealaltă probabil cu zece ani mai vârstnică, amândouă

frumoase – întinse pe șezlonguri și citind câte o carte sub un arțar cu coroana bogată, care scăpase ca prin minune de buldozerul constructorilor – ei, bine, un bărbat, dacă ar fi fost elvețian, probabil că s-ar fi uitat, apoi ar fi pretins că nu a făcut-o, ori dacă ar fi fost italian, s-ar fi uitat și ar fi aplaudat. Însă nu s-ar fi repezit la telefon ca să șoptească poliției că a văzut două femei dubioase care citeau la umbra unui arțar.

Cel puțin așa își spunea Luke, și la fel credea și Ollie, la fel și Perry și Gail, ca membri cooptați ai gărzii de urmărire a activității vecinilor – cum se putea altfel? – ceea ce nu însemna că vreunul dintre ei, chiar și fetițele, reușeau să alunge ideea că se ascundeau și trăiau contracronometru. Când, la micul dejun pentru care Ollie pregătise clătite, șuncă și sirop de arțar, Katia întreba: „Azi mergem în Anglia?” – ori Irina, ceva mai plângăreț, zicea: „De ce nu suntem deja în Anglia?” – ele vorbeau în numele tuturor celor aflați în jurul mesei, începând cu Luke, eroul petrecerii, prin faptul că avea mâna dreaptă în ghips după căderea pe treptele hotelului din Berna.

– O să dai hotelul în judecată? îl întrebă Viktor pe un ton agresiv.

– O să-mi consult avocatul asupra acestui subiect, răspunse Luke, zâmbindu-i lui Gail.

În ce privea data precisă când aveau să plece la Londra:

– Ei, probabil că nu plecăm azi, Katia, ci mâine sau în ziua următoare, o asigură Luke. Totul depinde când se primesc vizele. Și noi știm cum sunt birocrații, chiar și cei englezi, nu?

„Dar când, vai, când?”

Luke își repeta întrebarea în orice oră din zi sau din noapte, când era treaz sau pe jumătate adormit, pe măsură ce buletinele de știri spuse pe nerăsuflăte de Hector se acumulau: când arunca două propoziții criptice între două întâlniri, când o întreagă ieremiadă la orele mici ale altei zile nesfârșite. Deconcertat de barajul de vești contradictorii, la început, Luke a recurs la păcatul, de neiertat în mod oficial, de a ține un jurnal pe hârtie al acestor anunțuri, pe măsură ce ele îi soseau. Cu vârfurile degetelor de la mâna dreaptă având un aspect palid, de mort, ieșind

din carapacea de ghips, scria chinuit, stenografic, pe foile de format A4 cumpărate de Ollie de la magazinul sătesc de papetărie.

În maniera deprinsă la școala de instruire, scoase geamul unei rame pentru fotografii ca să țină foile presate, ștergând sticla după fiecare pagină vârâtă dedesubt și ascunzând totul în spatele rezervorului de apă, pentru a fi la adăpost în eventualitatea că lui Viktor, Aleksei, Tamara sau Dima le-ar fi trecut prin minte să-i percheziționeze camera.

Însă când frecvența și complexitatea mesajelor transmise de Hector de pe front au început să-l copleșească, l-a convins cu greu pe Ollie să-i cumpere un reportofon, foarte asemănător cu acela al lui Dima, pe care l-a conectat la mobilul lui criptat – un alt păcat de moarte în ochii celor de la Departamentul de Instruire, însă un dar ceresc atunci când stătea treaz în pat, așteptând următoarele buletine pline de expresii profesionale și nu numai:

– E o chestie pe muchie de cuțit, Lukie, dar câștigăm teren.

Trec peste Billy Boy și merg direct la șeful.

Am spus că trebuie să se rezolve în ore, nu zile.

Șeful spune să discut cu adjunctul.

Adjunctul spune că dacă Billy Boy nu semnează, nici el n-o face. Nu vrea să semneze singur. Trebuie să aibă sprijinul tuturor celor de la etajul patru, altfel nu face târgul. Am spus să-i ia naiba.

N-o să-ți vină a crede, dar Billy Boy s-a dat pe brazdă. Se zbate ca naiba, dar nici el nu e capabil să stea departe de adevăr când îi este vârât pe gât.

Toate acestea, în decursul primelor douăzeci și patru de ore după ce Luke l-a făcut pe filozoful cadaveric să se ducă învârtindu-se pe trepte în jos, o lovitură de maestru pe care Hector a salutat-o inițial, dar, după ce s-a mai gândit, a spus că deocamdată nu avea să-l deranjeze pe adjunct ca să-i povestească despre asta.

– Luke, băiatul nostru chiar l-a ucis pe Niki? a întrebat Hector, pe tonul cel mai relaxat din lume.

– El așa speră.

– Da. Ei, bine, nu cred că am auzit ceva despre asta, dar tu?

– Nimic-nimic.

– Au fost alți doi indivizi, și orice asemănare este pur întâmplătoare. Ne-am înțeles?

– Ne-am înțeles.

La amiaza celei de-a doua zile, Hector părea frustrat, dar nu cu totul deprimat. Cabinetul hotărâse că, până la urmă, trebuia convocată Comisia de Împuternicire, a relatat el. Cei de acolo susțineau că Billy Boy Matlock trebuia informat exact – dar exact – cu privire la toate amănuntele operative pe care, până în acel moment, Hector le ținuse doar pentru el. Comisia avea să stabilească înființarea unui grup de lucru alcătuit din patru persoane, care să cuprindă câte un reprezentant de la ministerele de Externe și Interne, de la Trezorerie și Imigrație. Membrii excluși urmau să fie invitați să ratifice recomandările post factum, chestiune despre care cei de la Cabinet anticipau că va fi o formalitate. Cu foarte multe rezerve, Hector acceptase condițiile impuse. Apoi, pe neașteptate – în seara aceleiași zile –, vremea s-a schimbat, iar vocea lui Hector a crescut destul de mult ca tonalitate. Reportofonul clandestin păstra discuția în memoria lui Luke:

H: Nu știu cum se face, dar indivizii ne-au luat-o înainte. Billy Boy a primit un pont de la surse din City.

– Ne-au luat-o înainte, în ce sens? Cum se poate asta? Doar nu am întreprins încă nici o mișcare.

– Potrivit surselor lui Billy Boy, Autoritatea pentru Servicii Financiare se pregătește să blocheze cererea celor de la Arena de a deschide o bancă mare, iar noi suntem băieții care au înfipt cuțitul în ei.

– Noi?

– Serviciul. De sus până jos. Marile instituții din City urlă ca din gură de șarpe că e ceva necurat la mijloc. Treizeci de membri ai Parlamentului, neafiliați politic, aflați pe statele de plată ale oligarhilor,

pregătesc o scrisoare de protest către secretarul Trezoreriei, acuzând Autoritatea pentru Servicii Financiare de prejudecăți antirusești și cerând ca toate obstacolele absurde puse în calea cererii să fie îndepărtate neîntârziat. Și obișnuiții suspecți din Camera Lorzilor s-au ridicat cu arma în mână.

L: Dar asta e o prostie fără seamăn!

H: Ia încearcă să le spui asta celor de la Autoritatea pentru Servicii Financiare. Ei nu știu decât că băncile centrale refuză să se împrumute între ele, în ciuda faptului că li s-au dat miliarde din bani publici pentru a face exact asta. Iar acum, să vezi și să te minunezi, apare Arena, călare pe un cal alb, ca să salveze situația, oferindu-se să lase sute de miliarde în mânuțele lor lacome. Cui îi pasă de unde vin banii? (*Asta este o întrebare? Dacă da, Luke nu are răspuns la ea.*)

H (*izbucnire bruscă*): Nu există nici un *obstacol absurd*, ce mama naibii! Nici nu s-a apucat cineva să *ridice* vreun obstacol absurd! Seara trecută, cererea celor de la Arena zăcea încă pe lista de așteptare de la Autoritatea pentru Servicii Financiare. Membrii ei nu s-au întrunit, nu au analizat, abia dacă au declanșat verificările lor de reglementare. Însă nimic din toate astea nu i-a împiedicat pe oligarhii din Surrey să duruie în tobele lor de război sau pe editorii de la publicațiile financiare să fie informați că dacă solicitarea celor de la Arena este respinsă, City-ul londonez va ajunge ca un sărăntoc, pe locul patru, după Wall Street, Frankfurt și Hong Kong. Și, mă rog, a cui va fi vina? A Serviciului, dezinformat de un anume Hector Meredith!

Au urmat alte momente de tăcere – atât de lungi, încât Luke se văzu obligat să îl întrebe pe Hector dacă mai era în legătură cu el, la care primi un răspuns răstit:

– Dar unde naiba credeai că sunt?

– Bine măcar că Billy Boy e de partea ta, sugeră Luke, în ideea de a-i oferi lui Hector puțină consolare, deși nu împărtășea întru totul acea părere.

– O răsturnare totală de atitudine, slavă Domnului, îi răspunse Hector cu pioșenie. Nu știu ce m-aș fi făcut fără el.

Nici Luke nu știa.

Billy Boy Matlock să ajungă peste noapte *aliatul* lui Hector? Să se fi lăsat atras ca susținător al cauzei lui Hector? Noul lui camarad de arme? O întoarcere de o sută optzeci de grade? *Billy?*

Ori Billy Boy își cumpăra o micuță poliță de asigurare, pentru orice eventualitate? Asta nu pentru că Billy Boy era rău, rău ca oamenii cu adevărat răi, și nici la fel de rău ca Aubrey Longrigg, Luke nu-l văzuse niciodată astfel – nu era un păpușar alunecos, agent dublu sau triplu, strecurându-se printre puterile aflate în conflict. Nu acela era Billy Boy. Atitudinea lui sărea prea mult în ochi.

Așadar, când se produsese acea convertire, și de ce? se întrebă Luke. Sau era posibil ca Billy Boy să-și fi acoperit spatele în altă parte, iar acum era dispus să-i ofere lui Hector un câmp vast de acțiune, căpătând astfel acces la cufărul cu secretele sale cele mai bine păzite?

De exemplu, ce fusese în mintea lui Billy în acea duminică după-amiază, când plecase din casa conspirativă din Bloomsbury, suferind cumplit după umilitoarea punere la colț? Iubire față de Hector? Ori o îngrijorare serioasă privind propria lui poziție în viitoarea schemă a lucrurilor?

În zilele în care rumegase îndurerat ceea ce aflase în cursul acelei vizite, oare ce grangur din City fusese invitat de Billy la prânz – deși era unanim recunoscut pentru zgârcenia lui – și pus să jure că va păstra secretul, știind că în carnețelul acelui grangur rămânea secret doar ceea ce-i spunea el unei persoane la un moment dat? Știind că și-a câștigat un prieten, pentru cazul în care evenimentele ar fi luat o întorsătură neplăcută?

Și din numeroasele cerculețe care puteau fi stârnite de acea pietricică azvârlită în apele tulburi ale lumii din City, cine era în stare să prevadă care avea să clipocească la urechea extrem de ascuțită a distinsului cunoscător intim al vieții din City și a parlamentarului în ascensiune, Aubrey Longrigg?

Ori a lui Bunny Popham?

Ori a lui Giles de Salis, mare maestru de ceremonii al circuitului mediatic?

Și a altor Longriggi, Pophami și de Salis cu urechile ciulite, care așteptau să sară în caruselul companiei Arena chiar în clipa când acesta urma să se pună în mișcare?

Numai că, potrivit lui Hector, caruselul încă nu începuse să se învârtă. Și atunci, de ce să sară în el?

Luke regreta enorm că nu avea cui să-î împărtășească reflecțiile sale, dar, ca de obicei, nu exista nimeni. Perry și Gail erau din afara cercului. Yvonne era intangibilă. Iar Ollie era – ei, bine, Ollie era cel mai bun om de sprijin din branșă, dar în nici un caz un Einstein când venea vorba de împunsăturile de care erau presărate intrigile de la cel mai înalt nivel.

Câtă vreme Gail și Perry desfășurau o activitate de milioane ca părinți de împrumut, lideri de grup, jucători de Monopoly și ghizi turistici pentru copii, Ollie și Luke număraseră semnele de avertisment și fie le ignoraseră, fie le adăugaseră pe lista de îngrijorări tot mai lungă pe care o ținea Luke.

În cursul unei dimineți, Ollie observase aceeași pereche trecând prin dreptul cabanei de două ori pe latura ei nordică, apoi de două ori pe cea de sud-vest. O dată, femeia purta o eșarfă galbenă și un loden verde, iar după aceea, o pălărie de soare cu boruri moi și pantaloni. Însă bărbatul avusese de fiecare dată aceleași ghetе și șosete, dar și același baston alpin. Purtase șort prima oară și pantaloni largi cu pete ca de leopard a doua oară, dar aceeași șapcă albastră, având partea din față a calotei foarte înaltă, și același stil de mers, cu brațele atârinate pe lângă corp, abia mișcându-le în ritmul pașilor.

Iar Ollie predase la școala de instruire un curs de atenție și observație, astfel că ar fi fost greu să-l contrazică cineva.

Pe de altă parte, după întâlnirea lui Gail și a Natașei cu autoritățile elvețiene la Interlaken Ost, Ollie supraveghease atent gara din Wengen. Potrivit unui lucrător de la calea ferată, cu care Ollie

băuse o bere tihnită în barul Eiger, prezența poliției în Wengen, de obicei limitându-se la rezolvarea câte unei încăierări, lucru rar, sau la efectuarea, fără multă tragere de inimă, de investigații în căutarea traficanților de droguri, sporise în ultimele zile. Fuseseră verificate registrele hotelurilor, iar funcționarilor de la ghișeele de bilete de la gară și de la stațiile de teleferic li se arătase în mod discret fotografia unui bărbat cu fața lată, aproape chel și purtând barbă.

– Crezi că Dima a purtat vreodată barbă pe vremea când și-a deschis prima spălătorie de bani în Brighton Beach? îl întreabă el pe Luke în timpul unei plimbări liniștite prin grădină.

– Și barbă, și mustață, recunosc Luke cu o expresie sumbră. Acestea făceau parte din noua identitate pe care și-o crease ca să ajungă în Statele Unite. Nu și le-a dat jos decât în urmă cu cinci ani.

Și – putea fi socotită o coincidență, dar Ollie a văzut lucrurile altfel – când era la chioșcul de ziare din gară, ca să cumpere *International Herald Tribune* și presa locală, depistase aceeași pereche dubioasă pe care o văzuse dând târcoale casei. Cei doi stăteau în sala de așteptare și se uitau la pereți. După două ore, timp în care prin gară trecuseră câteva trenuri în ambele direcții, cuplul era tot acolo. Ollie nu putea găsi o altă explicație pentru purtarea lor decât că se produsese o harababură – echipa de schimb pierduse trenul, astfel că bărbatul și femeia așteptau până când superiorii lor hotărâu ce ordine să le dea, sau – ținând seama de poziția pe care și-o aleseseră, de unde vedeau peronul 1 – voiau să vadă cine cobora din trenurile care soseau de la Lauterbrunnen.

– Pe de altă parte, doamna aceea drăguță de la magazinul de brânzeturi m-a întrebat câți oameni hrănesc, lucru ce nu mi-a plăcut, dar probabil că se referea la burta mea supradimensionată, a încheiat el, ca și cum ar fi vrut să ușureze povara care îl apăsa pe Luke, însă nu le prea venea să se amuze de situație.

Pe Luke îl mai rodea faptul că în familia lărgită existau patru copii de vârstă școlară. Anul școlar elvețian era în plină desfășurare, atunci de ce nu mergeau la școală și copiii *noștri*? Asistenta medicală îi pusese aceeași întrebare când se dusese la cabinetul medical din sat ca să vadă ce pășise la mână. Răspunzând neconvingător, mormăise că școlile

internaționale aveau o vacanță și la jumătatea trimestrului, lucru care i-a sunat și lui improbabil.

Luke insistase ca Dima să fie închis în casă, iar acesta, simțindu-se dator, se supusese în silă. Încă sub impresia încăierării de pe scara hotelului Bellevue Palace, Dima era convins că Luke nu putea greși cu nimic. Însă pe măsură ce trecea timpul, iar Luke s-a văzut silit să găsească o scuză după alta pentru birocrații din Londra, starea de spirit a lui Dima s-a schimbat, trecând treptat de la opoziție la revoltă. Sătul să-l asculte pe Luke, și-a prezentat nemulțumirile lui Perry fără nici un menajament, în stilul lui caracteristic.

– Dacă vreau să o duc pe Tamara la plimbare, o s-o duc, a mârâit el. Dacă văd un munte frumos, vreau să i-l arăt. Aici nu suntem la Kolîma. Spune-i asta lui Dick, auzi, Profesore?

Pentru urcușul lin pe aleea betonată, până la băncile cu vedere spre vale, Tamara a decis că avea nevoie de un scaun cu rotile. Ollie a fost trimis să găsească unul. Cu părul vopsit în roșu, mânjită cu ruj de buze și purtând ochelari negri, semăna cu un artefact din recuzita unui necromant, iar Dima, în salopetă și cu căciula de schior, nu arăta cu nimic mai breaz. Însă într-o comunitate obișnuită să vadă tot felul de aberații umane, cei doi alcătuiau un fel de pereche ideală de vârstnici, cu Dima împingând scaunul Tamarei încet, la deal, prin spatele cabanei, ca să-i arate cascada Staubach și valea Lauterbrunnen în toată splendoarea lor.

Iar dacă Natașa îi însoțea, lucru pe care îl făcea câteodată, ea nu mai era detestatul copil născut din iubirea lui Dima și aruncat în cărucia Tamarei după ce aceasta ieșise pe jumătate nebună din închisoare, ci fiica lor iubitoare și supusă, naturală sau adoptată, nu prezenta nici o importanță. Însă de cele mai multe ori Natașa își citea cărțile ori se lipea de tatăl ei când era singur, dezmierdându-l, mângâindu-l pe capul chel și sărutându-l de parcă el ar fi fost copilul ei.

Iar Perry și Gail făceau parte integrantă din această familie recent constituită, care se întărea: Gail concepea mereu noi activități pentru fete, arătându-le de aproape vacile de pe pajiște, ducându-le să vadă

cum se prepara Hobelkäse¹ la magazinul de brânzeturi sau să caute căprioare și veverițe în pădure; în vreme ce Perry făcea pe liderul de echipă admirat de băieți și îndeplinea funcția de paratrăsnet pentru energia lor în exces. Doar când Gail propunea un meci de tenis în patru la o oră foarte matinală, împreună cu băieții, Perry se codea, lucru ce nu-i stătea de obicei în fire. După meciul de iad de la Paris avea nevoie de timp ca să-și revină, s-a confesat el.

Ascunderea lui Dima și a trupei lui era doar una dintre temerile ce se acumulau în mintea lui Luke. Așteptând noaptea în camera lui să primească buletinele informative de la Hector, avea mult timp la dispoziție pentru a pune cap la cap dovezile că prezența lor în sat atrăgea o atenție nedorită și, în numeroasele lui ore de nesomn, elabora teorii ale conspirației care, atunci când sosea dimineața, căpătau o aură supărătoare de realitate.

Îl îngrijorau identitatea lui ca Brabazon și faptul că amabilul Herr Direktor al hotelului Bellevue făcuse probabil legătura între inspecția lui în locuri de obicei nevizitate de oaspeți și cei doi ruși stâlciți în bătaie de la poalele scării; și se întreba dacă de acolo, cu sprijinul poliției, investigațiile nu ajunseseră cumva până la un anumit BMW parcat acum sub un fag din apropierea gării Grindelwald Grund.

Scenariul lui cel mai dramatic, pornind în parte de la reconstituirea degajată făcută de Dima în mașină, suna cam așa:

„Unul din bodyguarzi – probabil filozoful cadaveric – reușește să se târâie în susul scării și să bată la ușa încuiată“.

Ori poate că modul ingenios în care Ollie descifrase sistemul electronic al ușii de urgență fusese până la urmă prea ingenios.

În orice caz, s-a dat alarma și știrea referitoare la încăierare a ajuns la urechile oaspeților mai bine informați de la *apéro*-ul dat de Arena în Salon d'Honneur: bodyguarzii lui Dima au fost atacați, iar Dima a dispărut.

¹ Varietate de brânză asemănătoare cu parmezanul, dar mai aromată. (n.tr.)

Totul se pune în mișcare neîntârziat. Emilio dell Oro îi alertează pe cei Șapte Emisari Curați care, la rândul lor, îl alertează pe Prinț în castelul lui.

Emilio îi alertează pe prietenii lui, bancherii elvețieni, care, la rândul lor, își alertează propriii prieteni de la vârful administrației elvețiene, fără a exclude poliția și serviciile de securitate, a căror primă datorie în viață este să păstreze integritatea veneraților bancheri ai Elveției și să-i aresteze pe aceia care i-au adus atingere.

Emilio dell Oro îi alertează apoi pe Aubrey Longrigg, Bunny Popham și de Salis, care alertează pe cine trebuie, a se vedea mai departe.

Pornind de la Prinț, ambasadorul rus de la Berna primește instrucțiuni de urgență de la Moscova să ceară eliberarea bodyguarzilor înainte ca aceștia să înceapă a ciripi și, mai specific, să îl depisteze pe Dima și să-l expedieze cât mai urgent în țara lui de origine.

Autoritățile elvețiene, care până atunci au fost încântate să-i ofere adăpost lui Dima, bogatul investitor, declanșează o vânătoare pe plan național pentru prinderea infractorului fugar.

Însă există un punct neclar până și în această poveste lugubră și, oricât de mult s-ar strădui, Luke nu-l poate scoate la lumină. „Prin ce șir de circumstanțe, suspiciuni sau investigații informative au ajuns cei doi bodygarzi la Bellevue Palace după cea de-a doua semnare? Și de ce?”

Cu alte cuvinte: „Prințul și frații lui au deja motive să știe, la data celei de-a doua semnări, că Dima și-a propus să încalce jurământul solemn de *vor*, și să devină *javra* cea mai mare din toate timpurile?”

Însă când Luke îndrăznește să-i împărtășească aceste motive de îngrijorare lui Dima – chiar și într-o formă diluată – le vede respinse cu nepăsare. Nici măcar Hector nu se arată receptiv.

– Dacă mergem pe drumul ăsta, suntem rași din prima clipă, spune el nervos.

Să schimbe casa conspirativă? Să o șteargă în toiul nopții la Zürich, Basel, Geneva? Pentru ce, până la urmă? Ca să lase în urmă un cuib

de viespi? – negustori nedumeriți, proprietari, agenți de închirieri, melița de bârfe a satului?

– V-aș putea procura niște pistoale, dacă vă interesează, sugeră Ollie, într-un alt efort inutil de a-i readuce lui Luke buna dispoziție. Din câte am auzit eu, nu există nici o casă în sat care să nu fie doldora de arme, indiferent ce spun noile reglementări. Ele sunt ținute pentru cazul că vin rușii. Oamenii ăștia nu știu pe cine au printre ei, nu-i așa?

– Ei, să sperăm că nu va fi cazul, răspunse Luke, arborând un zâmbet curajos.

Pentru Perry și Gail exista ceva idilic în existența de zi cu zi, ceva ce Dima ar fi calificat pe un ton gânditor drept pur. Era ca și cum s-ar fi trezit aruncați într-un avanpost îndepărtat al umanității, cu misiunea de a-și face datoria față de cei care le fuseseră dați în grijă.

Dacă nu ieșea afară cu băieții – după ce Luke îl sfătuisese să aleagă drumuri mai puțin umblate, și după ce Aleksei descoperise că, până la urmă, nu suferea de vertij, ci era vorba doar de faptul că nu-l plăcea pe Max – Perry mergea la plimbare în amurg cu Dima sau ședea alături de el pe o bancă la marginea pădurii, urmărindu-l cum se uita încrunțat spre vale, cu aceeași încordare ca atunci când, stând îngrămădiți în minusculul turn de veghe de la Trei Hornuri, el își întrerupsese monologul și privise cu intensitate în întuneric, își trecuse dosul mâinii peste gură, trăsesese o dușcă de votcă și apoi continuase să scruteze obscuritatea cu o expresie ursuză. Câteodată cerea să fie lăsat singur în pădure cu reportofonul, în timp ce Ollie și Luke îl urmăreau în secret de la distanță. Însă Dima păstra casetele pentru sine, drept parte a poliției lui de asigurare.

Indiferent câte fuseseră până atunci, zilele scurse îl îmbătrâniseră, remarcă Perry. Probabil că i se revelaseră proporțiile trădării. Poate că, așa cum privea lung spre eternitate, ori cum murmura secretos în reportofon, căuta un soi de reconciliere lăuntrică. Tandrețea lui demonstrativă față de Tamara părea să sugereze acest lucru. Probabil că era vorba de un instinct renăscut față de religie, care îi pregătise drumul spre ea:

– Când Tamara mea o să moară, Dumnezeu o să fie surd de tot, atât de mult i s-a rugat până acum, proclamă el cu mândrie, lăsându-i lui Perry impresia că era mai puțin încrezător în ceea ce privea propria lui izbăvire.

Perry se mira de îngăduința pe care i-o arăta Dima, sentiment ce părea să sporească invers proporțional cu disprețul pe care îl manifesta față de jumătățile de promisiune făcute de Luke, acestea fiind retrase imediat ce fuseseră rostite.

– Nu te îngrijora, Profesore. Într-o zi, vom fi cu toții fericiți, auzi? Dumnezeu va îndrepta toate porcăriile, afirmă el în timp ce mergea pe potecă, ținându-și mâna cu autoritate pe umărul lui Perry. Viktor și Aleksei te socotesc un mare erou. Poate că într-o zi te vor face *vor*-ul lor.

Perry nu se lăsă amăgit de hohotul puternic de râs care a urmat acestei sugestii. De zile întregi se văzuse tot mai mult în postura de moștenitor al șirului de prietenii profunde pe care le avusese Dima: cu decedatul Nikita, care îl ajutase să devină bărbat; cu ucisul Mișa, discipolul său, pe care, spre rușinea lui, nu reușise să-l protejeze; și cu toți acei luptători și bărbați de fier care îl dominaseră în cursul întemnițării sale la Kolîma și după aceea.

În contrast cu această relație țesută migălos, ciudata alegere a lui Perry drept confesor nocturn al lui Hector a venit din senin. Știa, la fel ca și Gail – nu era nevoie ca Luke să le spună, pentru că vorbele evazive rostite zilnic de el erau de ajuns – că lucrurile nu mergeau chiar atât de lin la Londra precum anticipase Hector. Își dădeau seama din limbajul corporal al lui Luke că, indiferent cât de mult ar fi încercat să ascundă asta, încordarea emoțională își cerea prețul.

De aceea, la ora unu dimineața, când din telefonul mobil al lui Perry se auzi melodia pe care primea apeluri criptate, făcându-l să sară imediat în șezut, iar Gail, fără a mai aștepta să afle cine era apelantul, se grăbi pe coridor ca să le verifice pe fetele care dormeau, Perry, auzindu-l pe Hector, gândi în prima clipă că voia să-i ceară să-l mai

încurajeze pe Luke sau – lucru mai de dorit – să joace un rol mai activ în transferul familiei lui Dima în Anglia.

– Milton, te superi dacă stăm puțin de vorbă?

Chiar era vocea lui Hector, ori o înregistrare, iar bateriile erau pe ducă?

– Te rog.

– E dintr-un filozof polonez din care citesc din când în când.

– Cum îl cheamă?

– Kolakowski. Cred că ai auzit de el.

Perry auzise, dar nu simțea nevoia să spună asta.

– Ce-i cu el?

Era Hector beat, cumva? Băuse prea mult whisky de malț din Isle of Skye?

– Părerii foarte ferme asupra binelui și a răului – pe care am tendința să le împărtășesc în aceste zile –, așa gândea Kolakowski. Răul e rău, punct. Nu este înrădăcinat în condiția socială. Nu se referă la privațiune sau la dependența de droguri ori ceva de genul ăsta. Răul este o forță umană absolut și întru totul separată. (O tăcere lungă.) Te-ai întrebat dacă ai cumva vreo interpretare pentru asta?

– Tom, ai pățit ceva?

– M-am cufundat în el, înțelegi? În momente sumbre. Kolakowski. Mă surprinde că nu ai citit nimic scris de el. Avea o lege. Foarte potrivită în condițiile de față.

– Ce este sumbru în acest moment?

– El o numea Legea de abundență infinită. Nu că polonezii ar avea articolul definit în limbă. Nici nedefinit, ceea ce-ți spune ceva, dar asta este. Miezul acestei legi este că există un număr infinit de explicații pentru orice eveniment unic. Nelimitat. Ori, exprimat într-un limbaj pe care îl înțelegem amândoi, nu vei afla niciodată care ticălos te lovește, și de ce. Cuvinte foarte liniștitoare, am socotit eu, în aceste condiții, nu crezi?

Gail se întorsese și se oprise în ușă, de unde asculta.

– Dacă aș cunoaște circumstanțele, probabil că mi-aș face o părere mai clară, spuse Perry, adresându-i-se acum și lui Gail. Te pot ajuta cu ceva, Tom? Pari puțin doborât.

– Cred că ai și reușit să mă ajuți, Milton, prietene. Mulțumesc pentru sfat. Ne vedem dimineață.

„Ne vedem?”

– Era cineva cu el? întrebă Gail, întorcându-se în pat.

– Nu a zis.

Potrivit lui Ollie, după cele întâmplate cu Adrian, Emily, soția lui Hector, nu mai locuia cu el la Londra. Prefera casa din Norfolk, deoarece era mai aproape de închisoare.

Luke stă rigid alături de pat, ținând la ureche telefonul criptat pe care cablul special îl leagă de reportofonul așezat pe marginea lavoareului. Este patru și jumătate după-amiază. Hector nu a sunat deloc în cursul zilei, și Luke nu a primit nici un răspuns la mesajele lui. Ollie este plecat să cumpere păstrăv proaspăt, și Wienerschnitzel pentru Katia, căreia nu-i place peștele. Și cartofi prăjiți de casă pentru toată lumea. Mâncarea este un subiect deosebit în aceste zile. Mesele se desfășoară într-o atmosferă ceremonioasă, deoarece fiecare dintre ele ar putea fi și ultima luată împreună. Unele sunt precedate de o rugăciune lungă în rusă, șoptită de Tamara, și însoțită de multe cruci peste piept. Alteori, când îi aruncă o privire în semn că poate să-și facă numărul, ea refuză, vrând astfel să arate că toată acea companie nu intră în grațiile divinității. În această după-amiază, pentru a umple orele pustii de dinaintea cinei, Gail a decis să ducă fetele la Trümmelbach, pentru a vedea cascadele înspăimântătoare care se aruncă înspre pântecul versantului. Perry este mai puțin încântat de acest plan. De acord, va lua telefonul mobil cu ea, dar în creierul munților ce semnal ar putea să aibă?

Lui Gail nu-i pasă. Oricum vor pleca. Clopotele de la gâturile vacilor scot sunete molcome pe pajiște. Natașa citește sub arșar.

– Uite cum stau lucrurile, spune Hector, cu voce hotărâtă. Toată povestea asta sinistră. Mă ascuți?

Luke ascultă. Treizeci de minute, care se fac patruzeci. Și povestea este într-adevăr sinistră.

Apoi, pentru că nu are nici un rost să se grăbească, ascultă încă o dată, vreme de alte patruzeci de minute, stând întins în pat. Povestea este scurtă. Este o piesă complexă în sine, doar timpul va dezvălui dacă e vorba de o comedie sau de o tragedie. La ora opt în această dimineață, Hector Meredith și Billy Matlock au fost citați în fața unui simulacru de complet de judecată alcătuit din colegi, care s-a reunit în sala de ședințe a adjunctului, la etajul patru. Acuzația lansată împotriva lui a fost apoi citită cu glas tare. Hector a parafrazat-o, condimentând-o cu propriile lui caracterizări și cuvinte suculente:

– Adjunctul a spus că șeful de cabinet al premierului îl convocase și îi ținuse ditamai predica: mai precis, că un anume Billy Matlock și un oarecare Hector Meredith conspiraseră mână în mână să mânjească cu noroi reputația impecabilă a unui anume Aubrey Longrigg, membru al Parlamentului, mogul din City și pupincurist al oligarhilor din Surrey, ca răspuns la niște presupuse daune pe care numitul Longrigg le-ar fi adus celor doi acuzați: adică, Billy, răzbunându-se pentru tot rahatul pe care Aubrey l-a silit să-l înghită pe vremea când cei doi lucrau la etajul patru și erau la cuțite; și eu, pentru momentul când Aubrey a încercat să falimenteze firma familiei mele, pentru ca apoi să o cumpere pe nimica toată. În mintea șefului de cabinet persista ideea că „implicarea noastră personală ne afecta judecata de specialiști operativi“. Mai ești acolo?

Luke continuă să asculte. Ba chiar mai bine, pentru că acum stă pe marginea patului, cu capul între mâini. Iar reportofonul aflat pe pilotă, alături de el, derulează povestea.

– Și atunci eu, în calitate de instigator-șef al acestei conspirații cu rolul de a-l desființa pe Aubrey, sunt invitat să-mi explic poziția.

– Tom?

– Da, Dick?

– Ce legătură are „desființarea” lui Aubrey – chiar dacă până la urmă asta voiăți voi – cu aducerea băiatului nostru și a familiei lui la Londra?

– Bună întrebare. Îți voi răspunde în același spirit.

Luke nu-i auzise niciodată glasul atât de furios.

– Din spusele adjunctului, s-a dus vestea că Serviciul nostru și-a propus să pună în scenă publică o făcătură care va discredita practic aspirațiile bancare ale Arena Conglomerate. E nevoie să mai dezvolt ceea ce adjunctul a ținut cu încântare să numească legături? O bancă rusească sclipitoare, apărută pe un cal alb, cu miliarde de dolari pe masă și multe altele în seifurile din țara de origine, cu promisiunea, nu doar de a elibera multe alte miliarde pe o piață care duce lipsă de lichidități, ci și de a investi în câțiva dintre dinozaurii industriei britanice? Și tocmai când bunăvoința numiților Cavaleri Albi este pe cale să dea roade, uite că vin labagiii de la Informații să strice toate ploile azvârlind idei moralizatoare despre profiturile obținute prin metode infracționale și criminale.

– Dar ai spus că erai invitat să-ți explici poziția, se aude Luke amintindu-i lui Hector.

– Lucru pe care l-am și făcut. Destul de bine, trebuie s-o recunosc. Le-am trântit-o cu toată convingerea. Și ceea ce nu le-am zis eu, le-a zis Billy. Și, picătură cu picătură – ai rămâne cu gura căscată de mirare –, adjunctul a început să ciulească urechile. Nu e ușor să privești când șeful își vâra capul în nisip, dar până la urmă a salvat situația. I-a trimis pe toți la treburile lor și ne-a reținut pe amândoi, după care ne-a ascultat de la cap la coadă.

– Pe tine și pe Billy?

– Billy fiind acum de partea noastră și atacând pe oricine nu e cu noi. O convertire ca aceea a lui Saul pe drumul Damascului, dar, oricum, mai bine mai târziu decât niciodată.

Luke se îndoiește de asta, dar, generos, decide să nu-și exprime îndoielile.

– Și în ce situație ne aflăm acum? întreabă el.

– În cea de la început. Oficial, dar neoficial, avându-l pe Billy alături și cu un avion charter pe socoteala mea. Ai un pix la îndemână?

– Sigur că nu!

– Atunci, ascultă. Uite cum procedăm de aici încolo, fără să ne mai uităm în urmă.

Ascultă de două ori, apoi își dă seama că așteaptă să capete curaj pentru a o suna pe Eloise, lucru pe care îl și face. S-ar părea că ar putea ajunge acasă destul de curând, poate mâine-seară, târziu, o anunță el. Eloise spune că Luke trebuie să procedeze așa cum socotește el corect. Luke se interesează de Ben. Eloise declară că Ben este bine-mersi. Luke descoperă că are o sângerare nazală și revine în pat până la ora cinei, apoi îi face un semn discret lui Perry, care se află în solar, unde exersează cu Aleksei și Viktor cățărarea pe o frânghie cu noduri.

– Ai o clipă liberă?

Luke îl conduce pe Perry până la bucătărie, unde Ollie se luptă cu o friteuză încăpățânată, care nu vrea să ajungă la temperatura dorită pentru a face cartofi prăjiți de casă.

– Harry, te superi dacă ne lași singuri câteva clipe?

– Nici o problemă, Dick.

– În sfârșit, avem vești grozave, slavă Cerului, încep Luke după plecarea lui Ollie. Hector va avea un mic avion în așteptare, mâine dimineață, la ora unsprezece, care va zbura de la Belp la Northolt. Cu aprobare de decolare și aterizare, fără probleme, nici la plecare, nici la sosire. O să-l transferăm pe Dima peste munte, până la Grund, imediat ce se întunecă, după care mergem direct până la Belp. Imediat ce ajunge la Northolt, îl vor duce la o casă conspirativă, iar dacă el

va preda informațiile promise, îi vor obține naturalizarea, iar restul familiei îl poate urma.

– Dacă predă informațiile? repetă Perry înclinându-și întrebător capul lung într-o parte, într-un mod care lui Luke i se părea deosebit de iritant.

– Da, exact așa, nu? Știm cu toții asta. Este singura înțelegere valabilă, continuă Luke, după ce văzu că Perry nu scoase nici o vorbă. Stăpânii noștri de la Whitehall nu vor să se lege la cap aducând familia decât după ce află dacă Dima își merită banii. Iar după ce constată că Perry nu are nici o reacție: Doar atât a reușit Hector să obțină fără procedurile de rigoare. Îmi pare rău, dar asta este.

– Proceduri de rigoare, rosti Perry, după o vreme.

– Îmi pare rău, dar cu asta ne confruntăm.

– Credeam că era vorba de oameni.

– Așa este, îi răspunse Luke, înfierbântându-se. Tocmai de aceea vrea Hector să fii tu cel care îi dă știrea lui Dima. El crede că este mai bine să vină de la tine decât de la mine. Sunt întru totul de acord. Îți sugerez să nu o faci acum. Măine, spre seară, e momentul potrivit. N-am vrea să stea pe gânduri toată noaptea. Propun să-l anunți pe la șase, ca să aibă timp să-și facă pregătirile.

„Omul ăsta nu se *schimbă* deloc? se întrebă Luke. Câtă vreme va trebui să-i înfrunt privirea asta fixă și strâmbă?”

– Și dacă el nu înghite asta? vru Perry să știe.

– Nimeni nu a mers atât de departe. Este ceva pas cu pas. Regret, dar așa se desfășoară astfel lucruri. Nimic nu urmează o linie dreaptă. Și își îngădui un ușor derapaj, pe care îl regretă instantaneu: Nu suntem universitari. Noi acționăm.

– Vreau să stau de vorbă cu Hector.

– A fost sigur că așa vei spune. Așteaptă telefonul tău.

Rămas singur, Perry urcă pe poteca ce pătrundea în pădure, pe unde se plimbase cu Dima. Ajungând la o bancă, șterse roua de seară cu palma, se așează și așteaptă să-și limpezească gândurile. În casa luminată, aflată dedesubt, îi vedea pe Gail, pe cei patru copii și pe Natașa

stând jos în cerc pe podeaua solariului, având tabla de Monopoly la mijloc. Auzi o exclamație ascuțită de revoltă scoasă de Katia, urmată de o izbucnire de protest din partea lui Aleksei. Scoțându-și mobilul din buzunar, se uită lung la el în lumina crepusculară, după care apăsă butonul pentru apelarea lui Hector, și legătura se făcu imediat.

– Vrei o versiune înfrumusețată ori adevărul dur?

Acesta era vechiul Hector, cel pe care îl agrea, cel care îl luase la refec în casa conspirativă din Bloomsbury.

– Adevărul dur este preferabil.

– Iată-l. Dacă îl aduc pe băiatul nostru aici, îl vor asculta și-și vor forma o părere. E tot ce pot smulge de la ei. Ieri, oamenii nu erau dispuși să accepte nici măcar atât.

– Oamenii?

– Autoritățile. Ei. La cine dracu' credeai că mă refer? Dacă nu va corespunde așteptărilor, îl vor arunca înapoi în apă.

– Care apă?

– Rusească, probabil. Ce importanță are? Treaba este că va corespunde. Știu sigur că da, și la fel gândești și tu. După ce vor hotărî să-l păstreze, vor accepta catastrofa întreagă: soția, copiii și chiar câinele, dacă ar avea vreunul.

– Nu are.

– Ideea este că, în principiu, au acceptat tot pachetul.

– Ce principiu?

– Știi ceva? Toată dimineața i-am ascultat pe grețoșii ăia supere-ducați de la Whitehall despicând firul în patru, și nu vreau să-l mai ascult pe încă unul. Avem o înțelegere. Atâta vreme cât băiatul nostru le dă marfa, restul familiei va veni cu următorul transport. Așa au promis, și trebuie să-i cred.

Perry închise ochii și inspirară aerul de munte.

– Și ce-mi ceri mie să fac?

– Nimic mai mult decât ce ai făcut încă din prima zi. Fă un compromis cu principiile tale nobile, pentru binele superior. Dacă îi spui că acceptăm condițiile lui fără comentarii, dar că va exista o mică întârziere până să fie alături de cei dragi, va fi de acord. Mai ești acolo?

– În parte.

– Spune-i adevărul, dar selectiv. Dacă-i oferi un prilej, oricât de mic, să creadă că jucăm murdar cu el, atunci nu-și va mai schimba părerea. S-ar putea să fim niște gentlemen englezi animați de fairplay, dar suntem și niște rahați din perfidul Albion. Ai auzit asta sau vorbesc la pereți?

– Am auzit.

– Atunci spune-mi că greșesc. Spune-mi că am înțeles eu greșit. Spune-mi că ai un plan mai bun. Țsta e ceasul tău de glorie. Dacă nu te crede pe tine, nu va crede pe nimeni.

Stăteau întinși în pat. Era după miezul nopții. Pe jumătate adormită, Gail abia dacă scosese câteva vorbe.

– Într-un fel sau altul, acțiunea i-a fost smulsă, spuse Perry.

– Lui Hector?

– Asta e senzația mea.

– Probabil nici n-a fost vreodată a lui, sugeră Gail. Iar după o vreme: Tu te-ai hotărât?

– Nu.

– Atunci, cred că ai și făcut-o. Cred că refuzul de a hotărî e tot hotărâre. Cred că ai decis, și de aceea nu poți dormi.

Seara următoare, ora șase fără un sfert. Toată lumea apreciasse brânza topită pregătită de Ollie, apoi fiecare se dusesse la ale lui. Dima și Perry au rămas singuri în sufragerie, față în față sub un candelabru multicolor din aliaj metalic. Luke făcea o plimbare tactică prin sat. Îndemnate de Gail, fetele revedeau *Mary Poppins*. Tamara se retrăsese în camera de zi.

– E tot ce pot oferi birocrății, spuse Perry. Pleci la Londra în seara asta, familia va veni peste două zile. Așa insistă birocrății. Trebuie să respecte aceste reguli. Au reguli pentru orice. Până și pentru asta.

Folosea propoziții simple, căutând să descopere până și cele mai mici schimbări ale expresiei de pe fața lui Dima, o sugestie de moliciune

ori un licăr de înțelegere, chiar de opoziție, dar chipul din fața lui rămăsese impenetrabil.

– Vor să plec singur?

– Nu singur. Dick te va însoți până la Londra. Imediat ce se încheie formalitățile și birocrații respectă regulile, vă urmăm și noi. Iar Gail va avea grijă de Natașa, adăugă el, sperând să lămurească de la început ceea ce își imagina că era prima grijă a lui Dima.

– Natașa e bolnavă?

– Doamne Dumnezeule, nu. Nu este bolnavă! E tânără. E frumoasă. Temperamentală. Pură. Va avea nevoie de multă atenție într-o țară străină, asta e tot.

– Sigur, îl aprobă Dima, dând din cap spre confirmare. Sigur. E frumoasă ca mama ei.

Își smuci capul brusc într-o parte, apoi în jos, și privi fix spre un abis întunecat, populat de îngrijorări sau de amintiri la care lui Perry nu-i era îngăduit accesul. „Știe? Să-i fi spus Tamara, într-o izbucnire de sfidare, de intimitate sau de uitare? Iar Dima, contrar așteptărilor Natașei, luase asupra lui secretul ei și durerea, în loc să pornească în căutarea lui Max?” Lui Perry îi era limpede că explozia de furie și de refuz pe care o anticipase făcea loc unui sentiment de resemnare, tipic deținuților, în fața autorității birocratice; iar această descoperire l-a tulburat mai mult decât ar fi făcut-o o izbucnire violentă.

– Două zile, spui? repetă Dima, făcând vorbele să sune ca o condamnare la moarte.

– Două zile, așa au zis.

– Tom a zis asta? Două zile.

– Da.

– Tom e un om de treabă, nu?

– Cred că da.

– Și Dick. Aproape că l-a omorât pe nenorocitul ăla.

Rumegară împreună acel gând.

– Și Gail, o să aibă grijă de Tamara mea?

– Gail va avea mare grijă de Tamara. Și băieții o vor ajuta. Voi fi și eu aici. Vom avea grijă de familie până toți vor ajunge acolo. Apoi vom avea grijă de voi în Anglia.

Dima reflectă câteva clipe, și în mintea lui păru să se formeze o idee.

– Natașa mea o să meargă la Școala Roedean?

– Poate nu acolo. Asta nu se poate promite. Poate va merge în altă parte, unde să fie și mai bine. Vom găsi școli pentru toți. Va fi bine.

Pictau împreună un orizont fals. Perry era conștient de asta, iar Dima părea să știe la fel de bine, pentru că își arcui spatele, apoi își umflă pieptul, și pe fața lui apăru acel zâmbet de delfin pe care Perry și-l amintea de la prima lor întâlnire pe terenul de tenis din Antigua.

– Fă bine și însoară-te cât mai repede cu fata aceea frumoasă, Profesore, auzi?

– O să-ți trimitem o invitație.

– Valorează cât o mulțime de cămile, mormăi el, și zâmbi la propria glumă – nu un zâmbet de înfrânt, în ochii lui Perry, ci unul pentru timpul care se scursese, ca și cum s-ar fi cunoscut toată viața, lucru pe care Perry începea să-l creadă cu adevărat.

– O să joci cu mine la Wimbledon o dată?

– Sigur. Sau în Cupa Reginei. Încă sunt membru acolo.

– Fără să mai mimezi jocul, da?

– Fără.

– Vrei să pariem? Să facem meciul mai interesant?

– Nu-mi pot permite. Aș putea pierde.

– Ești laș, bine?

– Mă tem că da.

Apoi îmbrățișarea care îl îngrozea, strivirea prelungă de torsul uriaș, umed și tremurător, și asta de câteva ori. Însă când se despărțiră, Perry văzu că viața se mistuise de pe fața lui Dima, la fel și lumina din ochii lui căprui. Apoi, ca la un ordin, Dima se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre sufragerie, unde Tamara și restul familiei stăteau în așteptare.

Nu se vorbise niciodată despre posibilitatea ca Perry să zboare spre Londra împreună cu Dima, în acea seară sau în oricare alta. Luke

știuse asta încă de la început, și nici nu fusese nevoie să discute acea chestiune cu Hector, doar ca să primească un refuz sec. Dacă, din cine știe ce motiv imprevizibil, răspunsul ar fi fost afirmativ, Luke l-ar fi contestat: ideea prezenței amatorilor entuziaști, dar neinstruiți, la escortarea unui trădător extrem de valoros nu era conformă cu o operațiune profesionistă.

Așadar, Luke a acceptat ca Perry să-i însoțească în călătoria până la Berna-Belp mai curând din rațiuni operative sănătoase decât dintr-un sentiment de înțelegere miloasă față de el. „Când expediezi un informator important, gânde el cu neplăcere, smulgându-l din sânul familiei și încredințându-l fără nici o garanție Serviciului tău, da, este prudent să-i asiguri mângâiere din partea mentorului pe care singur și l-a ales.”

Însă chiar dacă anticipase scenele sfâșietoare ale despărțirii, Luke a fost scutit de ele. Curând s-a făcut întuneric. În casă se lăsase liniștea. Dima i-a chemat pe Tamara și pe cei doi fii în seră și li s-a adresat cât Perry și Luke au rămas departe, tocmai în holul din față, iar Gail continua dinadins să se uite la *Mary Poppins* împreună cu fetele. Pentru întâlnirea cu domnii spioni din Londra, Dima își îmbrăcase costumul albastru din stofă reiată fin. Natașa îi călcase cea mai bună cămașă, Viktor îi lustruise pantofii italienești, iar Dima își făcuse griji pentru ei: dacă se murdăreau cât mergea până în locul unde Ollie parcase jeepul? Însă el nu avea habar că Ollie, pe lângă pături, mănuși și căciuli groase de lână pentru traversarea muntelui, pregătise și niște galoși din cauciuc pe măsura piciorului lui Dima, care îl așteptau în hol. Și probabil că Dima le spusese celor din familie să nu iasă după el, pentru că a apărut singur, părând la fel de vioi și degajat ca atunci când trecuse de ușile batante de la hotelul Bellevue Palace, avându-l pe Aubrey Longrigg alături.

Văzându-l, Luke și-a simțit inima tresăltând mai tare decât i se întâmplase după aventura de la Bogotá. Uite-l pe martorul nostru principal – și Luke va fi al doilea. Luke va fi martorul A, aflat în spatele unui ecran, ori simplu, Luke Weaver, în fața lui. Va fi un paria, la fel ca și Hector. Și va da o mână de ajutor la ținutirea de catarg a lui Aubrey Longrigg și a tuturor camarazilor lui fericiți, și ducă-se

dracului contractul pe cinci ani la o școală de instruire și casa elegantă din apropiere, și pensia crescută la încheierea activității, și închirierea, nu vânzarea casei lui din Londra. Va înceta să confunde promiscuitatea sexuală cu libertatea. Va încerca neobosit cu Eloise, până când ea va crede din nou în el. Va încheia toate partidele de șah cu Ben și își va găsi o slujbă care să-i permită să ajungă acasă la ore decente și să aibă weekenduri adevărate pentru a petrece mai mult timp cu familia și, pentru numele Domnului, avea doar patruzeci și trei de ani, iar Eloise nu împlinise încă patruzeci.

Așadar, stând alături de Dima, Luke a trăit deopotrivă sentimente de sfârșit și început, și toți trei au rămas în urma lui Ollie, pentru a coborî pe jos până la ferma unde era jeepul.

Pe drum, Perry, iubitorul pătimaș al munților, văzu doar frânturi din aventura lor: urcușul furiș la lumina lunii, prin pădure, până la Kleine Scheidegg, avându-l pe Ollie la volan și pe Luke alături de el pe scaunul din dreapta, și trupul mare al lui Dima hurducându-se umed și lovindu-l în umăr de fiecare dată când Ollie lua curbele în ac de păr, iar Dima nu se deranja să se țină locului decât atunci când chiar trebuia, preferând să se lase în voia inerției. Și, da, bineînțeles, umbra întunecată și spectrală a versantului nordic al masivului Eiger de care se apropiau reprezenta o priveliște emblematică pentru Perry: trecând pe lângă mica stație din Alpiglen, a privit în sus cu o admirație mută spre piscul numit Păianjenul Alb, luminat de lună, și a calculat o rută, promițându-și că, drept ultim act de independență înainte de a se căsători cu Gail, va încerca să-l escaladeze.

Când erau pe punctul de a trece creasta muntelui Scheidegg, Ollie stinse toate luminile jeepului și se furișară ca hoții prin dreptul celor două aripi masive ale hotelului. Dedesubtul lor apăărură luminile satului Grindelwald. Începură coborâșul, pătrunseră în pădure și văzură luminile din Brandegg licărind spre ei printre copaci.

– De aici, drumul este greu, strigă Luke peste umăr, în caz că Dima simțea efectele hurducăturilor.

Însă Dima nu-l auzi ori nu se sinchisi. Își zvârlise capul pe spate și își vârâse o mână la piept, sub haină, în timp ce-și ținea celălalt braț întins de-a lungul spătarului lui Perry.

Doi bărbați aflați în mijlocul drumului și semne făcute cu lumina unei lanterne.

Cel fără lanternă stă cu mâna înmănușată ridicată, într-o atitudine de comandă.

E îmbrăcat de oraș, cu un palton lung și fular, însă are capul descoperit, deși e pe jumătate chel. Cel cu lanterna poartă uniformă de polițist și o manta. Când oprește, Ollie strigă deja amuzat:

– Hei, băieți, ce se petrece aici? Întreabă el în argoul elvețiano-francez cântat pe care Perry nu l-a mai auzit până acum. A căzut cineva de pe Eiger? Noi n-am văzut nici măcar un iepure.

Dima e un turc bogat, îi instruisă Luke la ședința dinaintea plecării. Stă la Park Hotel, dar soția lui, rămasă la Istanbul, e grav bolnavă. Și-a lăsat mașina la Grindelwald, iar noi suntem doi englezi care facem pe bunii samariteni. Legenda nu ar rezista la o verificare, dar pentru unică folosință, merge.

– De ce nu ar lua turcul cel bogat trenul de la Wengen la Lauterbrunnen ca să ajungă la Grindelwald cu taxiul? Întrebase Perry.

– Nu se poate sta rațional de vorbă cu el, îi răspunsese Luke. Așa crede el, că luând-o peste munte cu jeepul, economisește o oră. Are un zbor la miezul nopții spre Ankara, cu plecare din Kloten.

– Există?

Polițistul îndreaptă fasciculul lanternei spre un triunghi violet lipit de parbrizul mașinii. Pe el este imprimată litera G. Bărbatul în haine de oraș se fâțâie în spatele lui, rămânând aproape nevăzut din cauza luminii puternice. Însă Perry are senzația foarte acută că omul se uită atent la șoferul cel jovial și la cei trei pasageri.

– Al cui este jeepul? vrea polițistul să știe, reluând verificarea triunghiului violet.

– Al lui Arni Steuri. Instalatorul. Prieten de-al meu. Nu-mi spune că nu-l cunoști pe Arni Steuri din Grindelwald. Stă pe strada principală, alături de electrician.

– Ai coborât din Scheidegg în seara asta? Întreabă polițistul.

– De la Wengen.

– Ai urcat de la Wengen la Scheidegg?

– Dar ce crezi că am făcut? Am zburat?

– Dacă ai urcat de la Wengen la Scheidegg trebuie să ai o a doua vinieta, emisă la Lauterbrunnen. Vinieta de pe parbriz este exclusiv pentru Scheidegg-Grindelwald.

– Tu pe care parte ești? spune Ollie, încă insistând să fie glumeț.

– De fapt, eu vin din Müren, răspunde polițistul cu stoicism.

Urmează o tăcere. Ollie începe să fredoneze o melodie, un alt lucru pe care Perry nu l-a remarcat vreodată la el. Fredonează și, cu ajutorul lanternei polițistului, scotocește prin hârtiile îngrămădite în buzunarul aflat pe portiera șoferului. Pe spinarea lui Perry se rostogolesc picături de sudoare, deși stă nemișcat alături de Dima. Nici un vârf dificil și nici o ascensiune serioasă nu l-au făcut să transpire atât. Ollie continuă să fredoneze cât caută, însă melodia și-a pierdut din precizie. „Sunt cazat la Park Hotel, își repetă Perry. Luke, la fel. Facem pe bunii samariteni pentru un turc dement care nu știe englezește, și a cărui soție e pe moarte.” Ar putea merge o singură dată. Bărbatul în civil a făcut un pas în față și s-a aplecat puțin peste o latură a mașinii. Cântecelel lui Ollie a devenit tot mai puțin convingător. În cele din urmă, se reazemă de spătar, ca și cum s-ar da bătut, dar are ceva mototolit în mână.

– Ei, poate asta e ceea ce trebuie, sugerează el, și îi întinde polițistului cea de-a doua vinieta, aceasta având un triunghi galben în loc de violet, și fără litera G imprimată pe ea.

– Data viitoare să ai amândouă vinietele pe parbriz, îl mustră polițistul.

Lanternă se stinge. Pornesc din nou la drum.

Pentru ochiul neformat al lui Perry, BMW-ul pare să stea liniștit, așa cum l-a lăsat Luke – fără vreun dispozitiv de blocare a roților, fără înștiințări nepoliticoase vârâte sub lama ștergătorului, doar o mașină parcată – iar Luke și Ollie nu au găsit nimic după ce i-au dat roată cu mare atenție, timp în care Perry și Dima au rămas pe bancheta din spate a jeepului, așa cum primiseră instrucțiuni, pentru că acum Ollie a deschis portiera șoferului, iar Luke le-a făcut semn să se grăbească, și apoi și-au reluat formația: Ollie la volan, Luke alături de el, iar Perry și Dima, în spate. Cât au durat oprirea și verificarea, Dima nu a făcut nici o mișcare și nici un semn, și-a dat seama Perry. Îl transferă de la o închisoare la alta, și detaliile nu sunt în răspunderea lui.

Aruncă priviri în oglinzi, căutând luminile vreunei mașini urmăritoare, dar nu văzu nici una. În câteva rânduri avură impresia că erau urmăriți, dar de fiecare dată când Ollie încetini, mașina respectivă îi depăși. Se uită spre Dima, aflat alături de el. Moțăia. Încă purta căciula neagră din lână care îi ascundea chelia. Luke insistase asupra acestui lucru, indiferent cum era îmbrăcat în rest. Când și când, capul lui Dima cădea pe umărul lui Perry, gâdilându-l la nas cu lâna uleioasă a căciulii.

Ajunseseră pe autostradă. La lumina lămpilor cu sodiu, fața lui Dima deveni o mască mortuară iluminată intermitent. Perry își consultă ceasul, fără să-și dea seama de ce, dar având nevoie de efectul liniștitor al timpului știut. Un indicator albastru arăta direcția pentru aeroportul Belp. Trei linii, două, viraj dreapta *acum*, pe drumul de acces.

Pe aeroport era mai întuneric decât se cuvenea. Acesta a fost primul lucru care l-a surprins pe Perry. De acord, trecuse de miezul nopții, dar ar fi fost de așteptat să existe mai multe lumini, chiar pe un aeroport mic și neînsemnat ca Belp, care nu obținuse încă statutul de aeroport internațional.

Și nu s-au desfășurat nici un fel de formalități: decât dacă se putea socoti formalitate discuția personală pe care Luke a purtat-o cu un bărbat cu o figură ostenită și cenușie, cu o salopetă albastră, singurul

angajat al aeroportului pe care Perry îl văzuse prin preajmă. Apoi Luke i-a arătat omului un fel de document – de dimensiuni prea mici ca să fie pașaport, astfel că putea fi o cartelă, un permis de conducere ori poate un plic mic și îndesat?

Indiferent ce ar fi fost, omul cu față cenușie, îmbrăcat în salopetă, a ținut să vadă acel obiect într-o lumină mai puternică, pentru că s-a întors spre becul unei lămpi aflate deasupra capului, iar când s-a răsu-cit înapoi spre Luke, ceea ce avusese în mână nu mai exista, deci ori îl păstrase, ori i-l strecurase înapoi lui Luke, iar Perry nu reușise să-l observe făcând asta.

Și după omul cenușiu – care dispăruse fără nici o vorbă scoasă în vreo limbă – a urmat o șicană de paravane cenușii, dar nimeni care să urmărească felul în care s-au deplasat pe acolo. Iar după șicană, o bandă pentru bagaje nemișcată, și o pereche de uși grele, batante, acționate electric, care s-au deschis înainte ca ei să ajungă la ele – „Am ajuns deja în zona de zbor? Imposibil!” – apoi un salon de pleări, pustiu, cu patru uși de sticlă care dădeau direct spre pistă; și nu a apărut nimeni care să le controleze bagajele ori pe ei, care să-i pună să-și scoată pantofii și hainele, care să se holbeze la ei printr-o fereastră de sticlă incasabilă, să pocnească din degete spre ei pentru a le cere pașapoartele ori să le pună în mod deliberat întrebări enervante despre perioada petrecută în țară și motivul vizitei.

Așadar, acea lipsă de atenție privilegiată de care beneficiau era rezultatul intervenției private a lui Hector – lucru pe care Luke i-l sugerase lui Perry, și pe care chiar Hector îl confirmase –, caz în care Perry nu putea spune decât: „Jos pălăria în fața lui Hector”.

Din câte vedea Perry, cele patru uși de sticlă care dădeau spre pistă erau închise și încuiate, dar Luke, omul priceput să tragă sforile, știa mai bine. S-a dus fără nici o ezitare spre prima ușă din dreapta, a tras puțin de ea și – să vezi, și să nu crezi! – ea a glisat ascultătoare pe canal, permițând unui curent rece de aer să pătrundă în sală și să adie peste fața lui Perry, lucru pentru care el s-a arătat recunoscător, deoa-rece se simțea inexplicabil de înfierbântat și transpirat.

După ce a deschis ușa, cum noaptea părea că-i cheamă afară, Luke a pus o mână – delicat, fără să dea impresia că este un gest de stăpân – pe brațul lui Dima și, îndepărtându-l de Perry, l-a condus fără proteste pe ușă apoi și pe pistă, unde, ca și cum ar fi fost înștiințat dinainte, a cotit brusc stânga, luându-l pe Dima cu el și lăsându-l pe Perry să pășească în urma lor cu un aer stânjenit, ca o persoană care nu știe sigur dacă a fost invitată. Trecând pragul, Dima își scosese căciula de lână și o lăsase să cadă într-un coș de gunoi.

Când a cotit după ei, Perry a văzut ceea ce Luke și Dima văzuseră deja: un avion bimotor, fără lumini aprinse, cu elicele rotindu-se încet, parcat la cincizeci de metri depărtare, și siluetele fantomatice a doi piloți în botul conic al aparatului.

Nu și-au luat la revedere.

Perry nu și-a dat seama nici atunci, nici mai târziu, dacă despărțirea fusese plăcută sau întristătoare. Schimbaseră atâtea îmbrățișări, atâtea saluturi, sincere sau mimate, făcuseră o asemenea risipă de declarații de dragoste, încât, una peste alta, întâlnirile și despărțirile lor erau desăvârșite, și probabil că nici nu mai era loc pentru încă o efuziune.

Ori poate – întotdeauna există câte un poate – Dima era prea copleșit ca să vorbească ori să privească înapoi, ori să se uite la el, pur și simplu. Probabil că lacrimile i se scurgeau pe față în timp ce se îndrepta spre avion, adăugând un pas după altul cu picioarele lui mici, de parcă ar fi mers pe un podeț îngust.

Iar Luke, aflat cu un pas sau doi în spate și în lateral față de Dima, ca și cum l-ar fi lăsat să se bucure de absența camerelor de filmat și a luminilor scenei, a procedat la fel, adică nu i-a adresat nici un cuvânt lui Perry: Luke stătea cu ochii ațintiți la silueta bărbatului din față lui, nu la Perry, care rămăsese singur în urmă. Iar Dima își etala toată demnitatea: cu capul descoperit, ușoara înclinare pe spate și șchiopătatul controlat, dar semeț.

Și bineînțeles că era și o tactică în felul cum Luke se poziționase față de Dima. Luke nu ar fi fost el însuși dacă nu ar fi aplicat permanent o tactică. El era păstorul isteț, iute, de pe dealurile din Cumbria, unde Perry făcuse ascensiuni când era tânăr, îndemnându-și oaia prețioasă în susul treptelor, spre gaura întunecată a cabinei, folosindu-și

până și ultima picătură de concentrare mentală și fizică de care dispunea și anticipând în orice clipă ca Dima să o rupă la fugă sau să sară, ori să se oprească brusc și să refuze.

Dar Dima nu a rupt-o la fugă, nici nu a sărit, nici nu s-a oprit. A urcat treptele fără ezitare și a dispărut în întuneric, iar imediat ce întunericul l-a înghițit, micuțul Luke a urcat treptele câte două ca să i se alăture. Și fie că era cineva înăuntru care a închis ușa, fie a făcut-o chiar Luke: un suspin brusc al balamalelor, o pocnitură metalică dublă, când ușa a fost blocată pe dinăuntru, iar gaura neagră din fuze-lajul avionului a dispărut.

Despre decolare, Perry nu avea nici o amintire aparte: doar că se gândise să-i telefoneze lui Gail ca să-i spună că Vulturul plecase, ori vreo exprimare asemănătoare, pentru ca apoi să caute un autobuz sau un taxi, sau pur și simplu să meargă până în oraș. Era cam confuz în privința poziției aeroportului față de centrul orașului Belp, dacă exista așa ceva. Apoi se trezi alături de Ollie, și atunci își aduse aminte că avea cu ce să se întoarcă la Gail și la familia fără tată din Wengen.

Avionul decolă, iar Perry nu flutură mâna. Îl urmări înălțându-se și ridicându-și botul abrupt, pentru că aeroportul Belp are în jur o mulțime de dealuri și munți puțin înalți, iar piloții trebuie să fie abili. Acești piloți erau. Un charter comercial, după cum arăta aparatul.

Și nu se auzi nici o explozie. Ori zgomotul ei nu ajunsese până la urechile lui Perry. Mai târziu, și-a dorit să fi auzit. Doar sunetul înfundat ca al unui pumn tras într-un sac de antrenament și o flacără lungă și albă, care a făcut ca dealurile întunecate să se apropie brusc de el, apoi absolut nimic, nici pentru văz, nici pentru auz, până când au răsunat vaierile sirenelor de poliție, de ambulanțe și de pompieri, ale căror lumini intermitente răspundeau luminii ce se stinsese.

Verdictul semioficial face referire la o eroare instrumentală. O altă ipoteză este pana de motor. Se vorbește insistent de neglijență din partea personalului de întreținere, fără a se da nume. Micuțul și bietul aeroport Belp este de multă vreme calul de bătaie al experților, iar criticii nu se feresc să folosească nuiaua. Ar putea fi și vina controlorului de zbor de la sol. Cele două comisii de experți care au anchetat

accidentul nu s-au pus de acord. Este posibil ca asigurătorii să amâne plata până la anunțarea oficială a cauzei. Cadavrele carbonizate continuă să stârnească nedumeriri. După toate probabilitățile, cei doi piloți nu se fac vinovați de nimic: adevărat, amândoi piloți de avioane charter, dar având experiență din belșug, oameni serioși, ambii căsătorii, nici o urmă de substanțe interzise sau de alcool, nimic criticabil în trecutul lor, iar soțiile lor sunt în relații de vecinătate la Harrow, unde locuiesc. Așadar, două tragedii, însă, în ce privește mass-media, ele nu pot ține paginile ziarelor decât o zi. Nici măcar tabloidele cu frontispiciul roșu nu au reușit să explice de ce Dumnezeu un fost funcționar al ambasadei britanice de la Bogotá călătorea împreună cu un „minioligarh rus dubios, care locuia în Elveția“. Să fi fost vorba de sex? De droguri? Arme? Cum nu existau probe, nu putea fi vorba de nici una dintre aceste variante. S-a luat în calcul și posibilitatea unui atac terorist, dar ideea a fost respinsă imediat.

Acțiunea nu a fost revendicată de nici o grupare.

Mulțumiri

Mulțumiri din suflet lui Federico Varese, profesor de criminalistică la Oxford University și autor al unor lucrări de importanță deosebită despre mafia rusă, pentru recomandările creatoare și întotdeauna răbdătoare; lui Bérengère Rieu, care m-a dus în culisele de la Roland Garros; lui Eric Deblicker, care m-a însoțit într-un tur al unui club de tenis exclusivist din Bois de Boulogne, care nu se deosebește prea mult de Club des Rois pe care l-am inventat eu; lui Buzz Berger pentru corectarea loviturilor mele de tenis; lui Anne Freyer, înțeleapta și credincioasa mea editoare franțuzoaică; lui Chris Bryans, pentru sfaturile lui despre piața acțiunilor din Mumbai; lui Charles Lucas și Johny Rolley, bancheri renumiți prin probitate care, deosebit de amabili, mi-au oferit lămuriri privind practicile unor reprezentanți mai puțin cinstiți ai profesiei lor; lui Ruth Halter-Schmid, care m-a scutit de multe viraje greșite în cursul călătoriei mele prin Elveția; lui Urs von Almen, care m-a îndrumat prin locurile mai puțin cunoscute din Oberland-ul Bernez; lui Urs Bühner, Direktor la Bellevue Palace Hotel din Berna, pentru că mi-a îngăduit să plasez un episod jenant în acel loc nepereche; și lui Vicki Phillips, neprețuita mea secretară, pentru că și-a adăugat lectura critică la nenumăratele ei calități.

Iar prietenului meu Al Alvarez, cel mai generos și mai pătrunzător cititor care există, un sincer omagiu.

JOHN LE CARRÉ, 2010

Marea Britanie este cufundată într-o recesiune profundă. Un tânăr profesor de la Oxford și prietena lui avocată pleacă într-o vacanță în Caraibe, pe insula Antigua. Prin ceea ce pare o simplă întâmplare, cei doi fac cunoștință cu Dima, un milionar rus, proprietarul unei peninsule, care se descrie pe sine drept „numărul 1 în spălările de bani din lume”.

Ceea ce însă dorește acesta îi face pe cei doi tineri să pornească într-o chinuitoare călătorie prin Paris, spre o casă conspirativă din Alpii elvețieni, spre cele mai întunecate locuri din Londra și o alianță sinistră cu eșaloanele serviciilor de spionaj britanice.

editura rao

ISBN 978-606-609-098-8

9 786066 090988

www.rao.ro
www.raobooks.com